

1464005

SPECIES GENERIS SPALAX

A FÖLDI KUTYÁK FAJAI

SZÁRMAZÁS- ÉS RENDSZERTANI TEKINTETBEN

A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA MEGBÍZÁSÁBÓL

ÍRTA

DR MÉHELY LAJOS

A MAGYAR NEMZETI MÚZEUM IGAZGATÓ-ŐRE

33 TÁBLÁVAL ÉS 10 SZÖVEGKÖZTI RAJZZAL

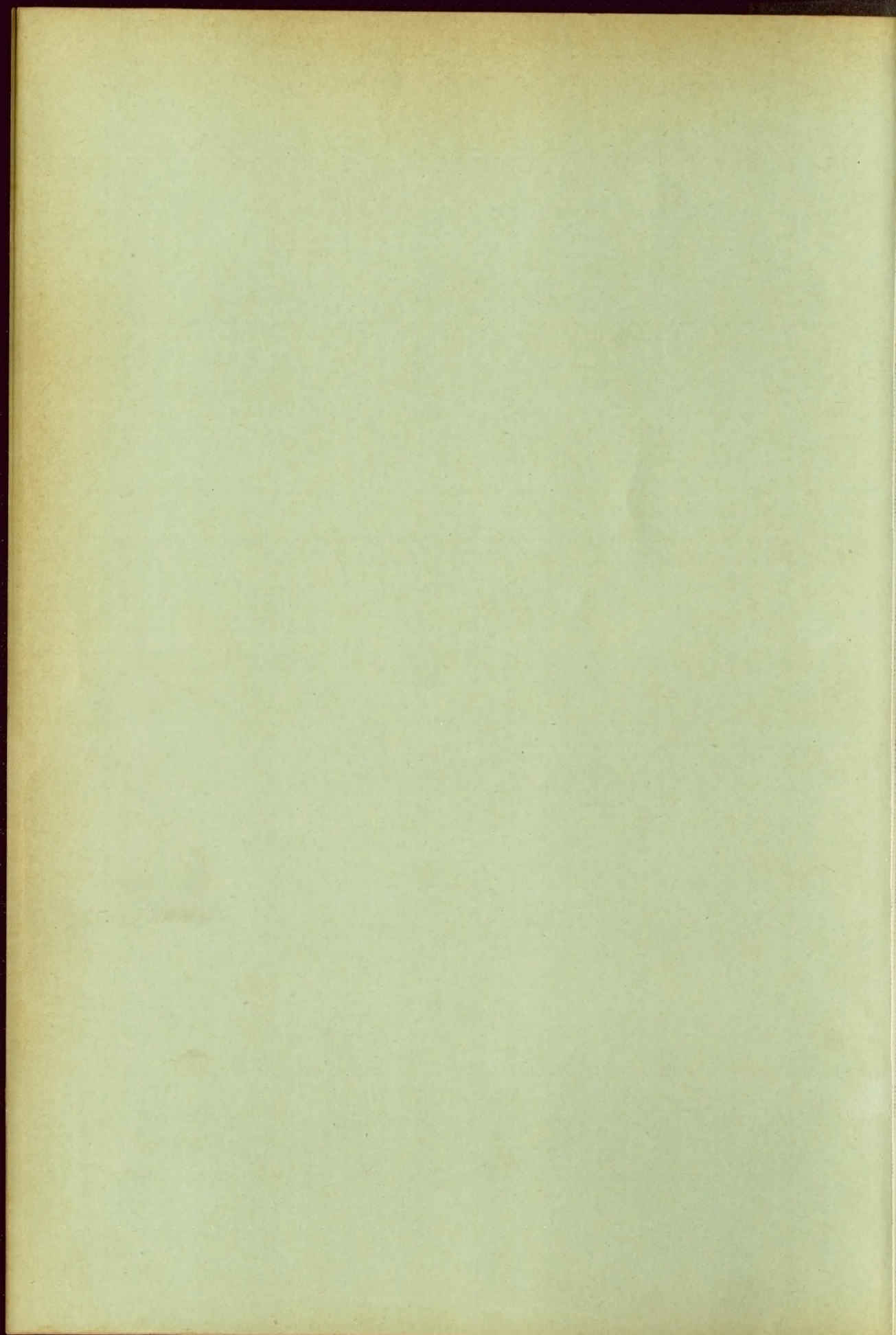

BUDAPEST

A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KIADÁSA

1909

Ára 15 korona.

SPECIES GENERIS SPALAX

A FÖLDI KUTYÁK FAJAI

SZÁRMAZÁS- ÉS RENDSZERTANI TEKINTETBEN

A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA MEGBÍZÁSÁBÓL

ÍRTA

DR MÉHELY LAJOS

A MAGYAR NEMZETI MÚZEUM IGAZGATÓ-ŐRE

33 TÁBLÁVAL ÉS 10 SZÖVEGKÖZTI RAJZZAL

BUDAPEST

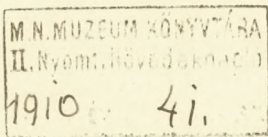
A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KIADÁSA

1909

~~700~~
~~312~~ 16a

248470

Budapest, az Athenaeum r.-t. könyvnyomdája.

TARTALOMJEGYZÉK.

	Lap
Bevezetés.....	I
Rendszertani áttekintés	10
A nem jellemzése és felosztása.....	10
A <i>Spalax</i> -fajok felsorolása	22
Az alnemek és fajaik jellemzése	23
I. Alnem: <i>Microspalax</i>	23
A <i>Microspalax</i> ok fajainak jellemzése és meghatározó kulcsa	24
II. Alnem: <i>Mesospalax</i>	25
A <i>Mesospalax</i> ok fajainak jellemzése és meghatározó kulcsa	27
III. Alnem: <i>Macrospalax</i>	32
A <i>Macrospalax</i> ok fajainak jellemzése és meghatározó kulcsa	32
A fajok leírása	38
1. <i>Spalax Ehrenbergi</i> NHRG	38
2. Var. <i>aegyptiacus</i> NHRG	54
3. Var. <i>kirgisorum</i> NHRG	59
4. <i>Spalax Fritschi</i> NHRG	68
5. <i>Spalax monticola Nehringi</i> SAT.	70
6. <i>Spalax monticola armeniacus</i> , n. subsp.	79
7. <i>Spalax monticola cilicicus</i> , n. subsp.	84
8. <i>Spalax monticola anaticus</i> , n. subsp.	88
9. <i>Spalax monticola hellenicus</i> , n. subsp.	100
10. <i>Spalax monticola turcicus</i> , n. subsp.	105
11. <i>Spalax monticola dolbrogeae</i> MILL.	114
12. <i>Spalax monticola monticola</i> NHRG	121
13. <i>Spalax monticola hercegovinensis</i> , n. subsp.....	129
14. <i>Spalax monticola syrmensis</i> , n. subsp.....	133
15. <i>Spalax monticola serbicus</i> , n. subsp.	140
16. <i>Spalax hungaricus hungaricus</i> NHRG	144

	Lap
17. <i>Spalax hungaricus transsylvanicus</i> , n. subsp.	159
18. <i>Spalax graecus graecus</i> NHRG	165
19. <i>Spalax graecus antiquus</i> , n. subsp.	175
20. <i>Spalax isticus</i> , n. sp.	186
21. <i>Spalax polonicus</i> , n. sp.	194
22. <i>Spalax microphthalmus</i> GÜLD.	202
23. <i>Spalax giganteus</i> NHRG.	214
A <i>Spalax</i> -fajok eredete, rendszertani értéke és származástani összefüggése	225
A <i>Spalax</i> -fajok törzsfája.	242
A koponya, az alsó állkapocs s a fogazat átformálódása a törzsfejlődés folyamán	243
1. A koponya	243
2. Az alsó állkapocs	256
3. A metszőfogak	258
4. A zápfogak koronája	258
5. A zápfogak gyökerei.	269
A rágókészülék törzsfejlődési átalakulása	271
1. A rágóizmok leírása	271
A halántékizom (<i>M. temporalis</i>).	271
A rágóizom (<i>M. masseter</i>)	273
Szárnyizmok	277
A rágásnál szereplő egyéb izmok	279
2. A rágás mechanikája	279
Vésés	280
Örlés	281
Zúzás	282
3. A rágás mechanikájának befolyása a foggyökerek s a fogkorona alkatára	284
A fajkeletkezés alapelvei	289
I. Vérrokonság, vagy független fejlődés?	289
II. A lassú és fokozatos fejlődés bizonyítékai	297
III. Az átformálódás okai és tényezői.	311
Irodalom	330
Javítandók	334
A táblák magyarázata.	335
Név- és tárgymutató	349

BEVEZETÉS.

Az állattani irodalom 1897-ig a földi kutyáknak csak egy fajtát ismerte és fogadta el, jelesen a PALLAS leírta *Spalax typhlus*-t. NORDMANN ugyan már 1839-ben megkísérlette egy második, nagyobb fajnak (*Spalax Pallasii*) a felállítását, minthogy azonban ez az állítólagos faj csak az előbbinek nagyon öreg, lekopott fogú példányaira volt alapítva, sohasem honosodott meg az irodalomban. Hasonló sorsra jutottak NORDMANN későbbi fajai is, a *Spalax leucodon* és a *Spalax xanthodon*, valamint a *Spalax diluvii*; a PENNANT-féle *Podolian Marmot* és ERXLEBEN *Glis zemni*-je pedig már csak felismerhetetlen leírásuk miatt sem nyerhettek polgárjogot, úgy hogy a PALLAS-féle *Spalax typhlus*-nak több fajra való felbontása teljesen meghiúsult.

Annál nagyobb volt tehát a szakkörök meglepetése, a midőn Dr. NEHRING ALFRÉD, a berlini mezőgazdasági főiskola akkori tanára, 1897-ben a PALLAS-féle *Spalax typhlus* helyébe nyolcz új fajt vezetett be az irodalomba,¹ a melyek névszerint a következők voltak: *Sp. microphthalmus* GÜLD., *Sp. giganteus* NHRG, *Sp. typhlus* PALL. var. *hungaricus* NHRG, *Sp. priscus* NHRG, *Sp. kirgisorum* NHRG, *Sp. Ehrenbergi* NHRG, *Sp. aegyptiacus* NHRG és *Sp. intermedius* NHRG. Egy évvel később azután bővebben ismertette fajainak némelyikét s pótlólag leírta a boszniai és hercegovinai *Sp. monticola*-t.² Ugyanakkor önálló fajjá emelte a *Sp. hungaricus*-t³ s az előbbi sorozatot a *Sp. graecus*-szal egészítette ki,⁴ majd pedig 1902-ben a fossilis *Sp. Fritschii*-vel tetőzte be.⁵

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturforsch. Freunde Berlin, 1897.

² NEHRING, l. c., 1898.

³ NEHRING, Zoolog. Anz., 1898, p. 479.

⁴ NEHRING, l. c., p. 228.

⁵ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1902.

Ekként rövid idő alatt tizenegy új *Spalax*-faj jutott az irodalomba, e mellett pedig a PALLAS-féle *Sp. typhlus* az elsőbbség szabályának megfelelően beleolvadt a korábban leírt GÜLDENSTÄDT-féle *Sp. microphthalmus*-ba.

NEHRING fejtegetéseit nagyon különféleképpen fogadta a szakközönség. Egyes szakférfiak, így SORDELLI,¹ ANDERSON és WINTON,² kételkedtek az új fajok jogosultságában, mások ellenben magukévá tették NEHRING-nek az álláspontját, így SATUNIN K. A., a ki az előbb felsorolt tizenegy fajt még egy tizenkettedikkel (*Sp. Nehringi* SAT.) toldotta meg.³ Mindamellet a szakférfiak többsége mély hallgatásba burkolódzott, mert mindenki érezte, hogy a kérdéshez csak nagyon gazdag, a földi kutyák egész elterjedési körére kiterjedő vizsgálati anyagnak nagyon beható tanulmányozása alapján lehet érdemlegesen hozzászólni. Azóta tizenkét esztendő mult el, de NEHRING munkái mai napig is nélkülözik a szakszerű bírálatot; az ő álláspontja mai napig sincs sem megerősítve, sem megdöntve s az általa bevezetett *Spalax*-fajok mindekkoráig nagy kérdőjelként lebegnek a zoologia láthatárán. A lefolyt tizenkét esztendő ugyan nem volt teljesen meddő, mert MILLER G. S. 1903-ban új fajnak írta le a dobrudzsai *Spalaxot* (*Sp. dolbrogeae* MILL.),⁴ a melyet azután KOWATSCHKEFF 1906-ban ismét a *Sp. typhlus* fajtájává szállított le,⁵ SATUNIN K. A. alkalmilag ama nézetének adott kifejezést, hogy a NEHRING-féle *Sp. giganteus* a GÜLDENSTÄDT-féle *Sp. microphthalmus*-szal egyesítendő,⁶ én magam pedig kimutattam, hogy a NEHRING leírta *Sp. priscus* nem *Spalax*, hanem egy új nembe tartozik, a melyet *Prospalax*-nak neveztem el,⁷ mindazonáltal ezek a kisebb lélekzetű hozzászólások semmikép sem döntötték el a NEHRING felállította fajok sorsát. Ebben a kérdésben egyes, alkalmilag kiragadott alakok megbeszélésével nem lehet világosságot gyűjtani s csak valamennyi alak összehasonlító vizsgálata nyújthat alapot jogos vélemény megformálására.

Alapjában ilyen gondolatokkal fogtam hozzá 1902 nyarán a *Spalax*-fajok tanulmányozásához, a mire nemcsak a kérdés érdekessége, hanem a Magyar Nemzeti Múzeum meglehetősen gazdag s feldolgozásra váró

¹ F. SORDELLI, Atti della Società Ital. di Sc. Nat., 1899, p. 4. 295.

² ANDERSON & WINTON, Zoology of Egypt: Mammalia, 1902, p.

³ K. A. SATUNIN, Zool. Anz., 1898, p. 314.

⁴ G. MILLER, Proc. Biol. Soc. Washington, XVI, 1903, p. 161.

⁵ KOWATSCHKEFF, Verh. zool.-bot. Ges. Wien, LVI, 1906, p. 605.

⁶ SATUNIN, Mitteil. d. Kaukas. Mus. III, 1907, p. 163.

⁷ DR. MÉHELY LAJOS, *Prospalax priscus* (Nhrig), a mai *Spalaxok* pliocen-kori őse; M. Tud. Akad. Math. és Természettud. Közlem., XXX, 1908, p. 243.

Spalax-gyűjteménye is ösztönzött. Ez a gyűjtemény önnönmagában természetesen nem volt elegendő a kérdés megoldására, azonban e tekintetben, a miről mély hálával emlékszem meg, mindazok az intézetek és szakférfiak lekötelező szívességgel támogattak, a kikhez vizsgálati anyagért fordultam. Elsősorban NEHRING professzor maga a legnagyobb készséggel bízta rám összes típusait, továbbá Dr. SALENSKY W. igazgató a szt.-pétervári akadémiai múzeum, HERTWIG RICHARD professzor a müncheni egyetem, KASNAKOFF igazgató a tiflisi múzeum, LANGHOFFER ÁGOSTON professzor a zágrábi egyetem, PÓSTA BÉLA professzor a kolozsvári egyetem, Dr. LEVERKÜHN PÁL a sophiai kir. múzeum, MATSCHIE prof. a berlini múzeum, Dr. LORENZ LAJOS a bécsi udvari múzeum, ZELINKA prof. a czernowitzi egyetem, MONTICELLI prof. a nápolyi egyetem, ENTZ GÉZA prof. a budapesti egyetem, Dr. KRÜPER igazgató az athéni múzeum, MAZUREK J. tanár a lemergi múzeum és Dr. MÁRTONFI LAJOS igazgató a szamosujvári főgymnasium anyagát bocsátotta rendelkezésemre, SATUNIN K. A. tiflisi szaktársam és OROSZ ENDRE apahidai tanító pedig a magánbirtokukban levő *Spalax*-koponyákkal örvendeztettek meg.

A Magyar Nemzeti Múzeum és fentnevezett szaktársaim szíves támogatásának köszönhetem, hogy a földi kutyák egész elterjedési körére kiterjedő gazdag vizsgálati anyag alapján folytathattam tanulmányaimat, a melyeket utóbb a Magyar Tudományos Akadémia kitüntető megbízásából szélesebb alapra fektettem és csaknem hét évi szakadatlan munka után be is fejeztem.

Vizsgálataim leginkább a különböző fajok koponyáira és fogazatára terjedtek ki s e végből 129, különböző vidékekről való koponyát, számos magános állkapcsot és 2000-nél több fogat vizsgáltam meg.

A fogakat nemcsak koronájuk szerkezete s a rágólapokon megjelenő zománczredők és szigetek fejlődése, hanem gyökereik alakát tekintetében is tanulmányoztam s fajonként gondosan lerajzoltam, miközben minden tekintetben nagyon meglepő eredményekre jutottam.

Mindenekelőtt arról győződtem meg, hogy az összes kemény részek közül a fogkorona a legállandóbb, nyilván, mert a fogat burkoló zománczcső, mint az állati szervezet legkeményebb szövete, mindenféle hatással szemben rendkívül szívós ellenállást fejt ki. Ennek következtében a fogkorona alkata, jelesen a rágólapba benyomuló s utóbb zárt zománczszigeteket alkotó zománczredők száma és alakja rendkívül jellemző s a törzsfejlődés folyamán nagyon nehezen és bizonyára csak nagyon hosszú idő alatt módosuló, úgy hogy csak bizonyos

megszorítással fogadható el, ha OSBORN a fogszövetet valamennyi szövet közt a leggyorsabban változónak mondja.¹ Mindazonáltal a fajok megkülönböztetésére nem elegendő a zápfogak egy bizonyos állapota, hanem az illető faj keretén belül a legifjabb fokozattól a legidősebbig terjedő egész fejlődési sorozatot kell ismernünk, mert egyes fokozatok számos különböző fajon ismétlődnek s a végső fokozat csaknem mindenütt egyforma, vagy legalább nagyon hasonló. Arra is rá kell mutatnom, hogy a zápfogak származástanát illetőleg a COPE-OSBORN-féle már-már dogmává emelkedett tritubercularis elmélet támogatására nem sikerült újabb bizonyítékokat szerezni, ellenben olyan jelenségeket vettem észre, a melyek FORSYTH MAJOR polybuniás elméletének a helyessége mellett szólnak.

A zápfogak gyökerei sokkal könnyebben változnak meg, mint a korona s ugyanegy faj keretében is bizonyos ingadozásnak, továbbá az életkorral járó szabályszerű változásoknak vannak alávetve. Mindazonáltal határozottan téves az a nagyon elterjedt nézet, hogy a fogak gyökerei minden irányban a végletekig variálnak s azért a fajok jellemzésére nem alkalmasak. Az én tanulmányaimból kétségtelenül kiderül, hogy a zápfogak gyökereinek és foggyökereinek alkata határozottan jellemzi az egyes fajokat, csak hogy az igazán jellemző tulajdonságok főképen a középkorú példányokon és pedig nagyobb összehasonlító anyag alapján állapítandók meg. A gyökerek alkata mindig a rágás mechanikájának módjától, végső elemzésben tehát a táplálék minőségétől függ.

Legkönnyebben módosul a koponya, még pedig annak minden része, de mégis legfőbbképen az arczorr s a falcsonti tájék, ennek oka pedig részben a szervezet ősi sajátágában, részben az életmódban rejlik. Minthogy a *Spalax*-ok állandóan a föld alatt élők, folyton túró állatok, csak természetes, hogy a túrás művelete a talaj minőségéhez alkalmazkodik s ehhez képest az elsősorban igénybe vett arczorr a mechanikai ingerek különböző természete és foka szerint formálódik. A falcsonti tájék változékonysága a rágás módjával kapcsolatos, alapja azonban a *Spalax*-koponyának abban a nevezetes tulajdonságában rejlik, hogy a falcsont az öt körülvevő csontokkal nem alkot igazi, szilárd varratokat, hanem hátulról a felső nyakszirtecsont, két oldalról a két pikkelycsont, elülről pedig a két homlokcsont ráborul a falcsontok felszínére, úgy hogy az utóbbiaknak az idősebb koponyán már csak kisebb-nagyobb része marad födetlenül.

¹ H. F. OSBORN, *Evolution of Mammalian Molar Teeth*, New York, 1907, p. 1.

A koponya alkata, nemkülönben az alsó állkapocs izomnyújtványainak szabása és nagysága kitűnően jellemzi az egyes alakokat, de az igazán jellemző tulajdonságok megállapítása mindig nagyobb anyagot kíván.

Fentebb körvonalozott tapasztalataim arról győztek meg, hogy NEHRING-nek az álláspontja tökéletesen helyes s hogy valóban egynél sokkal több *Spalax*-fajt kell megkülönböztetnünk. Én a NEHRING leírta II fajból fenntartottam hetet, egyről (*Sp. pricus*) kimutattam, hogy nem tartozik a *Spalax*-nembe, kettőt pedig nyomós okoknál fogva egyesítenem (*Sp. kirgisorum* + *intermedius*), illetőleg egy harmadikkal (*Sp. aegyptiacus*) együtt a fajváltozat rangjára kellett leszállítanom. Hasonlóképen a SATUNIN felállította *Sp. Nehringi* és a MILLER által bevezetett *Sp. dolbrogeae* nevű fajokat is csak alfajokul fogadhattam el, magam pedig tíz új alfajjal és két új fajjal szaporítottam az eddig leírt alakok számát, úgy hogy művemben összesen kilencz faj, tizenkét alfaj és két fajváltozat, tehát összesen huszonhárom rendszertani alak lép a régi PALLAS-féle *Sp. typhlus* helyébe.

Jól tudom, hogy a fajok ekkora száma sok helyütt megütközést fog kelteni s a megütközés annál jogosultabb lesz, mert — mint nyíltan bevallom — magam sem vagyok teljesen meggyőződve, hogy a lelkiismeretesen tanulmányozott és gondosan leírt alakok rendszertani értékelése kifogástalan. Hozzám közelebb álló szaktársaim tudják, hogy a lefolyt hét év alatt mennyi gyötrő kétséggel kellett megküzdenem s hányszor kezdtem újból bontogatni a biológia eme gordiusi csomójának bonyolódott szálait, a míg végül az itt letett eredményben megállapodtam.

A szokásos rendszertani mérték szerint talán elegendő lett volna az összes alakokat három főalak köré csoportosítani, olykép, hogy a Microspalaxokat a *Spalax Ehrenbergi*, a Mesospalaxokat a *Spalax hungaricus* és a Macrospalaxokat a *Spalax microphthalmus* alfajainak minősítsük, ámde ez az eljárás, ámbár nagyon egyszerű áttekintést nyújtott volna, sehogy sem fejezte volna ki az alárendelt alakok között fennforgó — hol kisebb, hol nagyobb — különbségeket, arról nem is szólva, hogy sehogy sem felelt volna meg az alakok származástani összefüggésének. Meggyőzően igazolható ugyanis, hogy valamennyi alak a palesztinai *Spalax Ehrenbergi*-nek a leszármazottja, származástani értelemben tehát a *Sp. Ehrenbergi*-nél fiatalabb alakok legtöbbször egyenlőrangú s egymásnak alá nem rendelhető testvérfajt képvisel, a melyeket azonban még mai nap is fennálló benső kapcsolatuknál fogva rendszertanilag nagyon nehéz egymástól élesen elválasztani.

DE VRIES nézete szerint »a fajok nem önkényes csoportok, a melyek közt az ember — áttekinthetőség kedvéért — itt-ott határt szab, hanem élesen körülírt, idő és tér szerint elkülönített, teljesen önálló lények«,¹ azonban épen a *Spalax*-fajokon tűnik ki, hogy ez a vélemény mily kevésbé áll összhangban a természetben rejlő valósággal. A *Spalax*-fajok származástani összefüggése még oly benső, az egyes alakok annyira egymásba olvadók, hogy csak különböző irányban szétsugárzó, de egy-egy eredetű fejlődési vonalakkal találkozunk, a melyek egyes állomásai között nagyon nehéz éles határt vonni.

En a *Spalax*ok rendszertani áttekintéséből is LAMARCK álláspontjának a helyességéről győződtem meg s a faj fogalmában csak jelképet látok bizonyos szervezeti fokozatnak a megjelölésére, minthogy pedig eme fokozatok értékelése mindig az egyéni megítéléstől függ, nem tartom elsőrendű kérdésnek, hogy a bélyegeik szerint megkülönböztethető alakokat fajoknak, alfajoknak, vagy esetleg — DE VRIES kifejezésével élve — elemi fajoknak nevezzük-e.

Egyébként a *Spalax*-fajok beható tanulmányozására nemcsak az ösztönzött, hogy az egyes alakok rendszertani értékét megállapíthassam, hanem e mellett még egy másik, úgy hiszem, fontosabb feladat megoldására is törekedtem.

Tudvalevő, hogy a zoologia DARWIN korszakos művének² megjelenése óta a származástani irány jegyében áll s egyes nyugalmi időszakok után, különösen az utóbbi tíz év alatt, rendkívül élénk mozgalom tapasztalható a származástan immár beláthatatlan irodalmában. Évről-évre újabb meg újabb elméletek, magyarázatok és föltevések sarjadzanak elő, a melyek a régieket hol megerősítve és tovább fejlesztve, hol megintgatva küzdenek egymással — s még mindig nem látszik az a biztos rév, a melyben a sokat hányt hajó nyugodtan kiköthetne. Azonban az elméletek minden sokasága daczára is nagyon csekély ama művek száma, a melyek valamely természetes fajcsoporton mintegy gyakorlatilag próbálnák ki a különféle elméletek való értékét és igazságát. Legújabbban ugyan DE VRIES,³ JAEKEL OTTÓ,⁴ PLATE LAJOS⁵ és mások fáradozásainak köszönhetünk ilyen irányú műveket, sajnos azonban, hogy az igazság

¹ Die Umschau, V, 1901, p. 785.

² CH. DARWIN, The Origin of Species by means of natural selection, 1859.

³ DE VRIES, Die Mutationstheorie, 1901.

⁴ O. JAEKEL, Ueber verschiedene Wege phylogenetischer Entwicklung; Verh. V. Internat. Zool.-Congr. zu Berlin, 1901, Jena, 1902.

⁵ L. PLATE, Die Variabilität u. die Artbildung bei den Cerion-Landschnecken; Arch. f. Rassenbiol., 1907.

megismerésére törekvő elme ezekből sem meríthet teljes megnyugvást, mert szerzőik lényegesen eltérő eredményeket vezettek le vizsgálataikból. Ilyen körülmények közt nem volt más választásom, mint hogy a *Spalax*ok tanulmányozása alapján személyes meggyőződést iparkodjam magamnak szerezni a származástan vitás kérdéseiben, a melyek megoldására ezt az állatcsoportot nagyon alkalmasnak találtam, mert az ilyen, földalatti életet élő, lépésről-lépésre terjedő, tehát huzamosan azonos viszonyok közt tartózkodó állatokon mindenképen tisztábban érvényesülnek a rájuk ható külső tényezők, mint a könnyen vándorló, nagy területeket bebarangoló s ekként nagyon változatos életföltételeknek alávetett fajokon. Az ilyen meglehetősen magas szervezettségű, de helyhez kötött kicsiny rágcsálók nagyon alkalmas anyagul szolgálnak a fajkeletkezés törvényeinek a felismerésére s talán nem hiábavaló az a reményem, hogy mindaz, a mit ezeken a vak állatokon megfigyeltem, élesebben látóvá fog bennünket tenni a származástan egyes, még elég homályos kérdéseiben.

Tanulmányaim általános eredményeit művem második részében fejtettem ki, de már itt is jelezni óhajtok egyes következtetéseket, hogy tájékoztassam az olvasót, mit várhat a továbbiaktól.

Jó okokkal vélem támogatni azt a meggyőződésemet, hogy a mai nap élő valamennyi *Spalax*-faj egy közös törzsalakból, még pedig nem hirtelenül, nem ugrásszerűen, hanem lassú átalakulással, az illető vidékek természetének megfelelő alkalmazkodás következtében jött létre. Ennek a megállapítása azért fontos, mert egyik újabb czáfolata a DE VRIES-féle mutációs elméletnek, a mely szerint a fajok hirtelenül, mintegy robbanásszerűen keletkeznek.

Ennek kapcsán ki fogom mutatni, hogy a fajok átfarmálódásának eredendő oka mindig bizonyos mechanikai ingerekben rejlik s ez meggyőzően igazolja a LAMARCK-féle elv helyességét, egyúttal pedig czáfolata DE VRIES ama nézetének, hogy az új fajok minden kimutatható ok nélkül jönnek létre. Mindazonáltal semmikép sem állítom, hogy a LAMARCK-féle tényezőket elegendőknek tartom a fajformálódás megmagyarázására, sőt inkább meg vagyok győződve, hogy a DARWIN-féle tényezők, jelesen a természetes kiválogatódás hatása nélkül lehetetlen volna a mechanikai ingerek szülte változások megrögződése és fennmaradása.

Vizsgálataimnak jelentősebb eredményeül tekintem annak a megállapítását, hogy az EIMER által bevezetett *orthogenesis* elve nemcsak helyes, hanem szintén önként érthető s e mellett semmikép sem áll

ellentétben a DARWIN-féle természetes kiválogatódással. Nézetem szerint EIMER csak abban tévedett, hogy az orthogenesist a hasznosság szempontjától függetlenítette, holott a szervezet minden, mechanikai okokból létrejött változása már önnönmagában is hasznos *reactio*, a melyre a szervezetnek az illető viszonyok közt szüksége van, mert csakis az a faj maradhat fenn, a mely a külső ingereknek megfelelő, azokkal egyensúlyt tartó szervezeti változásokat tudott létrehozni.

Jó lélekkel állíthatom, hogy vizsgálataim folyamán nyomát sem találtam oly jelenségnek, a mely a neovitalisták tanításának támogatásául szolgálhatna. A *Spalax*-fajok fejlődése folyamán beállott minden szervezeti változás mechanistikus okokra vezethető vissza s a fajok átfarmálódásának magyarázatában sohasem éreztem szükségét annak, hogy bármilyen immateriális vagy supraindividuális tényező föltevéséhez folyamodjam. Meggyőződésem szerint a szervezet czélszerű alkalmazkodása teljesen megérthető a LAMARCK- és a DARWIN-féle tényezők egymást kiegészítő, kölcsönös hatásából s teljesen fölösleges bizonyos a szervezetben rejlő czélirányosság, vagy valamely a szervezeten kívül álló immanens czélszerűség közelebből nem elemezhető erejének a föltevése.

Végezetül még csak azt hangsúlyozom, hogy a midőn tanulmányaim meggyőző bizonyítékokat szolgáltatnak a fajoknak egymásból való keletkezésére, ezzel nemcsak a származástan igazságát teszik kétségtelenné, hanem egyúttal — a többek által hangoztatott független fejlődés ellenében — a fajok vérrokonságát is igazolják.

Ezekben körvonalozván művem irányát és tartalmát, a midőn még hálás köszönetet mondok a Magyar Tudományos Akadémia Mathematikai és Természettudományi Bizottságának, hogy e munka megírásával megbízni s annak megjelenéséről is gondoskodni kegyeskedett, könyvemet azzal a meleg óhajttal bocsátom a nyilvánosság elé, hogy ne csak pillanatnyi újdonsága, hanem egyik maradandó forrása is legyen a tudományos zoológiának.

Egész tudományos pályámon azt az elvet vallottam, hogy a természetvizsgáló a természet alkotásainak ne csak leírója, hanem egyúttal értelmezője is legyen, mert a természettudomány csak így válhatik az egyetemes gondolkodás tényezőjévé. Ezúttal is ennek az elvnek a megvalósítására törekedtem s hazai tudományosságunk érdekében óhajtanám, vajha mennél többen követnék a buvárkodásnak azt az irányát, a mely a tapasztalati tények megfigyelésének benső tar-

talmat és magasabb értéket kölcsönöz, mert közelebb hoz bennünket a természet törvényeinek a megismeréséhez.

Ne feledjük azonban, hogy minden kornak csak annyi a tudománya, a mennyit a megfigyelt jelenségekről el tud gondolni s ez az én munkám sem lehet több, mint hűséges krónikája mindama gondolatoknak, a melyeket a Spalaxok tanulmányozása bennem felébresztett. Nekem, a míg velük foglalkoztam, egész világomat betöltötték s ha bármily csekély nyomot is tudnak vésni a tudományosság mezején, nem fáradtam hiában.

RENDSZERTANI ÁTTEKINTÉS.

A földi kutyák (*Spalax*) neme a rágcsáló emlősök rendjének (*Rodentia*) egyszerűfogú alrendjébe (*Simplacidantata*) s ebben a földi kutya-félék (*Spalacidae*) családjába tartozó állatok. Ugyanebbe a családba tartozó rokon nemeik a *Siphneus*, *Rhizomys* és a *Tachyoryctes*.

Spalax GÜLD.

Spalax GÜLDENSTÄDT, Nov. Comm. Acad. Sc. Petropol., XIV, 1770, p. 409.

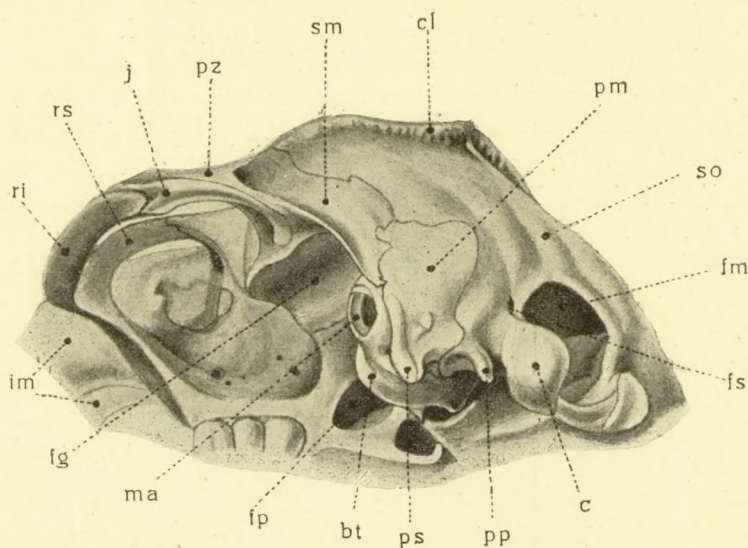
Ommatostergus NORDMANN, 1839.

Nannospalax PALMER, 1903.

A nem jellemzése és felosztása.

A földi kutyák testük alakjában és egész szervezetükben a föld-alatti élethez alkalmazkodott állatok. Esetlen, egyfolytában hengeres testük a vakondokéra emlékeztet, de fejük és arczorruk sokkal szélesebb. A tompahegyű, rövid arczorr hátrafelé szélesedik s egyfolytában olvad bele a fejbe, a melylyel felülről lapított, széles és vastag ékalakot alkot. A fej két oldalszélét éles perem tünteti ki, a mely az orrcsúcs hátsó szélén eredő merev sörtetarájt visel. Az orr hegye csupasz, vastagbőrű. A felső ajak nincs behasítva s az orr csúcsa alatt szintén csupasz, de kétoldalt szőrös s mélyen a szájba nyomul, úgy hogy a felső metszőfogakat hátulról is szőrös bőr veszi körül. Az orrlyukak aprók. A külső fület csak egy, a bundába rejtett, a fülnyílást körülvevő jelentéktelen bőrperem képviseli. A mákszemnyi szemet teljesen beborítja a test bőre; szemrésnek nyoma sincs, az állatok tehát vakok. A fej csaknem minden nyakalakú be-

fűződés nélkül megy át a törzsbe. A végtagok rövidek, de a talp, főképen pedig a tenyér, széles. A tenyér két igen nagy szarugumót visel; a talp két gumója kevésbé fejlett. Mind az elülső, mind a hátsó láb ötujjú. Az ujjak erőteljesek s rövid ásókarmokkal fegyverezettek. Az elülső lábnak mind az öt karma egyforma nagyságú, a hátsó láb második és harmadik ujjáé azonban csaknem kétszer oly hosszú, mint a többi s alul kivájt. Kívülről látható farkuk nincs. A test szőrözte tömött és lágy. A szőrök nagyobb törése feketés palaszürke, hegyük — legalább a test felső oldalán — többnyire sárgás- vagy vörhenyesbarna.

1. rajz. A *Spalax monticola turcicus* felnőtt példányának koponyája hátsó oldal-nézetben, harmadfél-szer nagyítva. *bt* = *bulla tympani* (dobcsont), *c* = *condylus occipitalis* (nyakszirti bűtyök), *cl* = *crista lambdoidea* (nyakszirti taraj), *fg* = *fossa glenoidea* (az alsó állkapocs ízületi árka), *fm* = *foramen magnum* (öreglyuk), *fp* = *fossa pterygoidea* (szárnycsonti gödör), *fs* = *foramen supracondyleum* (bűtyökluk), *im* = *intermaxillare* (állközti csont), *j* = *jugale* (járomcsont), *ma* = *meatus auditorius externus* (külső hangjárat), *pm* = *petromastoideum* (sziklacsecsont), *pp* = *processus paroccipitalis* (toroknyújtvány), *ps* = *processus mastoideus* (csecsnyújtvány), *pz* = *proc. zygomaticus* (a pikkelycsont járomcsonti nyújtványa), *ri* = *ramus inferior processus zygomatici ossis maxillaris* (a felső állcsont járomcsonti nyújtványának alsó ága), *rs* = *ramus superior processus zygomatici ossis maxillaris* (a felső állcsont járomcsonti nyújtványának felső ága), *sm* = *proc. supramastoideus ossis squamosi* (a pikkelycsont hátsó nyújtványa), *so* = *supraoccipitale* (felső nyakszirtcsont).

A koponya széles-tojásdad; teteje a lambdavarattól hátrafelé meredekebben, előfelé enyhébben lecsapó. A nyakszirti tájék nagyon széles, a járomívek hátsó vége mögött kevésbé befűződött (I. és II. tábla) s ebben lényegesen különbözik az ugyanebbe a családba tartozó *Siphneus*, *Rhyzomys* és *Tachyoryctes* koponyájától.

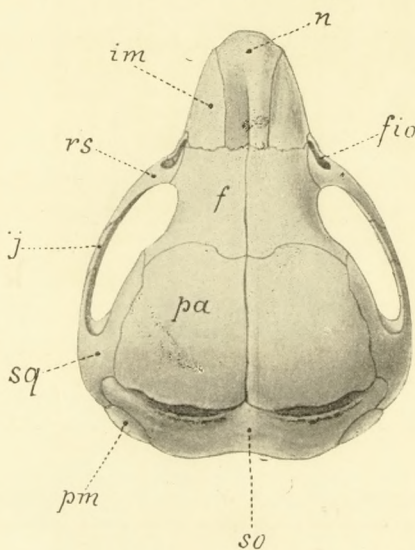
A felső nyakszirtcsont (*os supraoccipitale*) rendkívül széles (1. és 4. rajz, *so*); elülső széle az idősebb példányokon erőteljes nyakszirti tarajban (*crista occipitalis* s. *lambdoidea*) emelkedik ki (1. és 3. rajz, *cl*). A külső nyakszirtcsont (*exoccipitale* s. *occipitale laterale*) aránylag kicsiny (4. rajz, *eo*) s a meglehetősen nagy nyakszirti bütykön (*condylus occipitalis*) kívül a jóval kisebb toroknyújtványt (*processus paroccipitalis* s. *paramastoideus* s. *jugularis*) is viseli (1., 4. és 6. rajz, *c* és *pp*); az utóbbi nyújtvány a külső oldalán többé-kevésbé félholdalakúan kivájt. A külső nyakszirtcsontban a nyakszirti bütyök előtt a Micro- és a Mesospalaxok csoportjában erőteljes bütyöklyuk (*foramen supracondyleum*)¹ van (1. és 4. rajz, *fs*), mely azonban a Macrospalaxok koponyáján teljesen hiányzik. A sziklacsecscsont (*os petromastoideum* TULLBERG, *os mastoideum* auct.) nagyjában négyszögű, a pikkelycsont hátsó nyújtványa, továbbá a felső és a külső nyakszirtcsont közé ékelődő csont, a mely élethosszigan élesen válik el a szomszédos csontoktól (1. és 4. rajz, *pm*); külső széle felnőtt koponyákon a külső hangjáratig (*meatus auditorius externus*) terjed, alul a dobcsonttal (*bulia tympani*) forrad össze, hátsó-külső sarka pedig többé-kevésbé erőteljes csecscnyújtvány (*processus posttympanicus* WEBER, *proc. mastoideus* TULLBERG) képében nyúlik ki (1. és 6. rajz, *ps*). Az utóbbi nyújtvány felszínén egy a csont külső szélét követő és csaknem a pikkelycsont hátsó nyújtványáig terjedő külön kis csont fekszik. Az életkorral mindinkább növekvő pikkelycsont (*os squamosum*) erőteljes nyújtványt (*processus supramastoideus ossis squamosi* TULLBERG) bocsát hátrafelé (1. rajz, *sm*), melynek hátsó vége a külső hangjáratig nyúlik; hátulról a csecscsonttal, befelé a felső nyakszirtcsonttal határos, külső része pedig lapos ereszt alakjában borul az alsó állkapocs ízületi árka (*fossa glenoidea*) fölé.

A falcsonatok (*ossa parietalia*) minden életkorú koponyán igen nagyok, de a míg a fiatal koponyán szabadon fekszenek és egész kiterjedésükben láthatók, addig az idősebb koponyán

¹ BRÜHL ezt a véredénylyukat az emberkoponyán *foramen retrocondyleum*-nak nevezi (Zootomie aller Thierklassen, Lief. 15. Wien, 1880, tab. LVII), azonban nyilvánvaló, hogy a *Spalax*-koponyán nem nevezhető így.

többé-kevésbé eltakarják őket a szomszédos csontok (2. és 3. rajz, *pa*). Ez pedig akként megy végbe, hogy a felső nyakszirtecsont, a két pikkelycsont s a két homlokcsont nem egyesül igazi varratban a falcsontokkal, hanem elsőben is a homlokcsontok hátsó része ráborul a falcsontok elejére, azután a pikkelycsontok belső része ráfekszik a homlok- és a falcsontok oldalrészére s végül a felső nyakszirtecsont ráfekszik a falcsontok hátsó részére. Mindezek, a falcsontokra köröskörül rátelepedő csontok, az állat életkorával lépést tartva, mintegy a falcsontokon csúszva növekszenek szabad szélükön a koponya közepe felé, úgy hogy végül — különösen a *Macrospalax*ok csoportjában — a valójában igen nagy falcsontoknak csak kicsiny része látszik felülről.¹

Az eltakarás mértéke fajok szerint nagyon különböző, mert pl. a *Sp. Ehrenbergi* (I. tábla, 1. rajz), *hungaricus* (I. tábla, 7. rajz), *microphthalmus* (II. tábla, 6. rajz), stb. falcsontjai öreg korukban is nagyoknak látszanak, ellenben a *Sp. graecus* (II. tábla, 2. rajz), vagy a *Sp. giganteus*-éi (II. tábla, 7. rajz) legnagyobbbrészt el vannak fődve.² Idős példányok falcsontjai erőteljes nyíltarajt (*crista*

2. rajz. A *Spalax monticola dolbrogeae* MILL. újszülött példányának koponyája felülről, kétszer nagyítva. *f* = frontale (homlokcsont), *fio* = foramen infraorbitale (orrközi lyuk), *im* = intermaxillare (állközi csont), *j* = jugale (járomcsont), *n* = nasale (orrcsont), *pa* = parietale (falcsont), *pm* = petromastoideum (sziklacsont), *rs* = ramus superior processus zygomatici ossis maxillaris (a felső állcsont járomcsonti nyújtványának felső ága), *so* = supraoccipitale (felső nyakszirtecsont), *sq* = squamosum (pikkelycsont).

¹ A *Spalax*okra tehát nem illik rá WEBER-nek az az állítása (Die Säugetiere, 1904, p. 472), hogy a rágcásalók falcsontjai csekély terjedelmükénél fogva csak alárendelt mértékben vesznek részt a koponyatető alkotásában.

² A falcsontoknak a pikkelycsontok által való eltakarását SATUNIN mutatta ki a *Spalax giganteus*-on (Mitteil. d. Kaukas. Mus., III, 1907, p. 71, tab. III, fig. 1—4), ő azonban még nem vette észre, hogy a falcsontokat a homlok- és a felső nyakszirtecsont is eltakarja s hogy a pikkelycsont a homlokcsont hátsó részét is

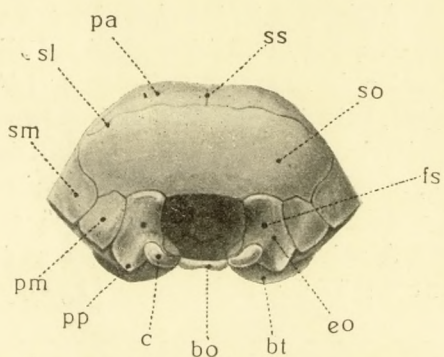
dányokon is határozott varrat marad fenn. A homlok-orrcsonti varrat (*sutura fronto-nasalis*) alakja fajok szerint különböző, majd domború, majd homorú, egyenes, vagy széles W-alakú (5. rajz).

Minthogy az orrtővi lyuk (*foramen infraorbitale*) nagyon tágas, elül s hátul teljesen nyitott csatornát (*canalis infraorbitalis*) alkot (6. rajz, *fio*), ennek következtében a felső állcsont járomcsonti nyújtványa (*proc. zygomaticus*) villásan szétágazó (6. rajz, *ri* és *rs*); alsó ága (*ramus inferior processus zygomatici* TULLBERG) körülbelül egy magasságban fekszik a járomcsonttal, a felső (*ramus superior*) hosszabb és csaknem függőleges.

A könnycsont (*os lacrymale*) a Microspalaxokon az orrtővi lyuk belső falának hátsó szélén, a felső állcsont és a homlokcsont közt fekvő igénytelen kis háromszögű csontlemez, a mely felülről sohasem látható s idősebb példányokon már rendszerint összeolvadt a felső állcsonttal. A Mesospalaxokon fölfelé, a felső állcsont járomcsonti nyújtványa felső ágának hátsó széléig terjedő nyújtványt bocsát, a melynek felső vége egyes fajokon némelykor már felülről is látszik. A Macrospalaxokon a könnycsont mindig egész terjedelmében

elválik a szomszédos csontoktól s mindig és minden életkorú példányon erőteljes, a járomnyújtvány felső ágának hátsó széléhez illeszkedő, felülről is mindig látható nyújtványt bocsát, a mely a homlokcsont rövid szemgödri nyújtványával is találkozik ¹ (6. rajz, *l*).

A járomív (*arcus zygomaticus*, *zygoma*) szélesen, többé-kevésbbé domborúan kihajló. Elülső részét a felső állcsont járomcsonti nyújtvá-

4. rajz. A *Spalax monticola dolbrogeae* MILL. újszülött példányának koponyája hátulról, kétszer nagyítva. *bo* = basioccipitale (alpanyakszirtcsont), *bt* = bulla tympani (dobcsont), *c* = condylus occipitalis (nyakszirti bűtyök), *eo* = exoccipitale (külső nyakszirtcsont), *fs* = foramen supracondyleum (bűtyökluk), *pa* = parietale (falsont), *pm* = petromastoideum (sziklacsecsont), *pp* = processus paroccipitalis (töröknyújtvány), *sl* = sutura lambdoidea (lambdavarrat), *sm* = proc. supramastoideus ossis squamosi (a pikkelycsont hátsó nyújtványa), *so* = supraoccipitale (felső nyakszirtcsont), *ss* = sutura sagittalis (nyílvarrat).

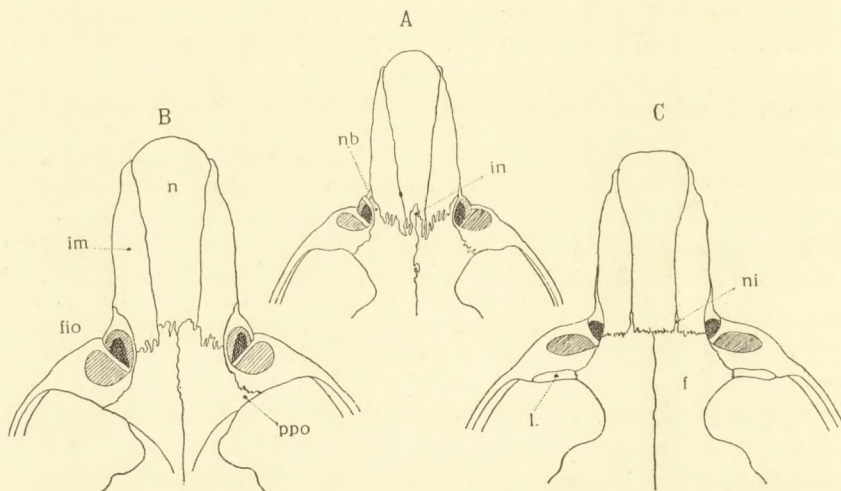
¹ Ez az utóbbi összeköttetés csak felülről látszik.

nyának alsó ága (*ramus inferior proc. zygomatici*, TULLBERG), hátsó részét pedig a pikkelycsont járomcsonti nyújtványa (*proc. zygomaticus*) alkotja; eme két erőteljes nyújtvány közé ékelődik a kicsiny járomcsont (*jugale* s. *zygomaticum*), a mely a pikkelycsonti nyújtvány alsó oldalához simulva csaknem az alsó állkapocs ízületi árkáig terjed.

A szájpadráslukak (*foramina incisiva*) a legtöbb fajon rövidek és keskenyek, egyes fajokéi azonban jóval hosszabbak (6. rajz, *fi*).

Az inycsont (*palatinum*) lapos vagy hosszában kivájt; hátsó széle egyenes, vagy többé-kevésbé erőteljes középtövis alakjában ugrik elő s hol a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal előtt ér véget, hol mögéje nyúlik. Az inycsonti nyílás (*foramen posterior palatinae*) többnyire közvetlenül a második és harmadik fogmeder határfala előtt áll, azonban egyes fajokon (*Sp. microphthalmus* és *polonicus*) a második fogmeder közepével vagy elülső szélével kerül szembe.

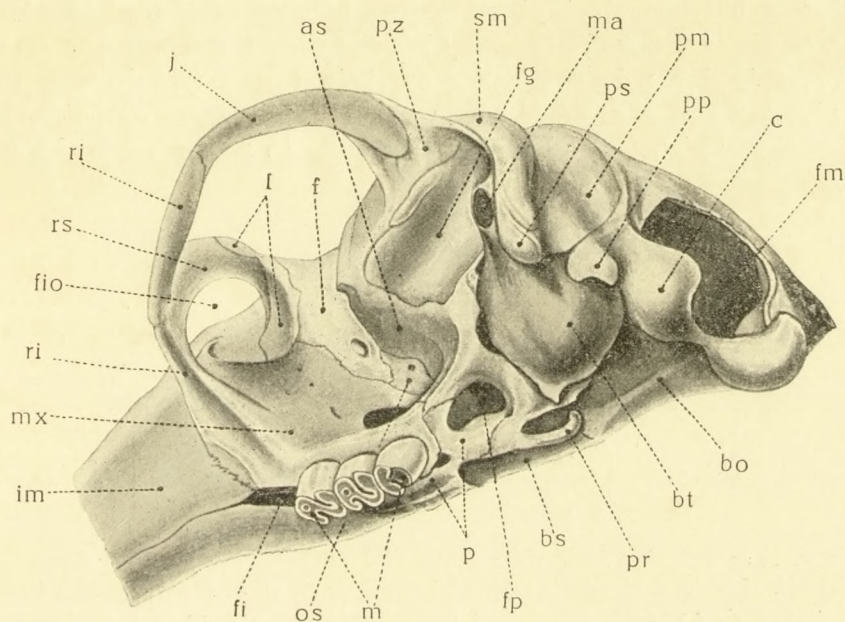
A szárnycsonti gödrök (*fossae pterygoideae*) általában nagyok és a szemgödör felé mindig nyitottak (1. és 6. rajz, *fp*), azon-

5. rajz. Különféle *Spalax*-fajok arczorra. — A = *Spalax Ehrenbergi* var. *aegyptiacus* NHRG, mariuti öreg hím példány. — B = *Spalax hungaricus* NHRG, makói öreg hím példány. — C = *Spalax microphthalmus* GÜLDENST., dél-oroszországi középkorú példány. — *f* = *frontale* (homlokcsont), *fio* = *foramen infra-orbitale* (orrközi lyuk), *in* = *processus internasalis* (a homlokcsont orrközi nyújtványa), *im* = *intermaxillare* (állközi csont), *l* = *lacrymale* (kőnycsont), *n* = *nasale* (orrscsont), *ni* = *processus naso-intermaxillaris* (a homlokcsont orr-állközi nyújtványa), *nb* = *proc. nasobasalis* (a homlokcsont orrközi nyújtványa), *ppo* = *proc. praeorbitalis* (a homlokcsont szemgödri nyújtványa).

ban a *Macrospalax*okon sokkal kevésbé, mint a *Micro-* és a *Mesospalax*okon; egymástól csak vékony csontfal által vannak elválasztva.

A dobcsont (*bulla tympani*) nincs kamrákra osztva (1. és 6. rajz, b). A külső hangjárat (*meatus auditorius externus*) a *Micro-* és *Meso-*

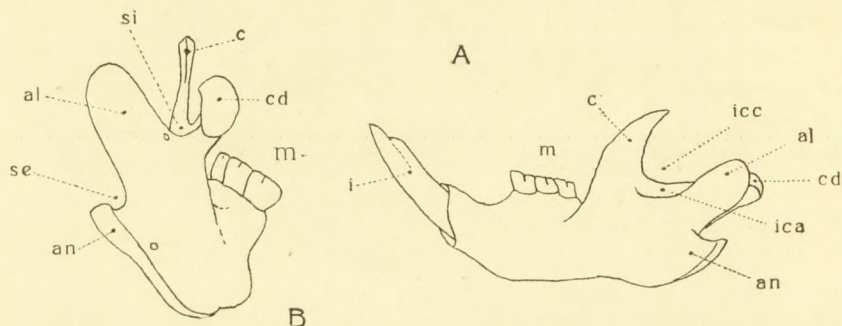

6. rajz. A *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. középkorú példányának koponyája alsó-hátsó nézetben, harmadfélszer nagyítva. *as* = *alisphenoideum* (az ikcsont halántéki szárnya), *bo* = *basioccipitale* (alapnyakszirtcsont), *bs* = *basisphenoideum* (alapikcsont), *bt* = *bulla tympani* (dobcsont), *c* = *condylus* (nyakszírti bütyök), *f* = *frontale* (homlokcsont), *fg* = *fossa glenoidea* (az alsó állkapocs ízületi árka), *fi* = *foramina incisiva* (szájpadláslyukak), *fm* = *foramen magnum* (öreglyuk), *fp* = *fossa pterygoidea* (szárnycsonti gödör), *fio* = *foramen infraorbitale* (orrtővi lyuk), *im* = *intermaxillare* (állközi csont), *j* = *jugale* (járomcsont), *l* = *lacrymale* (könycsont), *m* = *molares* (zápfogak), *ma* = *meatus auditorius externus* (külső hangjárat), *mx* = *maxilla* (felső állcsont), *os* = *orbitosphenoideum* (az ikcsont szemgödri szárnya), *p* = *palatinum* (inycsont), *pm* = *petromastoideum* (szikla-csecscsont), *pp* = *processus paroccipitalis* (toroknyújtvány), *pr* = *proc. pterygoideus* (szárnynyújtvány), *ps* = *proc. mastoideus* (csecsnyújtvány), *pz* = *proc. zygomaticus* (a pikkelycsont járomcsonti nyújtványa), *ri* = *ramus inferior processus zygomatici ossis maxillaris* (a felső állcsont járomcsonti nyújtványának alsó ága), *rs* = *ramus superior proc. zygom. ossis max.* (a felső állcsont járomcsonti nyújtványának felső ága), *sm* = *proc. supramastoideus ossis squamosi* (a pikkelycsont hátsó nyújtványa).

spalaxokon tágas és hosszabb, a Macrospalaxokon azonban nagyon szűk és rövidebb (1. és 6. rajz, *ma*).

Az alsó állkapocs ízületi árka (*fossa glenoidea* s. *mandibularis*) hosszúságos teknőalakú; elül nyitott, hátul a pikkelycsont hátsó nyújtványa zárja be (1. és 6. rajz, *fg*). Alakjánál fogva főképen az alsó állkapocs bütöknújtványának előre és hátracsúszását teszi lehetővé.

Az alsó állkapocs (*mandibula*) két fele nagyon mozgékonyan egyesül egymással s négy erőteljes nyújtványt visel (7. rajz, A és B). A zápfogak közelében eredő koronanyújtvány (*processus coronoideus*)¹ többé-kevésbé sarlóalakúan görbül hátrafelé (*c*) s fajok szerint külön-

7. rajz. A = a *Spalax hungaricus* NHRG alsó állkapcsának baloldali ága külső oldaláról. *al* = *proc. alveolaris* (fogmedri nyújtvány), *an* = *proc. angularis* (szögletnyújtvány), *c* = *proc. coronoideus* (koronanyújtvány), *cd* = *proc. condyloideus* (bütöknújtvány), *i* = *incisivus* (metszőfog), *ica* = *incisura corono-alveolaris* (korona-fogmedri vájulat), *icc* = *incisura corono-condyloidea* (korona-bütök-vájulat), *m* = *molares* (zápfogak). — B = A *Spalax Ehrenbergi* NHRG alsó állkapcsának baloldali ága hátulról. *se* = *sella externa* (külső nyereg), *si* = *sella interna* (belső nyereg), a többi betű, mint az A rajzon.

böző fejlettségű. A szögletnyújtvány (*proc. angularis*) kevésbé tér ki az alsó állkapocs külső szintjéből (*an*) és vagy szárnyalakúan terpeszkedik el az állkapocs hátsó szélétől (Micro- és Mesospalaxok), vagy pedig nyelvvalakú lemezzé lapult le s magasan fent a fogmedri nyújtvány tövén fekszik (Macrospalaxok). Az alsó metszőfog foggödre nagyon erőteljes, hengeres, gömbölyűvégű fogmedri nyújtvány (*proc. alveolaris*)

¹ A magyar anatómusok (pl. MIHALKOVICS, A mozgószervek anatómiája, Budapest, 1898, p. 219) ezt a nyújtványt hollóorrnyújtványnak mondják, de mivel ez a név a lapoczká nyakának felső végén levő nyújtványt (*proc. coracoideus*) illeti meg, én a külföldi irodalomban szokásos koronanyújtvány nevet használom.

alakjában emelkedik ki a bütyök- és a szögletnyújtvány között (*al*). Ez a hatalmas fejlettségű, fajok szerint különböző hosszúságú nyújtvány, a mely némiképp hasonló alakban a rágcsálóknak még csak néhány nemében (*Alactaga*, *Nesokia*, *Geomys*) fordul elő, nagyon kiváló bélyege a *Spalax*-állkapocsnak. A bütyöknyújtvány (*proc. condyloideus*) izületi feje hosszúkás vesealakú (*cd*). Minthogy az egyes nyújtványok közt levő vájulatok és völgyeletek más nemekéitől nagyon elütők¹ s a fajok megkülönböztetésének fontos bélyegei, ennek következtében külön nevet is igényelnek. A koronanyújtvány hátsó s a bütyöknyújtvány elülső széle közt levő félholdalakú horpadást, a mely az ember alsó állkapcsán levő állkapcsi bevágásnak (*incisura mandibulae*) felel meg, korona-bütyökvájulatnak (*incisura corono-condyloidea*) nevezem (*icc*). A koronanyújtvány külső oldalának töve s a fogmedri nyújtvány közt levő, fajok szerint különböző alakú horpadásnak a korona-fogmedri vájulat (*incisura corono-alveolaris*) nevet adtam (*ica*). A szöglet- és a fogmedri nyújtvány közt levő, fajok szerint különböző magasságban fekvő völgyeletet (*se*) külső nyeregnek (*sella externa*), a fogmedri és a bütyöknyújtvány közt levőt pedig belső nyeregnek (*sella interna*) nevezem (*si*).

A két felső és a két alsó metszőfognak (*dentes incisivi*) nincs gyökere; szabad végük vésőalakú s csak külső oldaluk van zománczcal beborítva; a felsők két, az alsók két vagy három hosszanti zománczbordát viselhetnek. Az előzáfogak (*dentes praemolares*) hiányzanak, a metszőfogak tehát széles foghézag (*diastema*) által vannak az utózáfogaktól elválasztva. Az utózáfogak (*dentes molares*) g y ö k e r e s e k (XX. tábla), hátrafelé kisebbedők, számuk alul is, felül is, mind a két oldalon három, a teljes fogképlet tehát:

$$i \frac{2}{2}, pm \frac{0-0}{0-0}, m \frac{3-3}{3-3} = 16.$$

Az utózáfogak fiatalkori rágólapja z o m á n c z g u m ó k a t visel, a melyek azonban csakhamar lekopnak s a fogat burkoló zománczcső különböző alakú és számú, az egyes fajokat jellemző r e d ő k, illetőleg h u r k o k alakjában nyomul a rágólapba (V. tábla, 1. rajz), a melyek később zárt z o m á n c z s z i g e t e k k é alakulnak (V. tábla, 7. rajz), végül pedig szintén lekopnak.

¹ Nagyjában hasonló viszonyokat tapasztalunk a déloroszországi és előázsiai *Ellobius* nevű, gyökeres zápfogú, poczokforma nem alsó állkapcsán, a melyet БЛҮТН ennek alapján *Myospalax*-nak nevezett.

A felső zápfogak eredetileg háromgyökerűek, azonban összeolvadás következtében két- vagy egygyökerűekké, a belső gyökér kettéágazása esetében pedig négygyökerűekké válhatnak; az alsók két- vagy egygyökerűek. Fogmedreik ennek megfelelően felül 4—1, alul pedig 2—1 gördrűek.

A csigolyák szélesek. A gerincoszlop 7 nyak-, 13 hát-, 6 ágyék-, 5 kereszt- és 7 farkcsigolyából áll. A második nyakcsigolya (*epistropheus*) tövisnyújtványa nagyon erőteljes és kéthegeyű, a többi nyakcsigolyának nincs tövisnyújtványa. A szegycsont teste (*corpus sterni*) öttagú, markolata (*manubrium sterni*) széles rhombusalakú s hosszában ormós, a kardnyújtvány (*proc. xiphoides*) kicsiny. Az igazi bordák száma 8, az álbordáké 5. Az első borda nagyon széles és szegycsonti része is megcsontosodott. A kulcscsont egyenes, hosszú és vékony. A lapoczká csaknem egyforma széles, nagyon hosszú és keskeny; taraja (*spina scapulae*) erőteljes, vállcsúcsa (*acromion*) csőralakúan messzire előugró. A felső karcsont nagyon széles s elülső éle nagy, kampóalakú, lemezes nyújtványt visel; *foramen supracondyloideum* nincs rajta. A két alsó karcsont szorosan egymás mellett fekszik; a singcsont hatalmas singkampóval (*olecranon*) végződik; külső és belső oldala vályuszerűen kivájt. A kézközép s az ujjak rövidek. A medencze tojásképpű lyuka (*foramen obturatorium*) keskeny. A hátsó végtagok csontjai az elülsőkénél gyöngébbek. A sípcsont erősen meggörbült s két oldalról összenyomott; a szárkapocs alul összenőtt a sípcsonttal. A lábközép megnyúlt.

Az oldalsó rágóizom (*M. masseter lateralis*) sohasem hág fel az orrtövi lyuk felső széléig, hanem csak a járomív alsó széléről ered.¹

A nyelvet két körülárkolt szemölcs (*papillae circumvallatae*) tünteti ki.

A gyomron (XXXIII. tábla, 4—7. rajz) három tájék, még pedig a gyomorszáj, a gyomorzár és a gyomorfenék tájéka különböztethető meg. A gyomorszáj tájéka (*pars cardiaca*; 4. és 7. rajz, *pc*) a legönállóbb, a mennyiben a Microspalaxokon mind a gyomorzár, mind a gyomorfenék tájékától mély bevágás által van elkülönítve s teljesen szabad, fülalakú karéjt alkot (4. rajz, *pc*); belülről határozott rekesz-

¹ Az orrtövi lyuk felső széléig hág a rokon *Rhizomys*-nemben, a poczkökon, peléken s másutt.

fal (*trabeculum*, 5. rajz, *tr*) választja el a gyomorzár tájékától s erőteljes redő (*duplicatura*, 5. rajz, *dp*) különíti el a gyomorfenék tájékától. A Mesospalaxokon a gyomorszáj tájéka jóval nagyobb s már csak egy éles barázda (*sulcus transversalis*; 7. rajz, *st*) által különül el a gyomorfenéktől, tehát már nem alkot külön karéjt. A gyomorzár tájéka (*pars pylorica*; 4. és 7. rajz, *pp*) s a gyomorfenék tájéka (*pars basalis*; 4. és 7. rajz, *pb*) közt kívülről csak kisebb-nagyobb befűződés látszik; belülről a két tájék minden élesebb határ nélkül olvad egymásba. Belülről mind a három tájék szaruréteggel (*stratum corneum*; 5. és 6. rajz, *sc*) van kibélelve, csupán a gyomorfenék egy kis része van mirigyekkel megrakva (*area glandulosa*; 5. és 6. rajz, *ag*). A mirigyes tájék csoportok szerint különböző, mert a míg a Microspalaxoké a gyomorfenék oldalán (5. rajz), addig a Mesospalaxoké a gyomorfenék alapján (6. rajz) fekszik.¹

A vékonybél mintegy tízszer, a vakbél kétszer, a vastagbél pedig ötször oly hosszú, mint a gyomor. A vakbél rendkívül nagy és egy spirális billentyű által 14 hólyagos kamarára osztott. A vastagbél öblös és meglehetősen nagy, spirálisan csavarodó bélkürtöt (*ansa coli paracoecalis*) és közepes fejlettségű jobboldali egyközű hurkot (*ansa coli dextra*) találunk rajta. Alfelmirigyek (*glandulae anales*) nincsenek. A bal tüdő egykaréjú, a jobboldali 3—4 karéjú. A belső ivarszervek az egerformájú rágcsálókéval (*Muriformes*) megegyezők. A *praeputium clitoridis* hasítékalakú s a *vulva* elülső szélén, az utóbbi pedig közvetlenül a végbélnyílás elülső fala előtt fekszik. A nőstények mellükön egy pár, lágyékuk táján pedig két pár, tehát összesen három páremlőbimbót viselnek.² A *praeputium penis* valamivel a végbélnyílás előtt fekszik. A *penis* nagyon kicsiny s a Simplicidentaták más fajaiétól eltérően nem kétrét görbült; a *glans penis* hegyén sem gyűrűs redőt, sem szemölcsöket nem találunk. A peniscsont (*os penis*) egyenes vagy kissé meggörbült, felülről lapított, tövén a legszélesebb, hegye felé keskenyedő, de némely fajokon hegyén újból kiszélesedik; törészé-

¹ A Macrospalaxok gyomrát nem volt alkalmam megvizsgálni.

² PALLAS szerint a Spalaxoknak csak két emlőbimbójuk van, még pedig a lágyékukon. NEHRING előbb négyet, utóbb azonban hatot állapított meg (Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1902, p. 77). A *Sp. hungaricus*-nak — mint egy öreg vajdahunyadi példányon látom — valóban hat emlőbimbója van, mindazonáltal esetleg PALLAS-nak is igaza lehet, mert a déloroszországi földi kutya más fajhoz (*Sp. microphthalmus* GÜLD.) tartozik. Érdekes, hogy a vajdahunyadi nősténynek a baloldali lágyékán három, tehát összesen hét emlőbimbója van, a mi azonban kétségkívül egyéni kivétel.

nek hátsó oldalán harántos vájulat van ; a Mesospalaxok öreg példányaié mintegy 7 mm. hosszú.

Az érzékszervek közül a szaglás, ízlelés, tapintás és különösen a hallás¹ készüléke fejlett ; a szem csökevényes,² teljesen a bőr alá rejtett.

A földi kutyák hazája Észak-Afrika, Elő-Ázsia és délkeleti Európa. Nemüket három alnemre osztottam fel, a melyek fajaikkal együtt a következők :

I. *Microspalax*, n. subg.

1. *Spalax Ehrenbergi* NHRG. Palesztina és északi Syria.
2. var. *aegyptiacus* NHRG. Alsó-Egyiptom.
3. var. *kirgisorum* NHRG. Északi Syria.
4. *Spalax Fritschii* NHRG. Libanon (Fossilis alak).

II. *Mesospalax*, n. subg.

5. *Spalax monticola Nehringi* SAT. Orosz-Örményország.
6. *Spalax monticola armeniacus*, n. subsp. Kura forrásvidéke.
7. *Spalax monticola cilicicus*, n. subsp. Ciliciai Taurus.
8. *Spalax monticola anatolicus*, n. subsp. Smyrna környéke.
9. *Spalax monticola hellenicus*, n. subsp. Görögország.
10. *Spalax monticola turcicus*, n. subsp. Thracia.
11. *Spalax monticola dolbrogeae* MILL. Dobrudzsa.
12. *Spalax monticola monticola* NHRG. Bosznia.
13. *Spalax monticola hercegovinensis*, n. subsp. Hercegovina.
14. *Spalax monticola syrmensis*, n. subsp. Szerémség és Magyarország dunántúli része.
15. *Spalax monticola serbicus*, n. subsp. Szerbia.
16. *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG. Nagy Magyar Alföld ; nyugati Erdély.
17. *Spalax hungaricus transsylvanicus*, n. subsp. Erdélyi Mezőség.

¹ Dr. SZAKÁLL GYULA, A magyar földi kutya (*Spalax hungaricus* NHRG) hallókészüléke ; Állattani Közlemények, II. 1903, p. 69, tab. VIII—IX.

² Dr. SZAKÁLL GYULA, A földi kutya (*Spalax typhlus* PALL.) szeme ; Állattani Közlemények, I, 1902, p. 80, tab. I.

III. *Macrospalax*, n. subg.

(*Spalax* s. str.)

18. *Spalax graecus graecus* NHRG. Athén (?); Bukovina.
19. *Spalax graecus antiquus*, n. subsp. Erdélyi Mezőség.
20. *Spalax isticus*, n. sp. Oláhország.
21. *Spalax polonicus*, n. sp. Galiczia.
22. *Spalax microphthalmus* GÜLD. Déloroszország; nyugati Ciscaucasia.
23. *Spalax giganteus* NHRG. Keleti Ciscaucasia; Turkesztán.

Az alnemek és fajaik jellemzése.

I. Alnem: *Microspalax*.

A koponya kicsiny és alacsony; az öreg koponya 42—45 mm. hosszú¹ és 15—16.3 mm. magas. Az arczorr hosszú és keskeny. A könycsont felülről sohasem látszik. A felső nyakszirtcsont rövid, miért is a koponya magassága mindig kétszer-nél többször (2.08—2.22-szor) foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. A külső nyakszirtcsontban a nyakszirti bütök fölött erőteljes bütöklük (*foramen supracondyleum*) van, mely közvetlenül a nyakszirti bütök felső széle mellett fekszik. A csecssziklacsontrövid és széles. Az alsó állkapocs izületi árka aránylag keskeny. A külső hangjárat hosszabb és sokkal tágasabb, mint a *Macrospalax*oké; keresztátmérője öreg koponyákon 3 mm. hosszú. A toroknyújtvány karcsú; a csecsnyújtvány csekély fejlettségű. A szárnycsonti gödör nagy, szélességénél nem sokkal hosszabb, a szemgödör felé teljesen nyitott.

Az alsó állkapocs korona-fogmedri vájulata szűk, csúcsosan kerekített. A korona-bütökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt levő, hátul a külső nyeregbe beleolvadó izomvályu elül szűk és kifelé nincs éles határa, mert a korona-fogmedri vájulat éle lekerekített. A fogmedri nyújtvány csak valamivel magasabb s a metszőfog foggödörétől mérve valamivel rövidebb a bütöknyújtványnál. A bütöknyújtvány rézs-

¹ A fossilis *Spalax Fritschi* NHRG koponyája ismeretlen, azonban NEHRING számítása szerint 49 mm. hosszú lehetett.

útosan hátra- és befelé irányul.¹ A szögletnyújtvány szabadon, szárnyalakúan terpeszkedik el az alsó állkapocs testétől; hegye a fogmedri nyújtvány töve mögé esik és hátulról tekintve sokkal alacsonyabb a bütyöknyújtványnál. A külső nyereg sokkal alacsonyabban fekszik a belsőnél.

A felső metszőfogak mindegyikén két, az alsók mindegyikén két vagy három hosszanti, egyközű zománczborda van. A második felső zápfog első zománcszigete mindig a belső zománczredő öbölvégeéből jön létre. A harmadik felső zápfog rágólapja megleltkorú példányokon két nagy, harántul tojásdad, egymás mögött fekvő zománcszigetet visel. A két első alsó zápfog fiatal- és középkorú rágólapját két sokáig megmaradó belső zománczredő tünteti ki. A harmadik alsó zápfog fiatal- és középkorú rágólapja S-alakú, mert egy külső s egy belső zománczredő által bemetszett. A felső zápfogakat rendszerint három, az alsókat mindig két szabad gyökér jellemzi; a felsők fogmedre rendszerint három-, az alsóké (a harmadik is!) mindig kétüregű.

Az ide tartozó alakok Észak-Afrika keleti részeiben, Palesztinában és Syriában fordulnak elő. Eddig egy élő faj s annak két fajtája, továbbá egy kihalt faj ismeretes.

A *Microspalax* ok fajainak jellemzése és meghatározó kulcsa.

I. A szögletnyújtvány kevésbé emelkedik ki az alsó állkapocs külső szintjéből.

A. Az alsó metszőfogak mindegyikén rendszerint két zománczborda van.

a. Az öreg koponya 42—43 mm. hosszú és 15 mm. magas. Az orrcsontok hátsó vége nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. A homlokcsontok orrközi nyújtványa gyöngé fejlettségű vagy hiányzik. A szögletnyújtvány csúcsos hegyű s aránylag rövid. A felső zápfogak háromgyökerűek s fogmedreik három, az alsó állkapocs szintjéig emelkedő közfal által három üregre osztottak; az alsók kétgyökerűek, fogmedrük kétüregű; sem a felső, sem az alsó zápfogak fogmedre nincs élesen körülhatárolva. A szőrözet tömött, rövid és kissé érdes:

Sp. Ehrenbergi NHRG.
(Palesztina és Dél-Syria.)

¹ Felülről vizsgálándó.

b. Az öreg koponya 45 mm. hosszú és 15.5 mm. magas. Az orrcsontok hátsó vége túlhaladja az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. A homlokcsontok orrközi nyújtványa hosszú, lándzsaalakú. A szögletnyújtvány tompahegyű s aránylag hosszú. A zápfogak gyökerei a *Sp. Ehrenbergi*-éihez hasonlóak, de a harmadik felső zápfog néha már csak kétgyökerű s fogmedre ilyenkor kétüregű. A fogmedrek élesen körülhatároltak. A szőrőzet laza, hosszú és selyempuha:

var. *aegyptiacus* NHRG.
(Alsó-Egyiptom, Tripolis?)

B. Az alsó metszőfogak mindegyikén rendszerint három zománczborda van.

Az öreg koponya 45 mm. hosszú és 16.2 mm. magas. Az orrcsontok hátsó vége nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. A homlokcsontok orrközi nyújtványa gyöngye fejlettségű. A szögletnyújtvány tompahegyű s aránylag hosszú. A zápfogak gyökerei a *Sp. Ehrenbergi*-éihez hasonlóak, de fogmedreik élesen körülhatároltak. A szőrőzet laza, hosszú és selyempuha:

var. *kirgisorum* NHRG.
(Északi Syria.)

II. A szögletnyújtvány erősen kifelé fordult:

Sp. Fritschi NHRG (foss.).
(Libanon.)

II. Alnem: **Mesopalax.**

A koponya közepes nagyságú és alacsony; az öreg koponya 47—54 mm. hosszú és 16.6—19.6 mm. magas.¹ Az arczorr aránylag rövidebb és szélesebb, mint a *Microspalax*oké. A könycsont némely fajokon néha már fölülről is látszik. A felső nyakszirtcsont rövid, miért is a koponya magassága mindig kétszernél többször (2.05—2.26-szor)² foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. A bütyöklyuk

¹ A *Sp. monticola Nehringi* kasikoporani öreg hím koponyája 59.4 mm. hosszú és 22.4 mm. magas, ennek a rendellenesen nagy koponyának a méreteit azonban nem tartom jellemzőknek.

² Egyetlen esetben (a *Sp. mont. Nehringi*-n) épen kétszer.

ép oly erőteljes, mint a *Microspalaxoké*, de többnyire távolabb fekszik a nyakszírti bütök felső szélétől. A csecssziklacsont rövid és széles. Az alsó állkapocs izületi árka aránylag keskeny. A külső hangjárat hosszabb és tágasabb, mint a *Macrospalaxoké*; keresztátmérője öreg állatokon 2.5—4.1 mm. hosszú. A toroknyújtvány vaskosabb, mint a *Microspalaxokon*; a csecsnýújtvány gyöngé fejlettségű. A szárnycsonti gödör nagy, szélességénél nem sokkal hosszabb, a szemgödör felé még nyitottabb, mint a *Microspalaxoké*.

Az alsó állkapocs korona-fogmedri vájulata a *Microspalaxokéhoz* hasonlóan szűk és csúcsosan kerekített, azonban egyes alfajokon (*Sp. monticola turcicus* és *Sp. mont. dolbrogeae*) már hosszabb és szélesebben kerekített. A korona-bütökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt levő, hátul a belső nyeregbe beleolvadó izomvályu elül szűk és kifelé nincs éles határa, mert a korona-fogmedri vájulat éle lekerekített.¹ A fogmedri nyújtvány jóval magasabb s a metszőfog foggödörétől mérve rendszerint valamivel hosszabb a bütöknyújtványnál. A bütöknyújtvány rézsútosan hátra- és befelé irányul. A szögletnyújtvány szabadon, szárnyalakúan terpeszkedik el az alsó állkapocs testétől; hegye a fogmedri nyújtvány töve mögé esik s hátulról tekintve alacsonyabb a bütöknyújtványnál. A külső nyereg alacsonyabban fekszik a belsőnél, de már magasabban, mint a *Microspalaxoké*.

A felső metszőfogakon soha sincs zománczborda, de az alsókon minden állandóság nélkül egy vagy két zománczborda lehet kifejlődve. A második felső zápfog első zománczszigete rendszerint a külső zománczredő elülső öbléből jön létre. A harmadik felső zápfog rágólapja meglett korában csak egy, középső, kezdetben háromöblű zománczszigetet visel. A két első alsó zápfogat fiatal korában két belső zománczredő jellemzi, de ezek hátulsóját többnyire már nagyon fiatal korában is zárt zománczsziget helyettesíti. A harmadik alsó zápfog fiatal és középkorú rágólapja még rendszerint S-alakú s egy külső és egy belső zománczredő által bemetszett, azonban egyes alakokon a belső zománczredő már nagyon rövid és keskeny (*Sp. monticola monticola*), másokon pedig már teljesen elenyészett (*Sp. hungaricus hung.* és *Sp. hung. transsylvanicus*). A felső zápfogak három gyökere még szabad is lehet, de különféle módon és fokban össze is olvadhat, sőt egyes gyökereik másodlagosan szét is ágazhatnak; ennek megfelelően háromüregű fogmedreik is két-, vagy együregűekké, másfelől azonban négygödörűekké is válhatnak. Az alsó

¹ Egy esetben, a *Sp. mont. dolbrogeae* ciulniúi példányán, kifelé meglehetősen éles szélűnek találtam.

zápfogak két gyökere összeolvadhat, a mikor a kétüregű fogmeder együregűvé válik; a harmadik fogmeder mindig együregű.

Az ide tartozó tizenhárom alak Kis-Ázsiában, a Balkán-félszigeten és Magyarországon van elterjedve.

A Mesospalaxok fajainak jellemzése és meghatározó kulcsa.

- I. Fiatal- és középkorú példányok harmadik alsó zápfogát S-alakú rágólap jellemzi, a melybe egy külső s egy belső zománcz-redő nyomul be; a kifejlődött fog két zománczszigetet visel:

Sp. monticola NHRG.

1. A felső zápfogak tisztán három-, az alsók tisztán kétgyökerűek; a felső fogmedrek három-, az alsók — a harmadiknak kivételével — kétüregűek. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon és határozott tövist visel.

a. Az arczorr hosszú és keskeny. Az orrcsontok a homlok- és a falcsontnál hosszabbak; hátsó végük túljár az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon. Az állközti s az orrcsont alkotta varraton semmiféle ideglyuk sincs. A homlokcsont orrtövi nyújtványa hosszú. Az inycsonti tövis közepes fejlettségű. Az alsó állkapocs szögletnyújtványának teste alacsonyabb, hegyének lelapulása pedig jóval szélesebb, mint a következő alfajé. A bütyöknyújtvány rövidebb, kevésbé rézsútosan irányul hátrafelé s a belső nyereg keskenyebb, mint a következő alfajé. A harmadik felső zápfog elülső-külső gyökere hosszú és vastag:

Sp. monticola Nehringi SAT.

(Orosz-Örményország; Kasikoporan, Zor.)

b. Az arczorr vaskosabb. Az orrcsontok ép oly hosszúak, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága; hátsó végük nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. Az állközti s az orrcsont alkotta varraton egy vagy két, egymás mögött fekvő ideglyuk van. A homlokcsont orrtövi nyújtványa rövidebb. Az inycsonti tövis erőteljesebb. Az alsó állkapocs szögletnyújtványának teste magasabb, hegyének lelapulása pedig sokkal keskenyebb, mint az előbbi alfajon.

A bütyöknyújtvány hosszabb, rézsútosabban irányul hátrafelé s a belső nyereg szélesebb, mint az előbbi alfajon. A harmadik felső zápfog elülső-külső gyökere rövid és vékony:

Sp. monticola armeniacus, n. subsp.
(Kura forrásvidéke; Göl.)

2. A felső zápfogakat három teljesen szabad gyökér tünteti ki, a melyek valamelyike villásan szétágazó s ennek a fogmedre négygödrű. Az alsó zápfogak két gyökere szabad; fogmedrük — a harmadiknak kivételével — kétüregű. Az orrcsontok hátsó vége nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon és nincs tövise.

a. A második felső zápfog belső gyökere villásan szétágazó; fogmedre négygödrű. Arczorra hosszabb és karcsúbb. Az orrcsontok fiatalabb példányokon kétszer erőteljesen befűződtek. A homlokcsont, különösen fiatalabb példányokon, határozott orrtövi nyújtványt bocsát. A homlok-orrcsonti varrat előfelé homoruló. Az alsó állkapocs koronanyújtványa enyhe görbületű; a korona-fogmedri vájulat laposan kerekített. Az öreg koponya alacsonyabb (52·6 mm. hosszú és 18 mm. magas). Bundája rövid s kissé érdes szőrű; felül rozsdavörös, alul barnásfekete: **Sp. monticola turcicus**, n. subsp.
(Konstantinápoly környéke.)

b. Az első felső zápfog belső gyökere villásan szétágazó; fogmedre négygödrű. Arczorra rövidebb és szélesebb. Az orrcsontok kétszeres befűződése jelentéktelen. A homlokcsontnak már fiatal példányokon sincs orrtövi nyújtványa. A homlok-orrcsonti varrat egyenes vagy előfelé domborodó. Az alsó állkapocs koronanyújtványa sarlóalakúan görbül hátrafelé; a korona-fogmedri vájulat kerekébb. Az öreg koponya magasabb (49·3 mm. hosszú és 18·2 mm. magas). A szőrözet hosszú, laza, selyempuha; felül vörhenyes árnyalatú, alul feketés palaszürke:

Sp. monticola dolbrogeae MILL.
(Észak-Bulgária és Dobrudza.)

3. A felső zápfogak gyökerei többé-kevésbé összeolvadtak, ennek megfelelően fogmedreik sohasem tisztán háromüregűek. A második és harmadik alsó zápfog két gyökere mindig összenőtt, ennek következtében fogmedrük együregű.

- a. A homlokcsont többé-kevésbbé erőteljes orrtövi nyújtványt bocsát. A homlok-orrcsonti varrat előfelé homoruló.
- aa. Az orrcsontok hátsó vége túljár az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon.

Az orrcsontok kétszer befűződtek. A homlokcsont orrtövi nyújtványa rövid. A falcsontok rövidek és szélesek, egyenként csaknem négyszögűek. A felső szájpadrás elülső része rövidebb a hátulsónál. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon és nincs tövise. Első két felső zápfogának csak hátsó-külső gyökere szabad ; fogmedrük kétüregű. Az öreg koponya legfeljebb 47 mm. hosszú és 18.5 mm. magas. A szőrözet rövid és kissé érdes ; a fej két oldalán levő merev sörtetaraj sárgásszürke :

Sp. monticola anatolicus, n. subsp.

(Anatolia.)

- bb. Az orrcsontok hátsó vége nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat.

- a. A felső szájpadrás elülső része rövidebb a hátulsónál. Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága nagyobb a bütyökhosszúságnál. Az első felső zápfog elülső oldala sima.
- aa. Az arczorr hosszú és keskeny. A homlokcsont orrtövi nyújtványa hosszú. A falcsontok egyenként trapézalakúak s jóval hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon és nincs tövise. A szögletnyújtvány szélesen elterpeszkedő ; hegye hosszú és vaskos. Az első két felső zápfognak csak a hátsó-külső gyökere szabad ; fogmedrük kétüregű. A koponya 45 mm. hosszú és 16.6 mm. magas :

Sp. monticola cilicicus, n. subsp.

(Ciliciai Taurus.)

- ββ. Az arczorr rövid és vaskos. A homlokcsont orrtövi nyújtványa hosszú. A falcsontok egyenként négyszögűek s valamivel hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon. Az inycsont hátsó széle nem éri el a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalat és rövid tüskét visel. A szögletnyújtvány kevésbbé elterpeszkedő ; hegye rövid és tompa. Az első két felső zápfognak mind a három gyökere szabad ; fogmedrük háromüregű. Az állatnak hasa közepén fehér foltja van :

Sp. monticola hellenicus, n. subsp.

(Görögország hegyvidéke.)

- β. A felső szájpádlás elülső része hosszabb a hátulsónál. Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága kisebb a bütyökhosszúságnál. Az első felső zápfog elülső oldalán éles zománczbarázda van.

Az arczorr hosszú és keskeny. Az orrcsontok kétszer befűződtek, kissé hosszabbak, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága. A homlokcsont orrtövi nyújtványa rövid. A falcsontok egyenként trapézalakúak s csak valamivel hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon. Az inycsont hátsó széle nem éri el a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalat és nincs tövise. A koponya 49.3 mm. hosszú és 17.2 mm. magas. Hasa közepén fehér foltja van:

Sp. monticola monticola NHRG.

(Bosznia.)

- b. A homlokcsontnak nincs orrtövi nyújtványa. A homlok-orrcsonti varrat előfelé domborodó. Az orrcsontok hátsó vége nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon.
- a. Az orrcsontok hátul ugyanolyan hosszúak, mint az állközti csontok. A járomívek az orrtövi lyukak két oldalán kiduzadók.
- aa. A felső szájpádlás elülső része sokkal rövidebb a hátulsónál. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon és tövist visel. Az első felső zápfog elülső oldalán éles zománczbarázda van. Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága valamivel nagyobb a bütyökhosszúságnál. Az öreg koponya 54 mm. hosszú és 18.8 mm. magas:

Sp. monticola hercegovinensis, n. subsp.

(Herczegovina.)

- ββ. A felső szájpádlás elülső része csaknem oly hosszú, mint a hátulsó. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon, de tövist nincs. Az első felső zápfog elülső oldala sima. Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága gyakran rövidebb a bütyökhosszúságnál. Az öreg koponya 51.5 mm. hosszú és 19 mm. magas. A fej két oldalán levő sörtetaraj szennyes-fehér:

Sp. monticola syrmienensis, n. subsp.

(Szerémség, Dunántúl.)

β. Az orrcsontok hátul határozottan rövidebbek, mint az állközi csontok. A járomívek az orrtövi lyukak két oldalán összeszorulók.

Az arczorr elül nincs befűződve. A falcsonatok kicsinyek. A felső szájpaddlás elülső része jóval rövidebb a hátulsónál. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon és nincs tövise. Az alsó állkapocs koronanyújtványa sarlóalakú; fogmedri hosszúsága valamivel kisebb a bütyökhosszúságnál. Koponyája 51 mm. hosszú és 19 mm. magas. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj sárgásfehér:

Sp. monticola serbicus, n. subsp.

(Szerbia.)

II. Fiatal- és középkorú példányok harmadik alsó zápfogának a rágólapja sohasem S-alakú s csak egy, külső zománczredő által kitüntetett (a belső már elenyészett);¹ a kifejlődött fog rendszerint csak egy zománczszigetet visel.

Az inycsont hátsó széle nem éri el a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalat és nincs tövise. A felső szájpaddlás elülső része ép oly hosszú, mint a hátulsó: **Sp. hungaricus** NHRG.

1. Az arczorr az elején és az orrtövi lyukak közt erősebben befűződött. Az orrcsontok hátsó vége az orrtövi lyukak közepét összekötő vonalat sem éri el. A járomívek az orrtövi lyukak két oldalán határozottan befűződöttek. Az első felső zápfog fiatalkori rágólapját két külső zománczredő jellemzi. A harmadik alsó zápfog elülső gyökere teljesen összenőtt a hátulsóval. A koponya magasabb (öreg korában 53.3 mm. hosszú és 19.6 mm. magas):

Sp. hungaricus hungaricus NHRG.

(Nagy Magyar Alföld és Erdély nyugati hegyvidéke).

2. Arczorra az elején és az orrtövi lyukak közt kevésbé befűződött. Az orrcsontok hátsó vége eléri, sőt meg is haladja az orrtövi lyukak közepét összekötő vonalat. A járomívek az orrtövi lyukak két oldalán kevésbé befűződöttek. Az első felső zápfog fiatalkori rágólapját rendszerint csak egy, kétöblű zománczredő jellemzi. A harmadik alsó zápfog elülső gyökerének a hegye öreg korában is szabad. A koponya alacsonyabb (öreg korában 53 mm. hosszú és 18.3 mm. magas):

Sp. hungaricus transsylvanicus, n. subsp.

(Erdélyi Mezőség.)

¹ Nagyon fiatal példányokon — ritka kivételleken — a külső zománczredő is hiányozhatik.

III. Alnem: **Macrospalax**, n. subg.

(Spalax, s. str.)

A koponya nagy és magas; öreg példányoké 53—74 mm. hosszú és 21·8—30·3 mm. magas. A könycsont felülről mindig látszik. A felső nyakszirtecsont hosszabb és meredekebben lecsapó, miért is a koponya magassága rendszerint kétszernél kevesebbszer, de legfeljebb kétszer (1·77—2-szer)¹ foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. A Micro- és Mesospalaxokon mindig meglevő bütyöklyuk itt teljesen hiányzik. A csecssziklacsont jóval hosszabb és hátul keskenyebb, mint a Micro- és a Mesospalaxoké. Az alsó állkapocs izületi árka szélesebb, mint a két megelőző alnemben. A külső hangjárat szűk; a legnagyobb koponyákon is csak 2—3 mm. átmérőjű.² A toroknyújtvány hosszabb és erőteljesebb s a csecsnýújtvány is fejlettebb, mint a másik alnemben. A szárnycsonti gödör kevésbé nyitott, mint a másik két alnemben.

Az alsó állkapocs korona-fogmedri vájulata hosszú, lapos ívű. A korona-bütyökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt levő, hátul a belső nyeregbe beleolvadó izomvályu mély és kifelé élesen határolt, mert a korona-fogmedri vájulat éles szélű. A bütyöknyújtvány (felülről tekintve) csaknem egyenesen befelé irányul. A szögletnyújtvány oly kevésbé terpeszkedik el az alsó állkapocs testétől, hogy hátsó széle a legtöbb alakon egy vonalba esik a fogmedri nyújtvány alsó szélével, vagy csak kissé nyúlik hátrább; hegye a fogmedri nyújtvány tövéen fekvő nyelv alakú lemezzé lapult le, a mely hátulról tekintve csak valamivel alacsonyabb, de magasabb is lehet a bütyöknyújtványnál. A külső nyereg körülbelül szemközt fekszik a belsővel.

A két első alsó zápfog fiatalkori rágólapját csak egy zománczredő metszi be.

Az ide tartozó fajok a Fekete- és a Káspi-tenger nyugati, északi és keleti részeit övező országokból ismeretesek; lehetséges, hogy egyik fajuk Görögországban és Bulgáriában is előfordul.

A fajok jellemzése és meghatározó kulcsa.

- I. Az arczorr oldalszélei csaknem egyezők. Az orrtővi lyukak felülről tekintve közepes nagyságúak. A homlokcsontnak rendszerint nincs orrtővi nyújtványa. Az alsó

¹ A *Sp. graecus antiquus* és a *Sp. polonicus* egy-egy példányán épen kétszer.

² Érdekes, hogy a míg pl. a *Sp. Ehrenbergi* 43 mm. hosszú koponyáján a

állkapocs a koronanyújtvány mögött aránylag alacsony. A szögletnyújtvány hátsó széle összeesik a fogmedri nyújtvány alsó szélével. A fogmedri nyújtvány hátulról tekintve mindig jóval magasabb a bütyöknújtványnál. A metszőfogak elülső oldala lapos. Az első két alsó zápfog fiatalkori rágólapjának külső oldalán járulékos zománczredő van. A felső zápfogak három-, két- vagy egygyökerűek; fogmedreik három-, két- vagy együregűek.

A. A falcsonatok kicsinyek, rövidek és keskenyek; elülső két oldalsarkuk közt jóval keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon. A járomszélesség rendes. A szájpaddáslyukak rövidek; hátsó végük távolról sem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpaddás elülső része jóval rövidebb a hátulsónál. A szárnycsonti gödrök a szemgödrök felé meglehetősen nyitottak. Az alsó állkapocs vastos; korona-fogmedri vájulata a fenekén kidomborodó. A külső nyereg felnőtt példányokon magasabban fekszik a belsónél. Az első felső zápfog ifjúkori rágólapját két külső zománczredő metszi be. A második felső zápfog első zománczszigete a belső zománczredő öbölvégből jön létre. A harmadik felső zápfog megleltkorú rágólapja rendszerint egy nagy, középső, kezdetben háromöblű zománczszigetet visel. Az első alsó zápfog két gyökere szétterpeszkedő. A második alsó zápfog két gyökere szabad, fogmedre kétüregű.

a. Az arczorr széles és lapos; az orrtövi lyukak közt nem, vagy alig keskenyebb, mint a tövén.

a. Az arczorr a tövén 11·6—13·2 mm. széles; elül kevésbé befűződött. Az orrcsontok elül 8—9 mm. szélesek; hátsó felükben hátrafelé alig keskenyedők; hátsó végük szélesebb, mint elülső szélességüknek a fele; hátul hosszabbak, mint az állközti csontok. A felső nyakszirtcsont fiatal és öreg példányokon sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. A megleltkorú koponya magassága 1·91-szor foglaltatik a lambdavararrattól az orr csúcsáig terjedő

külső hangjárat 3 mm. átmérőjű, addig a *Sp. giganteus* 74 mm. hosszú, tehát köbtartalommal csaknem nyolcszor akkora koponyáján csak 2 mm. átmérőjű.

hosszúságban. A második felső zápfog belső gyökere egy-
hegyű; a fogmeder háromüregű. Az öreg koponya
57 mm. hosszú és 23 mm. magas. Bundája palaszürke, fakó
sárgás-szürke árnyalattal: **Sp. graecus graecus** NHRG.

(Athén?; Bukovina.)

- β. Az arczorr a tövén 12·2—15 mm. széles; elül alig befű-
ződött. Az orrcsontok elül 8·8—11 mm. szélesek; hátsó
felükben hátrafelé határozottan keskenyedők;
hátsó végük keskenyebb, mint elülső szélességüknek a
fele; hátul rövidebbek, mint az állközti csontok. A felső
nyakszirtecsont középkorú példányokon csak valamivel,
öreg példányokon azonban jóval rövidebb, mint a fal-
és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont.
A megleltkorú koponya magassága 1·91—2-szer foglaltatik
a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.
A második felső zápfog belső gyökere kétágú; a fogmeder
négygödrű. Az öreg koponya 64 mm. hosszú és 25 mm.
magas:

Sp. graecus antiquus, n. subsp.

(Erdélyi Mezőség.)

- б. Az arczorr meglehetősen keskeny; az orrtövi
lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a
tövén.

Az arczorr a tövén 10·8—12 mm. széles; elül megle-
hetősen befűződött. Az orrcsontok elül 8—8·3 mm.
szélesek; hátsó felükben hátrafelé alig keskenyedők;
hátsó végük szélesebb, mint elülső szélességüknek a fele;
hátul rövidebbek, mint az állközti csontok. A felső
nyakszirtecsont fiatal példányokon sokkal, felnőtteken azon-
ban csak valamivel rövidebb, mint a fal- és a hom-
lokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. A meg-
lettkorú koponya magassága 1·78—1·85-szor foglaltatik a
lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. A máso-
dik felső zápfog belső gyökere kétágú; a fogmeder négy-
gödrű. A felnőtt koponya 53 mm. hosszú és 21·8 mm. magas.
Bundája felül vörhenyes-barna, alul rozsdás árnyalatú:

Sp. istricus, n. sp.

(Oláhország alföldje.)

B. A falcsontok rövidek s meglehetősen kicsinyek; elülső két oldalsarkuk közt keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarra-ton. A járomszélesség feltűnően nagy. A szájpadráslyukak meglehetősen hosszúak; hátsó végük eléri, sőt meg is haladja a két járomcsonti nyújtvány hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része körülbelül ugyanolyan hosszú, mint a hátulsó. A szárnycsonti gödrök a szemgödrök felé meglehetősen nyitottak. Az alsó állkapocs rendkívül karcsú; korona-fogmedri vájolata a fogmedri nyújtvány elülső szélén kidomborodó. A külső nyereg magasabban fekszik a belsőnél. Az első belső zápfog ifjúkori rágólapját két külső zománczredő metszi be (?). A második felső zápfog első zománczszigete a belső zománczredő öböl végéből jön létre (?). A harmadik felső zápfog megleltkorú rágólapja egy nagy, középső, kezdetben háromöblű zománczszigetet visel. A két első alsó zápfog két gyökere összenőtt; fogmedrük együregű.

Az arczorr meglehetősen széles; az orrtövi lyukak közt jóval keskenyebb, mint a tövén.

Az arczorr a tövén 12·5—14·5 mm. széles; elül határozottan befűződött. Az orrcsontok elül 8—9 mm. szélesek; hátsó felükben hátrafelé alig keskenyedők; hátsó végük szélesebb, mint elülső szélességüknek a fele; hátul ép oly hosszúak, mint az állközti csontok (a homlok-orrcsonti varrat előfelé domborodó). A felső nyakszirtcsont öreg példányokon sokkal rövidebb, mint a fal és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. A megleltkorú koponya magassága 1·89—2-szer foglaltatik a lambdavarra-tól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. A második felső zápfog egygyökerű, fogmedre együregű. Az öreg koponya 59 mm. hosszú és 24·2 mm. magas. Bundája palaszürke, vörhenyes árnyalattal, alul tiszta palaszürke:

Sp. polonicus, n. sp.
(Galiczia.)

C. A falcsontok öreg korukban is nagyok, hosszúak és meglehetősen szélesek; elülső két oldalsarkuk közt fiatalabb példányokon szélesebbek, öregeken legalább oly szélesek, mint a lambdavarra-ton. A járomszélesség rendes.

A szájpadrólások feltűnően hosszúak; hátsó végük jóval meghaladja, vagy legalább eléri a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része valamivel hosszabb, vagy ép oly hosszú, mint a hátulsó. A szárnycsonti gödrök a szemgödrök felé zártak, vagy nagyon kevésbé nyitottak. Az alsó állkapocs karcsú; korona-fogmedri vájlata simaívű. A külső nyereg rendszerint valamivel alacsonyabban fekszik a belsónél. Az első felső zápfog ifjúkori rágólapját csak egy, de kétöblű külső zománczredő metszi be. A második felső zápfog első zománczszigete a külső zománczredő elülső öbléből jön létre. A harmadik felső zápfog meglehetősen rágólapja két vagy három zománczszigetet visel. Az első alsó zápfog két gyökere egyközűen lefelé irányuló. A második alsó zápfog két gyökere összenőtt, fogmedre egyűregű.

Az arczorr meglehetősen rövid és keskeny; az orrtővi lyukak közt jóval keskenyebb, mint a tövén.

Az arczorr a tövén 10·5—12·5 mm. széles; elül rendszerint erőteljesen befűződött. Az orrcsontok elül 7—8 mm. szélesek; hátsó felükben hátrafelé alig keskenyedők; hátsó végük szélesebb, mint elülső szélességüknek a fele; hátul ép oly hosszúak, mint az állközti csontok (a homlokorrconti varrat egyenes). A felső nyakszirtecsont fiatal példányokon sokkal, de idősebbeken rendszerint csak valamivel rövidebb, mint a fal- és homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. A meglehetősen koponya magassága 1·77—1·86-szor foglaltatik a lambdavarattól az orrcsúcsáig terjedő hosszúságban. A második felső zápfog belső gyökere az elülső-külső gyökérrel teknőalakúan összenőtt; a fogmeder kétűregű. Az öreg koponya 60 mm. hosszú és 23·5 mm. magas. Bundája felül és alul palaszürke, vörhenyes árnyalattal: **Sp. microphthalmus** GÜLDENST.

(Dél-Oroszország; nyugati Ciscaucasia.)

- II. Az arczorr két oldalszéle közepetáján erőteljesen kiduzzadó. Az orrtővi lyukak felülről tekintve nagyon öblösek. A homlokcsontnak erőteljes orrtővi nyújtványa van. Az alsó állkapocs a koronanyújtvány mögött magas.

A szögletnyújtvány hátsó széle határozottan a fogmedri nyújtvány alsó széle mögé esik. A fogmedri nyújtvány hátulról tekintve nem sokkal magasabb a bütyöknújtványnál. A metszőfogak elülső oldala domború. Az első két alsó zápfog fiatalkori rágólapjának külső oldalán nincs járulékos zománczredő. A felső zápfogak mindegyike egygyökerű s fogmedre együregű.

A falcsonatok öreg korukban nagyon hosszúak és keskenyek; elülső két oldalsarkuk közt öreg példányokon jóval keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarraon. A járomszélesség rendes. A szájpaddáslyukak rövidek; hátsó végük nem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpaddás elülső része jóval rövidebb a hátulsónál. A szárnycsonti gödrök a szemgödrök felé meglehetősen nyitottak. Az alsó állkapocs vastos; korona-fogmedri vájulata sima ívű. A külső nyereg körülbelül szemközt fekszik a belsővel. Az első felső zápfog ifjúkori rágólapját csak egy külső zománczredő metszi be (?). A második felső zápfog első zománczszigete a külső zománczredő elülső öbléből jön létre (?). A harmadik felső zápfog megleltkorú rágólapja két zománczszigetet visel. Az első alsó zápfog két gyökere egyközűen lefelé irányuló. A második alsó zápfog két gyökere összenőtt, fogmedre együregű.

Az arczorr aránylag rövid, de rendkívül széles; az orrtővi lyukak közt sokkal keskenyebb, mint a tövén.

Az arczorr a tövén 15—19·2 mm. széles, elül meglehetősen befűződött. Az orrcsontok elül 9—11 mm. szélesek; hátsó felükben hátrafelé határozottan keskenyedők; hátsó végük keskenyebb, mint elülső szélességüknek a fele; hátul sokkal rövidebbek, mint az állközti csontok. A felső nyakszirtcsont sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. A megleltkorú koponya magassága 1·93—1·97-szor foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. Az öreg koponya 74 mm. hosszúságot és 30·3 mm. magasságot ér el. Bundája rövidszőrű, ezüstszerű.

Sp. giganteus NHRG.

(Keleti Ciscaucasia és Turkesztán.)

A FAJOK LEIRÁSA.

1. *Spalax Ehrenbergi* NHRG.

Spalax Ehrenbergi NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 178, fig. 6, fig. 4 (2, 26); 1898, p. 8.

A vizsgálat anyaga.

1. Három fiatal s egy öreg példány koponyája és bőre Jaffa környékéről (Palesztina). SCHLÜTER V. hallei tanszerkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2479/1—4. sz.).

2. Két középkorú és egy öreg példány koponyája és bőre Jeruzsálem környékéről. SCHLÜTER V. tanszerkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2669/1—3. sz.).

3. Fiatal példány koponyája Jaffa környékéről. A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona (5119. sz.).

4. Két középkorú példány koponyája Jeruzsálem környékéről (hím és nőstény). A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona (5307. sz.).

5. Két középkorú példány összezúzott koponyája Syriából. HEMPRICH és EHRENBURG gyűjtése. A berlini természetrajzi múzeum tulajdona.

Külső bélyegek.

A *Spalax Ehrenbergi* valamennyi *Spalax*-faj között a legkisebb; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány (jaffai öreg nőstény) bőre csak 153 mm. hosszú.

Bundája felül inkább sárgásba, mint vörhenyesbe hajló halovány fahéjbarna, a melyen sötét feketésszürke alapszín csillan át. A fahéjbarna színt a hegyükön fakósárgás szőrök okozzák, a szőr alsó $\frac{5}{6}$ -od

vagy $\frac{6}{7}$ -ed része azonban feketésszürke. Fiatalokon a hátoldal sárgásbarna színe már rendszerint az orrporcz mögött kezdődik, az öregeken azonban a fej tetejének első fele tiszta hamvasszürke. A hasoldal palaszürke, gyöngye vörhenyes árnyalattal. A lábak felső oldalán a szőrözet ezüstszerű.

A fej oldalán levő merev sörtetaraj világos fehérésszürke; színben alig üt el a fej alapszínétől.

A szőrözet inkább rövid, tömött és kissé érdes.

A koponya bélyegei.

A koponya (I. tábla, 1. rajz) az összes fajokéi közt a legkisebb; a rendelkezésemre álló öreg példányokénak egész hosszúsága csak 42—43 mm., magassága pedig 15 mm.

Arczorra meglehetősen hosszú és keskeny, e tekintetben azonban a különböző termőhelyekről való példányok közt meglehetősen nagy különbség mutatkozik, mert a jaffai példányok arczorra észrevehetően rövidebb és zömökebb, ellenben a jeruzsálemieké határozottan hosszabb és karcsúbb. Az arczorr az állközti csontok (*ossa prae- s. intermaxillaria*) elején kissé befűződött, azután hátrafelé egyfolytában szélesedő stövén (közvetlenül az orrtövi lyukak előtt) a legszélesebb, azonban hátsó harmadában csaknem egyforma széles; az orrtövi lyukak közt mindig határozottan keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai (*ossa nasalia*) elül nagyon keskenyek, első harmadukban két oldalt kissé kiduzzadóksa duzzadás előtt és mögött enyhén befűződöttek, hátrafelé pedig egyenletesen keskenyedők. Hátul körülbelül époly hosszúak, mint az állközti csontok; fiatal példányokon túljárnak az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon (Jaffa) vagy legalább elérik azt (Jeruzsálem), az idősebbeken azonban rendszerint nem érik el;¹ többnyire valamivel rövidebbek, mint a homlok- és a falsont együttes hosszúsága. Az orr- és az állközti csont alkotta varraton (*sutura intermaxillo-nasalis*), az orrtövi lyukak elülső szélének irányában, néha egy-egy vagy két-két egymás mögött fekvő ideglyuk van.²

¹ Ennek helyes megállapítása kedvéért fektessük a koponyát alapjával a praeparáló mikroszkóp asztalára s mintegy ötszörös nagyítás alatt illesztünk egy egyenes kis vonalzót az orrtövi lyukak hátsó szélének irányába.

² Az említett ideglyukak olykor csak az egyik oldalon, vagy csak nyomokban vannak meg.

A homlokcsontok (*ossa frontalia*) orrtövi nyújtványa (*processus nasobasalis*) erőteljes, hegyes és oly hosszú, hogy idősebb példányokon az orrtövi lyuk elülső szélével esik egy irányba; az orr-állközti nyújtvány (*processus intermaxillo-nasalis*) az előbbinél sokkal rövidebb s rendkívül vékony; néha egy még rövidebb, jelentéktelen orrközti nyújtvány (*processus internasalis*) is előfordul. A homlok-orrcsonti varrat (*sutura frontonasalis*) zezzugos lefutású, egészben véve előfelé homoruló, széles W-alakú.

A falcsonatok (*ossa parietalia*) fiatal példányokon nagyok, de meglelt példányokon sem sokkal kisebbek; idősebb példányokon rövidek és szélesek, elülső két oldalsarkuk között csak valamivel keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarra-ron s oly rövidek, hogy elülső hegyük messze a homlok-szoros mögött marad. Egyenként az idősebb példányokon meglehetősen négyszögűek, két külső oldalukon nagyon kevésé kikanyarítottak, sőt gyakran kifelé domborodók s a középvonalban nagyon rövid nyújtványt bocsátanak a két homlokcsont közé; e mellett csak valamivel hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavarra-ron.

A felső nyakszirtecsont (*os supraoccipitale*) rövid, mindig sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága és jóval rövidebb, mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponyának a harmadik felső zápfog fogmedri szélétől mért magassága még öreg példányokon is kétszernél többször (2·20-szor) foglaltatik a lambdavarra-tól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyuk (*foramen infraorbitale*) nagy, oldalról tekintve alacsony, széles-tojásdad; felül szélesebb, lefelé kevésé keskenyedő.

A könnyecsont (*os lacrymale*) sohasem bocsát felülről látható nyújtványt.

A járomív (*arcus zygomaticus*) felülről tekintve fiatal és öreg példányokon lapos domborulatú, az orrtövi lyuk felé fölhágó ága keskeny, tövén keskenyebb, mint az orrtövi lyuk felső része.

A külső hangjárat (*meatus auditorius externus*) aránylag nagyon tágas; keresztátmérője öreg állatokon 3 mm. hosszú.

A szájpadráslyukak (*foramina incisiva*) rövidek, hátsó végük távolról sem éri el a járomcsonti nyújtványok alsó ágának hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része¹ mindig sokkal

¹ A felső szájpadrás elülső részének nevezem a felső metszőfog alveolusától a szájpadráslyuk hátsó széléig mért távolságot.

rövidebb, mint a hátulsó,¹ rendszerint csak oly hosszú, mint a szájpaddáslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság, — kivételesen valamivel hosszabb.

Az inycsontok (*ossa palatina*) az inycsonti nyílás mögött hosszában egészen hátsó szélükig árokformán besüppedtek; hátsó szélük többnyire összeesik a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonallal s a középvonalban elég erőteljes tövis alakjában ugrik elő.

Az inycsonti nyílás (*foramen posterior palatinae*) rendszerint valamivel a 2. és 3. fogmeder határfala előtt áll.

A két szárnynyújtvány (*processus pterygoideus*) vékony, hátrafelé kissé széthajló, hegye gyöngéd és kampószerű csúcsban hajlik fel.

A toroknyújtvány (*processus paroccipitalis*) aránylag hosszú és karcsú, kampószerűen befelé görbült.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs (III. és IV. tábla, 1. rajz) kicsiny és gyöngéd alkotású. Testének alsó széle határozottan kikanyarított; hátsó része a koronanyújtvány mögött függőleges irányban aránylag magas, mert a korona-bütyökvájulat (*incisura corono-condyloidea*) kívülről tekintve sokkal magasabban fekszik a korona-fogmedri vájulatnál (*incisura corono-alveolaris*).²

A koronanyújtvány (*processus coronoideus*) alacsony, gyöngé fejlettségű, enyhe sarlóalakban hátrafelé görbülő (III. tábla, 1. rajz). A korona-fogmedri vájulat szűk, csúcsosan kerekített.

A szögletnyújtvány (*proc. angularis*) aránylag hosszú, idősebb példányokon tisztán szárnyalakú s az állkapocs hátsó szélétől messzire elterpeszkedő. Hegye csúcsos, kívülről tekintve a fogmedri nyújtványnyal csaknem egyközűen, részütosan hátra- és fölfelé irányul s felnőtt példányokon mindig távol esik a fogmedri nyújtvány tövétől. Hátulról tekintve³ sokkal alantabb áll, mint a bütyöknyújtvány (IV. tábla, 1. rajz).

¹ A felső szájpaddás hátulsó részének mondom a szájpaddáslyuktól az inycsont hátsó széléig mért távolságot.

² Ennek helyes megítélhetése kedvéért legczélszerűbb a baloldali félállkapocsot belső oldalára fektetni s úgy hasonlítani össze más fajkéval.

³ A hátulról észlelendő tulajdonságok mindig függőlegesen beállított koronanyújtvány mellett ítélendők meg.

A külső nyereg (*sella externa*) sokkal alacsonyabban fekszik, mint a belső (*sella interna*).

A fogmedri nyújtvány (*proc. alveolaris*) kívülről tekintve részsútosan hátra- és fölfelé irányul, úgy hogy kívülről tekintve a bütyöknyújtvány irányát keresztezi. Hátról tekintve ifjú állatokon némelykor alacsonyabb, felnőtteken azonban valamivel magasabb a bütyöknyújtványnál, ámbár sohasem oly magas, mint más fajokon. A metszőfog alveolusától mérve mindig valamivel rövidebb, mint a bütyöknyújtvány.

A bütyöknyújtvány (*proc. condyloideus*) nagyon részsútosan irányul fölfelé és szűk nyeret alkot a fogmedri nyújtvánnyal.

A koponya méretei (mm.-ben)	<i>Spalax Ehrenbergi</i>			var. <i>aegyptiacus</i> Mariut adult. ♂
	Jeruzsálem semiad. ♂	Jeruzsálem adult. ♂	Jaffa adult. ♂	
Egész hosszúság ¹	41	42	43	45
Magasság ²	15	15	15	15.5
Az orrcsontok hosszúsága ³	15.7	16.8	17	18.4
Az orrcsontok szélessége ⁴	5.5	5.3	5.8	5.9
A homlok- és falcsonthosszúsága ⁵	17	17	18	19.3
A falcsonthosszúsága ⁶	7.5	8	7.5	8.6
A két falcsonthosszúsága elöl ⁷	11	11	11	9
A két falcsonthosszúsága hátul ⁸	12	13	12	12.5
A lambdavarattól az orr csúcsáig.....	32	33	33	34.5
A felső nyakszirtcsont hosszúsága ⁹	13	14	13.6	13.5
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén) ¹⁰ ..	8	8	8.5	8.5
Az orrtövi lyukak köze.....	7	7.5	7	7.9
Homlokszoros.....	7.5	7.5	6	7.5
Járomszélesség ¹¹	27.5	29	30	32
A koponya alaphosszúsága ¹²	33	34	35	36.7
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	5.5	5.9	5.9	6.2
A felső szájpádlás elülső része ¹³	9	9	9.5	10.5
A felső szájpádlás hátulsó része ¹⁴	12	12	12.5	13
A szájpádláslyuk hosszúsága.....	3	3.8	3	4
Foghézag ¹⁵	14	14	14	15
Egy felső metszőfog szélessége a közepén..	1.7	1.8	2	2
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén....	1.8	1.8	2.3	2
A felső zápfogsor hosszúsága ¹⁶	6.7	7	7.6	7.8
Az alsó zápfogsor hosszúsága ¹⁶	6.7	7	7.5	7.5
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága ¹⁷	22.6	23.3	25.3	26
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága ¹⁸	22	22	24.5	25

A mérés módjának magyarázata.

- ¹ A *condylus occipitalis* hátsó szélétől az orrcsont hegyéig.
- ² A harmadik felső zápfog fogmedri szélétől függőleges irányban a nyíl-
taraj tetejéig.
- ³ Az orrcsontok hosszúságát csaknem lehetetlen pontosan meghatározni,
mert hátsó szélük gyakran nagyon szétfoszlott, zezugos varratot alkot a homlok-
csontokkal. Ha a homlokcsontba nyomuló leghosszabb nyújtványt is velemér-
jük az orrcsonttal, sokszor teljesen hamis méretet kapunk, teljesen elhagyni
pedig szintén nem lehet; ez okból lehetőleg az előre és hátra menő nyújtványok,
vagyis a zezugos vonal középarányosáig mérünk, a mi azonban egyéni megítélés
dolga.
- ⁴ A legnagyobb szélesség elül.
- ⁵ A nyílvarraton a lambdavarattól az orr-homlokcsonti varratig.
- ⁶ A lambdavarattól a homlokcsontig.
- ⁷ A fal-, homlok- és a pikkelycsont találkozásának két pontja közt.
- ⁸ A lambdavarraton.
- ⁹ A *foramen occipitale magnum* felső szélétől a lambdavarratig.
- ¹⁰ Közvetlenül a két *foramen infraorbitale* előtt, a hol mindig egy-egy
kis gumó van.
- ¹¹ A két járomív legtávolabbi pontja közt.
- ¹² A *basioccipitale* hátsó szélétől a felső metszőfog alveolusáig.
- ¹³ A felső metszőfog alveolusától a *foramen incisivum* hátsó széléig.
- ¹⁴ A *foramen incisivum* hátsó szélétől az inycsont hátsó széléig.
- ¹⁵ *Diastema*. A felső metszőfog alveolusától az első zápfog alveolusáig.
- ¹⁶ Az alveolusokon mérve.
- ¹⁷ Az alsó metszőfog alveolusától a *proc. condyloideus* hátsó széléig.
- ¹⁸ Az alsó metszőfog alveolusától a *proc. alveolaris* hátsó széléig.

Fogazat.

Metszőfogak.

A metszőfogak keskenyek s különösen az alsók nagyobb mértékben hengeresek, mint más fajokon. A felső metszőfogak elülső oldala hosszában szemecskésen s meglehetősen durván ránczolt s a ránczok között két, többé-kevésbé élesen kialakult, egyközűen futó, hosszanti zománzbordát ötlük fel. A zománzbordák egyike csaknem középtűt fut le, másika pedig az előbbtől befelé s ehhez valamivel közelebb esik, mint a fog belső széléhez. Némelykor a középsőtől kifelé még egy harmadik zománzbordának a nyoma látszik. Nagyon fiatal példányok metszőfogain még nem találunk zománzbordákat.

Az alsó metszőfogak elülső oldala szintén hosszában ránczolt s két egyközű, hosszanti zománzbordát visel, a melyek egyike

csaknem a fog középvonalaiban (a fog belső széléhez valamivel közelebb, mint a külsőhöz), a másik pedig a fog belső szélén fut le. A középső borda két, szorosan egymás mellett húzódó finom élre lehet felbomolva, a melyek némelykor annyira visszafejlődnek, hogy csak a közöttük levő barázda kisebb-nagyobb nyoma marad meg. Némelykor, így a Magyar Nemzeti Múzeum egyik jeruzsálemi öreg példányán (2669/2. sz.), az említett két zománczbordán kívül még egy harmadik elég élesen felötlő borda is megjelenik,¹ a mely ugyanolyan távol áll a középsőtől, mint a fog külső szélétől, ebben az esetben azonban a középső borda nagyon gyöngye-felettségű. A többi kilencz példányon ennek a harmadik bordának csak némi csekély nyoma látszik s az is csak erősebb nagyítással és nagyon kedvező beállítás mellett.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(V. tábla.)

M. 1. sup. A felső fogsor első zápfoga nagyon fiatal korában fölötté keskeny és sokszorosán széthasogatott rágólapot tüntet fel, a mely két, még össze nem olvadt szakaszból áll. Az elülső sarualakú s rövid nyújtványnyal illeszkedik a hátsó agancsalakú szakaszhoz (1. rajz). Ezen a fokon a koronát egy csaknem a fogmeder széléig leereszkedő belső² és két külső³ zománczredő jellemzi, mely utóbbiak legfeljebb a fogkorona felemagasságáig ereszkednek alá. A korona külső felszínén még egy harmadik, járulékos redő ötlik fel, mely a következő fokon egy kis járulékos zománczszigetté alakul át (2. rajz), azonban már nagyon korán a rágólap külső szélére vándorol (3. rajz) és csakhamar elenyészik. Ez a járulékos kis redő, illetőleg zománczsziget nagyon jellemző és több más faj származástani kapcsolatára is fényt vet. A fejlődés további folyamán mindenekelőtt az elülső-külső, majd a belső s végül

¹ Ez a harmadik zománczborda azért nevezetes, mert a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-on rendszerint megvan.

²⁻³ Itt és minden további faj leírásában belső redőnek fogom nevezni a fognak a nyelv felé eső (*lingualis*), külsőnek pedig az ajak felé eső (*labialis*) zománczredőit. Ezt az egyszerűség kedvéért teszem, mert kissé nehézkesnek találom néhány százszor az »ajakoldali«, »nyelvoldali«, vagy »ajak«, illetőleg »nyelv felőli« kifejezéseket ismételni. A zománczredő alkata szerint nevezem így, alakja szerint barázdának is mondhatnám.

a hátsó-külső redő alakul át zárt zománczszigetté (4. rajz), úgy hogy a meglettkorú állatnak ezen a fogán három zománczsziget van, a melyek azonban az elaggott példányokon teljesen lekopnak.

M. 2. sup. Ez a fog a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon két patkóalakú félből összeforradt, fordított S-alakú rágólapot tüntet fel, a melyet egy belső s egy külső zománczredő jellemez (5. rajz). A fejlődés további folyamán a belső redő öbölvége két egymás felé törekvő zománcz-nyújtvány által elszigetelődik s a nyújtványok összeolvadása után zárt zománczszigetté alakul (6. rajz). Később ugyanezen redő külső végéből keletkezik a második, a külső redőből pedig a harmadik zománczsziget, úgy hogy a meglett fog három zománczszigetet visel (7. rajz). Nevezetes és több más fajjal szemben nagyon jellemző, hogy az első (legelőlső) zománczsziget a belső zománczredő öblének lefűződése által jön létre.

M. 3. sup. Ennek a fognak a rágólapja a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon egy előlső s egy hátulsó, nagyjában patkóalakú részből áll, a mely meglehetősen éles ormójú és együttvéve fordított S-alakot formál (8. rajz). A rágólapnak ez a két fele a további fejlődés folyamán elsőben is akként olvad össze, hogy az előlső patkó külső vége összeforrad a hátsó patkó belső végével, a midőn a rágólapot egy belső s egy külső zománczredő jellemzi (9. rajz). Később a két fél még a belső és a külső szélén is összeolvad, ennek a sorrendje azonban nem állandó (10. és 11. rajz), úgy hogy a fokon majd csak a külső, majd csak a belső zománczredő van meg. Néha a két szakasz összeolvadása már nagyon ifjú korban oly teljes, hogy sem külső, sem belső zománczredő nem észlelhető, hanem csak két hosszúkás egymás mögött fekvő üreg mutatkozik az egységes rágólapon. Az is gyakori eset, hogy a rágólap két fele a belső vagy a külső szélén már összeolvadt, a mikor az előlső patkónak a külső vége még el van választva a hátsó patkó belső végétől és csapalakúan nyúlik a rágólap közepébe (10. és 11. rajz). Azonban bármilyen is az összeolvadás sorrendje, annyi bizonyos, hogy a belső redőből egy előlső, a külsőből pedig egy hátsó odu keletkezik (12. rajz), a melyek a további kopás folyamán egy-egy zománczszigetté alakulnak (13. rajz). Ez a két nagy, hosszúkás-tojásdad, egymás mögött fekvő zománczsziget, melyek közül az előlső a belső, a hátsó pedig a külső zománczredőből jött létre, nagyon kiváló és állandó bélyege a *Sp. Ehrenbergi* összes alakjainak, mert nemcsak a palesztinai példányokon, hanem a var. *aegyptiacus*-on (VI. tábla, 11. rajz), sőt

még a syriai var. *kirgisorum*-on (VI. tábla, 3. rajz) is állandó szabályszerűséggel ismétlődik.¹

M. 1. inf. Ennek a fognak a rágólapja a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon egy elülső patkóalakú s egy hátsó, nagyjában vesealakú részből áll, a mely két rész meglehetősen vastag nyéllel van összekapcsolva, úgy hogy a fogat egy külső és két belső zománczredő jellemzi (14. rajz). A két belső redő erőteljes, csapalakú nyújtvány által van egymástól elválasztva. A fejlődés folyamán elsőben is a hátsó-belső redő kezd zománczszigetté alakulni (15. rajz), a miben csakhamar az elülső-belső redő is követi, csak hogy nagyon sajtáságos módon, a mennyiben legmélyebben fekvő része önálló zománczsziget alakjában fűződik le, külső része pedig egy ideig még nyitva marad (16. rajz). Erre azután teljesen zárt zománczszigetté lesz a hátsó-belső redő s az elülső-belső redő külső része is bezáródik (17. rajz), míg legvégül kétségkívül a külső redő is zománczszigetté alakul. Ennek következtében az öreg fogon négy zománczsziget jöhet létre, s ez nemcsak a palesztinai példányokon, hanem a var. *aegyptiacus*-on (VI. tábla, 12. rajz), sőt még a syriai var. *kirgisorum*-on (VI. tábla, 2. rajz) is határozott szabályszerűséggel következik be. Mindazonáltal nem lehetetlen, hogy a mikor a külső redő is zárt zománczszigetté alakult, akkor az elülső-belső redő külső részéből lett kicsiny zománczsziget már lekopik, s ebben az esetben csak három zománczsziget maradna vissza.

M. 2. inf. A legfiatalabb fokon a rágólap alkata elvben ugyanolyan, mint a megelőző zápfogé, azonban a hátsó-belső redő kezdetben hátrább fekszik (18. rajz) és általában megcsappant, mert hamarabb lesz zománczszigetté (19—21. rajz) s a belőle létrejött zománczsziget hamarabb enyészik el, úgy hogy a meglett fogon már nincs meg (22. rajz). Az elülső-belső és a külső zománczredő egy-egy tartós zománczszigetet hoz létre.

M. 3. inf. Az ifjúkori rágólap alapszabása ugyanolyan, mint az első vagy a második zápfogé, azzal a különbséggel, hogy a hátsó-belső redő már tetemesen megcsappant és sohasem válik zománczszigetté (23—28. rajz). A külső s az elülső-belső redő itt is egy-egy tartós zománczszigetet hoz létre.

*

¹ Némelykor ugyan más fajok harmadik felső zápfogán is találunk két zománczszigetet, ezek azonban sohasem oly nagyok és mindig más módon jönnek létre.

A fentebbiekből a *Sp. Ehrenbergi* zápfogainak rágólapját jellemző, következő főbélégek állapíthatók meg:

M. 1. sup. Fiatal korában egy harmadik járulékos külső redőt visel, a melyből hamar elenyésző, járulékos zománcsziget keletkezik.

M. 2. sup. Mind a két elülső zománcsziget a belső redőből jön létre.

M. 3. sup. A meglett korú fogon két nagy, tojásdad, egymás mögött fekvő zománcsziget van, melyek közül az elülső a belső, a hátsó pedig a külső redőből keletkezett.

M. 1. inf. Sokáig megmaradó hátsó-belső redő jellemzi, melyből egy még a meglett fogon is meglevő zománcsziget fejlődik ki. Az elülső-belső redő két zománcszigetet hoz létre.

M. 2. inf. Hátsó-belső redője korán elenyésző zománcszigetet hoz létre.

M. 3. inf. Hátsó-belső redője csökevényes; zománcszigetet soha sem hoz létre.

Mindezek a tulajdonságok a *Sp. Ehrenbergi*-nek nemcsak palesztinai példányaait, hanem a var. *aegyptiacus*-t, sőt még a syriai var. *kirgisorum*-ot is nagyon határozottan jellemzik, tehát igazi faji bélégek.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XX. tábla.)

Összehasonlító vizsgálataim csakhamar megérlelték bennem a meggyőződést, hogy a zápfogak gyökereinek száma és alkata, nemkülönben a nekik megfelelő alveolusok szerkezete föltétlenül jellemzi a fajt. Hogy ennek valóságát világosan igazoljam, a táblán pontosan lerajzoltam egy nagyon fiatal, egy valamivel idősebb, egy meglettkorú s egy öregedő példány valamennyi zápfogát s a rajzokból határozottan kiderül az alaptypusnak teljes azonossága. Az alveolusokat csak egyszer rajzoltam, mert mind a négy esetben egyformák.

A legfiatalabb példány gyökereinek pulpaüregei még teljesen nyitottak, a másodiké már kezdenek összezáródni, a harmadiké már bezáródtak, a legidősebb példányon pedig már aggkori jelenségek kezdenek mutatkozni. A korona a kopás arányában természetesen fokról-fokra rövidül.

M. 1. sup. (1—4. rajz). Ez a fog állandóan háromgyökerű. Belső gyökere (*a*) a leghosszabb és a legvastagabb, az elülső-külső (*b*) rövidebb és karcsúbb s a hátsó-külső (*c*) a legrövidebb és legkarcsúbb. Mind a három gyökér meglehetősen egyközű a fog főtengelyével, csupán

hegyük hajlik szét egy kissé. A megfelelő fogmeder ¹ (13. rajz) nincs élesen körülhatárolva s az állkapocs szintjéig emelkedő teljes közfalak által három gödörre van felosztva (*a, b, c*), a melyek nagysága az illető foggyökerekével arányos.

M. 2. sup. (5—8. rajz). Ez a fog is állandóan háromgyökerű. Belső gyökere (*d*) a leghosszabb s legvastagabb, az elülső-külső (*e*) rövidebb és karcsúbb, a hátsó-külső (*f*) még rövidebb s még vékonyabb, azonban kettős hegye az öregedő példányon szokatlanul megvastagodott. Mind a három a fog főtengelyétől kissé kifelé görbül. A megfelelő fogmeder (13. rajz) nincs élesen körülhatárolva s az állkapocs szintjéig emelkedő, teljes és erőteljes közfalak által három gödörre (*d, e, f*) osztott, a melyek nagysága a megfelelő gyökerekével arányos.

M. 3. sup. (9—12. rajz). A harmadik felső zápfog is állandóan háromgyökerű. Az elülső-külső (*h*) a legrövidebb, a másik kettő (*g, i*) meglehetősen egyforma hosszú s mind a három kissé kifelé görbül. Egy nagyon fiatal palesztinai példányon a belső s az elülső-külső, a var. *aegyptiacus*-on pedig a belső s a hátsó-külső gyökér (28. rajz) össze van olvadva. A megfelelő fogmeder (13. rajz) nincs élesen körülhatárolva s az állkapocs szintjéig emelkedő erőteljes közfalak által három gödörre van felbontva (*g, h, i*).

M. 1. inf. (14—17. rajz). Az alsó fogsor első zápfoga állandóan kétgyökerű. A hátsó gyökér (*k*) valamivel hosszabb, karcsúbb, egyenes s a hegyén gyöngén kéthegyű; az elülső (*j*) kissé megdőlt vagy rézsútosan irányul előfelé s mindig egyhegyű. A megfelelő fogmeder (26. rajz) nincs élesen körülhatárolva s egy nagyon vastag és teljes keresztfal által két gödörre (*j, k*) bomlik fel.

M. 2. inf. (18—21. rajz). A második alsó zápfogat is állandóan két, teljesen szabad gyökér (*l, m*) tünteti ki. Mind a kettő egyenes, az elülső rövidebb és tisztán kéthegyű. A megfelelő fogmeder (26. rajz) nincs élesen körülhatárolva s egy erőteljes, folytonos keresztfal által két gödörre (*l, m*) osztott.

M. 3. inf. (22—25. rajz). A harmadik alsó zápfog szintén határozottan kétgyökerű s mindegyik gyökere tisztán kéthegyű. Az elülső (*n*) jóval rövidebb és karcsúbb, mint a hátsó (*o*). A megfelelő fogmeder (26. rajz) nincs élesen körülhatárolva s V-alakú közfal által egy elülső szívalakú (*n*) és egy hátsó, tojásdad (*o*) gödörre osztott.

*

¹ Az egy foghoz tartozó alveolust fogmedernek, ugyanazon fogmeder egyes üregeit pedig foggödöröknek vagy üregeknek nevezem.

A gyökéralkat és a fogmedrek tekintetében tehát ekként adódnak meg a *Spalax Ehrenbergi* fő b é l y e g e i.

A felső zápfogak mindegyikének három, élesen elkülönített, teljesen szabad gyökere van. A gyökérmedrek nincsenek élesen körülhatárolva s mindegyik meder magas, az állkapocs szintjéig emelkedő teljes közfalak által három, élesen elváló gyökérgödörre osztott.

Minden alsó zápfog határozottan kétgyökerű. A megfelelő fogmedrek nincsenek élesen körülhatárolva s mindegyikük csaknem teljesen az állkapocs szintjéig emelkedő, folytonos keresztfal által két gödörre osztott.

Mindebből nyilvánvaló, hogy a *Spalax Ehrenbergi* még csaknem teljesen tisztán megőrizte az ősi Murida-typust s épen azért valamennyi *Spalax*-faj között a legősibbnak tekintendő.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax Ehrenbergi* teljes határozottsággal csupán Palesztinából és Dél-Syriából ismeretes.

NEHRING J a f f a környékére való példányok alapján írta le a fajt,¹ a melynek további termőhelyeként a birtokában levő anyag alapján még a következő pontokat említette: S a f j e a Holt-tenger déli partvidékén,² a J o r d á n-v ö l g y alsó része³ és J e r u z s á l e m.⁴

NEHRING — nagyon helyesen — a berlini természetrajzi múzeumnak azt a két kitömött példányát is ide számítja, a melyet 1846-ban és 1847-ben HEMPRICH és EHRENBURG Syriában gyűjtött volt.⁵ MATSCHIE prof. szíves volt eme két példány koponyáját a bőrből kivétetni s nekem vizsgálatra megküldeni s ámbár a koponyák össze vannak zúzva, jellemző részeik és fogazatuk alapján teljes határozottsággal sikerült megállapítanom, hogy valóban ehhez a fajhoz tartoznak.

Származástani kapcsolat.

Véleményem szerint a *Spalax Ehrenbergi* a mai nap ismeretes valamennyi *Spalax*-fajnak a legősibb alakja s mint ilyen valamennyinek a törzsfaja.

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 178.

² NEHRING, l. c., 1902, p. 78.

³ NEHRING, ugyanott.

⁴ NEHRING, ugyanott.

⁵ NEHRING, l. c., 1897, p. 179.

Ezt a nézetemet arra alapítom, hogy a *Sp. Ehrenbergi*-nek a koponyája valamennyi fajé között a legkisebb és a legalacsonyabb, alsó állkapcsa a legősibb rágcsálók kezdetleges bélyegeit tünteti fel, fogazata valamennyi *Spalax*-fajé között a legősibb fokon áll és szőrrehájának színezete élénkebb, mint a többi fajé. Mindezek a bélyegek határozott viszonyosságban állnak egymással s együttesen nyomatékosan igazolják a faj ősi fokát.

Legfontosabbnak tartom a fogazat tulajdonságait, mert a fogak nagyon szívósan ragaszkodnak az ősi állapothoz s még a koponya nagyobb mértékű átfarmálódásának esetében is megőrzik az ősi alapszabást. A metszőfogak valamennyi *Spalax*-fajé közt a leggyöngébbek s a leginkább hengerek, holott a későbbi fajokon mindegyre erősödnek s két oldalról összenyomott háromoldalú hasábalakot öltenek. Nagyon nevezetes, hogy a *Sp. Ehrenbergi* zápfogainak ifjúkori koronája rövidebb s e mellett számosabb gumót visel, mint a többi fajé; ennek megfelelően az ifjúkori rágólap bonyolódottabb szerkezetű, keskeny s elég élesen ormós-gumós, holott a többi fajoknál már az újszülöttek zápfogait is egyszerűbb szerkezetű,¹ szélesebb és laposabb rágólap tünteti ki. Figyelemre méltó továbbá, hogy a felső zápfogak élesen három-, az alsók pedig élesen kétfőkerűek, holott a későbbi fajok foggyökerei mindinkább összeolvadnak s végül a törzsfejlődés végpontjain (*Sp. polonicus* és *Sp. giganteus*) valamennyi zápfog egygyökerűvé vált.

Mindebből nyilvánvaló, hogy a *Sp. Ehrenbergi* alacsonyabb koronájú, számosabb gumót viselő és élesen tagozott gyökerű, tehát tisztán *brachyodont*-típusú zápfogai a törzsfejlődés folyamán oly irányba térnek, a mely a hosszú koronájú, kevesebb gumójú s rövid gyökerű (*hypselodont*) zápfogak kifejlődésére vezet. Már pedig a palaeontologia tanúsága szerint a *brachyodont*-típus az ősi.¹

Az ősi típus megőrzését kell látnunk az alveolusok ama szerkezetében is, hogy a fogmedrek, a melyek a gyökereknek megfelelően felül három-, alul pedig kétfődrűek, még nincsenek élesen körül-

¹ Nagyon nyomatékos az a tény, hogy a pliocenkorai *Castor plicidens* MAJ. zápfogainak rágólapja sokkal bonyolódottabb szerkezetű, mint a későbbi hódaké (Dr. FORSYTH MAJOR, On Species of Castor, fossil and recent; Proc. Zool. Soc. of London, 1908, p. 630, fig. 132—136).

² Ezt meggyőzően mutatta ki Dr. FORSYTH MAJOR »On some Miocene Squirrels, with Remarks on the Dentition and Classification of the Sciurinae« című szép dolgozatában (Proc. Zool. Soc. of London, 1893, p. 196—215).

határolva, mert az egyes foggödröket elválasztó közfalak az állkapocs szintjéig emelkednek. Ugyanezt tapasztaljuk a Muridák csoportjában is (*Mus*, *Cricetus*, *Mesocricetus* stb.), ellenben a *Spalax Ehrenbergi*-ből kisugárzott többi *Spalax*-fajon a származás sorrendjében mindinkább élesebben határolódnak el a fogmedrek, mert a gyökerek összeolvadásának foka szerint a foggödröket elválasztó határfalak mindinkább a mélybe húzódnak s végtére teljesen elsatnyulnak.

Mindezzel karöltve módosul az alsó állkapocs alkata is, a melynek izomnyújtványai a metszőfogak fejlettségével tartanak lépést. A *Sp. Ehrenbergi* szögletnyújtványa még teljesen szabadon, szárnyalakú függelék képében terpeszkedik el az alsó állkapocs testétől s ezzel karöltve fogmedri nyújtványa még kicsiny, mindig rövidebb a bütyöknújtványnál, holott a későbbi fajokon — a metszőfogak megnövekedésével kapcsolatban — a szögletnyújtvány hegye mindinkább ellapul s lapátalakú lemez képében felhág a fogmedri nyújtvány tövére, e mellett pedig a fogmedri nyújtvány is mind hatalmasabbá válik. A *Spalax Ehrenbergi* ebben is az ősi típust őrizte meg, mert mindazokon a rágcsálók, a melyeknek szögletnyújtványa szabadon, szárnyalakúan terpeszkedik el az állkapocstól, a fogmedri nyújtványnak nagyon csekély fejlettségét tapasztaljuk (*Mus*, *Cricetus*, *Mesocricetus*, stb.), ellenben mindazok a rágcsálók, a melyek már önállóan kifejlődött, a bütyöknújtvány külső oldalából kiemelkedő fogmedri nyújtvány által tűnnek ki, hegyén többé-kevésbé lapátalakúan kiszélesedett és a fogmedri nyújtvány tövére felvándorolt szögletnyújtványt viselnek (*Ellobius*, *Dipus*, *Alactaga*, *Nesokia*, stb.).

Hogy pedig a szárnyalakúan elterpeszkedő szögletnyújtvány az ősi, a lapátalakúan szétterült s a fogmedri nyújtvány tövére felvándorolt pedig a törzsfajlódásileg fiatalabb fokozat képviselője, azt meggyőzően igazolják nemcsak a legrégebbi rágcsálók, hanem egy közönséges poczokfajunkon tett tapasztalataim is. A kőszapoczkok (*Microtus terrestris* L.) ugyanis az alsó állkapocs testétől szabadon elterpeszkedő, szárnyalakú szögletnyújtvány által tűnik ki, ellenben a sötétszínű vízi poczkok (*Microtus terrestris* var. *amphibius* L.) szögletnyújtványának a hegye lapátalakúan kiszélesedik s felhajlik a fogmedri nyújtvány töve felé; e mellett a fogmedri nyújtvány, a mely a *Microtus terrestris*-en oly gyöngye, hogy épen csak jelezve van a bütyöknújtvány külső oldalán, a var. *amphibius*-on már határozottan hosszabb s erőteljesebben emelkedik ki a bütyöknújtvány külső oldalából.

Ennek a megállapítása azért nagyon fontos, mert ebben az esetben teljesen bizonyos, hogy a fekete vízi poczok, mint egyszerű nigrino, a kétszínű (felül vörhenyesbarna, alul szennyes szürkésfehér) kőszapoczok egyenes leszármazottja.¹ Minthogy pedig a *Microtus terrestris* tulajdonságait a legtisztábban a *Spalax Ehrenbergi*-n, ellenben a var. *amphibius*-ét a Macrospalaxokon (*Sp. graecus*, *microphthalmus*, *giganteus*, stb.) találjuk fel, ezzel is újabb igazolást nyer ama feltevés helyessége, hogy a *Sp. Ehrenbergi* az összes *Spalax*-fajok legősibb alakja.

A koponya kicsinysége és alacsonysága önnönmagában nem meggyőző bizonyítéka a *Sp. Ehrenbergi* ősiségének, mert habár a többi faj során a koponya nagyságának és magasságának állandó fokozódását tapasztaljuk, mégis lehetséges volna feltennünk, hogy a kicsiny és alacsony koponya lehanyatlás révén keletkezett a nagyobb- és magasabból, ámde a fentebb jelzett viszonyosság kapcsolatában a fejlődésnek ez az iránya is bizonyító erejűvé válik.

A *Spalax Ehrenbergi* ősiségének bizonyítékául szolgál végül a színruha színezete. Abban nem kételkedhetünk, hogy a mai Spalaxok valamilyen, régebben a föld színén tanyázott, tehát a napfény hatásának nagyobb mértékben alávetett, külső farkkal felruházott, látó, egérforma állattól származtak, a mely bizonyára élénkebb színű volt, mint a földalatti életet élő, vak Spalaxok. Már most, a midőn azt tapasztaljuk, hogy a *Sp. Ehrenbergi* még mindig határozottan vörhenyesbarna árnyalatú, sőt gyakran teljesen vörösarna színű, ez a színezet pedig a többi fajon mindinkább elenyészik és egynemű sötét hamvasszürkének (*Sp. microphthalmus*) vagy ezüstszürkének (*Sp. giganteus*) ad helyet, lehetetlen kételkednünk, hogy az ősi színezethez a *Sp. Ehrenbergi* áll legközelebb.

Ezek után már csak arra a kérdésre kellene felelnem, hogy maga a *Sp. Ehrenbergi*, mint a mai Spalaxok legősibb alakja, milyen más fajra volna visszavezethető? Erre a kérdésre már egy más munkámban² törekedtem megadni a választ, a hol a *Spalax Ehrenbergi*-t a Baranya-megyében fölfedezett pliocenkorai *Prospalax priscus* (NHRG) nevű rágszáló egyenes leszármazottjának mondtam.

¹ Lásd MÉHELY LAJOS, Az egyiptomi patkány Magyarországon; Állattani Közlemények, VI. köt. 1907, p. 149, stb.

² MÉHELY LAJOS, *Prospalax priscus* (NhrG), a mai Spalaxok pliocenkorai őse; M. Tud. Akad. Math. és Természettud. Közlem., XXX (2), 1908, 3 táblával. — Német nyelven az Annal. Mus. Nat. Hung. VI. kötetében, 1908.

A *Prospalax priscus*-nak egy töredékes alsó állkapcsát HOFFMANN KÁROLY geologus a Nagyharsányi-hegyen fedezte fel, én pedig 1904 május 6-án egy második, jobb karban levő alsó állkapcsát találtam meg Bere-menden, több más felső-pliocenkorai rágcsló maradványainak társaságában. NEHRING a nagyharsányi alsó állkapocsra alapította a *Spalax priscus* nevű fajt,¹ én azonban kimutattam, hogy az nem *Spalax*, hanem egy új nem képviselője, a melyet *Prospalax*-nak neveztem.

A *Prospalax priscus* alsó állkapcsa egész szabásában inkább a kelet-afrikai *Tachyoryctes*-ére emlékeztet s feltűnően különbözik a *Spalax*-étől abban, hogy szögletnyújtványa sarkain lekerekített négyszögű lemez alakjában hátra- és lefelé fordul az állkapocs testétől, s e mellett az állkapocs külső oldalának szintjébe esik és oly alacsonyan áll, hogy a fogmedri nyújtványnyal nem alkot olyan jellemző nyeret, mint a *Spalax*-é, hanem ellenkezőleg, éles, kissé hullámos éllel kapcsolódik össze a bütyöknnyújtvány hátsó végével, a miben a *Tachyoryctes* állkapcsához hasonlít. Egy további főkülönbség abban rejlik, hogy fogmedri nyújtványa nem éri el az állkapocs hátsó szélét és jóval alacsonyabb, mint a bütyöknnyújtvány, a miben ismét a *Tachyoryctes* állkapcsára emlékeztet.

Fogazata tekintetében azonban a *Prospalax priscus* csaknem hajszálnyi pontossággal megegyezik a *Spalax Ehrenbergi*-vel. Alsó metszőfogának elülső oldalán ugyanolyan három zománczbor-d a fut le, mint a *Sp. Ehrenbergi*-én s még gyakrabban a syriai var. *kirgisorum*-én; zápfogainak zománczredői és zománczszigetei tekintetében teljességgel semmi különbség sincs a két alak közt, legfeljebb az az egy, hogy a zománczredők a *Sp. Ehrenbergi* zápfogainak külső oldalán nem érik el a fogmeder szélét, ellenben a *Prospalax*-én a fogmederig ereszkednek le.

Eme messzemenő megegyezés alapján s tekintettel arra is, hogy a fogazat mindig nagyobb szívóssággal ragaszkodik a fejlettség megszerzett fokához, mint a koponya csontjai, nem habozom a *Prospalax priscus*-t olyan ősalaknak tekinteni, a melynek közvetlen leszármazottja a mai *Spalax Ehrenbergi*. Azok a változások, a melyek a *Sp. Ehrenbergi* alsó állkapcsán a *Prospalax*-éhoz képest mutatkoznak, teljesen belevágnak a *Spalax*-fajok törzsfejlődési irányába; jelesen a szögletnyújtvány hegyének a fogmedri nyújtvány felé való vándorlása, továbbá a fogmedri nyújtványnak hátravonulása és magasságának fokozódása, mind oly jelenségek, a melyek a metszőfogak megnövekedésével karöltve

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 174, fig. 4 (3).

a mai *Spalax*-fajok phylogéniai fejlődésében is nyomról-nyomra követhetők, úgy hogy semmi akadályát sem látom annak, miként a *Sp. Ehrenbergi*-t a *Prospalax*-ból vezessem le.

A *Prospalax priscus*, miként alsó állkapcsának a keletafrikai *Tachyoryctes*-éhez való nagy hasonlósága bizonyítja, déli eredetű állat, a mely a Pliocaen-korban bizonyára nemcsak Magyarország baranya-megyei részeiben, hanem valószínűleg a Balkán-félszigeten, Elő-Ázsiában és Észak-Afrikában is el lehetett terjedve. Magyarországra bizonyára a Balkán-félszigeten keresztül jutott el, mert a Nagy Magyar Alföldet ezidőtájt még a Levantei-tenger borította, a dunántúli részek azonban már kiemelkedtek belőle és dél felé szárazföldi kapcsolatban álltak a Balkán-félszigettel, a mely akkor még Elő-Ázsiával s északkeleti Afrikával is összefüggött.

Hogy a *Prospalax priscus*, vagy valamely hozzá nagyon hasonló faj, a Pliocaen-korban Syriában, Palesztinában és Észak-Egyiptomban, vagy legalább ezek egyikében el lehetett terjedve, azt épen közvetlen utóda, az eme tájakon mai nap elterjedt *Spalax Ehrenbergi* bizonyítja, a melynek ott valahol, a Földközi-tenger keleti sarka körül kellett létrejönnie. Magyarország dunántúli részei semmikép sem tekinthetők a *Prospalax* őshazájául, mert akkor itt kellett volna valamilyen a *Spalax Ehrenbergi*-hez hasonló fajnak keletkeznie belőle, ámde a mai *Spalax hungaricus* már sokkal távolabb áll tőle s másrészt több közbeeső formával sokkal világosabban megy vissza a *Spalax Ehrenbergi*-re, semhogya *Prospalax* egyenes utódjául volna tekinthető.

2. Var. *aegyptiacus* NHRG.

Spalax aegyptiacus NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 180; Zoolog. Garten, 1900, p. 329, fig. 1; ANDERSON & WINTON, Zoology of Egypt: Mammalia, 1902, p. 292, tab. LII; KLAPTOCZ, Zoolog. Jahrbücher, Abth. f. System., XXVII, 1908, p. 258.

A vizsgálat anyaga.

1. Felnőtt hímpéldány koponyája és bőre Mariut környékéről Alsó-Egyiptomból, a hol 1904 április havában VEZÉNYI ÁRPÁD gyűjtötte. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2672. sz.).

2. A berlini természetrajzi múzeum ramlehi (Egyiptom) koponyájának hat fényképe. MATSCHIE PÁL professzor felvétele.

Külső bélyegek.

A mariuti kitömött példány bőre 185 mm. hosszú, tehát 30 mm.-rel hosszabb, mint a *Spalax Ehrenbergi* rendelkezésemre álló legnagyobb példányáé.

Szőrruhájának színezete felül vörhenyesbe hajló halovány fahéj-barna; alul sötétebb szürke, mint a *Sp. Ehrenbergi*.

A fej két oldalán levő merev sörtetaraj csak valamivel haloványabb a fejtető elejének hamvasszürke színénél.

Szőrzete lágyabb s lazább, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, selymes tapintatú, mert a szőrök nagyon vékonyak.

NEHRING szerint »a lábak nagyon keskenyek és gyöngédek, jóval gyöngédebbek, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi«, a mit az én példányom nem igazol.

A koponya bélyegei.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *aegyptiacus* koponyája valamivel nagyobb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; a rendelkezésemre álló példány egész hosszúsága 45 mm. Egyébként a koponya egész szabása rendkívül hasonlít a *Sp. Ehrenbergi* jeruzsálemi példányaiéhoz, a melyektől csak az alábbi bélyegeken különbözik.

Arczorra aránylag hosszabb s elül hegyesebb.

Orrcsontjai hosszabbak, mert hátsó végük határozottan túljár az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon; e mellett hátsó felükben keskenyebbek (5. rajz, A).

A homlokcsontok elülső széléről erőteljes, hosszú, lándzsaaalakú nyújtvány nyomul a két orrcsont közé (5. rajz, in),¹ úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat tisztán W-alakú. Hasonló nyújtvány néha a *Sp. Ehrenbergi* koponyáin is előfordul, itt azonban mindig sokkal csekélyebb fejlettségű.

A falcsonatok elülső két oldalsarkuk közt jóval keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarraon. Egyenként határozottan trapézalakúak s két oldalsarkuk előtti részük hosszabb, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáin.

¹ Ugyanilyen erőteljes orrközti nyújtvány látszik azon a fényképen is, a melyet MATSCHIE professzor a berlini múzeum ramlehi példányáról volt szíves nekem készíteni.

Az orrtövi lyuk keskenyebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; kerekded háromszögű, lefelé erőteljesen szűkülő.

A felső állcsont járomcsonti nyújtványának felső ága aránylag szélesebb.

A szájpadláslyukak valamivel hosszabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi, de hátsó végük itt is távol marad a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonaltól. A felső szájpadlás elülső része is hosszabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, mert határozottan hosszabb, mint a szájpadláslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság.

Az inycsont hátsó széle határozottan a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik a középvonalban előugró tövise erőteljesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

Végül a szárnynyújtványok felgömbült kampója hosszabb a toroknyújtványok vaskosabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáin.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs annyiban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy szögletnyújtványának a hegye erőteljesebb, hosszabb és tompább csúcsú; teljesen olyan, mint az észak-syriai *Sp. kirgisorum*-é.

A koponya méretei a *Sp. Ehrenbergi* táblázatában találhatók (42. lap).

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső metszőfogak elülső oldala hosszában szabálytalanul ránczolt s e mellett két hosszanti, egyközű zománczbordányomát viseli, a mely — mint MATSCHIE professzor értesít — kissé bajosan ugyan, de mégis észrevehető a berlini múzeum ramlehi példányán.

Az alsó metszőfogakon egy élesen kifejlődött belső s egy meglehetősen tisztán látható középső zománczborda mutatkozik, e tekintetben tehát itt is a *Sp. Ehrenbergi* bélyegeit találjuk fel.

A zápfogak koronájának szerkezete.

Ha a *Sp. Ehrenbergi* zápfogainak rágólapját (V. tábla) a mariuti példányával (VI. tábla, 11. és 12. rajz) összehasonlítjuk, azt találjuk, hogy a *Sp. Ehrenbergi* jellemző tulajdonságai hajszaínyi pon-

tossággal ismétlődnek az egyiptomi alakon. Különösen jellemző az, hogy a felső fogsor harmadik zápfogán ugyanolyan két nagy, tojásdad, egymás mögött fekvő zománcsziget van, mint a *Sp. Ehrenbergi* jaffai meglett korú példányán. Ez a bélyeg a berlini múzeum ramlehi példányán is megvan.¹ Nagyon jellemző továbbá, hogy az alsó fogsor első zápfogán a külső, nyitott zománczredőn kívül két, az elülső-belső redőből létrejött zománcsziget s egy, a hátsó-belső redőből keletkezett zománcsziget mutatkozik, — teljesen úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogán.

A zápfogak gyökerei és fogmedrei.

Ebben a tekintetben az egyiptomi és a palesztinai alakok között szintén messzemenő megegyezés állapítható meg. A leggondosabb vizsgálattal is csak annyi különbséget tudtam kideríteni, hogy az egyiptomi példány fogmedrei már élesebben körülhatároltak, mert a foggödröket elválasztó határfalak már kissé alacsonyabbak s nem emelkednek teljesen az állkapocs szintjéig, a mi a *Sp. Ehrenbergi*-hez képest már némi haladás jele.

Igaz ugyan, hogy a felső fogsor harmadik zápfoga a mariuti példányon nem három-, hanem csak kétgyökerű, mert belső gyökere összeolvadt a hátsó-külső gyökérrel (XX. tábla, 28. rajz) s ennek megfelelően a fogmeder sem három-, hanem csak kétgödrű (XX. tábla, 27. rajz), azonban ez a tulajdonság, ámbár egyénileg is a phyletikai haladás jele, valószínűleg nem állandó, mert MATSCHIE prof. értesítése szerint a ramlehi példány eme foga még tisztán háromgyökerű s fogmedre háromgödrű.²

¹ MATSCHIE prof. 1903 jan. 28-án kelt levele szerint: »Ihr theoretisch gefasstes Urtheil scheint sehr richtig zu sein, insoweit als thatsächlich zwei geschlossene Schmelzinseln bei m 3 sup. vorhanden sind; — auch mit einiger Mühe zwei parallel verlaufende Schmelzrippen auf dem einen der beiden leider abgebrochenen Incisiven zu sehen sind.«

² MATSCHIE prof. 1903 febr. 8-án kelt értesítése szerint: »Ich habe auch die Zähne herausgenommen und muss Ihnen bestätigen, dass die oberen Molaren sämtlich dreiwurzelig sind und dass ihre Alveolen scharf dreiwabig sind mit hohen Scheidewänden.«

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *aegyptiacus*, a mennyire biztosan megállapítható, csupán Alsó-Egyiptomban fordul elő, de nem lehetetlen, hogy a kelet-tripolisi alakot is ehhez a fajtához kell számítanunk.

Egyiptomból elsőben is a berlini természetrajzi múzeumba került egy példány, még pedig Alexandria környékéről, R a m l e h közeléből.¹ Azután 1904 április havában VEZÉNYI ÁRPÁD Mariut környékén gyűjtött egy példányt, a mely a Magyar Nemzeti Múzeum birtokába jutott. Az utóbbi termőhelyről — miként NEHRING professzor 1904 évi június 11-én kelt levelében értesített — Dr. SCHWEINFURTH által a berlini mezőgazdasági főiskola is kapott egy fiatal (♀) példányt. Ugyanabban a levélben még arról is értesített NEHRING, hogy Alexandria közeléből a m a r e o t i s-i kerületből egy subfossilis alsó állkapocs jutott kezéhez. Kétségtől ide tartozik az a m a r i u t i három példány is, a melyről ANDERSON emlékszik meg,² a melyet azonban — minthogy megromlott — útközben a tengerbe vetettek. VEZÉNYI följegyezte, hogy a földi kutya Alsó-Egyiptomban — a beduinok állítása szerint — Mariut környékén kívül még K a f r e l D a u a r és K o m - A r a m a vidékén is előfordul.

Lehetséges, hogy azt a példányt is ide kell sorolnunk, a melyről CORNALIA E.³ s utóbb SORDELLI F.⁴ emlékezett meg. Ez a példány keleti Tripolisból R a s e l F e r g környékéről (mintegy 30 km.-nyire Bengasitól) való, a hol HAIMANN gyűjtötte és vakondoknak tartotta. Sajnos, hogy ezt a példányt, a mely jelenleg a milánói múzeumban borszeszben van elhelyezve, SORDELLI úrtól MONTICELLI F. nápolyi professzor közbenjárása daczára sem sikerült vizsgálatra megszereznem.

ROHLFS⁵ Tripolisban a Merdsch-tavak északkeleti tájain nagyon sok »vakondok-túrás« látott, minthogy azonban a vakondok egész Észak-Afrikából ismeretlen, ezek a túrások bizonyára a *Spalax*-nak tulajdonítandók s valószínűleg azok is, a melyeket KLAPTOCZ D e r n a h közelében látott.⁶

Az arabok jól ismerik a földi kutyát s ANDERSON és VEZÉNYI szerint is »Abu Amma«-nak (a vakok atyjának) nevezik.

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 180, 181.

² ANDERSON, Proc. Zool. Soc. of London, 1892, p. 472—476.

³ E. CORNALIA, Boll. Soc. Geogr. Ital., 1882.

⁴ FERD. SORDELLI, Atti Soc. Ital. Sc. Nat., 1899.

⁵ G. ROHLFS, Von Tripolis nach Alexandrien, I, 1871, p. 170.

⁶ BRUNO KLAPTOCZ, Zool. Jahrb., Abth. f. System., XXVII, 1908, p. 259.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *aegyptiacus* koponyája és fogazata tekintetében annyira hű képmása a *Sp. Ehrenbergi*-nek, hogy fölösleges volna szoros összetartozásukat bizonyítani. Teljesen bizonyos, hogy az egyik alak a másiknak közvetlen leszármazottja s az sem lehet kétséges, hogy az egyiptomi alak származott a palesztinaiból és nem megfordítva az utóbbi az előbbiből.

A var. *aegyptiacus*-nak valamivel megnövekedett koponyája, orrközi nyújtványának fokozódása, alsó állkapcsa szögletnyújtványának erőteljesebb kifejlődése, a harmadik felső zápfog belső és hátsó-külső gyökerének összeolvadása, különösen pedig az egyes fogmedreknek élesebb körülhatárolása s a foggödrök közfalainak némi megcsappanása, mindmegannyi jele annak, hogy ez az alak már elhagyta az ősmuridák tiszta típusát, tehát a *Sp. Ehrenbergi*-hez képest származástaniilag valamivel haladottabb fokon áll.

A törzsfajlódásnak fentvázolt iránya teljesen világos, annyival inkább, mert a *Sp. Ehrenbergi*-nek másik hajtása, t. i. az észak-syriai var. *kirgisorum* alapjában ugyanolyan változást szenvedett, mint az egyiptomi var. *aegyptiacus*.

Az is kétségtelen, hogy az észak-syriai és az egyiptomi alakok otthelyt, az illető vidékek természeti viszonyainak hatása alatt hagyták el a palesztinai törzsalakok tiszta típusát s ott formálódtak át és ott vették fel új bélyegeiket.

A mai *Spalax*-fajok törzsalakja tehát a palesztinai *Sp. Ehrenbergi* s ebből sugárzottak ki a későbbi fajok, más szóval: a *Spalax*-fajok őshazája Palesztina s innen nyomultak be a *Sp. Ehrenbergi* ivadéakai más vidékekre, a hol azután az ottani viszonyokhoz alkalmazkodva új fajokká alakultak át.

3. Var. **kirgisorum** NEHRG.¹

Spalax kirgisorum NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 178, fig. 6 (cranium), fig. 4 (4) (mol. 1—3 inf.).

Spalax intermedius NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 181.

¹ Minthogy NEHRING a syriai alakot *Spalax intermedius*-nak nevezte, nekem szintén ezt a nevet kellene megtartanom, de mivel én a NEHRING-féle *Sp. kirgi-*

A vizsgálat anyaga.

1. Ifjú állat koponyája állítólag a kirgiz-pusztaság nyugati részéből (Ryn Peski), a hol HENKE gyűjtötte volna. A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona. A *Spalax kirgisorum* NHRG typusa.

2. Középkorú hím s ugyanolyan nőstény példány koponyája Beirut környékéről (Syria). A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona. A *Spalax intermedius* NHRG typusa.

3. Középkorú példány koponyája és bőre Syriából. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (2258. sz.).

4. Középkorú állat koponyája és bőre Syriából. A nápolyi egyetem tulajdona.

Külső bélyegek.

A szt.-pétervári múzeum bőrben levő, jó karban tartott példánya 200 mm. hosszú; szőrűhája hosszú, meglehetősen laza és selyempuha; felül vörösbarna, alul sötét palaszürke. A nápolyi egyetem kitömött, nagyon kifakult példánya 210 mm. hosszú; felül fakósürke, sárgás-vörhenyes árnyalattal, alul hamvassürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj halovány szennyessürke, mind a két példányon alig különbözik a fej felső oldalának általános színezetétől.

A koponya bélyegei.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *kirgisorum* koponyája valamivel nagyobb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 45 mm. Egyébként a koponya nagyon kevésbé különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől.

Arczorra ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi* jeruzsálemi példányaié, de tövén valamivel szélesebb.

Orrcsontjai öregebb példányokon valamivel hosszabbak az állközti csontoknál, de hátsó végük nem éri el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat. Az orr- és az állközti csont alkotta varraton többnyire itt is megvannak a *Sp. Ehrenbergi*-n előforduló idegnyúlványok, ámbar némelykor csak az egyik oldalon.

sorum-ot is ehhez az alakhoz számítom, ezt pedig NEHRING ugyanabban az értekezésben három lappal előbb írta le, az elsőbbség szabályánál fogva a syriai alakot is *kirgisorum*-nak kell mondanom. A magam részéről sajnálom ugyan ezt a furcsaságot, de a szabály: szabály!

A homlokcsontok a legfiatalabb példányon elég erőteljes, lándzsaszerű alakú orrközti nyújtványt bocsátanak, a mely azonban az idősebb példányokon sokkal fejlettebb.

A falcsonatok idősebb példányokon aránylag még rövidebbek és még szélesebbek, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi. Elülső két oldal-sarkuk közt sokkal keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarra-ton. Egyenként többnyire szélesre nyújtott trapéz-alakúak s külső két oldaluk többnyire széles ívben kifelé domborodó; elülső csúcsuk nagyon rövid; csak valamivel hosszabbak, sőt gyakran rövidebbek, mint a mily szélesek a lambdavarra-ton.

A felső nyakszirtecsont ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. A koponya magassága idősebb példányokon itt is kétszernél többször (2·08—2·19-szor) foglaltatik a lambdavarra-tól az orr-csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyuk aránylag ép olyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, de lefelé határozottabban keskenyedik.

A könyecsont, a járomív és a külső hangjártat tekintetében nem találtam különbséget.

A szájpadrólások hosszabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi, de hátsó végük itt is távol marad a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonaltól. A felső szájpadrólás elülső és hátsó része közt ugyanolyan az arány, mint a törzsfajon.

Az inycsontok mindegyike hátsó széléig hosszában besüppedt s néha az inycsonti nyílás mögött tojásdad vájulat mutatkozik; hátsó szélük a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal elé, vagy kissé mögéje esik s a középvonalban széles alapú, rövid nyújtványban ugrik elő.

Az inycsonti nyílás fekvése ugyanolyan, mint a törzsfajon.

A szárnynyújtványok rövidebbek és vaskosabbak; felgömbült kampójuk is rövidebb.

A toroknyújtványok valamivel vaskosabbak.

Alsó állkapocs.

A var. *kirgisorum* alsó állkapcsa elsőben is abban tér el a törzsfajétól, hogy szögletnyújtványának hegye erőteljesebb, hosszabb és tompább hegyű, a miben teljesen megegyezik a var. *aegyptiacus*-ével. Mind a két rokonának alsó állkapcsától még abban is különbözik, hogy koronanyújtványa magasabb s erőteljesebb és koronabütyökvájulata valamivel közelebb esik a korona-fogmedri vájulathoz.

A koponya méretei (mm.-ben)	<i>Spalax kingisorum</i> NHRG, juv.	Syria, semiad.	Beirut, ad. ♀	Beirut, ad. ♂	Syria, ad.
Egész hosszúság	40	42	44	45	—
Magasság	14.4	15.5	16.2	16.2	16.3
Az orrcsontok hosszúsága	16	18	17	17.8	18
Az orrcsontok szélessége	5.3	5.4	5.9	5.7	5.6
A homlok- és falcsonthosszúsága	15.6	17.3	17.2	18.2	16.8
A falcsonthosszúsága	7.2	6.3	6.6	7.6	6.5
A két falcsonthosszúsága elül	10.5	10	8.2	10	9.3
A két falcsonthosszúsága a lambdavarra- raton	12.4	13.5	13	12.3	13.2
A lambdavarra- ratától az orr csúcsáig	30.5	33	34	35.5	34
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	13.3	—	13.6	14	—
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén)	7.5	9	8.5	9	9
Az orrtővi lyukak köze	7	8	7.5	7.5	7.3
Homlokszoros	7	6.5	7	7	6.5
Járomszélesség	27.4	30	31.5	31.5	—
A koponya alaphosszúsága	33	34	36	37	—
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	5.3	5.6	6	6.7	6.2
A felső szájpádlás elülső része	9.5	10	9.8	10.5	10.2
A felső szájpádlás hátsó része	11.8	11.6	12.5	12.3	13.2
A szájpádláslyukak hosszúsága	3	3.6	3.6	4.2	3.5
Foghézag	13	14.5	14.6	14.8	15.6
Egy felső metszőfog szélessége a közepén ..	1.7	2	2	2	2
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén ..	1.7	2	2.1	2.3	2.2
A felső zápfogsor hosszúsága	7	7.3	7.5	8	7
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7.1	7	7.5	7.3	7
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	23.3	25	25	27	26.3
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	23	—	24	26.3	—

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső metszőfogak teljesen megegyeznek a *Sp. Ehrenbergi*-éivel, jelesen elülső oldalukon hosszában, szemecskésen, szabálytalanul ránczoltak s két egyközű, határozottan felülről zománczbordát viselnek. Az utóbbiak közül a külső körülbelül a fog középvonalában fut le, a belső pedig az előbbitől befelé s ahhoz valamivel közelebb esik, mint a fog belső széléhez.

Az alsó metszőfogak a törzsfajt jellemző két zománczbordán kívül még egy harmadikat is feltüntetnek, a mely a törzs-

fajon még csak nagyon kivételesen van meg; ez az utóbbi borda valamivel közelebb esik a középsőhöz, mint a fog külső széléhez. Ez a három zománczborda a legtöbb esetben teljes élességgel van kifejlődve, néha azonban majd a középső, majd a külső elmosódik, olykor pedig a középső borda két, szorosan egymás mellett húzódó finom élre bomlott fel. Azon a fiatal példányon, a melyre NEHRING a *Spalax kirgisorum*-ot alapította, mindegyik alsó metszőfogon mind a három zománczborda nagyon élesen van kifejlődve, de nem kevésbé éles a szt.-pétervári múzeum s még inkább a nápolyi egyetem syriai példányán sem. A berlini mezőgazdasági főiskola beiruti példányain a bordák kevésbé élesek. Figyelemreméltó, hogy az alsó metszőfogak a var. *kirgisorum* minden példányán fehérek, holott a törzsfaj hasonló korú példányain már mindig többé-kevésbé sárga színűek, továbbá, hogy a zománczbordák a var. *kirgisorum*-nak épen a fiatal példányain, ellenben a törzsfajnak csak öregebb példányain élesen felütlők.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(VI. tábla, 1—10. rajz).

M. 1. sup. (1, 3, 5, 7. és 9. rajz). Teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; ifjú korában még az a külső oldali járulékos kis zománczszigete is megvan (1. rajz), a mely a törzsfajt jellemzi.

M. 2. sup. (1, 3, 5, 7. és 9. rajz). Ez a fog is teljesen úgy fejlődik, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Az egyik példányon még tisztán látható, miként fűződik le a belső redő öble (3. rajz), hogy később az első zománczszigetet létrehozza. Hogy a NEHRING által *Sp. kirgisorum*-nak nevezett ifjú alakon már teljesen kiképződött az első zománczsziget (1. rajz), holott a jóval idősebb beiruti példányon még teljesen nyitott a belső redő, azon nem szabad megütköznünk, mert a fiatalkori bélyegeket egyes példányokon (gyakran csak egyes fogakon) sokáig megmaradnak, viszont némelykor már ifjú alakokon is aggkori bélyegeket mutatkoznak. A fogsor egyes fogai tehát a fejlődésben nem mindig tartanak lépést egymással, illetőleg a fejlődés általános szabályával, mert például a 3. rajzon feltüntetett beiruti példány harmadik zápfoga már idősebb fokon van, mint az első és második fog szerint lennie kellene, ellenben a 7. rajzon ábrázolt syriai példány harmadik zápfoga az elsőhöz és másodikhoz képest elmaradt a fejlődésben.

M. 3. sup. Az 1, 3, 5, 7. és 9. rajzon feltüntetett harmadik zápfog nyilvánvalóan igazolja, hogy az ifjúkori rágólap két fele hol a belső (1. rajz), hol a külső (5. rajz) szélén olvad össze előbb s miután a rágólap közepébe nyomuló csapalakú nyújtvány a fog belső szélével is összeforradt, két nagy, keresztben tojásdad, egymás mögött fekvő zománcsziget jön létre (3. és 9. rajz), épen úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi* esetében.

M. 1. inf. Az ifjúkori rágólapot — a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan — egy külső és két belső zománczredő jellemzi (2, 4. és 6. rajz). Az elülső-belső zománczredő nagyon későn csukódik be, de a hátsó-belső redő is sokáig megmarad s még mint zománcsziget is végigkíséri a fog fejlődését (8. és 10. rajz). Az elülső-belső zománczredő, miként a 2. rajz bizonyítja, itt is két későbbi zománcsziget alapjául szolgál, úgy hogy a teljesen meglett fogon nyilván itt is négy zománcszigetnek kell lennie.

M. 2. inf. A rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon egy külső s egy belső zománczredőn kívül már egy hátsó zománcsziget is jellemzi a fogat (2. rajz), a mely itt is sokáig megmarad (4. és 6. rajz) s csak a meglett fogon enyészik el (8. és 10. rajz). Ez a hátsó zománcsziget kétségkívül egy még fiatalabbkori hátsó-belső redőből jött létre, ép úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi* esetében. Miután a két főredő bezáródott, az öreg fogon — a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan — két zománcszigetnek kell lennie.

M. 3. inf. (2, 4, 6, 8. és 10. rajz). Fejlődésmenete teljesen azonos a *Sp. Ehrenbergi*-ével.

Mindezekből nyilvánvaló, hogy a syriai példányok zápfogainak koronája szerkezet és fejlődésmenet tekintetében tökéletesen meg egyezik a *Sp. Ehrenbergi*-ével. Az 1—10. rajzban feltüntetett különböző korú rágólapokon egyetlen oly fokozat sincs, a mely — gyakran hajszálnyi pontossággal — ne ismétlődne a *Sp. Ehrenbergi* fejlődésmenetében, úgy hogy a NEHRING-féle *Sp. intermedius* és *Sp. kirgisorum* e tekintetben teljesen beleolvad a *Sp. Ehrenbergi*-be.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXI. tábla.)

A zápfogak gyökerei és foggödrei mind szám, mind alak tekintetében csaknem teljesen ugyanolyanok, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi. NEHRING professzor rendelkezésemre bocsátotta azt a fiatal koponyát, a

melyre a *Spalax kirgisorum*-ot alapította, nemkülönben azt a két beiruti koponyát, a melynek alapján a *Spalax intermedius*-t leírta s én e koponyákat — két más syriai példányával együtt — feláztattam, az összes fogakat kiszedtem és pontosan lerajzoltam, azonban mindenhol ugyanolyan viszonyokra bukkantam, mint a *Sp. Ehrenbergi* esetében.

A NEHRING által *Sp. kirgisorum*-nak nevezett példány fogain (2—4. és 6—8. rajz) a főgyökér pulpaürege még nyitott, azonban a gyökerek alkata teljesen ugyanolyan, mint a syriai felnőtt példányoké (10—12, 14—16. rajz). Aprólékos egyéni eltérések természetesen nem jöhetnek tekintetbe, mert még ugyanazon, szűkebb vidék egykorú és egyenmű példányai közt sem találunk két olyat, a melynek foggyökerei pontosan megegyeznének.

Ha a var. *kirgisorum* zápfogainak gyökereit és foggödreit a *Sp. Ehrenbergi*-ével egybevetjük, typus tekintetében teljes megegyezést tapasztalunk, azonban a törzsfejlődési fokozat tekintetében mégis bizonyos eltérést veszünk észre. Itt is, ott is egyforma szabásként háromgyökerű felső és kétgyökerű alsó zápfogakat találunk s ennek megfelelően a felső fogmedrek három, az alsók pedig két gödörre oszlanak szét, azonban a míg a *Sp. Ehrenbergi* foggödreinek határfalai oly magasak, hogy teljesen az állkapocs szintjéig emelkednek (XX. tábla, 13. és 26. rajz) és az egyes fogmedrek nincsenek élesen körülhatárolva, addig a var. *kirgisorum* fogmedri közfalai már valamivel alacsonyabbak s az egyes medrek élesebben határolódnak el (XXI. tábla, 1, 9, 5. és 13. rajz), mert az állkapocs szintjénél kissé mélyebbre húzódtak.

Ennek alapján ugyan még semmikép sem lehet a var. *kirgisorum*-ot a *Sp. Ehrenbergi*-től fajilag elkülöníteni, de mindenkép fontos annak a megállapítása, hogy a míg a *Sp. Ehrenbergi* még teljesen a murida-typus fokán áll, addig az észak-syriai var. *kirgisorum* a foggödri határfalak mélyebbre húzódása következtében egy új fejlődési irány első fokát vezeti be, a mely azután a további fajokon lépésről-lépésre fokozódik s a foggyökerek mind nagyobb fokú összeolvadásában és a foggödörök határfalainak elsatnyulásában nyer kifejezést.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-ot csupán északi Syriából ismerem. NEHRING a következő helyekről jegyezte fel: Tschengenkoi¹ (északi Syriában Iskenderun kikötővárostól néhány órányira befelé) és Beirut. Az utóbbi helyről való két koponyát magam is megvizsgáltam. Itt említendő az az alsó állkapocs is, a melyet VIRCHOW R. SCHLIEMANN ásatásai alkalmával Troja Hissarlik-ban fedezett föl s utóbb NEHRING-nek ajándékozott.² Ezt az állkapcsot, a melynek bütyökhosszúsága 29 mm., NEHRING az ő *Spalax intermedius*-ához (= *Sp. kirgisorum* NHRG) számítja, én azonban a berlini mezőgazdasági főiskola birtokában levő eredeti példány alapján annak a *Sp. anaticus*-hoz való tartozását állapítottam meg. Ellenben ide sorolom azt a fiatal koponyát, a melyre NEHRING a *Spalax kirgisorum*-ot alapította s a melyet állítólag HENKE a kirgiz pusztákon gyűjtött.

NEHRING professzor szíves volt nekem ezt a koponyát vizsgálatra átengedni s miután alaposan megismerkedtem vele és teljesen meggyőződtem róla, hogy az nem egyéb, mint az észak-syriai *Spalax*-nak a fiatal alakja, tapasztalatomat nyomban megírtam NEHRING-nek, ő azonban továbbra is fenntartotta azt a nézetét, hogy az illető állatot valóban a kirgiz pusztákon gyűjtötték.³

NEHRING levele nem tudott meggyőződésemben megingatni, mert lehetetlennek tartottam, hogy a syriai *Spalax* a syriai sivatagon s a perzsiai hegyvidéken és sós pusztaságon át bélyegeinek teljes megőrzésével jutott volna el és honosodott volna meg a kirgiz pusztákon. Erről azután még ugyanabban az évben teljes bizonyosságot szereztem, a midőn a szt.-pétervári akadémia múzeumából megkaptam azokat a példányokat, a melyeket LEHMANN és PEROWSKY az Ural-melléki s EVERSMAAN a kirgiz pusztákon gyűjtött, mert mindezekben az óriás termetű *Spalax giganteus* NHRG nevű fajt ismertem fel, a mely-

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 181.

² NEHRING, ugyanott, 1898, p. 8.

³ 1903 június 14-én kelt levelében a következőket írja: »Der Schädel von *Spalax kirgisorum*, den Sie von mir in Händen haben, stammt nach der ausdrücklichen Versicherung des zuverlässigen Herrn W. SCHLÜTER sen. aus der westlichen Kirgisiensteppe (Ryn Peski) und gehört zu einem zusammenhängenden Skelett, das ich 1879 (bald nach HENKE's Rückkehr) von SCHLÜTER gekauft habe, zusammen mit anderen Nagern aus der westlichen Kirgisiensteppe. Damals stand SCHLÜTER, soviel ich weiss, garnicht mit Syrien in Verbindung. Ich halte eine Verwechslung mit einem syrischen Exemplar hiernach für ausgeschlossen.«

nek a syriai *Spalax*-hoz közvetlenül semmi köze, de ahhoz a fiatal koponyához sem, a melyre NEHRING a *Sp. kirgisorum*-ot alapította. Ha NEHRING a szt.-pétervári múzeum példányait ismerte volna, bizonyára maga is gondolkodóba esett volna a HENKE-féle kis koponya dolgában és nem nevezte volna *kirgisorum*-nak, ő azonban már minderről nem szerezhette tudomást, mert a tudomány nagy veszteségére 1904 október 2-án hirtelen elhunyt.¹

A var. *kirgisorum*-nak még két példányáról kell megemlékezni, a mely biztosan syriai eredetű; az egyik a nápolyi egyetem, a másik a szt.-pétervári akadémiai múzeum gyűjteményéből jutott kezemhez.

Származástani kapcsolat.

Az eddigiekben elmondottak nyilvánvalóvá teszik, hogy a *Spalax Ehrenbergi* var. *kirgisorum* csakis a *Spalax Ehrenbergi* közvetlen leszármazottjaként értelmezhető. Koponyája alkatában oly kevéssé s oly alárendelt tulajdonságokban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-től, alsó állkapcsa és fogazatának szerkezete pedig annyira egybevág a törzsfajával, hogy szoros összetartozásuk teljesen kétségtelen. Mindazonáltal vannak a két alak közt egyes eltérések, a melyek csekélységükben is nagyon nevezeteseek, mert világosan rámutatnak a törzsfejlődés irányára.

A var. *kirgisorum* koponyája valamivel nagyobb és magasabb, mint a *Sp. Ehrenbergi* palesztinai példányaié; alsó állkapcsa vaskosabb s izomnyújtványai erőteljesebbek; alsó metszőfogainak elülső oldalán már ifjúkorban is, sőt épen ilyenkor leginkább, három zománczborda mutatkozik, a mely a *Sp. Ehrenbergi*-n csak idősebb korban s akkor is csak nagyon ritkán van meg; zápfogainak fogmedrei már élesen vannak körülhatárolva, mert az egyes foggödröket elválasztó határfalak az állkapocs szintjéből kissé a mélybe húzódtak le. Mindeme különbségek közül az utolsó a legfontosabb, mert a midőn a *Sp. Ehrenbergi*-n még tisztán megőrzött murida-typust elhagyni s a fejlődésnek egy új irányát látjuk előkészíteni, lehetetlen kételkednünk, hogy a *Sp. Ehrenbergi*-t kell ősbibb alaknak tekintenünk, a melyből egy kis lépéssel előbbre haladt utóda, a var. *kirgisorum* származott.

¹ Emlékezetét megírtam az Állattani Közlemények III. kötetében, 1904, p. 226—229.

4. *Spalax Fritschi* NEHRG. (foss.).

Spalax Fritschi NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1902, p. 77, fig. 1, 2 (4).

Spalax typhlus FRITSCH, Abh. Naturf. Ges. Halle, 1893, p. 79—80.

Ennek a fajnak csupán jobboldali alsó állkapcsa ismeretes, a melyet ZUMOFFEN professzor Syriában a Libanon nyugati lábán fekvő Antelias-barlangban fedezett föl. Ezt az állkapcsot elsőben Dr. FRITSCH, a hallei palaeontologiai múzeum néhai igazgatója ismertette röviden, később pedig NEHRING professzor írta le behatóbban. Nekem nem volt alkalmam a szóban forgó állkapcsot megvizsgálni, mert a hallei múzeumban, miként WALTHER J. professzor, a jelenlegi igazgató, értesített, Dr. FRITSCH halála után nem tudták azt a gyűjteményben megtalálni. Ennek okából csupán NEHRING leírására támaszkodhatom, melynek velejét az alábbiakban foglalom össze.

NEHRING ezt az állkapcsot teljesen fossilis állapotban levőnek találta és pleistocaenkorinak mondta. Az állkapocs meglehetősen ép, azonban koronanyújtványának felső része le van törve, a fogmedri nyújtvány vége kissé megsérült, a metszőfog szabadon kiálló része nagyrészt letört s a leghátulsó zápfog kihullott.

Az állkapocs bütyökhosszúsága 30 mm., a zápfogak sora az alveolusokon mérve 8 mm. hosszú, az állkapocs tehát jóval nagyobb, mint az Észak-Syriában mai nap élő *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-é, a melynek eddig ismeretes legnagyobb állkapcsa csak 27 mm. bütyökhosszúságú. Az állkapocs hosszúságából következtetve a *Sp. Fritschi* koponyája NEHRING szerint 49 mm. hosszú lehetett, én azonban legalább 51 mm. hosszúra becsülöm, mert pl. a *Sp. monticola serbicus* 30 mm. bütyökhosszúságú alsó állkapcsának 51 mm. hosszú és a *Sp. hungaricus hungaricus* 29.3 mm. bütyökhosszúságú alsó állkapcsának szintén 51 mm. hosszú koponya felel meg. A *Sp. Fritschi* koponyája tehát mindenképp jóval nagyobb volt, mint a mai *Microspalax*ok bármelyik alakjáé.

Alaktani bélyegei közül NEHRING kiemeli, hogy az állkapocs a zápfogak táján aránylag magasabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, s hogy szögletnyújtványa erősen kifelé fordult, holott a mai nap élő palesztinai, syriai és kisázsiai példányokon kevésbé nyomul kifelé, hanem körülbelül az állkapocs külső szintjébe esik. Továbbá az állkapocs bütyöknnyújtványa magasabb s kevésbé befelé görbülő, ízületi feje pedig keskenyebb és hosszabb, mint a *Sp. Ehrenbergi* safjei példányain.

Az első zápfog rágólapján egy elülső-belső nyitott zománczredő, e mögött egy hátsó-belső, kicsiny, zárt zománczsíziget, továbbá egy nagy, zárt, külső zománczsíziget ötlik fel. A második zápfog rágólapja csak abban különbözik az előbbiétől, hogy külső zománczredője még nyitott. Nyilvánvaló, hogy fiatalabb korában mind a két fog két belső és egy külső zománczredőt viselt, ép úgy, mint a mai nap élő *Microspalaxok* s a legtöbb *Mesospalax*. A harmadik zápfog kihullott, azonban szabadon fekvő gyökérmedre erőteljes, folytonos és magas közfal által elválasztott két gyökérgerődtüntet fel s ebből világos, hogy a *Sp. Fritschii* csakis a *Microspalaxok* csoportjába tartozhatik, mert olyan *Mesospalax*, a melynek harmadik alsó gyökérmedre kétüregű volna, nem ismeretes.

A fossilis állkapocs zápfogai — NEHRING szerint — egyenesebben állnak, mint a mai nap élő *Spalax*-fajokon, a nagyrészt letört metszőfog azonban ép oly keskeny, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

NEHRING a *Sp. Fritschii*-t a mai *Sp. Ehrenbergi* diluviális őseinek tartja s arra támaszkodva, hogy a száraz éghajlat a *Spalax*-fajoknak életszükséglete és hogy a fossilis állkapocs társaságában gazella, vadló, vadkecske és a sinai kecske (*Capra bedouina*) maradványai kerültek elő, azt hiszi, hogy a *Sp. Fritschii* idejében a Libanon nyugati lábán körülbelül a maihoz hasonló éghajlat uralkodhatott.

Mindehhez egy nagyrészt töredékes alsó állkapocs alapján, különösen látatlanban, nagyon bajos hozzászólni. Annyi kétségtelennek látszik, hogy ez a fossilis alak a *Microspalaxok* csoportjába tartozik, más kérdés azonban, vajjon valóban a *Sp. Ehrenbergi* diluviális őseül tekinthető-e? Szerintem ez nem nagyon valószínű. Az, hogy koponyája a mai *Microspalaxok*énál jóval nagyobb, talán még nem volna akadály, azonban erősen kifelé fordult szögletnyújtványa már nagyon kétségessé teszi a fentebbi kapcsolat helyességét. Tapasztalataim szerint ugyanis a szögletnyújtvány a törzsfejlődés folyamán akként alakul, hogy a *Sp. Ehrenbergi*-é még kevéssé emelkedik ki az állkapocs külső szintjéből, de már jobban kihajlik a var. *aegyptiacus* és a var. *kirgisorum* állkapocsán s még nagyobb mértékben görbül kifelé a *Mesospalaxok*on. Minthogy pedig a *Mesospalaxok* a *Microspalaxok*ra vezetendők vissza, nem tehető fel, hogy a *Sp. Fritschii* erősen kihajlott szögletnyújtványa a mai *Microspalaxok*on lelapult, a belőlük származott *Mesospalaxok*on pedig újból kihajlott volna.

Ennek megfontolásával nem tartom valószínűnek, hogy a *Sp. Fritschii* a mai *Sp. Ehrenbergi* diluviális őse lehetne, ellenben nem lehetetlen, hogy a mai *Mesospalaxok* közös törzsalakja, vagyis az a közvetlen ősalak, a melyet a következőkben *Mesospalax hypotheticalus*-nak

nevezek. Ebben az esetben meglehetősen harmadik felső zápfogának rágólapján már csak egy, középső zománcszigetnek kellene lennie.

A kérdés eldöntése rendkívül érdekes s megérdemelné, hogy az Antelias-barlangban és környékén behatóbb kutatásokat végezzenek.

5. *Spalax monticola* Nehringi SAT.

Spalax Nehringi SATUNIN, Zoolog. Anzeiger, XXI, 1898, p. 314, fig. 1—3.

A vizsgálat anyaga.

1. Fiatal nőstény koponyája. Az állatot SATUNIN K. A. fogta a Zor-hegyen (Eriwan-kormányzóság). A berlini állatorvosi főiskola tulajdona. A *Spalax Nehringi* cotypusa.

2. Felnőtt példány koponyája ugyanonnan. SATUNIN K. A. tulajdona Tiflisben.

3. Öreg hím példány koponyája Kasikoporan környékéről. A tiflisi múzeum tulajdona. A *Spalax Nehringi* SAT. typusa.

A koponya bélyegei.

A koponya (I. tábla, 2. és XXXI. tábla, 15. rajz) közepesen a g y s á g ú n a k mondható; a kasikoporani koponya egész hosszúsága ugyan 59.4 mm., ez azonban kétségtelenül rendellenesen nagy példány,¹ úgy hogy inkább a Zor-hegyi felnőtt példány koponyája tekinthető a fajra jellemzőnek, ennek egész hosszúsága pedig csak 51.8 mm.

Arczorra hosszú és aránylag keskeny; az állközti csontok elején kevésbé befűződött, egész hosszúságában egyforma szélesnek látszik, de felnőtt példányokon mégis közepetáján a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt csak valamivel keskenyebb, mint a tövén.

¹ Ez a koponya egyébként is rendellenes fejlődésű, mert alaphosszúsága rövidebb, mint a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő távolság, a minnek pedig éppen a fordítottja jellemzi az összes *Spalax*-formákat, — ezenkívül járomíveinek eleje az orrtövi lyukak előtt túlságosan kiduzzadó s a felső nyakszirtcsont túlságosan meredeken csap le.

Orrcsontjai elül szélesek, hátrafelé mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s innen kevésbé keskenyedve mennek a homlokcsontokig, de hátsó felükben is meglehetősen szélesek. A felnőtt példányokon hátul ép oly hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon mindig túljárnak; hosszabbak, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága. Az állközti csontokkal alkotott varratjukon nyoma sincs a *Sp. Ehrenbergi*-n és a *Sp. monticola armeniacus*-on előforduló ideglyukaknak.

Homlokcsontjai hosszú, csaknem az orrtövi lyuk elülső széléig terjedő orrtövi nyújtványt bocsátanak, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat előfelé homoruló. A homlokcsont elülső széle sem az állközti és az orrcsont, sem pedig a két orrcsont közé nem bocsát nyújtványt.

Falcsontjai keskenyek és meglehetősen hosszúak; két elülső oldalsarkuk közt jóval keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük nem éri el a homlok-szorost. Egyenként körülbelül trapézalakúak; két külső oldaluk mélyen kikanyarított; jóval hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon. -

Felső nyakszirtcsontja rövid; sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága még öreg példányokon is legalább kétszer (2—2'25-szor) foglaltatik a lambda-varrattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Orrtövi lyukai közepes nagyságúak, kerekded-háromszögűek, aránylag valamivel szűkebbek, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi.

Könycsontja felülről sohasem látszik.

A járomív felülről tekintve laposan domborodó; az orrtövi lyuk felé felhágó ága széles, aránylag szélesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A külső hangjárat tágas; keresztátmérője 3'3—3'5 mm. hosszú, tehát a nagyobb koponya daczára is valamivel szűkebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A szájpaddáslyukak rövidek és keskenyek; hátsó végük nem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpaddás elülső része rövidebb a hátulsónál; csak ép oly hosszú, mint a szájpaddáslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság.

Az inycsont hátsó széle mindig jóval hátrább esik, mint a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal s a középvonalban

hegyes tövis alakjában ugrik elő, a mely azonban a nagyobb koponya daczára is gyöngébb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

Az inycsonti nyílás közvetetlenül a második és harmadik fogmeder határfala előtt áll.

Toroknyújtványa valamivel hosszabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Szárnynyújtványai mind a három koponyán le vannak törve.

Alsó állkapocs.

Alsó állkapcsa egész alkatában nagyon hasonlít a *Sp. Ehrenbergi*-éhez, azonban jóval nagyobb s aránylag karcsúbb, mert korona-bütyökvájulata alacsonyabban, vagyis a korona-fogmedri vájulathoz közelebb fekszik, úgy hogy az alsó állkapocs a koronanyújtvány mögött függőleges irányban aránylag alacsonyabb.

Koronanyújtványa jóval nagyobb s magasabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é és hegyével sarlóalakúan görbül hátrafelé.

Bütyöknnyújtványa aránylag rövidebb és kevésbé részsütösen irányul hátrafelé, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

Szögletnyújtványa abban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy hegye és hátsó széle szélesebb peremmel lapult le, azonban hegye még itt is részsütösen hátra- és felfelé irányul s meglehetősen távol marad a fogmedri nyújtvány tövétől. Pereme jóval szélesebb, mint a *Sp. m. armeniacus*-é, csaknem olyan széles, mint a *Sp. m. anatolicus*-é. A szögletnyújtvány teste függőleges irányban jóval alacsonyabb, mint a *Sp. m. armeniacus*-é; hegye hátulról tekintve sokkal alacsonyabb, mint a bütyöknnyújtvány, alsó sarka pedig jobban befelé hajlik, mint a Micro- és a Mesospalaxok bármely alakjáé s e mellett szélesebben kerekített.

A külső nyereg alacsonyabban fekszik, mint a belső, mely utóbbi ép oly szűk, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A fogmedri nyújtvány hátulról tekintve jóval magasabb s a metszőfog alveolusától mérve hosszabb is a bütyöknnyújtványnál; az utóbbinak irányát (kívülről tekintve) nem keresztezi oly tisztán, mint a Microspalaxokon s a Mesospalaxok más alakjain, hanem csaknem párhuzamos vele.

A koponya méretei (mm.-ben)	Zor, semiad. ♀	Zor, adult.	Kasi- koporan, ad. ♂
Egész hosszúság	45·4	51·8	59·4
Magasság	15·8	18	22·4
Az orrcsontok hosszúsága.....	18	22	27
Az orrcsontok szélessége (elül).....	6·2	7·2	8·3
A homlok- és falcsont hosszúsága	18·4	19·3	24·3
A falcsont hosszúsága	10	10·1	12·2
A két falcsont szélessége elül	11	8·2	7·4
A két falcsont szélessége a lambdavarraon....	13·2	13	12·2
A lambdavarraottól az orr csúcsáig	36	40·5	50
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	13·8	16	17·5
Az arczorr legnagyobb szélessége (a közepén)..	9	10·1	11
Az arczorr szélessége a tövén	9	9·6	10·6
Az orrtővi lyukak köze.....	8·5	9·1	9·8
Homlokszoros	7·6	8·4	8
Járomszélesség	31·3	37·6	46
A koponya alaphosszúsága	36·8	42·3	48·4
A két felső metszőfog alveolusának szélessége..	6·2	7·3	8·3
A felső szájpádlás elülső része	10	11·8	14
A felső szájpádlás hátulsó része	¹ 13·4	² 15	³ 17·2
A szájpádláslyuk hosszúsága	3·5	3·8	3·8
Foghézag (felül)	15	18	21·6
Egy felső metszőfog szélessége.....	1·9	2·4	2·9
Egy alsó metszőfog szélessége.....	2·1	2·5	3·3
A felső zápfogsor hosszúsága	7·5	8	9
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7·4	7·9	8·3
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	25·4	28·5	35·6
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága.....	26	31	36·5

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső metszőfogak elülső oldala hosszában szabálytalanul rándzott; az alsóké ugyanolyan, de a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző zománcz-bordáknak némi nyoma is mutatkozik rajtuk.

¹ Az inycsonti tüskével együtt 13·6 mm. hosszú.

² » » » » 15·5 » »

³ » » » » 17·8 » »

A zápfogak koronájának szerkezete.

(VII. tábla, 1—6. rajz.)

M. 1. sup. A fiataalkori rágólap (1. rajz), a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan, egy belső és két külső zománczredőt tüntet fel. Az a járulékos kis külső (a harmadik) zománczredő, illetőleg zománcsziget, a mely a *Sp. Ehrenbergi* fiatal fogát jellemzi, a rendelkezésemre álló anyagon ugyan nem mutatkozik, de nagyon valószínű, hogy fiatalabb korban itt sem fog hiányozni. Az említett zománczredők később megszűkülnek (3. rajz) s a meglett fogon három zománcszigetté alakulnak (5. rajz), ámbar a rendelkezésemre álló legidősebb példányon a belső redőből keletkező zománcsziget még nem kész. Figyelemreméltó, hogy a legfiatalabb példány fogának elülső oldalán gyöngye, hosszanti vajúlat mutatkozik, a mely a jobboldali fogon határozott barázda formát, az idősebb példányokon azonban nyomtalanul eltűnt. Látni fogjuk, hogy ez a barázda a *Sp. m. turcicus*-on már nagyon gyakran, a *Sp. m. monticola* és a *Sp. m. hercegovinensis* fogán pedig mindig megjelenik.

M. 2. sup. Ennek a fognak a kezdőfokát csak még fiatalabb példányokon lehetne megállapítani s a rendelkezésemre álló legfiatalabb példány alapján nem lehet eldönteni, vajjon az első zománcsziget (1. rajz), úgy mint a *Sp. Ehrenbergi* fogán, a belső redő öbölvégéből, vagy pedig, mint a Mesospalaxok alakjain általában, a külső redő elülső öbléből keletkezik-e? Azonban tekintettel arra, hogy a szóban forgó zománcsziget hátrafelé feltűnően keskenyedek, valószínűnek tartom ennek a külső redő elülső öbléből való létrejöttét. Miután a külső redő hátsó öble is zománcszigetté lett (5. rajz), a belső redő is be fog csukódni s a meglett fogon három zománcszigetnek kell lennie.

M. 3. sup. Ennek a fognak a rágólapja a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon, két, nagyjában vesealakú szakaszból áll (1. rajz), a mely belső szélén már össze kezd olvadni, külső oldalán pedig nyitott zománczredő látszik, a mely nagy, háromágú öböllel nyomul a rágólap közepébe.¹ A rágólap elülső szakasza — eme formakör más alakjaiéhoz hasonlóan — bizonyára itt is két egymás mellett fekvő gumó összeolvadásából keletkezett. Miután a külső zománczredő becsukódott, a rágólap közepén egy csillagalakú zománcsziget jött létre (3. rajz),

¹ SATUNIN rajza (Zool. Anzeig., 1898, p. 315, fig. 3) bizonyára más példányról való, mert meglehetősen elüt az enyémtől.

a mely később félholdalakúvá válik (5. rajz) s utóbb bizonyára kerekded alakot ölt.

Látjuk, hogy ez a fog a *Sp. Ehrenbergi*-étől teljesen elütő módon fejlődik.

M. 1. inf. A rágólap a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon még sok tekintetben a *Sp. Ehrenbergi*-ére emlékeztet, a mennyiben külső zománczredőjén kívül egy soköblű elülső-belső redőt s e mögött egy csaknem teljesen zárt zománczsízigetet tüntet fel (2. rajz). Nyilvánvaló, hogy a fog hátsó felén látható zománczsíziget a *Sp. Ehrenbergi* hátsó-belső redőjének felel meg, a mely azonban itt már jóval előbb alakul zománczsízigetté. Az ősi soron megőrzött tulajdonságok mellett már egy új bélégy is mutatkozik, nevezetesen az a kicsiny, járulékos zománczsíziget, a mely a külső redő előtt fekszik s már nagyon korán teljesen elenyészik (2. és 4. rajz), a mennyiben azonban a későbbi fajok egész során is jellemző kísérője eme fog ifjúkori állapotának, ezáltal származástani fontosságot nyer. Az elülső-belső redő előtt látható apró zománczsíziget teljesen egyéni s minden nagyobb jelentőség nélkül való. A későbbi fokon az elülső-belső redő egyszerűbb alakot ölt s a hátsó zománczsíziget teljesen becsukódik (4. rajz). A rendelkezésemre álló legidősebb fokon a külső redő már teljesen zárt zománczsízigetté lett, az elülső-belső redő öbölvége külön zománczsíziget alakjában fűződött le, külső része azonban egyelőre még nyitott redőt alkot, a fiataalkori hátsó zománczsíziget pedig már lekopott (6. rajz). Látjuk, hogy a meglett fog rágólapja csaknem teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é (V. tábla, 17. rajz), azzal a különbséggel, hogy ott még a hátsó zománczsíziget is megmaradt.

M. 2. inf. Ennek a fognak a fiataalkori rágólapját egy külső és két belső zománczredő jellemzi, a mely utóbbiak hátulsója azonban már teljesen zárt zománczsízigetté lett (2. rajz), tehát ismét korábban alakult zománczsízigetté, mint a *Sp. Ehrenbergi* fogán. Új szerzemény az a járulékos kis zománczsíziget, a mely a külső redő előtt fekszik és csakhamar teljesen elenyészik, de az előbbi fokon levőhöz hasonlóan bizonyos származástani jelentőséget nyert. A fejlődés további menete (4. és 6. rajz) teljesen ugyanolyan, mint a megelőző fogé, az elülső-belső redőnek két zománczsízigetre való szétszakadása azonban csak egyéni tulajdonság lehet, mert a *Sp. Ehrenbergi* alakjain nem tapasztalható s a megfelelő jobboldali fagon valóban csak egy zománczsíziget van ezek helyén.

M. 3. inf. Ennek a fognak a fiataalkori rágólapja, egy belső s egy külső zománczredőjével és S-hez hasonló alakjával (2. és 4. rajz) a *Sp.*

Ehrenbergi középkorú rágólapjának felel meg. A meglelt fog rágólapja (6. rajz) is ugyanolyan s később két zománcszígetet visel, a mely a jobboldali fogon valóban meg is van.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXII. tábla, 1, 3, 5, 8, 10. és 12. rajz.)

M. 1. sup. (1. rajz). Ez a fog még öreg korában is tisztán háromgyökerű s gyökereinek alakja és aránya is teljesen olyan, mint a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogáé. A fogmeder teljesen megegyezik a *Sp. m. armeniacus*-éval (XXII. tábla, 7. rajz); élesen körülhatárolt, három gödrének közfalai teljesek, de már kissé alacsonyabbak az állkapocs szintjénél, tehát már a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-éhez képest is megcsappantak.

M. 2. sup. (3. rajz). Ez a fog is háromgyökerű, azonban a *Sp. Ehrenbergi*-éhez képest kissé megcsappant fokon áll, mert a belső gyökér (*d*) a tövén már összeolvadt az elülső-külső gyökérrel (*e*), ámbár hegyük még külön maradt. Ez az állapot a fogmederben is kifejezést nyer, mert a belső s az elülső-külső foggödör határfala — épen úgy, mint a *Sp. m. armeniacus* esetében (XXII. tábla 7. rajz) — nagyon megvékonyodott és a mélybe húzódott. Öreg korában a hátsó-külső gyökér (*f*) töve is összeolvad a belső gyökérrel (*d*), azonban hegye mindig szabadon marad.

M. 3. sup. (5. rajz). A *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan tisztán háromgyökerű, ámbár a tövén már mind a három gyökér összekezd o l v a d n i. Ennek megfelelően a fogmeder — a *Sp. m. armeniacus*-éhoz hasonlóan (XXII. tábla, 7. rajz) — tisztán háromgödörös, de a közfalak már a mélybe húzódtak.

M. 1. inf. (8. rajz). Két erőteljes, vaskos gyökere (*j*, *k*) már rövidebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Az elülső egyhegyű, a hátsó itt is kéthegyű. A fogmeder — a *Sp. m. armeniacus*-éhoz hasonlóan (XXII. tábla, 14. rajz) — tisztán kétgödörös, de a teljes közfal már alacsonyabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

M. 2. inf. (10. rajz). Két vaskos, erőteljes gyökere (*l*, *m*) közül az elülső valamivel rövidebb, a hátsó kéthegyű s mind a kettő jóval rövidebb és vastagabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. A foggödör — úgy, mint a *Sp. m. armeniacus*-é (XXII. tábla, 14. rajz) — még tisztán kétgödörös, de közfala már jóval vékonyabb és alacsonyabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

M. 3. inf. (12. rajz). Ez a fog még kétgyökerűnek mondható, de mind a két gyökere jóval rövidebb és vastosabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. A fogmeder — a *Sp. m. armeniacus*-éhoz hasonlóan (XXII. tábla, 14. rajz) — kétgödrű ugyan, de közfala már teljesen a fogmeder fenekére húzódott le és sokkal vékonyabb, mint a *Microspalax*ok csoportjában.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola Nehringi*-t legelsőben 1896 július havában KÖNIG E., a tiflisi múzeum praeparátora gyűjtötte K a s i k o p o r a n vidékén, az orosz-török határhegységen, az Araxes egyik jobbparti mellékfolyója, a Tandurek-tschai környékén. Később SATUNIN K. A. az eriwani kormányzóságban, a török határszélén, még pedig az Igdyr-től délre eső Z o r - h e g y e n, 1872 m. (= 6000') magasságban akadt rá. Több termőhelyről — tudtommal — nem ismeretes.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola Nehringi* koponyája és fogazata még nagy mértékben megőrizte a *Sp. Ehrenbergi* bélyegeit, így egyebek között még a *Sp. Ehrenbergi* incysonti tövise is feltalálható rajta.

A koponyán végbement jelentékenyebb változások közül kiemelendő az arczorr, illetőleg az orrcsontok és a falcsonatok megnyúlása, az orrtövi gödrök megszűkülése, az alsó állkapocs koronanyújtványának fokozódása, a szögletnyújtvány hegyének szélesebb ellapulása, valamint alsó sarkának befelé hajlása, a fogmedri és a bütyöknyújtvány egyközű fekvése, végül a fogmedri nyújtvány meghosszabbodása. Mindezek a változások a koponya s a metszőfogak megnövekedésével állnak kapcsolatban és a törzsfejlődési haladás jelei.

A fogazat egész alkata még rendkívül megegyezik a *Sp. Ehrenbergi*-ével és csupán abban tér el, hogy a metszőfogak zománczbordái már csak nyomokban mutatkoznak, a harmadik felső zápfog már elvesztette a *Sp. Ehrenbergi*-ét jellemző két nagy zománcszigetet, a melyek helyén csak egy, középső zománcsziget fejlődött ki, végül az alsó fogsor első és második zápfoga a külső főredő előtt egy kis járulékos, korán elmuló zománcszigetet szerzett. A foggyökerek és foggödrök típusa még teljesen a *Sp. Ehrenbergi*-é, csak hogy a gyökerek tövén levő közök már szűkebbek s ennek következtében a foggödrök határfalai keskenyeb-

bek és alacsonyabbak, úgy hogy a fogmedrek élesen határolódnak körül, — tisztábban és élesebben, mint a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-on.

Mindezek a változások oly simán csatlakoznak a *Sp. Ehrenbergi* szervezeti fokozatához, hogy teljesen világossá teszik a közöttük fennforgó legbensőbb rokonságot. Csupán egy bélyeg, nevezetesen a harmadik felső zápfog központi zománcszigete tekintetében tárul elénk valami teljesen új, a *Microspalaxok* körében elő nem forduló jelenség, a mely azonban alaposabb nyomozás mellett nagyon egyszerű magyarázatot nyer. Tudjuk ugyanis, hogy a *Sp. Ehrenbergi* eme fogának ifjúkori rágólapja egy elülső, nagyon meggömbült, szűk- és hosszúöblű, patkóalakú szakaszból s egy hátsó, nagyjában félholdalakú részből áll, a mely később nemcsak a belső s külső szélén, hanem a *r é z s ú t o s t e n g e l y* i r á n y á b a n is összeolvad egymással s ekként két nagy, tojásdad, egymás mögött fekvő zománcszigetet hoz létre (V. tábla, 8—13. rajz). A *Sp. m. Nehringi* eme fogának ifjúkori rágólapja mindössze annyiban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy elülső szakaszának a görbülete laposabb s öble sekélyebb és a hátsó szakasszal csak belső és külső szélén olvad össze; a *r é z s ú t o s* i r á n y b a n v a l ó ö s s z e n ö v é s e l m a r a d s e n n e k k ö v e t k e z t é b e n a z e l ü l s ő z o m á n c s z i g e t i s e l e s i k é s c s a k a *Microspalaxok* hátsó zománcszigetének megfelelő középső zománcsziget fejlődik ki (VII. tábla, 1, 3. és 5. rajz).

Látjuk tehát, hogy az ifjúkori rágólap jelentéktelennek látszó apró eltérése, egy aprólékos kis vonás megváltozása, mily feltűnő különbséget eredményez a meglettkorú fogon. Ez a különbség már oly jelentékeny, hogy a *Sp. Nehringi* eme fogán mintegy a szerveződésnek más gondolata nyer kifejezést, a mely azonban csak természetes folyománya egy már a *Sp. Ehrenbergi* ifjúkori fogán megadott lehetőségnek.

Ezek szerint semmi jelentékenyebb akadálya sem volna annak, hogy a *Sp. m. Nehringi*-t a *Sp. Ehrenbergi* k ö z v e t e t l e n leszármazottjának tekintsük, mindazonáltal bizonyos elméleti, a *Sp. m. anatolicus* származástani szakaszában, valamint a származástani főszakaszban is tüzetesebben kifejtett megfontolások ajánlatosabbá teszik, hogy eme két faj közé még egy alapot iktassunk, s ebből, a *Mesospalaxok* közös törzsalakjából, vezessük le a *Sp. m. Nehringi*-t.

6. *Spalax monticola armeniacus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

Egy fiatal nőtény, egy felnőtt nőtény s egy felnőtt hím koponyája Göl környékéről, a Kura forrásvidékéről. SATUNIN K. A. tulajdona Tiflisben.

A koponya bélyegei.

Ámbár feltűnő, hogy a *Sp. m. Nehringi* termőhelyéhez oly közel eső területen egy más *Spalax*-fajta éljen, mindazonáltal a rendelkezésemre álló koponyák oly határozottan különböznek a *Sp. m. Nehringi*-étől, hogy lehetetlen őket emezekkel azonosítani.

Nagyság tekintetében nem igen különböznek, mert a rendelkezésemre álló legnagyobb koponya egész hosszúsága 52 mm., a *Sp. m. Nehringi* jellemző nagyságú koponyája pedig 51.8 mm. hosszú.

Nagyobb különbség van az arczorr szabásában, mert a *Sp. m. armeniacus*-é aránylag rövidebb és szélesebb, tehát vastagabb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é. Az állközti csontok elején meglehetősen befűződött, hátrafelé egyfolytában szélesedő s tövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt erőteljesen befűződött, tehát határozottan keskenyebb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

Orrcsontjai ugyanolyan alakúak, mint a *Sp. m. Nehringi*-éi, de elülső szélességük is kisebb, hátsó felükben is keskenyebbek s elülső legnagyobb szélességük mögött kissé befűződtek. Hátralátározottan rövidebbek, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el; éppen oly hosszúak, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága. Az orrcsontok külső széle és az állközti csontok alkotta varraton, az orrtövi lyukak irányában, mindig egy-egy, vagy két-két egymás mögött fekvő erőteljes ideglyuk van, a melynek a *Sp. m. Nehringi* előttem ismeretes három koponyáján nyoma sincs.

Homlokcsontjainak orrtövi nyújtványa rövidebb, mint a *Sp. m. Nehringi* koponyáján, mert legfeljebb az orrtövi lyukak közepéig ér, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat nagyon szétnyújtott W-alakú, de alapjában szintén előfelé homoruló.

Falcsontjai szélesebbek és hosszabbak, mint a *Sp. m. Nehringi*-éi; két elülső oldalsarkuk közt csak valamivel keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraaton s elülső hegyük jobban megközelíti a homlokszorost, mint a *Sp. m. Nehringi* koponyáján. Egyenként nem trapéz-, hanem inkább háromszögalakúak; két külső oldalukon gyöngén kikanyarítottak és sokkal hosszabbak, mint a mely szélesek a lambda-varraaton.

A felső nyakszirtcsont rövid, a *Sp. m. Nehringi*-étől nem különbözö. A koponya magassága itt is kétszernél többször (2·17—2·22-szor) foglaltatik a lambdavarraattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak egészben nagyobbak, mint a *Sp. m. Nehringi*-éi.

A könycsont felülről itt sem látszik.

A járomív felülről tekintve domborúbb s az orrtövi lyuk felé felhágó ága aránylag szélesebb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

A dobüreg bejárata tágas; keresztátmérője az idősebb koponyákon 3·5—4 mm. hosszú.

A szájpadráslýukak rövidek, aránylag szélesebbek s hátrább fekszenek, mint a *Sp. m. Nehringi*-éi, de hátsó végük itt sem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része határozottan hosszabb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é, mert jóval hosszabb, mint a szájpadráslýuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság.

Az inycsont hátsó széle itt is hátrább esik a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalnál, azonban a középvonalban előugró tövise jóval erőteljesebb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

Az inycsonti nyílás azonos fekvésű.

A szárnynyújtványok hátrafelé széthajlók s egyenként rövidek, vaskosak és duzzadt hegyűek.

A toroknyújtványok rövidebbek és zömökebbek, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs nagyon határozottan különbözik a *Sp. m. Nehringi*-étől, mert szögletnyújtványának teste függőleges irányban jóval magasabb, a szögletnyújtványnak csak a hegyén van keskeny és lapos pereme, a mely már közelebb esik a fogmedri nyújtvány tövéhez és egyenesen fölfelé irányul.

A szögletnyújtvány alsó sarka — mint a *Sp. Ehrenbergi*-é — körülbelül az állkapocs külső szintjébe esik, nem hajlik annyira befelé, mint a *Sp. m. Nehringi*-é és csúcsosabban kerekített.

Koronanyújtványa határozottabban sarlóalakú, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

Bütyöknnyújtványa ép oly hosszú s ép oly részútosan irányul befelé, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, de a külső nyereg jóval szélesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é vagy a *Sp. m. Nehringi*-é.

A koponya méretei (mm.-ben)	Göl, ⁰⁺ semiad.	Göl, ⁰⁺ adult.	Göl, [♂] adult.	<i>Sp. m. cilicicus</i> , Bulgar-Maden, adult.
Egész hosszúság	45	48	52	45
Magasság	16	17	18.7	16.6
Az orrcsontok hosszúsága	17.4	19	21	16.7
Az orrcsontok szélessége	6	6	6.7	6.2
A homlok- és a falcsonthosszúsága	18	19	21.2	18.2
A falcsonthosszúsága	10	9.6	10.4	8.1
A két falcsonthosszúsága elül	10	8.3	8.2	10.5
A két falcsonthosszúsága (a lambdavarraon) ..	12	10.5	12.5	12
A lambdavarraonról az orr csúcsáig	35	37	41.6	34.8
A felső nyakszirteonthosszúsága	14	14.8	16	15
Az arczorr legnagyobb szélessége	9.5	9.6	11	9
Az orrtővi lyukak köze	8.2	7.6	8.3	8.2
Homlokszoros	7	6.3	7	7.2
Járomszélesség	30.6	33	38.5	31.6
A koponya alaphosszúsága	36.6	39	43	36.6
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	6.3	6.7	7.8	6.2
A felső szájpadaelölő része	10.5	11.5	13.5	10
A felső szájpadaelölő hátsó része	¹ 12.8	² 13.8	³ 15	13
A szájpadaelölő lyuk hosszúsága	3.2	3.4	3.3	3.3
Foghézag	14.6	17	18.5	14.8
Egy felső metszőfog szélessége (a közepén) ..	2	2.3	2.6	2.2
Egy alsó metszőfog szélessége (a közepén) ..	2.2	2.2	2.5	2.2
A felső zápfogsor hosszúsága	8.3	8	8	8
Az alsó zápfogsor hosszúsága	8	8.5	7.2	7.3
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	25.8	26.8	30	25.2
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	26.3	27.5	31	27

¹ Az incysonti túske hegyéig 13.5 mm.

² » » » » 14.5 »

³ » » » » 16 »

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső és az alsó metszőfogak teljesen olyanok, mint a *Sp. m. Nehringi*-éi.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(VII. tábla, 7—12. rajz.)

A zápfogak koronája minden lényeges tulajdonság tekintetében a *Sp. m. Nehringi*-ének felel meg s csak egyes aprólékos vonásokban mutatkozik eltérés.

M. 1. sup. (7, 9. és 11. rajz). Teljesen a *Sp. m. Nehringi* megfelelő fogának a fejlődésmódját követi.

M. 2. sup. (7, 9. és 11. rajz). A legfiatalabb fokon levő rágólapon tisztán kitűnik az a mély belső redő, a melynek öbölvége — ép úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi* esetében — később az első zománcszigetet hozza létre, mindazonáltal egy példány alapján nem lehet eldönteni, vajjon a fejlődésnek ez a módja általános-e, vagy már csak alkalmilag megjelenő visszaütésként értelmezendő, annnyival inkább, mert csak a jobboldali fagon mutatkozik. Könnyen lehetséges, hogy az első zománcsziget, úgy mint a többi *Mesopalaxon*, rendszerint a külső zománczredő elülső öbléből keletkezik. A későbbi fokozatok ugyanolyanok, mint a *Sp. m. Nehringi*-n.

M. 3. sup. (7, 9. és 11. rajz). Fejlődésének menete ugyanolyan, mint a *Sp. m. Nehringi* fogáé, azzal a különbséggel, hogy a fiatalkori rágólap két szakasza elsőben is a külső szélén olvad össze. Később egy nagy, háromöblű zománcsziget keletkezik a rágólap közepén, a mely a kopás folyamán mindinkább kisebbedik.

M. 1. inf. (8, 10. és 12. rajz). Ez a fog csaknem hajszálnyi pontossággal követi a *Sp. m. Nehringi*-ének fejlődésmódját; fiatal korában még a külső főredő előtt fekvő apró, járulékos zománcszigete is megvan.

M. 2. inf. (8, 10. és 12. rajz). Teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. m. Nehringi*-é, de legfiatalabb korában már nem látszik a külső főredő előtt levő apró, járulékos zománcsziget.

M. 3. inf. (8, 10. és 12. rajz). Mindenben ugyanolyan, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXII. tábla, 2, 4, 6, 7, 9, 11, 13. és 14. rajz.)

A zápfogak gyökerei és fogmedrei csaknem teljesen ugyanolyanok, mint a *Sp. m. Nehringi*-éi, azzal a különbséggel, hogy a harmadik felső zápfog elülső-külső gyökere (6. rajz, *h*) mindig sokkal kisebb és vékonyabb s a második alsó zápfog elülső gyökere (11. rajz, *l*) mindig jóval rövidebb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola armeniacus*-t csupán a Kura forrásvidékéről ismerem, a hol Göl környékén SATUNIN K. A. gyűjtötte.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola armeniacus* a *Sp. monticola Nehringi*-nek testvéralakja, a melylyel sok rokon vonás fűzi össze, a melytől azonban a következő bélyegeken élesen különbözik. Arczorra vaskosabb s nem közepetáján, hanem tövén a legszélesebb; orrcsontjai aránylag rövidebbek; homlokcsontjainak orrtövi nyújtványa rövidebb; falcsonthai két elülső oldalsarkuk közt szélesebbek, általában hosszabbak és nem trapéz-, hanem inkább háromszögalakúak; orrtövi lyukai aránylag nagyobbak; járomívei domborúbbak; felső szájpadrólásának elülső része hosszabb; inycsontjainak hátranyúló tövise erőteljesebb; alsó állkapcsának koronanyújtványa nagyobb mértékben sarlóalakú; szögletnyújtványának teste magasabb, hegye pedig sokkal keskenyebb; harmadik felső zápfogának elülső-külső gyökere sokkal kisebb és vékonyabb s végül második alsó zápfogának elülső gyökere rövidebb, mint a *Sp. m. Nehringi*-é.

A fentebbi különbségek törzsfejlődési foka különböző, mert egyesek (így az orrcsontok s a homlokcsont orrtövi nyújtványának a megrövidülése, a domborúbb járomív, a felső szájpadrólás hátsó részének megrövidülése, a zápfogak gyökereinek megcsappanása s talán az erőteljesebb inycsonti tövis is) a haladottabb állapot kifejezői, míg mások (így a tövén legszélesebb arczorr, a széles falcsonthok, a nagyobb orrtövi lyukak s az alsó állkapocs szögletnyújtványának a keskeny hegye) a *Sp. Nehringi*-hez képest ősi fokokon állnak, a miből világos, hogy a *Sp. m. armeniacus* nem származhatott a *Sp. m. Nehringi*-től, de az utóbbi sem az előbbitől.

A *Sp. m. armeniacus* törzsalakját sokkal lejjebb kell keresnünk s ilyenül kínálkozik a *Sp. Ehrenbergi*, a melyhez képest a *Sp. m. armeniacus* valamennyi bélyege tekintetében haladotabb fokon áll s a melylyel még egyes feltűnő tulajdonságok is közeli kapcsolatba hozzák, így állközti és orrcsontjainak varratán (*sutura intermaxillo-nasalis*) még megvannak a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző ideglyukak, második felső zápfogának első zománcszigete ép úgy a belső zománczredő öbölvégeiből keletkezik, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, továbbá első két alsó zápfoga még teljesen megőrizte a *Sp. Ehrenbergi* ifjúkori két belső zománczredőjét. A mennyiben pedig harmadik felső zápfoga, a *Sp. Ehrenbergi*-étől eltérően, már csak egy, középső zománcszigetet fejleszt, ez a törzspejlődési haladás jele.

Ennyi benső kapcsolat láttára a *Sp. m. armeniacus*-t nagyon természetesen vezethetnők vissza a *Sp. Ehrenbergi*-re, mindazonáltal helyesebbnek vélem ezt a fajt is a Mesospalaxok közös őseitől származtatni, a mely még nagyon közel állott a *Sp. Ehrenbergi*-hez, azonban harmadik felső zápfogának már csak egy, középső zománcszigete volt. Erre a közbevetett alakra főképen azért van szükségünk, mert a *Sp. m. armeniacus* koponyája már sokkal nagyobb (52 mm. hosszú), sem hogy a *Sp. Ehrenbergi* jóval kisebb (43 mm. hosszú) koponyájából közvetlenül jöhetett volna létre.

Maga a *Sp. m. armeniacus* azért nem lehet a Mesospalaxok közös törzsalakja, mert nálánál kisebb koponyájú Mesospalax-fajok is vannak (így a *Sp. m. anatolicus* 47 mm. hosszú koponyával) és mert harmadik felső zápfogának rövid és vékony elülső-külső gyökerénél fogva nem szolgálhatna ama Mesospalax-fajok kiindulásául, a melyeknek ez a foggyökere még ép oly erőteljes, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é és végül, mert inycsonti tövise oly erőteljes, hogy nem eredhetek volna tőle oly Mesospalax-fajok, a melyek inycsonti tövisüket teljesen elvesztették.

7. *Spalax monticola cilicicus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

Egy középkorú példány koponyája, gyűjtötte Dr. LENDL ADOLF Bulgar-Maden környékén a ciliciai Taurusban. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2727/16. sz.).

A koponya bélyegei.

A koponya közepes nagyságú; egész hosszúsága 45 mm. Egész alkatában a *Sp. m. anaticus*-éra és a *Sp. m. armeniacus*-éra is emlékeztet, de ezek egyikével sem azonosítható.

Arczorra közepes hosszúságú és meglehetősen keskeny, de vaskosabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; az állközti csontok elején határozottan befűződött, hátrafelé egyenletesen szélesedő s tövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül meglehetősen szélesek, körülbelül első harmaduk végéig hirtelen keskenyedők s innen nagyon kevésbé keskenyedve mennek a homlokcsontokig. Hátul csaknem oly hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el; a homlok- és a falcsonthoz együttes hosszúságánál határozottan rövidebbek.

Homlokcsontjainak elülső oldalsarka határozott orrtövi nyújtvány alakjában ékelődik a felső állcsont és az állközti csont közé, a mely oly hosszú, hogy csaknem eléri az orrtövi lyuk elülső szélét. Az orr-homlokcsonti varrat előfelé homoruló. A homlokcsont elülső széle sem az állközti és az orrcsont, sem a két orrcsont közé nem bocsát nyújtványt.

A falcsonthoz nagyok, meglehetősen hosszúak és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt csak valamivel keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük nem éri el a homlokcsontot. Egyenként szabályos trapézalakúak, hátsó-külső oldaluk egyenes, az elülső kissé kikanyarított; jóval hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon.

A felső nyakszirtecsont rövid; sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága s jóval rövidebb, mint az orrcsont. A koponya magassága kétszer-nél valamivel többször (2'09-szor) foglalhatik a lambdavarraonról az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak keskenyek, kerekded háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könycsont felülről nem látszik.

A járomívek felülről tekintve lapos domborulatúak, közvetlenül az orrtövi lyukak mögött kissé befűződtek, de nem annyira, mint a *Sp. hungaricus*-on; az orrtövi lyukak felé fölhágó áruk meglehetősen széles.

A dobüreg bejárata t á g a s ; keresztátmérője 3 mm. hosszú.

A szájpaddáslyukak r ö v i d e k, hátsó végük nem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpaddás elülső része j ó v a l r ö v i d e b b, mint a hátulsó; o l y h o s s z ú, mint a szájpaddáslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság.

Az inycsont hátsó széle c s a k n e m e g y e n e s s a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal m ö g é esik.

Az inycsonti nyílás a 2. és 3. fogmeder határfala előtt áll.

A szárny- és toroknyújtványok vaskosabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs egész szabásában leginkább a *Sp. Ehrenbergi* var. *aegyptiacus*-éhoz hasonló.

Korona-fogmedri vájulata ugyanolyan s z ú k és c s ú c s o s a n kerekített, de a koronanyújtvány maga m a g a s a b b és t ö v é n s z é l e s e b b.

Szögletnyújtványa szárnyalakúan terpeszkedik el az alsó állkapocs testétől s hegye ép o l y h o s s z ú, vaskos s rézsútosan hátra- és felfelé irányuló, mint a *Sp. Ehrenbergi* var. *aegyptiacus*-é, de nyelvalakú lelapulása keskenyebb és rövidebb.

A külső nyereg s o k k a l a l a n t a b b áll a belsőnél.

A fogmedri nyújtvány hátulról tekintve m a g a s a b b s a metszőfog alveolusától mérve v a l a m i v e l h o s s z a b b a b ütyöknyújtványnál.

A koponya méretei a *Sp. m. armeniacus* táblázatában foglaltatnak (81. lap).

Fogazat.

Metszőfogak.

Mind a felső, mind az alsó metszőfogak elülső oldala hosszában szabálytalanul ránczolt; a felsőknek közepén h o s s z a n t i v á j u l a t, az alsóknak közepén elég határozott z o m á n c z b o r d a mutatkozik.

A zápfogak koronájának szerkezete.

A zápfogak koronája teljesen ugyanolyan, mint a megfelelő korú *Sp. m. anatolicus*-é.

M. 1. sup. Belső és hátsó-külső zománczredője nyitott, az elülső-külső már zománczszigetetté lett (mint a *Sp. m. anatolicus*-é a VIII. tábla, 3. rajzán).

M. 2. sup. Ugyanolyan, mint az első (mint a *Sp. m. anatolicus*-é a VIII. tábla, 7. rajzán).

M. 3. sup. Ennek a fognak sarlóalakú rágólapja belső oldalán nyitott zománczredőt tüntet fel, mely a középső kétöblű üreggel közlekedik (úgy, mint a *Sp. m. anatolicus*-é a VIII. tábla, 14. rajzán). Ebből nyilvánvaló, hogy a fiatalkori két szakasz a külső szélén olvadt össze előbb, a mi némelykor a *Sp. m. anatolicus* fogán is megesik.

M. 1. inf. A rágólapon egy külső s egy belső zománczredő látszik (mint a *Sp. m. anatolicus*-é a VIII. tábla, 22. rajzán), de a hátsó zománczsziget már eltűnt.

M. 2. inf. Egy külső s egy belső redőjével teljesen olyan, mint a *Sp. m. anatolicus*-é a VIII. tábla, 27. rajzán.

M. 3. inf. Külső redője még nyitott, az elülső-belső már zománczszigetetté lett, mint a *Sp. m. anatolicus*-é a VIII. tábla, 35. rajzán.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

A zápfogak gyökerei leginkább a *Sp. m. anatolicus*-éihoz hasonlóak, azonban határozott különbség is tapasztalható.

M. 1. sup. Gyökerei karcsúbbak, mint a *Sp. m. anatolicus*-éi s a két külső gyökér egész hosszúságában összenőtt a belsővel, úgy hogy csak a két külső gyökér közt marad határozott, hosszúkás köz. Fogmedre együregű s csak a két külső gyökérgödör közt maradt egy kis csapalakú közfal.

M. 2. sup. Gyökerei karcsúbbak, mint a *Sp. m. anatolicus*-éi. Az elülső-külső gyökér egész hosszúságában összenőtt a belsővel, de a hátsó-külső teljesen szabad. A fogmeder kétüregű, mert a hátsó-külső gyökér gödre teljesen el van határolva, — jobban, mint a *Sp. m. anatolicus*-é (XXIII. tábla, 1. rajz, f).

M. 3. sup. Gyökerei karcsúbbak, mint a *Sp. m. anatolicus*-éi s már a középkorú példányon annyira összenőttek egymással, hogy csak — kissé gömbösen megvastagodott — hegyük szabad. A fogmeder együregű, de fenekén háromgödrű.

M. 1. inf. Teljesen, mint a *Sp. m. anatolicus*-é (XXIII. tábla, 6. rajz) s a fogmeder is ugyanolyan (XXIII. tábla, 5. rajz, j, k).

M. 2. inf. Eme fog gyökerei is, fogmedre is a *Sp. m. anatolicus*-éihoz hasonlóak (XXIII. tábla, 7. és 5. rajz, l, m.)

M. 3. inf. Két gyökere vaskosabb s rövidebb, mint a *Sp. m. anaticus*-é és egész hosszúságában összenőtt egymással, úgy hogy csak a külső oldalon marad köztük egy kis hosszúkás barázda. A fogmeder együregű, külső oldalán azonban még meglátszik a közfalnak csapalakú csökevénye.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola cilicicus*-t csupán Bulgar-Maden környékéről a ciliciai Taurusból ismerem, a hol Dr. LENDL ADOLF 1906 aug. 2-án 2500 m. magasságban gyűjtött egy példányt. Kétségkívül az a két koponya is ide tartozik, a melyet NEHRING említ Bulgar-Maden környékéről.¹

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola cilicicus* bizonyára szintén a Mesospalaxok közös törzsalakjának a sarjadéka. Koponyájának alkata és fogazata szerint a *Sp. m. armeniacus*-hoz s még inkább a *Sp. m. anaticus*-hoz áll közel, azonban ezek egyikétől sem származtatható. A *Sp. m. armeniacus*-tól azért nem származhatott, mert homlokcsontjainak hosszú orrtövi nyújtványa, szélesebb falcsontjai s alsó állkapcsának szögletnyújtványa tekintetében ősbibb fokon áll emennél; a *Sp. m. anaticus*-tól ugyanilyen okból nem származhatott, mert homlokcsontjainak hosszabb orrtövi nyújtványa, alsó állkapcsának szögletnyújtványa és második felső zápfogának még teljesen szabad hátsó-külső gyökere olyan ősi bélyegek, a melyek a *Sp. m. anaticus*-on már haladottabb fokot értek el. Mindeme bélyegek tekintetében közeli kapcsolatban áll a *Sp. Ehrenbergi*-vel, a mely tulajdonságokban pedig eltér tőle, azok a törzsfejlődés rendes irányába esnek s a haladottabb állapot kifejezői.

8. *Spalax monticola anaticus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

1. Három ifjú példány koponyája és bőre Smyrna közeléből Burnabad környékéről. Gyűjtötte STRIMENEAS C. 1902 július havában. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2524. a—c. sz.).

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1902, p. 78.

2. Négy fiatal és hat öreg példány koponyája és bőre Paradisos környékéről Smyrna közeléből. Gyűjtötte KELLER HELLMUTH 1904-ben. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2677/1—10. sz.).

3. Egy subfossilis baloldali alsó állkapocs Troja környékéről (Hissarlik-barlang). A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona (6071. szám).

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb példány kitömött bőre 176 mm. hosszú.

Szőrözete tömött, inkább rövid és kissé érdes. Felül palaszürke, erős szürkésbarna árnyalattal. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj sárgásszürke színű, kevésbé felöltő. A test alsó oldala sötét palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya (I. tábla, 3. rajz) közepes nagyságú; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága csak 47 mm.

Arczorra közepes hosszúságú és meglehetősen keskeny, de valamivel vaskosabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; az állközti csontok elején határozottan befűződött, hátrafelé egyenletesen szélesedő s fiatal példányokon tövén a legszélesebb, öreg példányokon azonban hátsó harmadában egyforma széles, sőt a harmad elején valamivel szélesebb, mint a tövén; az orrtövi lyukak közt mindig keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai hosszúak s elül meglehetősen keskenyek; közvetlenül a legnagyobb szélességük mögött többé-kevésbé befűződtek s erre körülbelül hosszúságuk első harmadáig újból szélesednek, de az elülső szélességet már nem érik el, mire ismét hirtelen keskenyednek s hátsó felükben egyenletesen keskenyedve mennek a homlokcsontokig. Hátul fiatal példányokon rövidebbek, öregeken ép oly hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon túljárnak, vagy legalább eléri ezt a vonalat;¹ fiatal példányokon ép oly hosszúak, idősebbeken hosszabbak, mint a homlok- és a falcsonthoz együttes hosszúsága.

¹ A paradisosi példányokon mindig túljárnak ezen a vonalon, a burnabadiakon azonban többnyire csak eléri azt.

Homlokcsontjainak elülső oldalsarka határozott orrtővi nyújtvány alakjában ékelődik a felső állcsont s az állközti csont közé, a mely azonban rendszerint csak az orrtővi lyuk közepéig ér. Az orr-homlokcsonti varrat előfelé homoruló, széles W-alakú. A homlokcsont elülső széle sem az állközti és az orrcsont, sem a két orrcsont közé nem bocsát nyújtványt.

A falcsonatok idősebb korokban rövidek és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt csak valamivel keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük messze a homlok-szoros mögött marad. Egyenként csaknem négyszögűek, kevésbé előugró elülső csúcscsal; csak valamivel hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon.

A felső nyakszirtecsont rövid; sokkal rövidebb, mint a fal és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága öreg példányokon is kétszernél valamivel többször (2.05—2.16-szor) foglaltatik a lambdavarraottól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtővi lyukak közepes nagyságúak, hosszúkás, kerekded-háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könycsontot 13 koponya közt két esetben már külön csont képében találtam kifejlődve, a midőn felülről a homlokcsont oldalnyújtványához csatlakozó, keresztben fekvő, hosszúkás négyszögű csontocska alakjában jelent meg.

A járomívek felülről tekintve lapos domborulatúak, tövükön észrevehetően befűződtek s alsó szélük befelé fordult, de nem annyira, mint a *Sp. hungaricus*-on; az orrtővi lyuk felé menő ág keskeny.

A külső hangjárat tágas; keresztátmérője öreg koponyákon 3—4 mm. hosszú.

A szájpádláslyukak rövidek, hátsó végük nem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpádlás elülső része rövidebb, mint a hátulsó; fiatal példányokon oly hosszú, mint a szájpádláslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság, öregeken ennél valamivel hosszabb.

Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon, egyenes és a középvonalban sohasem ugrik elő hegyes nyújtvány alakjában.

Az inycsonti nyílás a 2. és 3. fogmeder határfala előtt áll.

A szárny- és a toroknyújtvány ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs nagyobb, de ép oly zömök, mint a *Sp. Ehrenbergi-é*. Koronanyújtványa vaskosabb és kevésbé sarlóalakú, mint a *Sp. m. armeniacus-é* vagy a *Sp. m. Nehringi-é*; magasabb és jóval erőteljesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi-é*, de korona-fogmedri vájulata ép oly szűk és csúcsosan kerekített.

Szögletnyújtványa kevésbé terpeszkedik el az állkapocs testétől, mint a *Sp. Ehrenbergi-é*; felső vége széles, csúcsán kerekített nyelv alakú lemezt alkot, a mely már feljebb és kissé előbbre a fogmedri nyújtvány töve felé húzódott csak nem egyenesen fölfelé irányul; hátulról tekintve határozottan alacsonyabb, mint a bütöknnyújtvány, de már valamivel magasabb, mint a *Sp. Ehrenbergi-é*.

A bütöknnyújtvány ép oly rézsútosan irányul hátrafelé s a belső nyereg is ép oly széles, mint a *Sp. m. armeniacus-é*.

A külső nyereg még itt is sokkal alacsonyabban fekszik a belsőnél, de már valamivel magasabban, mint a *Sp. Ehrenbergi-é*.

A fogmedri nyújtvány kívülről tekintve rézsútosan fölfelé irányul s keresztezi a bütöknnyújtvány irányát; hátulról tekintve mindig jóval magasabb s a metszőfog alveolusától mérve mindig valamivel hosszabb a bütöknnyújtványnál.

A koponya méretei (mm.-ben)	Paradisos, juv. ♂	Burnabad, semiad. ♀	Paradisos, semiad. ♀	Paradisos, adult. ♀	Paradisos, adult. ♂	Paradisos, adult. ♀
Egész hosszúság	40·8	42	42	44	46·5	47
Magasság	15	15	15·6	17	17	18·5
Az orrcsontok hosszúsága	16	16·5	16·3	18·8	19	19·6
Az orrcsontok szélessége.....	5·4	5·6	5·6	6·2	6	6·8
A homlok- és a falcsonthosszúsága ..	16	16·5	16·3	16·8	17·3	18·6
A falcsonthosszúsága	13·8	9	7·5	8	8	7·5
A két falcsonthosszúsága elül	12	9·5	10·2	11·3	12	9·2
A két falcsonthosszúsága a lambdavar- raton	13·7	10	11	12·6	12·7	11·5
A lambdavarattól az orr csúcsáig ..	31	32·4	32	35	36	38
A felső nyakszirtecsont hosszúsága ..	13	13·3	13·5	14·3	14·2	16
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tővén)	8·8	8·3	8·7	9·2	9·5	9·6

A koponya méretei (mm.-ben)	Paradisos, juv. ♂	Burnabad, semiad. ♀	Paradisos, semiad. ♀	Paradisos, adult. ♀	Paradisos, adult. ♂	Paradisos, adult. ♀
Az orrtővi lyukak köze	8.5	7.5	8	8.2	8.3	8
Homlokszoros	8	6.3	7.5	7.6	7	7.2
Járomszélesség	28.6	29	31.5	33	35	38.5
A koponya alaphosszúsága	33	34	33.6	35.5	37.6	38
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	6	5.4	6	6.3	6.7	6.8
A felső szájpádlás elülső része	9	9.5	9.8	10.2	10.5	11.8
A felső szájpádlás hátulsó része	11.3	12	12	13	13.5	13
A szájpádláslyuk hosszúsága	3	2.8	3.5	3.4	3.3	3.7
Foghézag	12.5	13.3	14	14.7	15.5	17.2
Egy felső metszőfog szélessége a kö- zepén	2	1.9	2.1	2.2	2.4	2.3
Egy alsó metszőfog szélessége a kö- zepén	2	2.1	2.1	2.3	2.4	2.4
A felső zápfogsor hosszúsága	7.5	7.3	7	7.8	7.8	7.3
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7.6	7.5	7.2	7.3	7	7
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága ..	23	24	23.8	25	26	28.1
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	23.3	24.5	24	26.3	27	28.3

Fogazat.

Metszőfogak.

A metszőfogak már erőteljesebbek, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi és alkatukban is határozottan különböznek, mert már sokkal kevésbé hengeresek. A felsőknek elülső oldala hosszában szabálytalanul ránczolt, azonban a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző két hosszanti zománczbordának csak egyetlen fiatal (burnabadi) példányon találtam némi nyomát. Az alsó metszőfogak elülső oldala a felsőkéhez hasonlóan ránczolt, de a *Sp. Ehrenbergi* zománczbordái még sokkal gyakrabban jelennek meg, mint a felsőkön. Egy esetben a középső és a belső borda élesen, a külső pedig csak nyomokban van kifejlődve (Paradisos, ad. ♀), egyszer a külső és a belső borda látszik elég tisztán (Paradisos, ad. ♀), egy példányon mind a három borda gyöngye (Paradisos, ad. ♀), egy másik példányon csak a külső borda van meg (burnabadi fiatal pld.), három példányon csak a belső borda ötlik fel (burnabadi fiatal ♀, paradisosi öreg ♀ és paradisosi öreg ♂), négy példányon pedig minden borda teljesen elenyészett.

Látjuk, hogy a *Sp. Ehrenbergi* zománczbordái nagyon különböző fejlettségben mutatkoznak az alsó metszőfogakon s általában a teljes eltűnés felé indultak.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(VIII. tábla, 1—36. rajz.)

M. 1. sup. A rendelkezésemre álló legfiatalabb fog rágólapja még rendkívül hasonlít a *Sp. Ehrenbergi*-éhez; a hátsó-külső főredő mögött még az a kis járulékos zománczredő is megvan (1. rajz), a mely a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemzi, itt azonban — úgy látszik — a nélkül enyészik el, hogy zománczszigetet alkotna (2. rajz). Az első zománczsziget itt is az elülső-külső redőből jön létre (3. rajz) s miután a hátsó-külső és a belső zománczredő is becsukódott, az öreg fogon három zománczsziget látható (4. rajz), ép úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi*-én. Agg példányokon legelőször az elülső-külső redőből keletkezett zománczsziget kopik le (5. rajz) s — a keletkezés sorrendjében — a másik kettő is.

M. 2. sup. Az ifjúkori rágólap feltűnően különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, mert az egyöblű belső redőn kívül egy kétöblű külső redő jellemzi (6. rajz) s határozottan észrevehető, hogy az első zománczsziget ennek a redőnek az elülső öbléből jön létre (6. és 7. rajz). Erre a külső zománczredő hátsó öble alakul zománczszigetté (8. rajz) s majd a belső redő is zománczszigetté lesz (9. rajz), a mikor azonban az első zománczsziget már kopásnak indul. Az elaggott fogon — a keletkezés sorrendjében — a külső redő hátsó öbléből lett zománczsziget (10. rajz) s végül a harmadik is lekopik.

M. 3. sup. A fiatalkori rágólap egy elülső — kétségkívül két egymás mellett fekvő gumó összeolvadásából keletkezett — vesealakú mezőből s egy hátulsó tojásdad gumóból áll (12. rajz). Ezek most rendszerint a belső szélükön (13. rajz), de némelykor a külső szélükön (14. rajz) olvadnak össze s ekként egy közös sarlóalakú rágólap keletkezik, mely rendszerint egy külső, nyitott zománczredőt tüntet fel, a mely egy nagy, két- vagy többöblű, középső üreggel közlekedik. Az elsődleges három gumó gyakran már nagyon fiatal korban olvadhat össze a jelzett módon, a midőn a középső üreg soköblű és nagyon bonyolódott szerkezetű (11. rajz). Később a külső (vagy esetleg a belső) zománczredő becsukódik s a középső üreg egy háromöblű, középső zománczszigetté lesz (15. rajz),

a mely a kopás folyamán kisebbedik s tojásdad alakot ölt (16. rajz). Némelykor a fiatalabbkori háromöblű zománcsziget elülső öble önálló zománcsziget képében válik külön, a midőn egy elülső kisebb s egy hátsó nagyobb zománcsziget jelenik meg a rágólapon (17. rajz), sőt nagyon kivételesen mind a három öböl önálló zománcszigetté alakulhat (18. rajz). A midőn két, egymás mögött fekvő zománcsziget jött létre (17. rajz), a *Sp. Ehrenbergi* öreg fogára emlékeztető kép ismétlődik előttünk, azzal a különbséggel, hogy itt az elülső zománcsziget kisebb a hátulsónál s hogy a keletkezés módja is más. Egyébként az öreg fogon rendszerint csak egy középső zománcsziget van s ez, mint a háromöblű zománcsziget lekopásának természetszerű folyománya, jellemzi a fajt.

M. 1. inf. Az ifjúkori rágólap teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é s a fejlődés további menete is emezével azonos. Az ifjú fog rágólapját egy külső és két belső zománczredő jellemzi (19. rajz), melyek közül először is a hátsó-belső redő alakul át zománcszigetté (20. rajz), de külső része egy ideig még nyitva maradhat (21. rajz). Ez a zománcsziget még a középkorú példányokon is megvan (22. rajz) s csak akkor kopik le, a mikor már az elülső-belső s a külső redő is zománcszigetté lett (23. rajz). Érdekes s kétségkívül a közeli kapcsolatnak a jele, hogy az elülső-belső redő — úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi*, továbbá a *Sp. m. Nehringi* és a *Sp. m. armeniacus* esetében — itt is két zománcszigetet hozhat létre (23. rajz). Megemlítendő még, hogy az ifjúkori rágólap külső főredője előtt egy nagyon apró, járulékos zománcsziget jelenik meg (19. rajz), a mely a *Sp. m. Nehringi* a *Sp. m. armeniacus* és más, ezután tárgyalandó fajok ifjú fogán is előfordul s mint ilyen, származástani jelentőségű, ellenben a fiatal fog elülső szélén mutatkozó járulékos kis zománcsziget a *Sp. m. anaticus* sajátlagos tulajdonsága.

M. 2. inf. A második alsó zápfog fejlődése (25—31. rajz) is a *Sp. Ehrenbergi*-ének módját követi, azzal a talán csak egyéni különbséggel, hogy az elülső-belső redőből átmenetileg két zománcsziget jöhet létre (29. rajz).

M. 3. inf. Az ifjúkori rágólap ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, csak hogy az elülső, patkóalakú mező három gumóra van széthasadva (32. rajz); a hátulsó, vesealakú mező itt is rövid nyéllel csatlakozik az elülsőhöz. Az egyes részek összeolvadása után egy külső és két belső zománczredő jellemzi a koronát, azonban a hátsó-belső redő erőteljesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é s a későbbi S-alakú rágólap hátsó felében erőteljes zománcszigetté alakul

(33. rajz), a mi a *Sp. Ehrenbergi* fogán nem fordul elő, de megtörténik a később tárgyalandó *Sp. m. turcicus* (IX. tábla, 24. és 25. rajz) és a *Sp. m. dolbrogeae* fogán (X. tábla, 18. rajz). Ez a hátsó zománcsziget még a középkorú példányokon is megvan (34. rajz) s csak akkor enyészik el, a mikor az elülső-belső redő is zománcszigetté lett (35. rajz). Az öreg fog a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan két zománcszigetet visel, a mely azután a keletkezés sorrendjében kopik le (36. rajz).

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXIII. tábla, 1—8. rajz.)

M. 1. sup. (2. rajz). Ez a fog ifjú korában két gyökérű, mert nagyon széles és kissé kéthegyű belső gyökere (*a*) egész hosszúságában összenőtt a valamivel rövidebb elülső-külső gyökérrel (*b*). A hátsó-külső s egyúttal legrövidebb gyökér (*c*) fiatal- és középkorú példányokon teljesen szabad, vagy csak tövéen nőtt össze a belső gyökérrel, azonban öreg példányokon ez a két gyökér is egész hosszúságában összenő egymással, úgy hogy csak a két külső gyökér között marad határozott, hosszúkás köz. A megfelelő fogmeder (1. rajz) kétüregű, de a hátsó-külső gyökér gödre (*c*) gyakran már ifjabb korában is keskeny rés által közlekedik az előtte levő közös üreggel (*a*, *b*).

M. 2. sup. (3. rajz). Az elülső-külső gyökér (*e*) már ifjú korában teljesen összeolvadt a széles és kissé kéthegyű belső gyökérrel (*d*). A hátsó-külső rövid gyökérnek (*f*) a hegye fiatal példányokon még kissé szabad, de az öregeken már teljesen összeolvadt a belsővel, úgy hogy csak a két külső gyökér közt marad határozott, hosszúkás hézag. A fogmeder (1. rajz) teljesen olyan, mint az első zápfogé.

M. 3. sup. (4. rajz). Fiatal- és középkorú példányokon határozottan három gyökérű, ámbár a belső (*g*) s a hátsó-külső (*i*) gyökér csak keskeny rés által van egymástól elválasztva. Az elülső-külső gyökér (*h*) teljesen szabad s nagyon rövid és vékony, — olyan, mint a *Sp. m. armeniacus*-é (XXII. tábla, 6. rajz, *h*). Öreg korában a belső s a hátsó-külső gyökér egész hosszúságában összenő egymással s agg példányokon az elülső-külső gyökérnek is csak a hegye marad szabadon. A megfelelő fogmeder (1. rajz) fiatal példányokon háromüregű, de középkorúakon már mindig kétüregű, ámbár a nagyobbik üreg (*g*, *i*) a fenekén mindig kétgödörös.

M. 1. inf. (6. rajz). Két erőteljes gyökere (*j*, *k*), a melyek közül az elülső rövidebb, mindig teljesen szabad. A fogmeder (5. rajz) erőteljes, folytonos harántfal által két üregre (*j*, *k*) osztott.

M. 2. inf. (7. rajz). Az elülső gyökér (*l*) kéthegyű s jóval rövidebb a hátulsónál (*m*), a melylyel már ifjú korában összeönt, úgy hogy csak a hegye marad szabadon. Később annyira összeolvad a hátulsó gyökérrel, hogy annak elülső oldalán csak kicsiny, nyelv alakú lemezként mutatkozik. A fogmeder (5. rajz) együregű; keresztfala a mélybe húzódott s nagyon vékony; öreg korban teljesen eltűnik, csak a fogmeder külső szélén marad belőle egy kis csapalakú csökevény.

M. 3. inf. (8. rajz). Elülső kéthegyű s nagyon rövid gyökere (*n*) ifjú korában meglehetősen szabad, később azonban teljesen összeolvad a hátulsóval (*o*). A fogmeder közös nagy üreget alkot (5. rajz, *n*, *o*), a melynek közfala csak egy-egy oldalsó csökevény képében látszik, de öreg korban ez is elenyészik.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola anatolicus*-t elsőben is Smyrna környékéről, még pedig Burnabad és Paradisos vidékéről ismerem. Az előbbi helyen STRIMENEAS C., az athéni múzeum praeparátora, három, az utóbbin pedig KELLER HELLMUTH tíz példányt gyűjtött a Magyar Nemzeti Múzeum számára.

Kétségtelen, hogy a NEHRING által Smyrna környékéről említett ¹ példányok is ehhez az alfajhoz tartoznak.

Ide számítom továbbá azt a — nézetem szerint — subfossilis baloldali alsó állkapcsot is, a melyet a SCHLIEMANN-féle ásatások alkalmával Troja környékén a Hissarlik-barlangban találtak s a melyet VIRCHOW R. a berlini mezőgazdasági főiskolának ajándékozott. NEHRING ezt az állkapcsot az észak-syriai *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum* NHRG (= *Sp. intermedius* NHRG) nevű alakhoz tartozónak vélte,² én azonban az eredeti példányon a *Sp. m. anatolicus* bélyegeit ismertem fel. Ezt az öreg példányból származó, teljesen ép s csak két hátulsó zápfogától megfosztott, 29 mm. bütyökhosszúságú állkapcsot azért nem lehet a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-hoz számítani, mert jóval nagyobb, fogmedri hosszúsága a bütyökhosszúsággal egyenlő, szögletnyújtványának teste magasabb, a külső nyereg csak valamivel fekszik alacsonyabban a belsőnél, metszőfogának elülső oldalán nincsenek zománcbordák s a második és harmadik zápfog fogmedre együregű.

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1902, p. 78.

² NEHRING, l. c., 1898, p. 8.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola anaticus* koponyájának és fogzatának alkatában még oly szoros kapcsolatban áll a *Sp. Ehrenbergi*-vel, hogy bízvást ez utóbbi faj egyenes leszármazottjának s egyúttal valamennyi Mesospalax közös törzsalakjának volna tekinthető, ha zápfogainak gyökerei és gyökérgödrei tekintetében már nem állna oly haladott fokon.

Koponyája mindössze abban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy nagyobb, arczorra vaskosabb, orrcsontjai túljárnak az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalon,¹ homlokcsontjainak elülső oldalnyújtványa már rövidebb, orrtövi lyukai szűkebbek, könycsontja némelykor már felülről is látszik, inycsontjának hátsó széle már teljesen elvesztette a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző nyújtványt, az orr- és az állközti csontok alkotta varrat ideglyukai eltűntek, az alsó állkapocs teste karcsúbb, koronanyújtványa magasabb, szögletnyújtványa kevésbé terpeszkedik el az állkapocstól és felső vége széles lemezzé alakult, a fogmedri nyújtvány pedig már mindig valamivel hosszabb a bütyöknújtványnál. E mellett azonban a koponya egész szabása, valamint magassága s egyes részeinek aránya, továbbá az orr-homlokcsonti varrat alakja, a homlokcsontok elülső oldalnyújtványa, a falcsontok alakja, a szájpadlás elülső és hátsó részének aránya s az alsó állkapocs alacsonyan fekvő külső nyerge a *Sp. Ehrenbergi*-vel való szoros kapcsolatnak megannyi tanújele.

A felső metszőfogak már elvesztették, az alsók azonban még gyakran, ámbár a fejlettség nagyon különböző fokán, megőrizték a *Sp. Ehrenbergi* zománczbordáit. A zápfogak közül az első felső s mind a három alsó még csaknem teljesen ugyanolyan módon fejleszti ki rágólapját, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, azonban a második és a harmadik felső zápfog már lényegesen különbözik eme fajétól. A második felső zápfog ugyanis ifjú korában egy kétöblű külső zománczredőt tüntet fel, a melynek elülső öbléből jön létre az első zománczsziget, mindamellett a fejlődés végső foka még ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogáé. Mélyebbreható különbség nyilvánul a harmadik felső zápfog rágólapján, a melynek ifjúkori két szakasza már csak nagyon kivételesen olvad össze a rézsütös tengely irányában, hanem e helyett rendszerint előbb a belső,

¹ Ennek nem az az oka, mintha az orrcsontok aránylag hosszabbak volnának, hanem az, hogy az orrtövi lyukak szűkebbek, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáján.

majd a külső szélén egyesül egymással s ennek következtében egy soköblű középső üreg jön létre, a melyből rendszerint csak egy középső zománcsziget keletkezik. Némelykor a középső üreg egyes öbölvégei külön zománcszigetek képében fűződhetnek le, a mikor az idősebb rágólapon némikép a *Sp. Ehrenbergi* viszonyaira emlékeztető két egymás mögött fekvő, sőt három zománcsziget is létrejöhet, ezek azonban a származástani megítélést nem érintő egyéni tulajdonságok, a melyek ugyanilyen értelemben alkalmilag más fajokon is előfordulnak. Némi eltérés nyilvánul még abban is, hogy az ifjúkori harmadik alsó zápfog hátsó-belső zománczredője erőteljesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, a fejlődés végső foka azonban ismét ugyanolyan, mint az utóbbi fajon. Minden jelentőség nélkül való az a kicsiny zománcsziget, mely a *Sp. m. anatolicus* harmadik alsó zápfogának hátsó szakaszán átmenetileg mutatkozik.

A *Sp. m. anatolicus* zápfogainak gyökerei már nagyon tetemesen különböznek a *Sp. Ehrenbergi*-étől, mert — az első alsó zápfog kivételével — valamennyinek a gyökerei többé-kevésbé összeolvadtak, a mi természetesen a fogmedrek megfelelő üregeinek összeolvadásával jár karöltve. A felső fogmedrek már nem három-, hanem csak két-üregűek, az alsók pedig — az első fogéinak kivételével — nem két-, hanem csak egy-üregűek. E mellett valamennyi fogmeder élesen körülhatárolt s a foggödrök közfalai jórészt elenyésztek, vagy legalább jóval alacsonyabbakká lettek.

Mérlegelvén a *Sp. m. anatolicus* és a *Sp. Ehrenbergi* közt tapasztalt megegyezéseket és különbségeket, teljes határozottsággal kitűnik, hogy a két faj benső származástani kapcsolatban áll egymással s ezt a kapcsolatot még bensőbbé teszi az a jelenség, hogy a *Sp. m. anatolicus* harmadik felső zápfogának ifjúkori elülső és hátsó szakasza az összeolvadás módja tekintetében még nagyon rávall a *Sp. Ehrenbergi*-re, mert nem mindig a belső, hanem néha a külső szélén olvad össze korábban, sőt némelykor — mint 13 smyrnakörnyéki koponya egyikének jobb oldalán tapasztaltam — a két szakasz a *Sp. Ehrenbergi*-re való visszaütésképen a rézsútos tengely irányában is összeolvad, a mikor a rágólapon a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonló, két egymás mögött fekvő zománcsziget jön létre. Látjuk tehát, hogy a *Sp. m. anatolicus* harmadik felső zápfogának rágólapja, a melynek alkata pedig a két faj közt fennforgó legfőbb különbséget szolgáltatja, még mindig nem tudott teljesen megszabadulni a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző szerkezettől. Ezt és a koponya alkatában megnyilatkozó sok megegyezést tekintve, sokáig azt hittem, hogy a *Sp. m. anatolicus*-t

egyszerűen a *Sp. Ehrenbergi* tovább fejlődött alakjának s közvetetlen leszármazottjának kell tartanom, azonban az alábbi reflexiók teljesen meggyőztek nézetem helytelenségéről.

Minthogy ugyanis a Mesospalaxok valamennyi faját a megleltkorú harmadik felső zápfog középső zománcszigete jellemzi, lehetetlennek tartom, hogy ez a bélyeg minden esetben külön-külön s oly különböző természetű vidékeken, tehát oly különböző életföltételek közt mégis teljes egyformaságban fejlődött volna ki. Sokkal valószínűbbnek látszik, hogy a Mesospalaxok valamennyi faja egy olyan közös törzsalaktól származott, a mely egyébként még nagyon közel állott a *Sp. Ehrenbergi*-hez, azonban harmadik felső zápfoga már csak egy, középső zománcszigetet viselt. Ez más szóval annyit tesz, hogy a *Sp. Ehrenbergi* és a Mesospalaxok közé egy olyan közbeeső alaknak kellett ékelődnie, a melyről az említett zománcsziget a Mesospalaxok valamennyi fajára átszármazhatott.

Ha ezt a közös törzsalakot a mai Mesospalaxok sorában keressük, akkor csakis a *Sp. m. anatolicus*-ra gondolhatunk, a mely koponyájának és fogazatának számos bélyege szerint legközelebb áll a *Sp. Ehrenbergi*-hez, ámde ez az alak mégsem lehet a Mesospalaxok közös őse, mert zápfogainak gyökerei és fogmedrei tekintetében már sokkal haladottabb fokon áll, mint a Mesospalaxok legtöbb faja, a miből önként következik, hogy már a *Sp. m. anatolicus*-t is a Mesospalaxok közös ősére kell visszavezetnünk s ennek alapján a *Sp. Ehrenbergi* közvetetlen leszármazottjának sem tekinthetjük. Egyébként a *Sp. m. anatolicus* már azért sem lehetne a Mesospalaxok közös törzsalakja, mert már végkép elvesztette a *Sp. Ehrenbergi* inycsonti tüskéjét, tehát semmiképp sem származhatnának tőle olyan fajok, a melyek (mint pl. a *Sp. m. Nehringi* és *m. armeniacus*) erőteljes inycsonti tüskét viselnek. Ugyanilyen akadályul mutatkozik az alsó állkapocs szögletnyújtványának szélesen lelapult hegye, mert ismét nem lehetséges, hogy a keskeny peremű és csúcsos hegyű szögletnyújtványnyal kitüntetett, tehát e tekintetben még a *Sp. Ehrenbergi* ősi fokán álló fajok kiindulásául szolgálhatott volna.

A *Sp. m. anatolicus*-t némi valószínűséggel a *Sp. m. armeniacus* leszármazottjának is tekinthetnők, mert ez az utóbbi faj inycsonti tüskéje, továbbá a második felső zápfogán levő zománcszigetnek a belső zománczredő öbölvégeből való keletkezése, valamint zápfogainak még teljesen különvált gyökerei és gyökérgödrei tekintetében közelebb áll a *Sp. Ehrenbergi*-hez, mint a *Sp. m. anatolicus*, mindazonáltal kop-

nyájának nagysága, hosszú falcsonjtjai s különösen alsó metszőfogainak már veszendőbe ment zománczbordái miatt mégsem lehet a *Sp. m. anaticus* törzsalakjául tekinteni, mert nem hihető, hogy a koponya az utóbbin újra megkisebbedett, a falcsonatok újra megrövidültek és az alsó metszőfogak veszendőbe ment zománczbordái újra feléledtek volna. Ezek szerint a *Sp. m. armeniacus* nem lehet a *Sp. m. anaticus*-nak őse, hanem inkább egyenlőrangú testvéralakja s mind a kettő a Mesospalaxok közös törzsalakjának a származéka, csak hogy az egyik emilyen, a másik ellenben amolyan ősi bélyegeket őrzött meg.

A *Sp. m. anaticus* egyúttal a párhuzamos fejlődésnek is érdekes példája, mert a Macrospalaxok csoportjának egyik faja, jelesen a *Sp. microphthalmus* zápfogainak gyökerei tekintetében a törzsfejlődésnek csaknem teljesen ugyanazon a fokán áll.

9. *Spalax monticola hellenicus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

1. Ifjú példány koponyája a Parnassusról, Dr. KRÜPER-től, az athéni múzeum igazgatójától. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2483. sz.).

2. Középkorú példány koponyája és bőre Lamia környékéről. Gyűjtötte STRIMENEAS C., az athéni múzeum praeparátora. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2637. sz.).

Külső bélyegek.

A Lamia környékére való példány kitömött bőre 181 mm. hosszú.

Szőrzete kissé laza, hosszú és p u h a. Felül palaszürke, barnászürke árnyalattal. A fejtető tisztább sűrű szürke színű. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj szennyesfehér. A test alsó oldala feketés palaszürke, a has közepén nyílhegyalakú h ó f e h é r f o l t t a l.

A koponya bélyegei.

A koponya leginkább a *Sp. m. dolbrogeae*-éhez hasonló. Nagyságának szélső méreteit a rendelkezésemre álló két fiatal s egyébként is hiányos példány alapján nem lehet megállapítani, azonban összehasonlítás alapján bizonyosra veszem, hogy a legnagyobb koponya egész hosszúsága körülbelül 50 mm. lehet.

Arczorra meglehetősen rövid és vaskos; az állközti csontok elején határozottan befűződött, hátrafelé egyfolytában szélesedő s tövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül keskenyek, hátrafelé mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s azután enyhén keskenyedve haladnak a homlokcsontokig; az idősebb példányon legnagyobb szélességük mögött kissé befűződtek. Hátul ép oly hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat távolról sem érik el; sokkal rövidebbek, mint a homlok- és a falcsonthoz együttes hosszúsága.

Homlokcsontjainak orrtövi nyújtványa hosszú, csaknem az orrtövi lyuk elülső széléig érő. A homlok-orrcsonti varrat előfelé homoruló. A homlokcsont elülső szélé sem orr-állközti, sem orrközti nyújtványt nem bocsát.

A falcsonthoz idősebb korban nagyon rövid és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt csak valamivel keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük messze a homlok szoros mögött marad. Egyenként csaknem négyszögűek; hátsó-külső oldaluk egyenes, az elülső kissé kinyarított; csak valamivel hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon.

A felső nyakszirtcsont mind a két példányon hiányos. A koponya magassága kétszernél többször ($2\cdot02-2\cdot10$ -szor)¹ foglaltatik a lambdavarraonról az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak aránylag nagyok; szélesen kerekded-háromszögűek, lefelé enyhén keskenyedők.

Felülről látható könycsontja nincs.

A járomív lapos domborulatú; az orrtövi lyuk felé felhágó ága keskeny.

A dobüreg bejárata tágas; keresztátmérője 3·5 mm. hosszú.

A szápadláslyukak rövid és keskenyek, hátsó végük nem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szápadlás elülső része rövidebb, mint a hátulsó, oly hosszú, vagy valamivel hosszabb, mint a szápadláslyuktól az incsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság.

Az incsontok mindegyike egészen hátsó széléig hosszában mélyen árkolt; hátsó szélé valamivel a két harmadik fogmeder

¹ A koponyák fiatalok!

hátsó szélét összekötő vonal elé esik s a középvonalban széles alapú, rövid csúcsban ugrik elő.

Az inycsonti nyílás közvetlenül a 2. és 3. fogmeder határfala előtt áll.

A szárny- és toroknyújtványok nem ítéltetők meg.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs még nagyon közel áll a *Sp. Ehrenbergi*-éhez s még abban is megegyezik vele, hogy korona-bütyökvájlata ép oly magasan fekszik, a minek következtében az állkapocs hátsó része a koronanyújtvány mögött csaknem ép oly magas.

A koronanyújtvány csúcsos hegyű, meglehetősen egyenes s aránylag már magasabb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A szögletnyújtvány leginkább a *Sp. m. armeniacus*-éhoz hasonlít; még tisztán szárnyalakú ugyan, de már rövidebb s nem terpeszkedik el annyira az állkapocs testétől, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é; hegye tompább s keskeny nyelvalakú lemezzé lapult le, a mely már közelebb jött a fogmedri nyújtvány tövéhez és egyenesen fölfelé irányul. Hátulról tekintve sokkal alacsonyabb, mint a bütyöknyújtvány.

A külső nyereg itt is sokkal alacsonyabban fekszik, mint a belső.

A fogmedri nyújtvány magasabb s a metszőfog alveolusától mérve hosszabb is, mint a rézsútosan fölfelé irányuló bütyöknyújtvány.

A koponya méretei (mm.-ben)	Par-nassus, juv.	Lamia, semiad.
Egész hosszúság	—	—
Magasság	15·8	16·8
Az orrcsontok hosszúsága	15	17
Az orrcsontok szélessége	5·8	6·1
A homlok- és falcsonthosszúsága	17·8	19·2
A falcsonthosszúsága	11	8
A két falcsonthosszúsága elül	11·2	10·1
A két falcsonthosszúsága a lambdavarra- rattól	12·4	12
A lambdavarra- rattól az orr csúcsáig	32	35·3
A felső nyakszirte- csont hosszúsága	—	—
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén)	9	9·8

A koponya méretei (mm.-ben)	Par-nassus, juv.	Lamia, semiad.
Az orrtővi lyukak köze	8·3	8·3
Homlokszoros	8	7·6
Járomszélesség	28·2	—
A koponya alaphosszúsága	—	—
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	5·8	6·5
A felső szájpádlás elülső része	8·8	10·1
A felső szájpádlás hátulsó része	10·8	12
A szájpádláslyuk hosszúsága	3	4
Foghézag	11·5	14·6
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	1·8	2
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	1·9	2
A felső zápfogsor hosszúsága	8	7·4
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7·8	7·1
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	22·8	25·5
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	23·2	—

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső metszőfogak elülső oldala hosszában szemecskésen ránczolt, az alsóké ugyanolyan, de azonfelül a nagyobbik (lamiai) példányon határozott belső s elég éles középső zománczborda is látszik.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(VIII. tábla, 37—40. rajz.)

M. 1. sup. A fiatalkori rágólapot (37. rajz) egy belső és két külső zománczredő tünteti ki, de a hátsó-külső járulékos (a harmadik) zománczredő már nem mutatkozik. Az idősebb példányon (38. rajz) az elülső-külső redő már zománczszigetté lett.

M. 2. sup. Mind a két példány rágólapját egy belső s egy külső zománczredő jellemzi, a mely utóbbinak elülső öble már zománczszigetté alakult (37. és 38. rajz). A rendelkezésemre álló fokozatokból ugyan nem tűnik ki, mégis valószínűnek tartom, hogy az első zománczsziget a *Sp. anatolicus*-énak módjára keletkezett.

M. 3. sup. A fiatalkori rágólapot (37. rajz), a *Sp. anatolicus*-éhoz hasonlóan, egy középső, bonyolódott szerkezetű, soköblű üreg jellemzi, a mely egy nyitott külső zománczredővel áll összeköttetésben. Ez a

középső üreg az idősebb példányon már háromöblű zománcszigetté alakult át (38. rajz).

M. 1. inf. Az ifjúkori rágólapot egy külső s egy belső zománczredő s egy a rágólap hátsó felében látható zománcsziget tünteti ki (39. rajz). Az említett zománcsziget kétségkívül a *Sp. Ehrenbergi* és más kezdetleges Mesospalaxok hátsó-belső zománczredőjével egyértékű, itt azonban már a legifjabb fokon zárt zománcsziget képében jelentkezik. Az idősebb példányon (40. rajz) ez a zománcsziget már lekopott s az előtte fekvő belső redő zárt zománcszigetté alakult át.

M. 2. inf. Az ifjúkori rágólapon egy külső s egy belső zománczredő s egy, nyilván a kezdetlegesebb Microspalaxok hátsó-belső redőjével egyértékű zománcsziget látszik (39. rajz). A külső redő előtt még egy járulékos kis zománcsziget is felötlik, a mely más kezdetleges Mesospalaxoknak is sajátja. Az idősebb példányon a hátsó s a járulékos külső zománcsziget is elenyészett, a belső redő pedig zárt zománcszigetté lett (40. rajz).

M. 3. inf. Az eddig tárgyalt Mesospalaxok sorában itt tűnik fel először határozottan, hogy az ifjúkori rágólap három gumó összeolvadásából jött létre. A két elülső, egymás mellett fekvő gumó az elülső szélén olvadt össze, a hátsó gumó pedig elülső szélének közepétáján az elülső-külső gumó hátsó végével lép összeköttetésbe (39. rajz). Ennek következtében egy mélyebb belső s egy sekélyebb külső zománczredő jön létre. Az idősebb példányon a belső redő már zománcszigetté lett, de a külső még nyitott (40. rajz).

A zápfogak gyökerei és foggödre i.

(XXIII. tábla, 9--16. rajz.)

M. 1. sup. (10. rajz). Mind a három gyökér teljesen szabad; a belső gyökér (*a*) kéthegyű, a hátsó-külső rövid. A fogmeder (9. rajz) tisztán háromgödrű.

M. 2. sup. (11. rajz). Ez a fog is háromgyökerű, de a belső s az elülső-külső gyökér (*d*, *c*) már nagyon közel esik egymáshoz s tövén kissé össze is olvadt, úgy hogy az egyébként még tisztán háromgödrű fogmeder (9. rajz) belső és elülső-külső gödrének a közfala megvékonyodott.

M. 3. sup. (12. rajz). Belső és hátsó-külső gyökere (*g*, *i*) összeolvadt s hegyén meggömbölyödött, az elülső-külső gyökér (*h*) szintén hozzá-nőtt a másik kettőhöz, csak gömbölyű hegye kissé szabad. A fogmeder (9. rajz) kétgödrű, de a közfal közepe áttört.

M. 1. inf. (14. rajz). Két gyökere (*j*, *k*) teljesen szabad. A fogmeder (13. rajz) folytonos, vastag közfal által két gödörre osztott.

M. 2. inf. (15. rajz). Az elülső, jóval rövidebb gyökér (*l*) egész hosszúságában összenőtt a hátulsóval (*m*). A fogmeder (13. rajz) együregű, mert a közfalnak csak a külső része maradt meg.

M. 3. inf. (16. rajz). A két gyökér összenőtt egymással s csak kettős hegyük szabad. A fogmeder (13. rajz) együregű, a közfalnak külsőoldali csökevényével. Az elülső gyökér két hegye két élesen felötlő gödröt hozott létre.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola hellenicus*-t csupán Görögországból, még pedig a Parnassus-ról és Lamia környékéről ismerem.

Származástani kapcsolat.

A *Sp. monticola hellenicus* még nagyon közeli összefüggésben áll a *Microspalax*okkal s nyilvánvalóan a *Mesospalax*oknak a *Sp. Ehrenbergi*-ből keletkezett közös törzsalakjából származott. A mennyire két fiatal koponya alapján megítélhető, még nem érte el a *Sp. m. anatolicus* fokát, mert első két felső zápfoga még világosan háromgyökerű, de — mint harmadik felső s két hátsó alsó zápfogának összenőtt gyökerei bizonyítják — már meghaladta a *Sp. m. Nehringi* és a *Sp. m. armeniacus* fejlettségét. Koponyájának alkata szerint még nagyon közel áll a *Sp. Ehrenbergi*-hez, a miről különösen az aránylag hosszú orrcsontok, a homlokcsontok orrtövi nyújtánya, a rövid és széles falcsonatok, a felső szájpaddlás elülső részének rövidsége s az alsó állkapocs egész szabása tanúskodik. Az alsó metszőfogak még némelykor megőrzik a *Sp. Ehrenbergi* zománczbordáit, de a zápfogak koronái már jóval haladottabb fokon állnak.

10. *Spalax monticola turcicus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

Két fiatal, két középkorú és öt felnőtt példány koponyája és bőre Konstantinápoly közeléből, Makrikeui környékéről. A bolgár király sophiai múzeumának tulajdona.

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb példány kitömött bőre 211 mm. hosszú.

Szőrzete tömött, inkább rövid és kissé érdes. Az öreg példányok felül csaknem teljesen rozsdavörös színűek, a fiatalok hamvasszürke alapon ugyanilyen árnyalatúak. A fejtető eleje hamvasszürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj fehéresszürke. A test alsó oldala barnásfekete. A hátoldal rozsdavörös színe mélyen leereszkedik a has két oldalára.

A koponya bélyegei.

Koponya (I. tábla 4. rajz) közepes nagyságú; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 52.6 mm.

Arczorra vaskos, meglehetősen hosszú és széles; az állközti csontok elején kevésbé befűződött, hátrafelé egyfolytában szélesedő s tövén a legszélesebb, csak némely nagyon öreg hímen egy hajszálnyival szélesebb a közepén, mint a tövén; az orrtővi lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek; fiatal és középkorú példányokon közvetlenül a legnagyobb szélességük mögött erőteljesen befűződtek, azután mintegy hosszúságuk első harmadában újból kiszélesednek s itt épen, vagy csaknem olyan szélesek, mint elül, erre másodszor is befűződnek és azután enyhén keskenyedve mennek a homlokcsontokig.¹ Hátul rendszerint ugyanolyan hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtővi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el; körülbelül ugyanolyan hosszúak, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

Homlokcsontjainak orrtővi nyújtványa fiatal példányokon nagyon határozottan oly hosszú, hogy némelykor az orrtővi lyuknak csaknem elülső széléig terjed; ekkor a homlok-orrcsonti varrat tisztán előfelé homoruló. Mennél idősebb az állat, homlokcsontjának orrtővi nyújtványa annál rövidebb s hegye már legfeljebb az orrtővi lyuk közepéig ér; ilyenkor a homlok-orrcsonti varrat már csak enyhén előfelé homoruló, csaknem egyenes. A homlokcsont elülső széle orr-

¹ Öreg példányokon mindezek a tulajdonságok kevésbé határozottak.

állközti nyújtványt nem bocsát, de néha rövid orrközti nyújtványban ugrik elő.

A falcsontok idősebb korokban rövidek és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt jóval keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük nem éri el a homlokszorost. Egyenként csaknem négyszögűek, némelykor trapézalakúak; két külső oldaluk kevésbé kikanyarított; csak valamivel hosszabbak, mint a mily szélesek a lambda-varraon.

A felső nyakszirtecsont rövid; sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága még öreg példányokon is kétszernél többször (2.14—2.26-szor) foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő távolságban.

Az orrtövi lyukak nagyok, széles-tojásalakúak, lefelé rendszerint kevésbé, öreg példányokon nagyobb mértékben keskenyedők.

A könycsont két esetben már felülről is külön csont képében látszott.

A járomív felülről tekintve lapos domborulatú; középső része csaknem egyenes; az orrtövi lyuk felé felhágó ága meglehetősen keskeny.

A külső hangjárat tágas; keresztátmérője öreg koponyákon 2.5—3.3 mm. hosszú.

A szájpaddláslyukak rövidek, hátsó végük távol marad a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonaltól. A felső szájpaddlás elülső része rövidebb, mint a hátulsó, többnyire csak oly hosszú, mint a szájpaddláslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság, némelykor azonban hosszabb, egy példányon az inycsonti nyílásig terjedő távolságnál is rövidebb.

Az inycsontok mindegyike az inycsonti nyílás mögött hátsó széléig hosszában mélyen árkolt. Az inycsont hátsó széle idősebb példányokon mindig határozottan a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik; a középvonalban fiatal példányokon elég erőteljes tövist bocsát, idősebb példányokon azonban rendszerint csak tompa szögletet alkot.

Az inycsonti nyílás rendszerint a 2. és 3. fogmeder határfalával szemközt, némelykor kissé mögötte, vagy előtte fekszik.

A szárny- és a toroknyújtványok vaskosabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs egész szabásában nagyon hasonlít a *Sp. Ehrenbergi*-éhez, de nagyobb s minden izomnyújtványa erőteljesebb.

Koronanyújtványa magasabb, de hegye ép oly enyhén görbül hátrafelé. A korona-fogmedri vájulat már hosszabb és laposabbban kerekített,¹ mint a *Sp. Ehrenbergi*-n.

Szögletnyújtványa leginkább a *Sp. m. anatolicus*-éhoz hasonló; határozottan szárnyalakú s az állkapocs testétől elterpeszkedő, hegye tompa, szélesen lapított s a fogmedri nyújtvány tövéhez valamivel közelebb áll, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Hátról tekintve még sokkal alacsonyabb a bütyöknnyújtványnál.

A külső nyereg még alacsonyabban áll, mint a belső, de már valamivel magasabbban, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. A belső nyereg ép oly szűk, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A fogmedri nyújtvány sokkal magasabb s a metszőfog alveolusától mérve valamivel hosszabb, mint a bütyöknnyújtvány.

A koponya méretei (mm.-ben)	Makrikeui					
	♀ juv.	semiad.	♀ ad.	♂ ad.	♂ ad.	♂ ad.
Egész hosszúság	36	42	45·5	47	52	52·6
Magasság	14	14·6	16·6	16	17·8	18
Az orrcsontok hosszúsága	15	16·5	19	19	20·2	21·5
Az orrcsontok szélessége	5	6	6	6·2	7·5	7·8
A homlok- és falcsonthosszúsága ..	15·5	16·6	19·2	19	20·5	22
A falcsonthosszúsága	8	7·2	8·3	8	7	9
A két falcsonthosszúsága elül	12	9·8	11	9	7·5	8·4
A két falcsonthosszúsága a lambdavaraton	13·3	11·2	13·2	11·2	11·3	12
A lambdavarattól az orrcsúcsáig ..	29	31·5	35·6	35·5	39·6	40·8
A felső nyakszirtcsont hosszúsága ..	11·3	13·5	14·5	15	15·6	15·2
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén)	8·6	9·2	10	10	10·6	11
Az orrtővi lyukak köze	7·6	8	9	8·2	8·6	8·7
Homlokszoros	8	7·5	7·6	7	7·6	8
Járomszélesség	25·5	29	34·5	33	39	38

¹ Ez a vájulat a *Sp. dolbrogeae*-n is ugyanolyan hosszú, de kerekesebb.

A koponya méretei (mm.-ben)	M a k r i k e u i					
	♀ juv.	semiad.	♀ ad.	♂ ad.	♂ ad.	♂ ad.
A koponya alaphosszúsága	28·5	33·5	37	38	42·2	42·8
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	5·5	6	6·9	6·9	7·5	7·3
A felső szájpádlás elülső része	7·8	9·5	10·5	11	11	12·2
A felső szájpádlás hátulsó része	9·8	10·6	13	12·5	15·6	15
A szájpádláslyuk hosszúsága	2·5	3	3·5	2·8	2·7	3·6
Foghézag	10·6	12·5	15	16	18	18·5
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	1·6	1·7	2·3	2·2	2·6	2·6
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	1·7	1·8	2·2	2·3	2·7	2·7
A felső zápfogsor hosszúsága	7	7·3	7·4	6·9	8·2	7·8
Az alsó zápfogsor hosszúsága	6·8	7·2	7	6·5	7·5	7·2
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága ..	21·2	23·8	26·2	26·5	29	29
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	22	24	26·3	26·8	30·8	29·6

Fogazat.

Metszőfogak.

Úgy a felső, mint az alsó metszőfogak elülső oldala hosszúkás szemecskékkel szabálytalanul ránczolt. Az alsókon némelykor még a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző zománczbordák nyoma is megvan, még pedig egy felnőtt nőtény fogain élesen kifejlődött belső és középső bordát találtam, egy felnőtt hím fogain ugyanezek a bordák csak elmosódva voltak meg, két felnőtt hím fogain a belső bordának a nyoma látszott, két fiatal példányon a középső borda nyoma mutatkozott és három példányon semmiféle borda sem volt észrevehető.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(IX. tábla.)

M. 1. sup. Ez a fog teljesen a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogának a fejlődését követi (1—4. rajz); még a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző, a hátsó-külső főredő mögött fekvő járulékos redő is megvan rajta, a mely átmenetileg tisztán látható zománczsígetet alkot. E mellett azonban határozott eltérés is mutatkozik, mert a fog elülső oldalán többé-kevésbé mély hosszanti horpadás, sőt gyakran hatá-

rozott hosszanti barázda mutatkozik, a mely azonban zománcszigetet sohasem alkot. Ez a barázda a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-on még csak enyhe kezdet alakjában van meg.

M. 2. sup. Ifjú korában feltűnően különbözik a *Sp. Ehrenbergi* fogától, de rendkívül hasonlít a *Sp. m. anatolicus*-éhoz, mert egy egyöblű belső s egy kétöblű külső zománczredő jellemzi (5. rajz). Az első zománcsziget — ép úgy, mint a *Sp. m. anatolicus*-é — a külső redő elülső öbléből jön létre (5—7. rajz), a meglett fog azonban — a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan — három zománcszigetet visel (8. rajz).

M. 3. sup. Ez a fog is teljesen más fejlődésmódot követ, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Az ifjúkori rágólap két elülső s egy hátsó, nagyjában vesealakú mezőből áll, a melyek akként olvadnak össze, hogy egy középső, soköblű üreg jön létre, a mely egy nyitott külső redővel közlekedik (9. rajz). Az összeolvadás azonban akként is történhetik, hogy előbb a két elülső mező egyesül, a hátsó pedig még egyelőre külön marad (10. rajz) s csak később nő össze az elülsővel a belső szélén (11. rajz). A fejlődés további folyamán a középső üreg egyszerűbb alakot ölt (12. rajz), a külső redő bezárul s a meglett fogon egy középső, háromöblű zománcsziget alakul ki (13. rajz), olyformán, mint a *Sp. m. Nehringi* fogán (VII. tábla, 11. rajz).

M. 1. inf. Ez a fog alapján a *Sp. Ehrenbergi*-ének fejlődésmódját követi, azonban mégis elég jelentékenyen különbözik tőle. A legfiatalabb fokon tisztán kitűnik, hogy a rágólap elülső, patkóalakú mezője itt is rövid nyéllel kapcsolódik a hátsó félholdalakú mezőhöz s ennek következtében itt is egy külső és két belső zománczredő jön létre, azonban a két utóbbit egymástól elválasztó zománczcsap már nagyon csökevényes s a mögötte fekvő hátsó-belső zománczredő sokkal gyöngébb (14. rajz), mint a *Sp. Ehrenbergi* fogán. Abban is jelentékeny eltérés rejlik, hogy a rágólap hátsó felében megjelenő járulékos kis zománcsziget nem a hátsó-belső redőből, hanem teljesen függetlenül jön létre, tehát nem egyértékű a *Sp. Ehrenbergi* hasonló fekvésű zománcszigetével. Ez a zománcsziget — ép úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi* fogán — itt is sokáig megmarad (15. és 16. rajz) és csak akkor enyészik el, a mikor a külső és az elülső-belső főredő már zománcszigetté alakult át (17. rajz). Nevezetes, hogy az elülső-belső zománczredő — a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan — itt is két zománcszigetet hoz létre. Megjegyzendő még, hogy az ifjúkori rágólap külső oldalán, a külső zománczredő előtt egy kis

járolékos zománcsziget jelentkezik, a mely itt is új szerzemény, ép úgy, mint a *Sp. m. Nehringi* vagy a *Sp. m. armeniacus* fogán.

M. 2. inf. Ez a fog teljesen úgy fejlődik s a *Sp. Ehrenbergi*-étől ugyanabban különbözik, mint az előbbi. Az ifjúkori rágólap patkóalakú elülső mezője előbb külön áll (18. rajz), később pedig rövid nyéllel kapcsolódik a hátsóhoz. A két belső zománczredőt elválasztó zománczcsap itt is csökevényes (19. és 20. rajz) s a járolékos hátsó zománcsziget itt is teljesen függetlenül jön létre és itt is sokáig megmarad (18—21. rajz). A meglett fog két zománcszigetet visel (22. rajz), ép úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

M. 3. inf. Az ifjúkori rágólap két elülső, egymás mellett fekvő, szabálytalan alakú, továbbá egy hátsó félholdalakú szakaszból áll (23. rajz), tehát másképp kezd fejlődni, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. A mikor a két elülső mező összeolvadt, a külön álló hátsó mezőn már egy kis zománcsziget mutatkozik (24. rajz), a mely még az S-alakú rágólap teljes kialakulása után is megvan (25. rajz). Ez a kis zománcsziget nyilván a *Sp. Ehrenbergi* hátsó-belső vakredőjének felel meg s — úgy, mint a *Sp. m. anaticus* esetében — itt is új szerzeménynek tekintendő. A középkorú rágólapot egy külső s egy belső zománczredő jellemzi, melyek közül előbb a belső (26. rajz), majd pedig a külső is (27. rajz) zománcszigetté záródik össze, úgy hogy a meglett fog itt is két zománcszigetet visel.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXIV. tábla, 1—8. rajz.)

M. 1. sup. (2. rajz). Ez a fog a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan mindig tisztán háromgyökerű s a gyökerek alakja és aránya is ugyanolyan, azzal a különbséggel, hogy a belső gyökér (*a*) kéthegyű. A fogmeder (1. rajz) tisztán háromgödörös s a belső gyökér gödre (*a*), a kéthegyű gyökérnek megfelelően kétöblű.

M. 2. sup. (3. rajz). Rendszerint mind a három gyökere teljesen szabad s a belső gyökér (*d*) mindig többé-kevésbé villásan szétágazó, ámbar ritkán oly nagy mértékben, mint a rajzon látjuk. Ez a tulajdonság első szempillantásra nagyon meglepő, azonban kezdők a már a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogán is határozottan felötlik (XX. tábla, 7. rajz és XXI. tábla, 3. rajz). Két esetben (13 közül) a belső gyökér (*d*) összenőtt az elülső-külső gyökérrel (*e*). A megfelelő fogmeder (1. rajz) tisztán négygödörös, mert a belső gyökér gödre (*d*) két

üregre oszlik; megjegyzendő, hogy az elülső-külső gödör (*e*) felé eső közfala már gyakran alacsonyabb a többinél.

M. 3. sup. (4. rajz). Mind a három gyökere mindig teljesen szabad; a belső s a hátsó-külső csaknem egyforma hosszú (*g*, *i*), az elülső-külső (*h*) rövidebb. A gyökerek alakja, aránya és iránya csaknem teljesen olyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi (XX. tábla, 11. rajz). A fogmeder (1. rajz) tisztán háromgödrű s csak abban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy élesen körülhatárolt, mert közfalai már alacsonyabbak.

M. 1. inf. (6. rajz). Két erőteljes, teljesen szabad gyökere közül az elülső (*j*) rövidebb, görbe s egyhegyű, a hátsó (*k*) kéthegyű, hosszabb s egyenes. A fogmeder (5. rajz) erőteljes, folytonos keresztfallal két gödörre osztott.

M. 2. inf. (7. rajz). Két erőteljes, teljesen szabad s egyenes gyökere közül az elülső (*l*) rövidebb és kéthegyű. A fogmeder (5. rajz) két gödörre osztott, azonban keresztfala a *Sp. Ehrenbergi*-éhez képest már nagyon megvékonyodott.

M. 3. inf. (8. rajz). Tisztán kétgyökerű, azonban az elülső, rövidebb és gyöngébb gyökérnek (*n*) már csak a kettős hegye szabad. Ennek megfelelően a fogmeder (5. rajz) keresztfala nagyon alacsony s a közepén nagyon megvékonyodott.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola turcicus*-t csupán Konstantinápoly környékéről, nevezetesen Makrikeui vidékéről ismerem, a honnan Dr. LEVERKÜHN PÁL, a bolgár király tudományos gyűjteményei néhai igazgatójának szívességéből, kilencz különböző korú és nemű példány fordult meg kezemen.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola turcicus* a Mesospalaxoknak közös törzsalakjára vezetendő vissza, a mely még nagyon közel áll a *Sp. Ehrenbergi*-hez, természetes tehát, hogy fajunkon a *Sp. Ehrenbergi*-nek még nagyon számos bélyegét találjuk fel.

Koponyája már nagyobb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é s ennek megfelelően arczorra is aránylag hosszabb és szélesebb; orrcsontjai elül szélesebbek, de egyébként csak annyiban különböznek a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy első harmadukban levő kettős befűződésük élesebben jut kifejezésre; homlokcsontjainak orrtövi nyújtánya — különösen

a fiatal és középkorú példányokon — még mindig határozottan felütlő, ámbár már rövidebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, azonban a homlok-orrcsonti varrat még mindig előfelé homoruló; a falcsontok alig különböznek a *Sp. Ehrenbergi*-étől; az orrtövi gödör, a járomív s a felső nyakszirtcsont sem szenvedett tetemesebb változást, azonban a könycsont néha már felülről is látható; a külső hangjárat aránylag már szűkebb; a szájpadráslukak változatlanul rövidek s a felső szájpadrás elülső és hátsó részének aránya sem különbözik a *Sp. Ehrenbergi* viszonyaitól; az inycsont hátsó széle idősebb példányokon már állandóan a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik, középtövis azonban már satnyulásnak indult, ámbár fiatal példányokon még mindig elég erőteljes.

Az alsó állkapocs, nagyságát nem tekintve, a törzsfejlődési haladásnak számos tanújelét adja, mert szögletnyújtványának hegye már laposabb s valamivel közelebb jutott a fogmedri nyújtvány tövéhez; a fogmedri nyújtvány — a hatalmasabb metszőfogaknak megfelelően — a metszőfog alveolusától mérve már mindig valamivel hosszabb, mint a bütöknnyújtvány; végül a korona-fogmedri vajúlat már szélesebb s a külső nyereg már valamivel magasabban áll, mint a *Sp. Ehrenbergi* állkapcsán.

A metszőfogak már jóval erőteljesebbek, de az alsóknak elülső oldalán, ámbár a fejlettségnek nagyon különböző fokán, még mindig megjelennek a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző zománcbordák.

A zápfogak koronájának egész alkata nagyon határozott bizonyossága a *Sp. Ehrenbergi*-vel való közeli rokonságnak, ámbár a törzsfejlődési haladás nyilvánvaló. A meglettkorú fogak rágólapja teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, csak a harmadik felső zápfogé tér el tetemesebben, a mennyiben már csak egy, középső zománczsígetet fejleszt, az első pedig abban különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, hogy elülső oldala némely példányokon hosszanti zománczbarázdát szerzett, ennek alapja azonban már a *Sp. Ehrenbergi* fogán is megvan.

Gyökereik tekintetében a zápfogak határozott haladásról tanúskodnak, mert a második és harmadik alsó zápfog elülső gyökere megcsappant s ennek következtében az illető fogmeder keresztfala is satnyább. A törzsfejlődési haladás legszebb jelét a második felső zápfog belső gyökerének villás elágazásában látjuk, ennek a lehetőség, illetőleg kezdőfoka azonban már a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogán van megadva.

Nem csekély haladásról tanúskodik a *Sp. m. turcicus* szőrruhájának

élénk rozsdavörös színe is, a mely szintén a *Sp. Ehrenbergi*-vel való közeli rokonságnak a jele.

Mindezek mérlegeléséből az tűnik ki, hogy a *Sp. m. turcicus* a *Sp. Ehrenbergi*-nek továbbfejlődött alakja, s ha mégis inkább a Mesospalaxok közös ősére vezetem vissza, annak okát a *Sp. m. anaticus* származástani szakaszában részleteztem.

A *Sp. m. turcicus* koponyájának alkata, nevezetesen orrcsontjainak alakja és zápfogai koronájának fejlődése tekintetében nagyon közel áll a *Sp. m. anaticus*-hoz, de hogy mégsem származhatott az utóbbitól, az határozottan kiviláglik a *Sp. m. anaticus* zápfogainak és gyökérgödreinek a *Sp. m. turcicus*-énál jóval haladottabb állapotából.

II. *Spalax monticola dolbrogeae* MILL.

Spalax der Dobrudscha NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1898, p. 5.

Spalax dolbrogeae MILLER, Proc. Biol. Soc. Washington, XVI, 1903, p. 161.

Spalax typhus var. *dolbrogeae* KOWATSCHEFF, Verh. zool.-bot. Ges. Wien, LVI, 1906, p. 605, fig.

A vizsgálat anyaga.

1. Két fiatal és egy középkorú példány koponyája és bőre a Dobrudzsából. SCHLÜTER V. hallei tanszerkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2525/a—c.).

2. Egy fiatal s egy középkorú példány koponyája Malcoci vidékéről (Dél-Tulcea). A berlini természetrajzi múzeum tulajdona.

3. Meglettkorú példány koponyája és bőre Cernavoda környékéről (Dobrudzsa). DOMBROWSKI RÓBERT bukaresti tanszerkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2522/2).

4. Meglettkorú példány koponyája Cernavoda környékéről. A berlini múzeum tulajdona.

5. Öreg állat koponyája és bőre Ciulnița környékéről (Oláhország). DOMBROWSKI R. tanszerkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2522/3. sz.).

6. Négy újszülött példány koponyája és bőre Sophia környékéről. A bolgár király sophiai múzeumának tulajdona.

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb példány kitömött bőre 251 mm. hosszú.

Szőrözete inkább hosszú, kissé laza és selyempuha, csaknem olyan, mint a *Sp. Ehrenbergi* var. *egyptiacus*-é. Felül palaszürke, erős vörhenyes fahéjbarna árnyalattal. A fejtető hamuszürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj szennyesfehér, élesen felötlő. A test alsó oldala fekete palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya közepes nagyságú; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 49.3 mm.

Arczorra vaskos, rövid és széles; az állközti csontok elején meglehetősen befűződött, azután fiatal példányokon egyfolytában szélesedő s tövén a legszélesebb, idősebb példányokon azonban közepetáján a legszélesebb, azután hátrafelé kissé keskenyedik, de tövén ismét épen, vagy csaknem olyan széles, mint a közepén; az orrtövi lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek, a *Sp. m. turcicus*-éhoz hasonlóan kétszeresen, de jóval gyöngébben befűződtek; hátul valamivel rövidebbek, vagy ép oly hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el; rövidebbek, mint a homlok- és a falcsonthosszája.

Homlokcsontjainak elülső oldalsarka nem alkot nyújtványt s legfeljebb az orrtövi lyuk közepéig ér, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat egyenes, vagy kissé előre domborodó. A homlokcsont elülső széle sem orr-állközti, sem orrközti nyújtványt nem bocsát.

A falcsonatok idősebb korban meglehetősen rövidek és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt fiatal példányokon csak valamivel, öregeken azonban jóval keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarra-
varraton; elülső hegyük nem éri el a homlokszorost. Egyenként csaknem háromszögűek; két külső oldaluk kevésbé kinyarított, sőt gyakran kifelé domborodó; csak valamivel hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavarra-
varraton.

Felső nyakszirtecsontja rövid, sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága öreg példányokon is

kétszernél valamivel többször (2·08—2·15-szor) foglal-
tatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak közepes nagyságúak, kerekded-három-
szögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könycsont felülről nem látszik.

A járomív felülről tekintve lapos domborulatú; az orrtövi lyuk
felé menő ága meglehetősen széles.

A külső hangjárat tágas; keresztátmérője öreg koponyákon
2·6—3 mm. hosszú.

A szájpadráslukak nagyon rövidek, hátsó végük távol
marad a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonaltól.
A felső szájpadrás elülső része rövidebb, mint a hátulsó, öreg álla-
tokon oly hosszú, fiatalokon némelykor hosszabb, mint a
szájpadrásluktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság.

Az inycsontok mindegyike az inycsonti nyílás mögött hosszában
mélyen kivájt; a kivájtás nem éri el az inycsont hátsó szélét
s gyakran hosszúkás tojásalakú mély gödörre lett.
Az inycsont hátsó széle csaknem egyenes és körülbelül
összeesik a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonallal,
— némelykor kissé eléje, máskor valamivel mögéje esik.

Az inycsonti nyílás közvetlenül a 2. és 3. fogmeder határfala előtt,
öreg példányokon az inycsonti tojásdad gödör elülső részében fekszik.

A szárny- és toroknyújtványok vaskosabbak, mint a *Sp. Ehren-
bergi* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Fiatal példányok alsó állkapcsa rendkívül hasonlít a *Sp. Ehren-
bergi*-éhez, a felnőtteké azonban karcsúbb, mert a koronanyújtvány
mögött aránylag alacsonyabb.

Felnőtt példányok koronanyújtványa sokkal magasabb
a *Sp. Ehrenbergi*-énél s erőteljes sarlóalakú görbülettel
irányul hátrafelé (III. tábla, 2. rajz). A korona-fogmedri vájulat szé-
lesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, az idősebb példányokon csak-
nem félkör alakú.¹

A szögletnyújtvány kevésbé különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől, mert
még tisztán szárnyalakú s az állkapocs testétől elterpeszkedő, hegye
is hosszú még, de már tompább s a fogmedri nyújtványhoz vala-

¹ Meg kell említenem, hogy a *Sp. m. dolbrogeae* egyik (ciulnițai) példányán
a korona-bütyökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt levő izomvályu kifelé
csaknem ép oly élesen van körülhatárolva, mint a *Sp. microphthalmus* állkapcsán.

mivel közelebb áll, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Hátulról tekintve sokkal alacsonyabb a bütöknújtványnál.

A külső nyereg itt is sokkal alacsonyabban fekszik, mint a belső. A belső nyereg ugyanolyan szűk, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A fogmedri nyújtvány vége kissé bunkószerűen duzzadt s jobban görbül fölfelé, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é. Hátulról tekintve sokkal magasabb és a metszőfog alveolusától mérve jóval hosszabb, mint a bütöknújtvány.

A koponya méretei (mm.-ben)	Dobrudza, ♂ semiad.	Dobrudza, ♂ semiad.	Dobrudza, ♂ ad.	Cernavoda, adult.	Cernavoda, adult.	Ciulnita, adult.
Egész hosszúság	41·8	44	45	46	48	49·3
Magasság	15	16·3	16·2	17	17·3	18·2
Az orrcsontok hosszúsága	16	16	17·4	16·5	18·2	19
Az orrcsontok szélessége	6	6·2	6·5	6·9	6·6	7·3
A homlok- és falcsont hosszúsága ..	16	18·7	18·2	18·4	20·8	20
A falcsont hosszúsága	8·2	9	8	7·4	8·2	8·6
A két falcsont szélessége elül	10	10·6	10·3	8·9	11	7·3
A két falcsont szélessége a lambdavaraton	11	11·8	12·5	12·6	13·3	11·5
A lambdavarattól az orr csúcsáig ..	31·5	34·2	35	35·5	37·2	38
A felső nyakszirtcsont hosszúsága ..	13	13·5	14	14	14·1	—
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén)	9·5	10·2	10	10·9	10·2	11·2
Az orrtővi lyukak köze	8	9·5	8·5	9	8·5	8·6
Homlokszoros	7·5	7·5	7·2	7·2	7·4	6·2
Járomszélesség	30	31·5	34	34·1	35·6	38·2
A koponya alaphosszúsága	33·5	35·4	36	37·6	38·3	39
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	6·2	7·3	7·4	8	8	8·6
A felső szájpadrás elülső része	9·5	10·2	10·4	10·5	11	11
A felső szájpadrás hátulsó része	11·3	11·6	12·5	13	14	14
A szájpadráslyuk hosszúsága	3	3·5	3	3·5	3·3	2·9
Foghézag	13·4	14·6	15	15·8	16·7	17·2
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	2·2	2·4	2·7	2·7	2·7	3·1
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	2·4	2·4	2·8	2·8	2·7	3·3
A felső zápfogsor hosszúsága	7·3	7·6	8	8	7·8	7
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7·2	7·2	7·6	7·4	7·2	7·2
Az alsó állkapocs bütökhosszúsága ..	25	26·2	26	27	26·5	27·8
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	25·8	26·5	27·6	27·6	27·8	28·8

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső és alsó metszőfogak elülső oldala hosszúkás szemecskékkel szabálytalanul ránczolt; az alsókon a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző zománczbordák közül a belsőnek néha még némi nyoma látszik.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(X. tábla.)

M. 1. sup. (1—3. rajz). A legfiatalabb fokon levő rágólapot — a *Sp. m. turcicus*-éhoz hasonlóan — egy belső és két külső főredő s a hátsó-külső főredő mögött még egy járulékos kis zománczredő jellemzi (1. rajz). A fejlődés további menete is ugyanolyan, mint a *Sp. m. turcicus*-é. Némely példányon (így a berlini múzeum cernavodai öreg hím-példányának úgy a bal-, mint a jobboldali fogán) itt is megvan az a zománczbarázda, a mely a *Sp. m. turcicus* fogának elülső oldalán oly gyakran megjelenik.

M. 2. sup. (4—6. rajz). Fejlődésmenete teljesen azonos a *Sp. m. turcicus*-ével.

M. 3. sup. (7—9. rajz). Rágólapja teljesen a *Sp. m. turcicus*-é szerint fejlődik.

M. 1. inf. (10—13. rajz). A rágólap fejlődése teljesen megegyezik a *Sp. m. turcicus*-ével, azonban a két belső zománczredőt elválasztó zománczcsap még csökevényesebb, mint amazé, úgy hogy az ifjúkori rágólapon a két belső zománczredő már csaknem teljesen egygyé lett (10. rajz).

M. 2. inf. (14—17. rajz). A két belső redőt elválasztó zománczcsap már annyira csökevényes, hogy csak egy, kétöblű zománczredőről lehet szó, — egyébként a fejlődés menete teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. m. turcicus*-é.

M. 3. inf. (18—21. rajz). Fejlődésmenete teljesen azonos a *Sp. m. turcicus*-ével; az ifjúkori S-alakú rágólap hátsó karéján némelykor még a *Sp. m. turcicus* zománczszigete is megvan (18. rajz).

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXIV. tábla, 9—16. rajz.)

M. 1. sup. (10. rajz). A *Sp. m. turcicus*-étől csak abban különbözik, hogy belső gyökere (*a*) a középkorú s idősebb példányokon villásan szétágazó;¹ másik két gyökere, melyek közül a hátsó-külső (*c*) némelykor kéthegyű, teljesen szabad. A fogmeder (9. rajz) világosan háromüregű, de a belső gyökér gödre alacsony közfal által kettéosztott.

M. 2. sup. (11. rajz). Mint a *Sp. m. turcicus*-é, világosan három-gyökerű, de belső gyökere (*d*) legfeljebb kéthegyű. Hátsó-külső gyökere (*f*) némelykor szintén kéthegyű. A fogmeder (9. rajz) magas, teljes közfalak által három üregre osztott. A belső gyökér ürege (*d*) a fenékén kétgödrű s abban az esetben, ha a hátsó-külső gyökér kéthegyű, megfelelő foggödre rövid nyújtvány által félig kettéosztott.

M. 3. sup. (12. rajz). Három, egymáshoz közel fekvő, de mindig teljesen szabad gyökere középkorú példányokon karcsúbb s hosszabb, mint a *Sp. m. turcicus*-é, öreg példányokon azonban már rövidebb és vastagabb, mint a fiatalabbakon. A fogmeder (9. rajz) mindig világosan háromüregű.

M. 1. inf. (14. rajz). Mint a *Sp. m. turcicus*-é, két szabad, erőteljes gyökérrel, a melyek közül az elülső csőralakúan meggömbült. Fogmedre (13. rajz) — mint a *Sp. m. turcicus*-é — élesen kétüregű.

M. 2. inf. (15. rajz). Sem a fog gyökerei, sem medre (13. rajz) nem térnek el a *Sp. m. turcicus*-étől.

M. 3. inf. (16. rajz). Az elülső gyökér összenőtt a hátulsóval, de hegye még szabad (*n*). Ennek megfelelően a fogmeder (13. rajz) közfala a közepén áttört, vagy legalább nagyon vékony.

Földrajzi elterjedés.

A dobrudzsai *Spalax*ot legelsőben NEHRING említette egy *Cukarov*a környékén gyűjtött példány alapján.² Nevét nem adott neki, mert akkor még a *Sp. hungaricus*-tól nem gondolta elválaszthatónak, azonban később neki magának is kétsége támadhatott, mert ide vonatkozó megjegyzéseit a nekem küldött különlenyomatban

¹ Ennek következtében a fogat nem lehet az állkapocsból kiáztatni, hanem fogmedrének szétrepesztésével kell kiemelni.

² NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1898, p. 5.

sajátkezűleg megkérdőjelezte. Öt évvel később MILLER G.¹ írta le önálló fajként.

A Nemzeti Múzeumnak a Dobrudzsából, Cernavoda és Ciulnița környékére való példányai vannak, a berlini múzeumból pedig Malcoci és Cernavoda környékére való példányok fordultak meg kezemen.

KOWATSCHEFF szerint² Észak-Bulgáriában is a *Sp. m. dolbrogeae* van elterjedve s ezt magam is valószínűnek tartom, mert Sophia környékéről négy újszülött példány van kezemen, a melyeket hátrafelé egyfolytában keskenyedő orrcsontjuknál fogva inkább ehhez az alakhoz volnék hajlandó számítani, mint a *Sp. m. turcicus*-hoz, a melynek épen fiatal példányait nagyon határozottan jellemzi az orrcsont kettős befűződése.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola dolbrogeae* a *Sp. m. turcicus*-nak legközelebbi rokona, de minden valószínűség szerint nem egyenes leszármazottja.

Koponyája nagyság tekintetében alig különbözik emezétől, azonban aránylag valamivel magasabb; arczorra aránylag rövidebb és szélesebb; orrcsontjainak kettős befűződése már fiatal és középkorú példányokon is kevésbé kifejezett; homlokcsontjai már elvesztették orrtövi nyújtványukat, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat már egyenes, vagy előre domborodó; a falcsontok idősebb korban már valamivel keskenyebbek és hosszabbak is; külön, felülről látható könycsontot ugyan nem találtam, de nem kételkedem, hogy gazdagabb anyagon néha már ezen az alakon is fel volna található; a járomívnek az orrtövi lyuk felé menő ága már valamivel szélesebb; az inycsonti árok eleje már gyakran tojásdad gödörre lett s az inycsont hátsó széle körülbelül összeesik a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonallal, tehát a szájpádlás hátsó része már valamivel rövidebb, mint a *Sp. m. turcicus*-é; végül az inycsont hátsó nyújtványa már elenyészett s az inycsont hátsó széle csaknem egyenes.

Az alsó állkapocs annyiban különbözik a *Sp. m. turcicus*-étől, hogy karcsúbb, vagyis koronanyújtványa mögött alacsonyabb, koronanyújtványa sarlóalakúan görbül hátrafelé, a fogmedri s a koronanyújtvány közt levő vájulat kerekesebb és végül — a hatalmasabb metsző-

¹ GERRIT S. MILLER, Proc. Biol. Soc. Washington, XVI, 1903, p. 161.

² KOWATSCHEFF, Verh. zool.-bot. Ges. Wien, LVI, 1905, p. 605.

fogaknak megfelelően — a fogmedri nyújtvány már nagyobb mértékben hosszabb a bütyöknyújtványnál, mint a *Sp. m. turcicus*-é.

A metszőfogak már csaknem teljesen elvesztették a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző zománczbordákat, a melyek a *Sp. m. turcicus* alsó metszőfogain még oly gyakran megjelennek.

A zápfogak koronájának szerkezete csaknem teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. m. turcicus*-é, de az alsó fogsor első és második zápfogának belső oldalán levő második (hátsó) zománczredő még csökevényesebb. Rendkívül közeli kapcsolatnak a jele, hogy a harmadik alsó zápfog ifjúkori rágólapjának hátsó karóján itt is megvan a *Sp. m. turcicus* zománczszigete.

A fentebbiekben körvonalozott eltérések, különösen pedig a koponya s az alsó állkapocs átformálódásának az iránya oly tökéletesen egybevág a *Spalax*-fajok törzsfejlődésének általános menetével, hogy a *Sp. m. dolbrogeae*-t bízást a *Sp. turcicus* közvetlen leszármazottjának tekintetnők, ha a zápfogak gyökéralkata nem állná útját ennek a levezetésnek.

A zápfogak gyökerei ugyan mind a két alakon nagyon hasonlóak, azonban mégis elvi különbség mutatkozik abban, hogy a belső gyökér a *Sp. m. dolbrogeae*-nek az első, a *Sp. m. turcicus*-nak pedig a második felső zápfogán villásan szétágazó, a mi — nézetem szerint — lehetetlenné teszi a közvetlen leszármaztatást.

Ennek következtében a *Sp. dolbrogeae*-t a Mesospalaxoknak a *Sp. Ehrenbergi*-ből létrejött közös ősalakjára kell visszavezetnünk, a melynek a Balkán-félsziget keleti tájaira bevándorolt alakjaiból egy sokáig összefüggött közös ágon jött létre a két testvérfajta, a *Sp. m. dolbrogeae* és a *Sp. m. turcicus*.

12. *Spalax monticola monticola* NHRG.

Spalax monticola (part.) NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1898, p. 6.

A vizsgálat anyaga.

1. Fiatal példány koponyája Boszniából Kupreš vidékéről. A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona. A *Spalax monticola* NHRG typusa.

2. Valamivel idősebb hím-példány koponyája és bőre ugyanonnan. HALBMANN JÓZSEF gyűjtése. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2509. sz.).

3. Középkorú nőtény koponyája és bőre ugyanonnan. HALBMANN J. gyűjtése. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2646. sz.).

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb példány kitömött bőre 215 mm. hosszú.

Szőrzete leginkább a *Sp. m. hellenicus*-éhoz hasonló; kissé laza, hosszú és puha. Felül palaszürke, barnásszürke árnyalattal. A fej teteje hamuszürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj szürkésfehér, élesen felütlő. A test alsó oldala feketés palaszürke, a has közepén rhombusalakú hófehér folttal.

A koponya bélyegei.

A koponya közepes nagyságú; a rendelkezésemre álló legnagyobb, de még csak középkorú példány egész hosszúsága 49,3 mm.

Arczorra meglehetősen hosszú és keskeny; az állközti csontok elején kevésbé befűződött, azután hátrafelé egyfolytában szélesedő s tövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt jóval keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek, közvetlenül legnagyobb szélességük mögött határozottan befűződtek, azután a befűződés mögött mintegy hosszúságuk első harmadáig szélesedők s itt ugyanolyan szélesek, mint elül, erre másodszor is befűződnek s hátsó felükben egyenletesen keskenyedve¹ mennek a homlokcsontokig. Hátsó körülbelül ugyanolyan hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat — főképen fiatal példányokon — csaknem elérik; kissé hosszabbak, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

Homlokcsontjainak orrtövi nyújtványa oly rövid, hogy legfeljebb az orrtövi lyuk hátsó harmadáig ér. A homlok-orrcsonti varrat enyhén előre homoruló. A homlokcsont elülső széle sem orr-állközti, sem orrközi nyújtványt nem bocsát.

A falcsontok idősebb példányokon rövidek és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt jóval keskenyebbek, mint a mely

¹ A legnagyobb példányon az orrcsontok hátsó vége kiszélesedett, ez azonban rendellenes tulajdonság.

szélesek a lambdavarrraton; elülső hegyük nem éri el a homlok-szorost. Egyenként trapézalakúak; két külső oldaluk kevésbé kikanyarított; csak valamivel hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavarrraton.

Felső nyakszirtesontja rövid, sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága. Rövidségének következtében a koponya magassága idősebb példányokon is kétszernél többször (2·23—2·26-szor) foglaltatik a lambdavarrrattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak közepes nagyságúak, kerekded-háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könycsont felülről nem látszik.

A járomívek felülről tekintve lapos domborulatúak, tövükön, közvetlenül az orrtövi lyukak két oldalán, keskenyek; oly keskenyek, mint a *Sp. hungaricus*-on; középső részük csaknem egyenes; az orrtövi lyuk felé felhágó águk keskeny.

A dobüreg bejárata tágas; keresztátmérője a legidősebb koponyán 3·6 mm. hosszú.

A szájpádláslyukak rövid, de annyira hátul fekszenek, hogy hátsó végük elér, sőt némelykor túl is haladja a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpádlás elülső része határozottan hosszabb a hátulsónál.

Az inycsontok az inycsonti nyílások mögött hosszában mélyen árkoltak; hátsó szélük mindig jóval a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal elé esik a középvonalban tompaszögletet alkot, vagy egyenes.

Az inycsonti nyílás a második fogmeder közepével áll szemközt.

A szárny- és a toroknyújtványok vaskosabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs nagyon hasonlít a *Sp. hungaricus*-éhoz, azonban fogmedri nyújtványa hátulról tekintve csak kissé magasabb¹ a metszőfog alveolusától mérve valamivel rövidebb a bütyöknyújtványnál.

¹ NEHRING szerint a fogmedri nyújtvány hátulról tekintve a lacsonyabb a bütyöknyújtványnál, a mi azonban — függőlegesen beállított koronanyújtvány mellett — nem áll.

NEHRING kiemeli, hogy a boszniai (és hercegovinai) alak *canalis mandibularis*-ának hátsó nyílása hasítékalakú, holott a *Sp. hungaricus*-é köralakú, én azonban e tekintetben nem találtam határozott különbséget.

A koponya méretei (mm.-ben)	<i>Sp. m. monticola</i>			<i>Sp. m. hercegovinensis</i> , Ulog-Obruja, ad. ♂
	Kuprés, juv.	Kuprés, semiad. ♂	Kuprés, ad. ♀	
Egész hosszúság	41·5	—	49·3	54
Magasság	15	15·6	17·2	18·8
Az orrcsontok hosszúsága.....	17·3	—	20·6	20·6
Az orrcsontok szélessége	5·7	—	7	8
A homlok- és falcsonthosszúsága	16·8	16·1	19	22
A falcsonthosszúsága	8·6	7·2	8·2	8
A két falcsonthosszúsága elül	10·3	9·5	8	9·8
A két falcsonthosszúsága a lambdavarraon..	13·2	13	13	13
A lambdavarraonról az orr csúcsáig	33·5	—	39	41·8
A felső nyakszirtcsont hosszúsága	12·7	13·4	14·8	15·8
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén)..	9	9·2	10	11·4
Az orrtővi lyukak köze.....	7·4	7·1	7·8	9·4
Homlokszoros	7·9	7·4	7	7·4
Járomszélesség	29·1	30·7	35	39·8
A koponya alaphosszúsága	33	34·3	39·9	43·2
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	5·9	6·3	7	8
A felső szájpádlás elülső része	10·3	10·7	12·2	12·1
A felső szájpádlás hátulsó része	9·8	10	12	¹ 15·3
A szájpádláslyuk hosszúsága	3·5	3·6	4·2	3·5
Foghézag	13·3	14	16·6	18·3
Egy felső metszőfog szélessége a közepén....	1·9	2·1	2·5	2·8
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén....	2·1	2·3	2·7	3
A felső zápfogsor hosszúsága	7·5	7·3	8	8
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7·3	6·8	7·3	7·4
Az alsó állkapocs bütykhosszúsága	25	25	27·8	30·2
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága.....	24·6	24·6	27·4	30·8

¹ A középtüske hegyéig 15·8 mm.

Fogazat.

M e t s z ő f o g a k.

Mind a felső, mind az alsó metszőfogak elülső oldala hosszúkás szemecskékkel szabálytalanul ránczolt. Az alsókon egy középső barázda vagy zománcborda nyoma s egy határozott belső borda látszik.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XI. tábla, 1—18. rajz.)

M. 1. sup. A rágólap alakja (1—3. rajz) leginkább a *Sp. m. turcicus*-éhoz hasonló s nyilván fejlődésmenete is ugyanolyan, ámbár úgy látszik, hogy a *Sp. m. turcicus* járulékos kis zománczredője (a harmadik külső redő) már elenyészett. Nevezetes, hogy az a hosszanti zománczbarázda, a mely a *Sp. m. turcicus* fogának elülső oldalán is gyakran megjelenik, itt már megállandósult, mert mind a három példányon megvan, ámbár a jobboldali fogon némelykor hiányzik.

M. 2. sup. Ifjabb korában — a *Sp. m. turcicus*-éhoz hasonlóan — egy egyöblű belső s egy kétöblű külső zománczredő jellemzi (5. rajz) s az első zománczsziget itt is a külső redő elülső öbléből jön létre (6. rajz). A legfiatalabb példányon a rágólap keresztágának külső vége külön kis gumó képében hasadt le (4. rajz), a mi azonban csak egyéni vonás lehet.

M. 3. sup. A legfiatalabb rágólap, a mely bizonyára itt is három szakaszból olvadt össze, egy külső zománczredő s annak a rágólap közepébe nyomult soköblű ürege által jellemzett sarlóalakot tüntet fel (7. rajz). A fejlődés további menete (8. és 9. rajz) ugyanolyan, mint a *Sp. m. turcicus* fogán.

M. 1. inf. Alakja és fejlődésmenete (10—12. rajz) csak annyiban különbözik a *Sp. m. turcicus*-étől, hogy az ifjúkori rágólap két belső zománczredője közt levő csapalakú nyújtvány nagyon megvékonyodott s már korán összeolvad a rágólap hátsó szakaszával, úgy hogy a hátsó zománczsziget nagyon korán jelenik meg s nagyon előre toltott (10. és 11. rajz). Ez a zománczsziget kezdetben hosszúkás, szabálytalan alakú és vékonyfalú, de már a következő fokon (12. rajz) a *Sp. m. turcicus*-éhoz hasonló. A külső főredő előtt itt is megvan a *Sp. m. turcicus* járulékos kis zománczszigete.

M. 2. inf. Ez a fog is a *Sp. m. turcicus*-énak fejlődésmenetét követi (13—15. rajz), azonban a rágólap hátsó felében már fiatal korban meg-

jelenik a hátsó-belső zománczredőnek megfelelő zománczsziget, a nélkül, hogy magának a redőnek nyoma volna. Az említett zománczsziget korábban enyészik el, mint a *Sp. m. turcicus*-é (14. rajz). A végső fokozat (15. rajz) a *Sp. m. turcicus*-énak megfelelő.

M. 3. inf. Fejlődésmenete (16—18. rajz) ugyanolyan, mint a *Sp. m. turcicus*-é, a mit a végső fokozat (18. rajz) teljes azonossága is bizonyít, mindazonáltal az ifjúkori rágólap már haladottabb fokon van, mert belső zománczredője nagyon rövid és keskeny, úgy hogy a rágólap elülső és hátsó szakasza a belső szélén már ifjú korban csaknem érintkezik egymással.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXV. tábla, 1—8. rajz.)

M. 1. sup. (2. rajz). Gyökerei vaskosabbak, mint a *Sp. turcicus*-éi, de lényegileg csak abban térnek el, hogy az elülső-külső gyökér (*b*) már nagyrészt összeolvadt a kéthegyű belső gyökérrel (*a*); a hátsó-külső gyökér (*c*) kívül barázdás s még teljesen szabad. A gyökerek nagyon hasonlítanak a *Sp. hungaricus*-éhoz, de a hátsó-külső gyökér jóval hosszabb. A fogmeder (1. rajz) a gyökerek alkatának megfelelően háromgödörös, de az elülső-külső s a belső gödör közfala alacsony.

M. 2. sup. (3. rajz). Villásan kettéágazó belső gyökere (*d*) a *Sp. m. turcicus*-éra s a *Sp. hungaricus*-éra is emlékeztet. Az elülső-külső gyökér (*e*) már teljesen összeolvadt a belsővel, ép úgy a hátsó-külső gyökér (*f*) is, úgy hogy csak a két külső gyökér közt marad határozott rés. Ennek megfelelően a gyökérmeder (1. rajz) együregű, fenekén négy gödörre osztott s csak külső szélén tüntet fel egy magas csökevényes közfalat, a mely a két külső gyökeret választja el egymástól.

M. 3. sup. (4. rajz). Három hosszú s aránylag karcsú gyökere a *Sp. m. turcicus*-éra emlékeztet, azonban a belső (*g*) s a hátsó-külső gyökér (*i*) teljesen összenőtt s az elülső-külső is egy vékony csontlemez által függ össze a másik kettővel. Ennek megfelelően a fogmeder (1. rajz) kétüregű, de az elülső-külső gyökér gödrét (*h*) keskeny rés köti össze a hátsó közös üreggel (*g*, *i*).

M. 1. inf. (6. rajz). Két erőteljes, csaknem egyközű s körülbelül egyforma hosszú gyökere teljesen szabad. Ennek megfelelően a fogmeder (5. rajz) erőteljes keresztfal által két üregre osztott.

M. 2. inf. (7. rajz). Két gyökere csaknem egyforma hosszú s egy közbülső csontlemez által egész hosszúságában össze van egymással

kötve. Ennek megfelelően a fogmeder (5. rajz) együregű s a két gödröt egymástól eredetileg elválasztó közfalnak csak a külső része maradt meg.

M. 3. inf. (8. rajz). Gyökerei a *Spalax turcicus*-éihoz hasonlóak, de egész hosszúságukban össze vannak kötve, úgy hogy csak a hegyük szabad. A fogmeder (5. rajz) együregű, mert közfala a közepén szélesen megszakított.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola monticola* Boszniában, még pedig Kupres közeliében, a tenger színe felett körülbelül 1200 m. magasságban elterülő fennsíkon fordul elő. Innen származtak NEHRING első példányai, a melyeket *Spalax monticola* néven írt le s a Magyar Nemzeti Múzeum két példánya is ide való.

Származástani kapcsolat.

A koponya nagy hasonlóságának láttára a *Spalax monticola monticola*-t első szempillantásra a *Sp. m. turcicus* egyenes leszármazottjának vélhetnők, azonban az alsó állkapocs és a fogazat egyes bélyegeinek lelkiismeretes mérlegelése után nagyon kétségesse válik ennek a feltevésnek a helyessége.

Koponyája ugyan kisebb s arczorra karcsúbb, mint a *Sp. m. turcicus* öreg példányaié, azonban az ismertetett példányok még nem meglett korúak, úgy hogy ez a különbség minden jelentőség nélkül való. Az orrcsontok alakja teljesen egybevágó s aránya nagyon kevésse különböző. A homlokcsont orrtövi nyújtánya már valamivel rövidebb, mint a *Sp. m. turcicus*-é, a mi a törzsfejlődési haladás jele s teljesen megfelel a törzsfejlődés más sorozatokon is tapasztalt irányának. A homlok-orrcsonti varrat mind a két alakon egyformán előre homoruló s a falcsontok alakjában és arányában, valamint a felső nyakszirtecsont s a koponya magassága tekintetében sincs eltérés. A *Spalax m. monticola* orrtövi lyukai már valamivel kisebbek, a mi a törzsfejlődési haladottnak rendes jele. A járomívek teljesen egyformák s a dobüreg bejárata is egyformán tágas. Nevezetes eltérés mutatkozik abban, hogy a felső szájpadrás elülső része hosszabb, mint a hátulsó, holott a *Sp. m. turcicus*-é ritkán haladja meg a szájpadráslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolságot; ez az eltérés is a *Spalax m. monticola* haladottnabb fokának a kifejezője, mert általános szabály, hogy a haladottnabb alakok felső szájpadrásának a hátsó része megrövidül (*Sp. hungaricus*, *Sp. microphthalmus*). Ennek kitünő mértéke az a tulajdonság, hogy

a míg a *Sp. turcicus* inycsontjának a hátsó szélé a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik, addig a *Sp. m. monticola*-é már mindig eme vonal előtt ér véget. Végül a *Sp. m. turcicus* inycsonti tüskéje a *Sp. m. monticola* koponyáján már tetemesen megcsappant s az inycsonti nyílás kissé előbbre tolódott, a mi nyilván az inycsont megrövidülésének a következménye.

A koponya bélyegeinek összehasonlítása tehát határozottan megengedi, hogy a *Spalax m. monticola*-t a *Sp. m. turcicus*-ból származtassuk, azonban a fogazat tulajdonságai már némi akadályt gördítenek eme levezetés útjába, mert a *Sp. m. turcicus* felső zápfogainak gyökerei jóval karcsúbbak, minthogy pedig ez az utóbbi alak kétségtávol a Mesospalaxoknak a *Sp. Ehrenbergi*-ből létrejött közös ősfarmájából keletkezett, nem tehető fel, hogy a *Sp. Ehrenbergi* aránylag vaskosabb gyökerei előbb megvékonyodtak, azután a *Spalax m. monticola*-n újból megvastagodtak volna. Az említett levezetésnek hasonló, ha talán nem is lényeges akadálya az, hogy a *Sp. m. turcicus* első alsó zápfogának elülső gyökere jóval rövidebb a hátulsónál, holott a *Spalax m. monticola*-é — a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan — csaknem ép oly hosszú.

Még inkább s most már feltétlenül hajótörést szenved ez a levezetés az alsó állkapocs alkatán. A *Spalax m. monticola* alsó állkapcsán ugyanis a korona-fogmedri vájulat ép olyan keskeny és csúcsosan kerekített, mint a *Sp. Ehrenbergi*-én, holott a *Sp. m. turcicus* eme vájulata jóval szélesebb és laposan kerekített; továbbá a *Spalax m. monticola* alsó állkapcsának fogmedri hosszúsága rövidebb a bütykhosszúságnál s a *Sp. Ehrenbergi*-é is ugyanilyen, de a *Sp. m. turcicus*-é már mindig hosszabb. A mily természetes, hogy a *Sp. Ehrenbergi* jellemző tulajdonságai a *Sp. m. turcicus*-on bizonyos irányban módosultak, ép oly kevésbé hihető, hogy egy esetleg a *Sp. m. turcicus*-ból származott alakon ismét visszanyerték volna eredeti minéműségüket.

Mindezek alapján semmikép sem valószínű, hogy a *Spalax m. monticola* a *Sp. m. turcicus*-ból származott volna, ellenben minden nehézség nélkül vezethető vissza a Mesospalaxoknak a *Sp. Ehrenbergi*-hez még nagyon közel álló közös ősére. Az a nagy megegyezés, a mely a *Spalax m. monticola* és a *Sp. m. turcicus* zápfogainak rágólapján nyilvánul, csak annak a jele, hogy mind a két alak ebből a közös ősből jött létre s egy ideig közös csapáson haladt, utóbb azonban az illető vidékek természete szerint eltérő alakban fejezte be fejlődését.

A *Sp. m. monticola* egyes bélyegei tekintetében nagyon közel áll a *Sp. hungaricus*-hoz, a nélkül azonban, hogy közvetlen származástani kapcsolat volna közöttük kimutatható. Felső szájpaplásának hátsó

része ép oly rövid s inycsontjának hátsó széle ép úgy a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal elé esik, mint a *Sp. hungaricus*-é. A zápfogak koronájának és gyökereinek alkatában is sok hasonlóság nyilvánul eme két fajon s különösen nagyon figyelemre méltó, hogy a *Sp. m. monticola* harmadik alsó zápfogának ifjúkori belső zománczredője már nagyon rövid és keskeny, úgy hogy a rágólap elülső és hátsó szakasza a belső szélén már nagyon ifjú korban csaknem érintkezik egymással, tehát már csaknem azon a fokon áll, mint a *Sp. hungaricus*, a mely fajnak eme fogán a belső zománczredő már teljesen elenyészett.

A megegyezésnek eme jeleit csakis a párhuzamos fejlődés eredményének tekinthetjük és korántsem következtethetünk belőlük arra, hogy az egyik faj a másikból jött létre. A *Sp. hungaricus* azért nem keletkezhetett a *Sp. m. monticola*-ból, mert az utóbbi faj első felső zápfogának elülső zománczbarázdája és zápfogai egyes gyökereinek összenövése következtében már sokkal haladottabb fokon áll, semhogy az ezekben ősi fok álló *Sp. hungaricus* kiindulásául szolgálhatott volna. Viszont a *Sp. m. monticola* sem jöhetett létre a *Sp. hungaricus*-ból, mert hosszabb orrcsontjai, homlokcsontjának orrtövi nyújtványa, rövid szájpadráslýukai, alsó állkapcsának a bütyökhosszúságnál valamivel rövidebb fogmedri hosszúsága és harmadik alsó zápfogának ifjú korában még meglevő belső zománczredője tekintetében ősi fokon van, mint a *Sp. hungaricus*.

A fentebb említett megegyező tulajdonságoknak tehát egymástól függetlenül kellett létrejönniök, mert hogy a két faj kapcsolata már régen megszűnt, azt mindegyiküknek külön fajú bolhája is bizonyítja. Miként KOHAUT REZSŐ, korán elhunyt érdemes zoologusunk kimutatta, a *Sp. m. monticola* a *Typhlopsylla monticola* KOHAUT,¹ a *Sp. hungaricus* pedig a *Typhlopsylla typhlus* MOTSCH.² nevű bolhafajnak a gazdája.

13. *Spalax monticola hercegovinensis*, n. subsp.

Spalax monticola (part.) NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1898, p. 6.

¹ KOHAUT REZSŐ, Egy új bolhafaj Boszniából; Ann. Mus. Nat. Hung., II, 1904, p. 87, fig.

² KOHAUT REZSŐ, Magyarország bolhái; Állattani Közlemények, II, 1903, p. 56, tab. VI, fig. 5.

A vizsgálat anyaga.

Felnőtt, nyilván hímpéldány koponyája Hercegovinából (Ulog-Obruja). A berlini állatorvosi főiskola tulajdona. A *Spalax monticola* NHRG cotypusa.

A koponya bélyegei.

A hercegovinai *Spalax* koponyája (1. tábla, 5. rajz) nagy hasonlósága dacára is oly határozottan különbözik a boszniai példányokétól, hogy semmikép sem azonosítható velük.

A koponya közepes nagyságú; egész hosszúsága 54 mm.

Arczorra aránylag rövidebb és szélesebb, tehát vastkosabb, mint a *Sp. m. monticola*-é.

Orrcsontjainak szabása ugyanolyan, mint a *Sp. m. monticola*-é, de formájuk kevésbé kifejezett és rövidebbek, mint a homlok-sa falcsont együttes hosszúsága, mert távolról sem érik el az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat.

Homlokcsontjainak nincs orrtövi nyújtványuk. A homlok-orrcsonti varrat előre domborodó.

Falcsontjai aránylag szélesebbek, mint a *Sp. m. monticola*-éi; hátsó-külső oldaluk kifelé domborodó, az elülső kissé kikanyarított.

Felső nyakszirtcsontja ugyanolyan, mint a *Sp. m. monticola*-é. A koponya magassága 22-szor foglaltatik a lambdavarattól az orrcsúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak ugyanolyan alakúak, de aránylag nagyobbak, mint a *Sp. m. monticola* koponyáján.

A könycsont felülről itt sem látszik.

A járomívek közvetlenül az orrtövi lyukak két oldalán sokkal szélesebbek, mint a *Sp. m. monticola*-éi, csaknem annyira kidomborodók, mint a *Sp. m. syrmienensis*-éi; az orrtövi lyuk felé felhágó águk széles és felülről tekintve egész lapjával látszik.

A külső hangjárat ugyanolyan tágas, mint a *Sp. m. monticola*-é; keresztátmérője 4.1 mm.

A szájpádláslyukak nagyon rövidek, hátsó végük távolról sem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpádlás elülső része aránylag sokkal rövidebb, mint a *Sp. m. monticola*-é, mert csak oly hosszú, mint a szájpádláslyuktól az inycsonti nyílás közepéig terjedő távolság.

Az inycsontok hátsó széle jóval a két harmadik fogmeder hátsó

szélét összekötő vonal mögé esik s a középvonalban erőteljes tövist bocsát hátrafelé.

Az inycsonti nyílás pontosan a második és harmadik fogmeder határfalával szemközt áll.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs ugyanolyan szabású, mint a *Sp. m. monticola*-é, de fogmedri nyújtvánja a metszőfog alveolusától mérve valamivel hosszabb a bütyöknýújtványánál.

A koponya méretei a *Sp. m. monticola* táblázatában foglaltatnak (124. lap).

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső metszőfogak elülső oldala hosszúkás szemecskékkel szabálytalanul ránczolt; az alsóké ugyanolyan, de még egy elmosódott középső barázdát is feltüntet.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XI. tábla, 19—24. rajz.)

M. 1. sup. (19. rajz). A középkorú fog rágólapja egy nyitott belső s ugyanilyen hátsó-külső zománczredőt tüntet fel; az elülső-külső redő már zománcszigetté lett s a fog elülső oldalán éles, hosszanti zománczbarázda van, ép úgy, mint a *Sp. monticola*-én.

M. 2. sup. (20. rajz). A rágólap első szempillantásra kissé idegen-szerűnek látszik, mert elülső szakasza — egyéni tulajdonságképen — még nem olvadt össze a hátulsóval. Ezt nem tekintve azonban ugyanolyan, mint a *Sp. m. monticola* megfelelő korú foga. Az első zománczsziget bizonyára itt is a külső zománczredő elülső öbléből jött létre.

M. 3. sup. (21. rajz). A középkorú rágólap nem különbözik a *Sp. m. monticola*-étól.

M. 1. inf. (22. rajz). A rágólap előhaladottabb kora daczára is megőrizte még a külső főredő előtt levő járulékos kis zománczredőt, a mely a *Sp. m. monticola* fogán már jóval fiatalabb fokon elenyészett. Az elülső-belső redő öbölvége már külön zománczszigetté hasadt le, s mint ilyen, a *Sp. Ehrenbergi*-vel való közeli kapcsolatnak a jele. A *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző hátsó-belső redő a rágólap hátsó

felében zárt zománcsziget alakjában mutatkozik s feltűnő, hogy még ebben a korban sem enyészett el.

M. 2. inf. (23. rajz). A rágólap egy nyitott külső redőt s egy az elülső-belső redőből keletkezett nagy zománcszigetet tüntet fel. Hátsó felében a *Sp. Ehrenbergi* hátsó-belső zománczredőjének megfelelő elég erőteljes zománcsziget mutatkozik, a mely feltűnően sokáig maradt meg s ismét a *Sp. Ehrenbergi*-vel való szoros összefüggés jele.

M. 3. inf. (24. rajz). A rágólap a *Sp. m. monticola*-énak megfelelő, azzal a bizonyára csak egyéni különbséggel, hogy a belső zománczredő két zománcszigetet hozott létre.

A zápfogak gyökerei és fogmedrei.

A hercegovinai *Spalax* zápfogainak gyökerei és fogmedrei annyira megegyeznek a boszniai alakéval, hogy fölöslegesnek tartom azokat az apró eltéréseket tüzetesebben leírni, a melyek értéke egyetlen példány alapján amúgy sem volna megállapítható.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola hercegovinensis*-t csupán amaz egyetlen példány koponyája alapján ismerem, a melyet NEHRING a boszniai *Spalax*-szal *Sp. monticola* néven egyesített. Ezt a példányt Hercegovinában Ulog-Obruja környékén, a tenger színe felett mintegy 1200 m. magasságban fekvő legelőn fogták.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola hercegovinensis* a Mesospalaxoknak a *Sp. Ehrenbergi*-hez nagyon hasonló közös törzsalakjára vezetendő vissza, a melyhez egyes bélyegei tekintetében még jóval közelebb áll, mint a boszniai *Sp. m. monticola*, mindazonáltal némely tulajdonságában már haladottabb fokon van emennél s épen ez a legvilágosabb bizonyítéka annak, hogy nem ettől származott.

Koponyájának nagysága, rövidebb és szélesebb arczorra, rövidebb orrcsontjai, homlokcsontjainak már veszendőbe ment orrtövi nyújtványai, az előre domborodó homlok-orrcsonti varrat, a járomív tövének kiduzzadása s alsó állkapcsa fogmedri nyújtványának hosszúsága tekintetében már haladottabb fokon áll a *Sp. m. monticola*-nál, azonban

szélesebb falcsontjai, nagyobb orrtövi lyukai, nagyon rövid szájpadrá-lyukai, felső szájpadrása hátulsó részének hosszúsága, az erőteljes inycsonti tövis s végül az inycsonti nyílás helyzete tekintetében még közelebb áll a *Sp. Ehrenbergi*-hez, mint a *Sp. m. monticola*.

Ezt a közeli kapcsolatot a zápfogak rágólapjának szerkezete is igazolja, mert az első alsó zápfog elülső-belső zománczredője átmene-tileg két zománczszigetet hoz létre, továbbá az első és második alsó zápfog hátsó-belső redőjéből keletkezett zománczsziget még oly korban is megvan, a mikor a *Sp. m. monticola*-é már régen elenyészett. Mindazonáltal az alsó metszőfog középső árka, az első felső zápfog elülső zománczbarázdája s a zápfogak gyökereinek és fogmedreinek azonos szerkezete arról tanúskodik, hogy a *Sp. m. hercegovinensis* és a *Sp. m. monticola*, a mainál fejletlenebb, talán a *Sp. m. turcicus*-hoz hasonló alakban sokáig közös vonalon haladtak és csak az általuk birtokba vett területen váltak két külön alakká.

A *Sp. m. hercegovinensis* koponyájának alkatában oly közel áll a *Sp. m. turcicus*-hoz és zápfogai koronájának szerkezetében is annyira megegyezik vele, hogy minden nehézség nélkül volna tőle származtatható. Ennek a megoldásnak a *Sp. m. hercegovinensis* zápfogainak gyökerei és fogmedrei sem mondanának ellen, mert a *Sp. m. turcicus*-szal szemben fennforgó különbségek a törzsfejlődési változások rendes irányában maradnak, mindamellett az alsó állkapocs alkata halomra dönti az egész okoskodást. A *Sp. m. hercegovinensis* alsó állkapcsának korona-fogmedri vájulata ugyanis épen olyan szűk és csúcsosan kerekített, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, holott a *Sp. m. turcicus*-nak ez a vájulata jóval szélesebb és laposabb, a miből világos, hogy a *Sp. m. hercegovinensis* közvetetlen őset a *Sp. m. turcicus*-nál korábbi alakban kell keresnünk.

14. *Spalax monticola syrmienensis*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

1. Négy fiatal és három felnőtt példány koponyája Ó-Pazuáról. A zágrábi múzeum tulajdona.

2. Felnőtt példány koponyája Ruma környékéről. A zágrábi múzeum tulajdona.

3. Felnőtt példány koponyája Mitrovicza környékéről. A zágrábi múzeum tulajdona.

4. Középkorú példány kissé hiányos koponyája és bőre a somogy-megyei Lelle környékéről. Gyűjtötte GAÁL GASZTON. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2185. sz.).

Külső bélyegek.

Szőrözete puha és laza. A test felső oldalán palaszürke, fakó vörhenyesszürke árnyalattal. A fej teteje hamvasszürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj szennyesfehér. A test alsó oldala feketés palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya (I. tábla, 6. rajz) közepes nagyságú; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 51,5 mm.

Arczorra rövid és meglehetősen széles; az állközti csontok elején nagyon kevésbé befűződött, hátrafelé egyfolytában szélesedő stövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt sokkal keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek, azután egyenletesen keskenyedve mennek a homlokcsontokig, azonban fiatal példányokon hosszúságuk első harmadában kissé kiszélesedők s a kiszélesedés előtt és mögött nagyon enyhén befűződtek. Hátul ugyanolyan hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el; rövidebbek, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

Homlokcsontjainak elülső oldalsarka nem alkot orrtövi nyújtványt s körülbelül az orrtövi lyuk hátsó harmadáig ér. A homlok-orrcsonti varrat előre domborodó. A homlokcsont elülső széle sem az állközti és az orrcsont, sem a két orrcsont közé nem bocsát nyújtványt.

A falcsontok idősebb korban meglehetősen hosszúak és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt sokkal keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarraon; elülső hegyükkel nem érik el a homlokszorost, de közel jönnek hozzá. Egyenként hosszú trapézalakúak; hátsó-külső oldaluk egyenes, az elülső kissé kikanyarított; jóval hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavarraon.

A felső nyakszirtecsont rövid; sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága még öreg példányo-

kon is kétszernél valamivel többször (2·10—2·17-szor) foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak nagyok, kerekded-háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

Külön könycsont felülről nem látszik.

A járomívek felülről tekintve lapos domborulatúak, az orrtövi lyukak két oldalán szélesre kihajlók (még valamivel szélesebbre, mint a *Sp. m. hercegovinensis*-en); az orrtövi lyuk felé felhágó águk keskeny.

A külső hangjárat tágas; keresztátmérője az öreg koponyákon 3·5 mm. hosszú.

A szájpaddáslyukak keskenyek, de meglehetősen hosszúak, úgy hogy hátsó végük öreg példányokon csaknem eléri a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpaddás elülső része csaknem époly hosszú, mint a hátsó.

Az inycsontok mindegyike az inycsonti nyílás mögött hosszában besüppedt; hátsó széle fiatalabb példányokon rövid, széles alapú nyújtvány alakjában ugrik elő a középvonalban,¹ de öreg példányokon egyenes; e mellett kissé a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik.

Az inycsonti nyílás a második fogmeder közepével szemközt, vagy kissé hátrább áll.

A szárny- és toroknyújtványok vaskosabbak, mint a *Sp. Ehrenbergi* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs (IV. tábla, 2. rajz) egész alkatában leginkább a *Sp. hungaricus*-éhoz hasonlít, azonban a következő bélyegeken mégis határozottan különbözik tőle.

Koronanyújtványának hátsó széle csaknem egyenes s tövén éles töréssel fordul a bütyöknyújtvány felé.

Szögletnyújtványának teste alacsonyabb, hegye pedig hosszabb, határozottabban hátrafelé irányuló, a fogmedri nyújtvány tövétől nagyobb köz által elválasztott s hegyének lelapult pereme szélesebb.

A fogmedri nyújtvány hátulról tekintve határozottan magasabb ugyan, de a metszőfog alveolusától mérve gyakran rövidebb a bütyöknyújtványnál.

¹ A lellei példányon is ilyen.

A belső nyereg szélesebb s a bütyöknújtvány többnyire hosszabb és kevésbé rézsútos, mint a *Sp. hungaricus*-é.

A koponya méretei (mm.-ben)	<i>Sp. m. syrmienensis</i>			<i>Sp. m. serbicus</i> , Piot, ad. ♂
	Ó-Pazua, juv.	Lelle, semiad.	Ó-Pazua, ad. ♂	
Egész hosszúság	37'5	42	51'5	51
Magasság	14	15'1	19	19
Az orrcsontok hosszúsága	15	17	20	19'3
Az orrcsontok szélessége	5'2	6'6	7'3	7'6
A homlok- és falcsonthosszúsága	16'1	—	20'8	21'1
A falcsonthosszúsága	9	—	11	8
A két falcsonthosszúsága elül	11	—	9'2	7'9
A két falcsonthosszúsága a lambdavarraon ..	13'4	—	13'3	10'5
A lambdavarraonról az orr csúcsáig	30'5	—	40	39'5
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	11'8	—	15	15'5
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén) ..	8'3	9'1	10'7	10'7
Az orrtővi lyukak köze	7'3	8'5	8	8'5
Homlokszoros	8'6	—	7'5	7'5
Járomszélesség	27	—	38	38'3
A koponya alaphosszúsága	30'5	34	42'2	41'8
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	6	6'1	7'8	8
A felső szájpadlás elülső része	8'8	10'3	12'9	12'3
A felső szájpadlás hátsó része	9'8	11	13'1	14
A szájpadláslyuk hosszúsága	3'2	4'1	4'5	3'8
Foghézag	11'5	13'6	18'2	17'7
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	1'8	2'1	2'7	2'7
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	1'8	2'2	2'8	2'7
A felső zápfogsor hosszúsága	7	8	7'5	8'4
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7'2	7'5	7'1	7'4
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	22'6	25	29	30
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	23	25	28'3	28'5

Fogazat.

Metszőfogak.

A metszőfogak teljesen ugyanolyanok, mint a *Sp. monticola*-éi.

¹ Közepén 11 mm. széles.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XII. tábla és XV. tábla, 30, 31. rajz.)

M. 1. sup. A legfiatalabb rágólapot egy belső és két külső zománcz-redő tünteti ki (1. rajz). A *Sp. Ehrenbergi* fiatalkori járulékos külső (harmadik) zománcz-redője, a mely még más Mesospalaxokon (*anatolicus*, *turcicus*, *dolbrogeae*) is előfordul, már elenyészett. A fog elülső oldalán két hosszanti zománczbarázda vagy enyhe hosszanti vágulat (XV. tábla, 30. rajz) látszik, a mely azonban az idősebb példányokon már nincs meg. A fejlődés további menete (2—5. rajz) olyan, mint a Mesospalaxok bármely faján. Az öreg fogon három zománczsziget van (5. rajz).

M. 2. sup. A legfiatalabb rágólapot egy egyöblű belső s egy kétöblű külső zománcz-redő jellemzi (6. és 7. rajz).¹ Az első zománczsziget a külső redő elülső öbléből jön létre (8. rajz), azután a külső redő hátsó öble lesz zománczszigetté (9. rajz) s miután a belső redő is becsukódott, az öreg fogon három zománczszigetet találunk, a mely még a nagyon lekopott fogon is látható (10. rajz).

M. 3. sup. A legfiatalabb rágólap két egymás mögött fekvő szakaszból áll (11. rajz), melyek közül az elülső még fiatalabb korában nyilván két egymás mellett fekvő gumóból volt összetéve.² A két szakasz a belső szélén már nagyon korán összeolvad, miáltal a rágólap sarlóalakúvá válik s egy külső zománcz-redővel közlekedő, soköblű, középső, nagy üreg által van kitüntetve (12. rajz). A rágólap ezen a fokon feltűnően hasonlít a *Sp. m. anatolicus* (VIII. tábla, 11. rajz) és a *Sp. m. hellenicus* (VIII. tábla, 37. rajz), nemkülönben a *Sp. m. turcicus* (IX. tábla, 9. és 11. rajz) és a *Sp. m. monticola* (XI. tábla, 7. rajz) megfelelő korú rágólapjához. A bonyolódott szerkezetű középső üreg a kopás folyamán előbb két-, majd egyöblűvé lesz (14—16. rajz), míg végül egy középső zománczszigetté csukódik össze, a mely még a nagyon lekopott fogon is észrevehető (17. rajz). Az ifjúkori soköblű üreg legbelső öble néha átmenetileg külön zománczsziget képében fűződhetik le (13. rajz).

M. 1. inf. A legfiatalabb rágólap egy külső és két belső zománcz-redőt tüntet fel, a melyek közül a hátsó-belső redő már csaknem teljesen

¹ A lellei fiatal példány második felső zápfogán, még pedig a jobboldalin is, két külső zománcz-redő van, a mi azonban kétségkívül csak egyéni tulajdonság (XV. tábla, 30. rajz).

² A lellei fiatal példány rágólapjának két szakasza egyénileg kissé eltérő alakú (XV. tábla, 30. rajz).

zárt zománcszigetté lett (18. rajz és XV. tábla, 31. rajz).¹ A rágólap elülső végéhez közel egy jókora zománcsziget ötlik fel, a mely — úgy, mint a többi Mesopalaxokon (*anatolicus*, *monticola*, *turcicus* és *dolbrogeae*) — valószínűleg egy járulékos külső zománczredőből jött létre. Ez a járulékos zománcsziget csakhamar elenyészik s a hátsó is kisebbedik (19. rajz), úgy hogy a középkorú példányokat már csak egy külső, egyöblű s egy belső, kétöblű zománczredő tünteti ki (20. rajz), a melyek a meglett példányokon két zománcszigetté csukódnak össze (21—23. rajz).

M. 2. inf. A fiatal fogon egy külső s egy belső főredő, a rágólap hátsó karéján pedig egy nagy, zárt zománcsziget ötlik fel, a mely utóbbi kétségkívül a *Sp. Ehrenbergi* hátsó-belső redőjének felel meg (24. rajz). Érdekes s a *Sp. m. syrmienensis*-t jellemző az a tulajdonság, hogy a külső főredő előtt még egy t ö b b é - k e v é s b b é e r ő t e l j e s (24. és 25. rajz), a lellei példányon (a jobboldalin is) nagyon élesen kifejezett (XV. tábla, 31. rajz), j á r u l é k o s z o m á n c z r e d ő mutatkozik, a mely azonban csakhamar elenyészik. A hátsó zománcsziget sokáig megmarad s még a középkorú példányokon is megvan (26. rajz). A két főredő közül előbb a belső (27. rajz), majd a külső is zománcszigetté alakul (28. rajz), úgy hogy az öreg fog két zománcszigetet visel, a mely még a nagyon lekopott fogon is felismerhető (29. rajz).

M. 3. inf. A legfiatalabb rágólap egy két gumóból összeolvadt elülső s egy mögötte fekvő szakaszból áll (30. rajz), a melyek a középvonalban csakhamar akként olvadnak össze, hogy a szokásos S-alakú rágólap egy-egy s o k á i g m e g m a r a d ó külső és belső zománczredőt tüntet fel (31. és 32. rajz, XV. tábla, 31. rajz). Ezek közül előbb a belső (33. és 34. rajz), majd a külső redő is zománcszigetté csukódik össze (35. rajz), úgy hogy az öreg fog két zománcszigetet visel, a mely még a nagyon kopott fogon is észrevehető (36. rajz).

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXV. tábla, 9—16. rajz.)

M. 1. sup. (10. rajz). Az eredetileg háromgyökerű fog kétgyökerűvé vált, mert belső, két hegyes csúcsba kinyújtott gyökere (*a*) egész hosszú-

¹ A lellei példány külső zománczredője szuvasodás révén mélyebb, mint a szerémségi példányokon. A fogszűnnek ez az egyetlen esete, a melyet kétezernél több *Spalax*-fog között tapasztaltam. Érdekes, hogy a megfelelő jobboldali fog ugyanazon a helyen szuvas.

ságában összenőtt az elülső-külső, szintén hegyesvégű gyökérrel (*b*). A hátsó-külső gyökér (*c*) nagyon rövid és teljesen szabad. A fogmeder (9. rajz) élesen kétüregű.

M. 2. sup. (11. rajz). A belső, kissé kéthegeű gyökér (*d*) egész hosszúságában összenőtt a két külsővel (*e, f*), úgy hogy csak ez utóbbiak között marad határozott köz. Ennek megfelelően a fogmeder (9. rajz) együregű s csak a két külső gyökér gödre közt maradt meg a közfal.

M. 3. sup. (12. rajz). Mind a három kerekhegyű gyökere összenőtt, csak a két külső gyökér közt marad határozott köz. Az elülső-külső gyökér jóval rövidebb (*h*), a másik kettő (*g, i*) egyforma hosszú. A fogmeder (9. rajz) együregű, de a két külső gyökér gödre közt levő közfal még megmaradt.

M. 1. inf. (14. rajz). Két erőteljes gyökere teljesen szabad. A fogmeder (13. rajz) erőteljes, vastag közfal által két üregre osztott.

M. 2. inf. (15. rajz). Elülső, rövidebb gyökere (*l*) csontlemez által kapcsolódik a hátulsó, hosszabb gyökérhez (*m*). A fogmeder (13. rajz) együregű, mert közfalának csak a külső része maradt meg.

M. 3. inf. (16. rajz). Elülső rövidebb gyökere a hegyén bunkóalakúan megduzzadt (*n*) és egy közbülső csontlemez által függ össze a jóval hosszabb hátsó gyökérrel (*o*). A fogmeder (13. rajz) együregű, mert közfala nagyrészt elsatnyult, csak külső része maradt meg egy kis csapalakú nyújtvány alakjában.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola syrmensis* a Szerémségben van elterjedve, de Somogy megyében is előfordul. A Szerémségből Ó-P a z u a, R u m a és M i t r o v i c z a környékéről ismerem, a honnan Dr. LANGHOFFER ÁGOST zágrábi egyet. tanár szívességéből számos példány fordult meg kezemen. Somogy megyében Lelle környéken bukkant fel, a honnan GAÁL GASZTON küldött egy példányt a Magyar Nemzeti Múzeumnak.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola syrmensis* számos más Mesospalax-szal, így a *Sp. hungaricus*-szal is közeli kapcsolatban áll s kétségkívül abból a közös ágból eredt, a mely a *Sp. Ehrenbergi*-ből kiindulva a Mesospalaxok nyugati fajait létrehozta. Koponyaalkata s alsó állkapcsának általános szabása tekintetében leginkább a *Sp. hungaricus*-ra emlékeztet, ennek fejlettségi fokát azonban még nem érte el, járomívei kezdetének két-

oldali kiduzzadása pedig a *Sp. m. hercegovinensis* közelébe hozza. Zápfogainak koronaszerkezete általában a Mesospalaxok alakkörének megfelelő, a mit leginkább az ifjú és középkorú példányok harmadik alsó zápfogának S-alakú rágólapja bizonyít. Külön, ámbár csak átfutó fajbélyege: a második alsó zápfog járulékos külső zománczredője. Zápfogainak gyökerei s foggödrei tekintetében nagyon kevésbé különbözik a *Sp. m. monticola*-tól, csak hogy a felső zápfogak gyökereinek nagyobb mértékű összeolvadásánál fogva már valamivel haladottabb fokon áll.

Ha a *Sp. m. syrmienensis*-t a Mesospalaxok körének valamelyik alakjából akarnók levezetni, csakis a *Sp. m. monticola* jöhetne tekintetbe, a mely azonban azért nem válik be törzsalakul, mert első felső zápfogának állandó és nagyon éles elülső zománczbarázdája tekintetében már annyira kiegyénült, hogy nem szolgálhat a *Sp. m. syrmienensis*-hez vezető alakul; ugyanis lehetetlen, hogy egy fokozatos, hosszú fejlődés útján szerzett bélyeg, miután fejlettségének tetőpontjára emelkedett, mindjárt a fajnak legelső sarjadékán hirtelen és nyomtalanul elveszhessen.

15. *Spalax monticola serbicus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

Felnőtt hím példány koponyája és bőre Szerbiából, Pirot környékéről. Gyűjtötte Dr. HORVÁTH GÉZA 1902 szept. 17-én. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2518. sz.).

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló kitömött bőr 203 mm. hosszú.

Szőrözete tömött, aránylag rövid s kissé érdes. Felül fakó rozsdaszínű. A fej teteje hamvasszürke, az orrporcz mögött sárgás-fehér folttal. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj sárgás-fehér, élesen felötlő. Az alsó oldal sötét palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya közepes nagyságú; egész hosszúsága 51 mm. Egész alkatában leginkább a *Sp. hungaricus*-éhoz, azonban egyes bélyegeiben más alakokéhoz is hasonlít, mindazonáltal ezek egyikével sem azonosítható.

Arczorra meglehetősen rövid és széles; az állközti

csontok elején nincs befűződve, hátrafelé egyfolytában enyhén szélesedő s közepetáján a legszélesebb, azután ismét enyhén keskenyedő s tövén valamivel keskenyebb, mint a közepén; az orrtövi gödrök közt jóval keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elülső szélesek, első harmadukig hirtelen keskenyedők s innen enyhén keskenyedve mennek a homlokcsontokig; hátul határozottan rövidebbek, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el; a homlok- és a falcsonthoz együttes hosszúságánál rövidebbek.

Homlokcsontjainak elülső oldalsarka nem alkot orrtövi nyújtványt s csak az orrtövi lyuk közepéig ér. A homlok-orrcsonti varrat előre domborodó. A homlokcsont elülső széle sem az állközti és az orrcsont, sem a két orrcsont közé nem bocsát nyújtványt.

A falcsonthoz kicsinyek;¹ elülső két oldalsarkuk közt jóval keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük nem éri el a homlokszorost. Egyenként trapézalakúak; két külső oldaluk kevésbé kikanyarított; valamivel hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraon.

Felső nyakszirtecsontja rövid; sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága s jóval rövidebb, mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága kétszernél valamivel többször (2·07-szor) foglaltatik a lambdavarraottól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak meglehetősen nagyok, kerekded hosszúkás-háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könycsont felülről nem látszik.

A járomív felülről tekintve lapos domborulatú s közvetlenül az orrtövi lyuk mögött kissé befűződött; az orrtövi lyuk felé felhágó ága meglehetősen keskeny.

A dobüreg bejárata tágas; keresztátmérője 3·3 mm. hosszú.

A szájpádláslyukak rövidek, de hátsó végük a rendelkezésemre álló öreg koponyán csaknem eléri a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpádlás elülső része jóval rövidebb, mint a hátulsó; oly hosszú, mint a szájpádláslyuktól az inycsonti nyílás s az inycsont hátsó széle közé középre eső távolság.

¹ Kivételesen a *Sp. h. hungaricus* vajdahunyadi példányán is ugyanilyen kicsinyek.

Az inycsontok az inycsonti nyílás mögött hosszában árkoltak; hátsó szélük határozottan a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik s a középvonalban széles alapú, rövid csúcsban ugrik elő.

Az inycsonti nyílás közvetlenül a 2. és 3. fogmeder közfala előtt áll.

A szárny- és a toroknyújtványok olyanok, mint a *Sp. h. hungaricus* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs egész szabásában a *Sp. h. hungaricus*-éhoz hasonló, különösen, mert a korona- s a fogmedri nyújtvány közt levő vájulata alul ép oly szűk s ép oly csúcsosan kerekített és szögletnyújtványa is ugyanolyan, azonban koronanyújtványa ép oly karcsú és határozottan sarlóalakú, mint a *Sp. m. dolbrogeae* állkapcsán.

Fogmedri nyújtványa hátulról tekintve magasabb, de a metszőfog alveolusától mérve határozottan rövidebb a bütyöknnyújtványnál, az utóbbi tulajdonság tekintetében tehát a *Sp. m. monticola*- és *Sp. m. syrmienensis*-ével egyezik meg.

A koponya méretei a *Sp. m. syrmienensis* táblázatában foglaltatnak (136. lap).

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső és az alsó metszőfogak elülső oldalukon hosszában szabálytalanul ránczoltak; az alsókon gyöngye fejlettségű belső zománczborda ötlük fel.

A zápfogak koronájának szerkezete.

M. 1. sup. A rágólapot egy nyitott belső s egy nyitott hátsó-külső zománczredő tünteti ki; az elülső-külső redő már zárt zománczszigettté lett (mint a *Sp. h. hungaricus* megfelelő korú fogán, XIII. tábla; 6. rajz).

M. 2. sup. A rágólap teljesen ugyanolyan, mint az első fogé s mint a *Sp. h. hungaricus* megfelelő korú fogáé (XIII. tábla, 14. rajz).

M. 3. sup. A rágólap, mint a *Sp. h. hungaricus* megfelelő korú fogán (XIII. tábla, 21. rajz), egy külső nyitott zománczredőt tüntet fel, a mely kétöblűen nyomul befelé.

M. 1. inf. A rágólapon, mint a *Sp. h. hungaricus* megfelelő korú fogán (XIV. tábla, 7. rajz), egy külső nyitott zománczredő s egy elülső-belső zománczsziget van.

M. 2. inf. A rágólap teljesen olyan, mint az első fogé s mint a *Sp. h. hungaricus* megfelelő korú fogáé (XIV. tábla, 13. rajz).

M. 3. inf. A rágólapot egy belső zománczsziget s egy külső nyitott zománczredő tünteti ki, teljesen úgy, mint a *Sp. m. syrmensis* megfelelő korú fogán (XII. tábla, 34. rajz).

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

A felső zápfogak gyökerei és fogmedrei teljesen ugyanolyanok, mint a *Sp. h. hungaricus*-éi (XXVI. tábla); az alsó zápfogak gyökerei is az utóbbi fajéinak felelnek meg, azonban a második zápfog két gyökere valamivel teljesebben nőtt össze, úgy hogy a fogmeder közfalának csak a külső fele maradt meg.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax monticola serbicus*-t csupán Szerbia délkeleti részéből, Piro t környékéről ismerem, a hol 1902 szept. 17-én Dr. HORVÁTH GÉZA gyűjtött egy példányt.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax monticola serbicus* oly közel áll a *Sp. h. hungaricus*-hoz, hogy valóban nehéz tőle fajilag elválasztani s a nehézséget még inkább fokozza az a körülmény, hogy csupán egyetlen koponya áll rendelkezésemre, a melynek alapján nem lehet eldönteni, vajjon a leírásban fölemlített tulajdonságok nem egyéni természetűek-e? A kezeim közt levő, teljesen felnőtt, nyilván hímkoponyán — fiatalabb példányok hiányában — még az sem állapítható meg, vajjon a harmadik alsó zápfog a *Sp. h. hungaricus* vagy pedig a *Sp. monticola* fogának a fejlődésmódját követi-e? A zápfogak koronájának és foggyökereinek alkata annyira hasonlít a *Sp. h. hungaricus*-éihoz, hogy ennek alapján bízvást egyesíthető volna ezzel a fajjal, azonban a koponya s az alsó állkapocs tulajdonságai szerint — egyelőre legalább — tanácsosabbnak mutatkozik ezt az alakot a *Sp. monticola* fajkörébe utalni. Az elül be nem fűződött arczorr, a kicsiny falcsontok, a felső szájpadrás elülső részének hosszúsága, a koronanyújtvány sarlóalakja s a fogmedri nyújtvány rövidsége tekintetében határozottan különbözik a *Sp. h. hungaricus*-tól s inkább a *Sp.*

m. syrmienensis és *m. dolbrogeae* viszonyaira emlékeztet. A kérdés végleges tisztázása csakis gazdagabb vizsgálati anyag alapján lehetséges.

Származástaniilag a Mesospalaxok közös törzsalakjára vezetendő vissza, a melytől nem áll távolabb, mint a Mesospalaxok más fajai.

16. *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG.

Spalax typhlus PALL. var. *hungaricus* NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 172, fig. 3 & 4 (1, 1a).

Spalax hungaricus NEHRING, Zoolog. Anz., XXI, 1898, p. 479, fig. 1 (a, b).

A vizsgálat anyaga.

1. Három felnőtt példány koponyája és bőre Budapest környékéről (Rákos). MAREK FERENCZ, DRÉHER ISTVÁN és BUGYIL FERENCZ gyűjtése (596, 677. és 1309. sz.).

2. Öreg példány összezúzott koponyája Budapestről, egy Andrássy-úti villa kertjéből. Dr. LENDL ADOLF-tól (2744. sz.).

3. Felnőtt példány koponyája és bőre a vacsi pusztáról (Pest m.). COBURG FÜLÖP herczeg ajándéka (1580. sz.).

4. Három fiatal és egy öreg példány koponyája és bőre Dabas környékéről (2745/1—4. sz.).

5. Felnőtt példány koponyája és bőre Török-Szt.-Miklós környékéről. PÁDICS ENDRE gyűjtése (2654. sz.).

6. Felnőtt példány koponyája és bőre Szolnok környékéről. AGNELLY FERENCZ gyűjtése (1848/4. sz.).

7. Négy fiatal s egy öreg példány koponyája és bőre Kúnágota környékéről. Dr. LENDL ADOLF-tól (2453/1—4. és 2297. sz.).

8. Középkorú példány koponyája és bőre Téglás környékéről (Hajdu megye). Dr. LENDL ADOLF-tól (2527. sz.).

9. Egy fiatal s egy öreg hímpéldány koponyája és bőre Mezőhegyes környékéről. Dr. WARTHA VINCZE ajándéka (2183. és 2281. sz.).

10. Öreg hímpéldány koponyája Makó környékéről (2515. sz.).

11. Fiatal példány koponyája és bőre a deliblati pusztáról (Fejértelep). AJTAY JENŐ ajándéka (2675. sz.).

12. Öreg nőstény példány koponyája és bőre Vajdahunyad környékéről. VADAS GYULA gyűjtése (2516. sz.).

Valamennyi példány a Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona.

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb példány kitömött bőre 270 mm. hosszú.

Szőrözete kissé laza, meglehetősen hosszú és puha. Felül palaszürke, fakó sárgásszürke árnyalattal; a fiatalokon vörhenyes árnyalatú. A fejtető eleje vagy az egész fejtető hamvasszürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj szennyesfehér, többé-kevésbé felöltő. A test alsó oldala feketés vagy barnás palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya (I. tábla, 7. és XXXI. tábla, 14. rajz) közepes nagyságú; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 53,3 mm.

Arczorra közepes hosszúságú és széles; az állközti csontok elején erőteljesen befűződött, azután fiatalabb példányokon hátrafelé egyfolytában szélesedő s tövén a legszélesebb, azonban öregebb példányokon közepetájáig szélesedő s itt a legszélesebb, majd ismét keskenyedik, de tövén épen vagy csaknem olyan széles, mint a közepén; az orrtövi lyukak közt sokkal keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai rövidek s elül szélesek (5. rajz, B, n); közvetlenül legnagyobb szélességük mögött két oldalról határozottan befűződtek s innen hátrafelé egyfolytában keskenyedők és hátsó felükben is meglehetősen szélesek, némelykor azonban az elülső befűződés mögött újból kiszélesednek, azután mintegy felehosszúságukban másodszor is befűződnek s innen enyhén keskenyedve mennek a homlokcsontokig; az utóbbi, fiatal és öreg példányokon egyaránt előforduló esetben a *Sp. m. turcicus* és a *Sp. m. anatolicus*-éhoz hasonlóak. Az orrcsontok valamennyi fajéi közt a legrövidebbek, hátul mindig jóval rövidebbek az állközti csontoknál; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat sohasem érik el, sőt még az eme lyukak közepét összekötő vonalig sem terjednek s mindig jóval rövidebbek, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

Homlokcsontjainak elülső oldalsarka nem alkot orrtövi nyújtványt s legfeljebb az orrtövi lyuk közepéig ér, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat alakú, vagy előre dom-

borodó. A homlokcsont elülső széle sem az állközti és az orrcsont, sem a két orrcsont közé nem bocsát nyújtványt.

A falcsontok idősebb korukban is meglehetősen nagyok, rövidek és szélesek; elülső két oldalsarkuk közt nem sokkal keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarraon; elülső hegyük nem éri el a homlokszorost. Egyenként meglehetősen trapézidomúak, két külső oldaluk többnyire zezugosan kifelé domborodó; valamivel hosszabbak, mint a mily szélesek a lambda-varraon.

A felső nyakszirtecsont rövid, sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága s jóval rövidebb, mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága öreg példányokon is kétszernél valamivel többször (2'05—2'16-szor) foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak meglehetősen nagyok, kerekded-háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könnycsontot egy esetben (egy öreg ♀ koponyáján) felülről is külön csont képében találtam kifejlődve.

A járomív felülről tekintve lapos domborulatú s közvetlenül az orrtövi lyuk mögött észrevehetően befűződött; alsó széle befelé fordult, úgy hogy belső lapja felülről sokkal jobban látható, mint más alakokon; az orrtövi lyuk felé menő ága meglehetősen keskeny.

A dobüreg bejárata tágas; keresztátmérője öreg koponyákon 3'3—3'8 mm. hosszú.

A szájpadráslukak meglehetősen hosszúak, hátsó végük öreg példányokon többnyire eléri a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része rendszerint éppoly hosszú, mint a hátsó, gyakrabban valamivel hosszabb, néha valamivel rövidebb.

Az inycsontok az inycsonti nyílás mögött hosszában besüppedtek; hátsó szélük rendszerint jóval a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal elé esik s a középvonalban többnyire rövid csúcsban ugrik elő.

Az inycsonti nyílás többnyire nagy, tojásdad, mély gödör fenekén fekszik, még pedig közvetlenül a 2. és 3. fogmeder közfala előtt. Néha az inycsonti nyílások kettősek.

A szárnynyújtványok olyanok, de a toroknyújtványok zömökebbek, mint a *Sp. Ehrenbergi*-éi.

Alsó állkapocs.

(III. és IV. tábla, 3. rajz.)

Az alsó állkapocs nagyobb s izomnyújtványai erőteljesebbek, de egyébként nagyon hasonlít a *Sp. Ehrenbergi*-éhez.

Koronanyújtványa magas és meglehetősen széles, hátsó széle enyhén kikanyarított s folytonos ívben megy át a bütyöknyújtvány felé; a korona-fogmedri vájulat ugyanolyan szűk és csúcsosan kerekített, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A szögletnyújtvány teste magas (oly magas, mint a *Sp. m. armeniacus*-é), hegye már rövidebb s tompább, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, inkább fölfelé irányul és nyelv alakúan lelapult, de azért ép úgy elterpeszkedik az állkapocs testétől és távol áll a fogmedri nyújtvány tövétől. Hátról tekintve még mindig alacsonyabb a bütyöknyújtványnál, de már nem annyira, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A külső nyereg már magasabban fekszik, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, de még mindig alacsonyabban, mint a belső. A belső nyereg szélesebb, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A fogmedri nyújtvány hátról tekintve már mindig sokkal magasabb s a metszőfog alveolusától mérve mindig valamivel hosszabb a bütyöknyújtványnál.

A koponya méretei (mm.-ben)	Mezőhegyes, juv. ♀	Kúnágota, semiad.	Téglás, ad. ♂	Kúnágota, ad. ♀	Mezőhegyes, ad. ♂	Vajda-Hunyad, ad. ♀	Makó, ad. ♂
Egész hosszúság	36.6	42	45	46.5	50.8	51	53.3
Magasság	13	14.8	15.8	17.3	18.5	19.5	19.6
Az orrcsontok hosszúsága	14.3	15.6	17.6	17	19.3	19.5	19
Az orrcsontok szélessége (elül)	5.5	6	6.3	6.8	7.2	7.2	7.7
A homlok- és falcsont hosszúsága ..	16.3	18	19.6	21	21	21.5	23.8
A falcsont hosszúsága	8	8.4	8.4	8.8	7.8	8	9
A két falcsont szélessége elül	13	12.4	11.8	11.2	11.3	9	10
A két falcsont szélessége a lambda- varraton	13.7	13.6	13.4	13.5	13.2	9.7	13
A lambdavarattól az orr csúcsáig ..	30	32.5	36.4	36.5	40	40.3	42.3
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	10.3	12	13	14.2	15	15.5	15.8
Az arczorr szélessége a közepén	8.1	8.8	9.6	9.8	10.9	11	11.7

A koponya méretei (mm.-ben)	Mezőhegyes, juv. ♀	Kúnágota, semiad.	Téglás, ad. ♂	Kúnágota, ad. ♀	Mezőhegyes, ad. ♂	Vajda-Hunyad, ad. ♀	Makó, ad. ♂
Az arczorr szélessége a tövén	8.7	9.2	9.9	10	10.9	11	11.4
Az orrtővi lyukak köze	8	8.3	8.4	8.4	8	8.2	8.4
Homlokszoros	8	7	6.8	6.7	6.4	7	6.4
Járomszélesség	25.7	29.2	33	34.8	39	38.3	40
A koponya alaphosszúsága	29.4	33.5	36.7	38.3	41	42	43
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	5.6	6	7.2	7.2	8.5	8	8.7
A felső szájpádlás elülső része	8.8	10	11	11.3	13	13.4	13.3
A felső szájpádlás hátulsó része	9	10	11	11.8	13	12.5	13.2
A szájpádláslyuk hosszúsága	2.6	3.2	4	3.8	4	4.2	4.2
Foghézag	11.4	13.4	15.2	16.9	18.8	18.8	19.4
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	1.8	2.1	—	2.6	2.8	2.7	2.9
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	1.9	2.2	2.5	2.8	3	2.9	2.9
A felső zápfogsor hosszúsága	7	7.1	7.4	7	7.3	7.8	7.4
Az alsó zápfogsor hosszúsága	6.9	6.9	7.5	6.4	7	7.2	7
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága ..	21.5	23.5	26	26.5	28.2	29.3	30
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	22	23.8	26.3	27.7	28.8	30	30

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső metszőfogak elülső oldala hosszában szabálytalanul ránczolt s minden zománczborda nélkül való, az alsóké azonban a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző két zománczbordának a nyomát még többé-kevésbé megőrizte; a belső borda többnyire megvan, a középső azonban gyakran nagyon elmosódott. A metszőfogak csaknem négyoldalú hasábalakúak s nagyon erőteljesek.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XIII. és XIV. tábla.)

M. 1. sup. (XIII. tábla, 1—8. rajz). A rendelkezésemre álló legfiatalabb fog rágólapja három külön mezőből áll (1. rajz). Az első rézsútosan tojásdad s hátsó szélének közepetáján kicsiny kidudorodást tüntet fel;

a mögötte fekvő második mező nagyjában vesealakú s elülső hegyes végével az első mezőnek hátsó kidudorodása felé törekszik; a harmadik mező a legkisebb, kerekded s az előbbi kettőtől kifelé esik. A következő fokon a belső két mező már egybefolyt s fordított T-alakot alkot, a külső pedig megnagyobbodott és az előbbi szakaszhoz közelebb került (2. rajz). A fejlődés további folyamán a külső mező is beleolvad a belső szakaszba, még pedig közvetlenül a T-alak keresztszára alatt (3. rajz) vagy kissé lejjebb (4. rajz). Ebben, a középkorú példányokat jellemző, sokáig megmaradó állapotban egy belső és két külső zománcszigedő tünteti ki a fogat s ezek közül most először is az elülső-külső, majd a belső s végül a hátsó-külső redő alakul át zománcszigetté (5. és 6. rajz), úgy hogy a meglett fog három zománcszigetet visel (7. rajz), a mely azonban öreg példányokon a keletkezés sorrendjében elenyészik (8. rajz). Látjuk, hogy ez a fog kezdetől fogva másképp fejlődik, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é s legfőbbképen abban tér el, hogy a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző külsőoldali járulékos (a harmadik) kis redőnek, a mely még a *Sp. m. turcicus*-on is megjelenik, itt már *s e m m i n y o m a s i n c s*, mindazonáltal a meglett fog rágólapja teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

M. 2. sup. (XIII. tábla, 9—17. rajz). A legfiatalabb fog rágólapja itt is három mezőből áll, ezek azonban egy sorban, a főtengely irányában sorakoznak egymás mögé (9. rajz). Az első s a harmadik vesealakú, a középső kerekded s a legkisebb. A következő fokon a középső kis gumó összeolvad az elülsőnek a hátsó szélével s ennek következtében az elülső mező rézsútosan kifelé (10. rajz) vagy befelé (11. rajz) irányuló csapalakú nyújtványt tüntet fel, a mely azután a hátsó szakasz belső szélével olvad össze (12. rajz). Ez, a középkorú példányokat jellemző állapot sokáig megmarad s ilyenkor a fogat egy egyöblű belső és egy *k é t ö b l ű* külső redő jellemzi. Most azután mindenekelőtt a *k ü l s ő r e d ő e l ü l s ő ö b l e* csukódik össze zománcszigetté (13. és 14. rajz), majd a külső redő hátsó öble (15. rajz) s végül a belső redő is zománcszigetté alakul (16. rajz), úgy hogy a meglett fog három zománcszigetet visel (17. rajz). Ebből kitűnik, hogy ez a fog egészen másképpen fejlődik, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é s abban van a legnagyobb eltérés, hogy a legelső zománcsziget nem a belső redőből, hanem a külső redő elülső öbléből jön létre, azonban a meglettkorú fog alkata mégsem különbözik a *Sp. Ehrenbergi*-étől.

M. 3. sup. (XIII. tábla, 18—24. rajz). A legfiatalabb fog rágólapján három gumót veszünk észre, — két elülsőt s egy hátulsót (18. rajz). Ezek közül először is a két elülső olvad össze (19. és 20. rajz),

azután pedig a hátsó szakasz is összeolvad az elülsővel, még pedig a belső szélén (20. és 21. rajz), a midőn a rágólapot egy kétágú öböllel benyomuló külső zománczredő tünteti ki (21. rajz). Ez a középkorú példányokat jellemző, sokáig megmaradó állapot azután oda módosul, hogy a külső redő is bezárul s a rágólap közepén egy nagy, háromöblű zománczsziget keletkezik (22. rajz), a mely a kopás folyamán mindinkább kisebbedik (23. rajz) s végre kerekded alakot ölt (24. rajz). Látható, hogy ez a fog nemcsak egészen más-képen fejlődik, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, de a végső eredmény is lényegesen eltérő, a mennyiben a rágólapon nem két, hanem csak egy zománczsziget jön létre.

M. 1. inf. (XIV. tábla, 1—8. rajz). A legfiatalabb fog rágólapja két, egymás mögött fekvő mezőből áll, melyek közül az elülső patkóalakú, a hátsó pedig vesealakú s rövid nyéllel függ össze az elülső mezővel (1. rajz). Később a két szakasz összeolvad s a rágólapot egy egyöblű külső és egy kétöblű belső redő jellemzi (2. rajz), az utóbbi azonban — úgy, mint a *Sp. m. turcicus*-on — nagyon bonyolódott szerkezetű is lehet (3—5. rajz). Nevezetes, hogy ezen a fogon a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző hátsó-belső zománczredő már a legfiatalabb korban is csak zárt zománczszigetként mutatkozik (1—6. rajz) s a külső redő előtt már az a járulékos kis redő, illetőleg zománczsziget sem jelenik meg, a mely a *Spalax monticola* valamennyi alfaját jellemzi. A középkorú példányok sokáig vesztegelnek ezen a fokon, utóbb azonban a belső (6. és 7. rajz) s majd a külső redő is (8. rajz) zománczszigetté lesz, a midőn azonban az ifjúkori hátsó zománczsziget már lekopott, úgy hogy a meglett fog csak két zománczszigetet visel (8. rajz). Látjuk, hogy a fog fejlődésmenete s a fejlődés végső eredménye sem teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, elvi különbség azonban még sincs köztük.

M. 2. inf. (XIV. tábla, 9—14. rajz). Az ifjúkori rágólap szintén két szakaszból áll, de a hátulsónak hátsó szélén némelykor még tisztán kitünik a belső-hátsó zománczredő (9. és 10. rajz), úgy hogy a két szakasz összeolvadása után egy külső és két belső zománczredő jellemzi a rágólapot (10. rajz), csaknem teljesen úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi*-ét (V. tábla, 14. rajz). A hátsó-belső redő azonban már nagyon korán zománczszigetté alakul, a mely sokáig megmarad (11. és 12. rajz). Végül az elülső-belső (13. rajz) s majd a külső redő is (14. rajz) zománczszigetté lesz, a midőn azonban az ifjúkori hátsó zománczsziget már elenyészett. A meglett fog — ép úgy, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é — két zománczszigetet visel (14. rajz).

M. 3. inf. (XIV. tábla, 15—24. rajz). Ez a fog a fejlődésnek nagyon jellemző, más fajokon elő nem forduló módját követi. Legifjabb korában a rágólap három, még pedig két elülső s egy hátsó gumóból van összetéve, a melyek közül a két elülső még csak érintkezik egymással, azonban az elülső-belső gumó a belső szélével már összeolvadt a hátsóval (15. rajz). Némelykor már legfiatalabb korban mind a három gumó összeolvadt egymással, úgy hogy a nagyjában sarlóalakú rágólapot egy nagy középső üreggel közlekedő erőteljes, külső zománczredő jellemzi; belső széle simán kerekített s zománczredőt nem visel (16. rajz). Ez az állapot gyakran még középkorú, sőt öreg példányokon is előfordul (17. és 18. rajz), végül pedig a külső zománczredő bezáródása után egy középső zománczsziget kialakulására vezet (19. rajz), a mely azután nagyon öreg példányokon teljesen lekopik. Más esetekben a rágólap elülső és hátsó szakasza már nagyon ifjú korában nemcsak a belső szélén, hanem a közepén is összeolvad egymással, még pedig akként, hogy — mint a *Spalax monticola* valamennyi alfaján — előbb az elülső-külső gumó hátsó vége a hátsó gumónak elülső szélén levő kis csapalakú nyújtványával találkozik (20. rajz), utóbb pedig ezen a helyen össze is olvad vele, úgy hogy a rágólap már nagyon fiatal korban egy teljesen zárt középső nagy üreget s egy ezzel nem közlekedő külső zománczredőt tüntet fel (21. rajz); a fog külső oldala ebben az esetben is simán kerekített s belső zománczredőnek nyoma sincs. A középső üreg azután mindinkább kisebbedik (22. rajz) s végül rendes zománczszigetté alakul (23. rajz), a külső zománczredő pedig egy második zománczszigetté lesz (24. rajz), úgy hogy az öreg fog két zománczszigetet visel.

Látjuk tehát, hogy az ifjú, középkorú és meglelt példányok eme fogát a belső zománczredő teljes hiánya jellemzi s hogy — a *Sp. hung. transsylvanicus*-t kivéve — minden más faj ifjú és középkorú példányait kitüntető S-alakú rágólap a *Sp. h. hungaricus* harmadik alsó zápfogán sohasem fordul elő.

A fejlődésnek fent leírt kétféle módja némelykor ugyanegy termőhelyről való példányokon, sőt egy és ugyanazon a példányon is észlelhető, a mennyiben a baloldali fog a fejlődésnek az egyik, a jobboldali pedig a másik módját követi.

A fejlődésnek a második módja, a midőn ugyanis a rágólapnak elülső és hátsó szakasza a közepén is összeolvad egymással, rit-

k á b b a n tapasztalható, mint az első s még nagyon közel áll a többi Mesospalax megfelelő fogának a fejlődéséhez, mert a különbség mindössze annyi, hogy a belső zománczredő a *Sp. hungaricus* fogán már nagyon ifjú fokon bezáródott, azonban a középkorú s az öreg fog teljesen ugyanolyan, mint a többi Mesospalaxé. Ebben az esetben tehát csupán a más fajok fejlődésmenetének gyorsított alakjával van dolgunk s igazán jellemzőnek csakis a fejlődés első, gyakoribb módját tekinthetjük.

Mindebből kitűnik, hogy vannak esetek, a mikor a *Sp. h. hungaricus* felnőtt példányait, csupán csak a harmadik alsó zápfog alapján nem lehet a többi Mesospalaxtól megkülönböztetni, mindazonáltal a fennforgó különbségek teljesen elegendők arra, hogy a *Sp. hungaricus*-t a többi Mesospalaxtól fajilag elkülönítsük.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXVI. tábla.)

M. 1. sup. Ez a fog fiatal (2. rajz) és idős (10. rajz) korában határozottan háromgyökerű, ámbár csak hátsó-külső, a hegyén kissé behasított gyökere (*c*) teljesen szabad, ellenben a két á g ú belső (*a*) s az egyhegyű elülső-külső (*b*) gyökér a tövén többé-kevésbé összenőtt. Ennek megfelelően a fogmedernek (1. és 9. rajz) csak a hátsó-külső gödre (*c*) válik el a másik kettőtől erőteljes magas határfal által, ellenben a másik két gödröt (*a*, *b*) egymástól elválasztó közfal már elsatnyult. A belső gyökér gödre (*a*) a kétágú gyökérnek megfelelően kétüregű.

M. 2. sup. (3. és 11. rajz). Teljesen ugyanolyan, mint az előbbi, de a hátsó-külső gyökér (*f*) a hegyén határozottan behasított s ennek megfelelően a fogmeder hátsó-külső gödre (1. és 9. rajz, *f*) egy rövid, csapalakú nyújtvány által félig kettéosztott.

M. 3. sup. Fiatal- és középkorú példányokon tisztán háromgyökerű (4. rajz), azonban idősebb példányokon már mind a három gyökér összenőtt a tövén (12. rajz). Ennek megfelelően az ifjabbkori fogmeder (1. rajz) tisztán háromgödrű s közfalai magasak és erőteljesek, idősebb korban azonban a közfalak megvékonyodtak s jóval alacsonyabbak (9. rajz). A gyökerek nagyon vaskosak s az elülső-külső (*h*) a hegyén behasított, a minnek a megfelelő foggödörben is nyoma van.

M. 1. inf. (6. és 14. rajz). Két rövid, vastag, egyenes és kéthegyű gyökere (*j*, *k*) teljesen szabad. Nevezetes, hogy a két gyökér egyforma

hosszú. A fogmeder (5. és 13. rajz) folytonos, erőteljes keresztfal által két gödörre osztott.

M. 2. inf. Fiatal (7. rajz) és öreg (15. rajz) korában kétgyökerű, de az elülső, nagyon rövid gyökér (*l*) csak a hegyén szabad. Mind a két gyökér kéthegeű. A fogmeder (5. és 13. rajz) közfala elsatnyult s rendes magasságban csak egy csapalakú része maradt meg a fogmeder külső oldalán. Kivételesen teljes, de nagyon vékony közfalat is találtam.

M. 3. inf. Fiatal és közepes korban tisztán kétgyökerű, ámbár az elülső gyökérnek csak a kettős hegye szabad (8. rajz). A megfelelő fogmeder (5. rajz) két gödrét (*n*, *o*) elválasztó közfal a közepén áttört. Idősebb korban az elülső gyökér (*n*) már csak kicsiny, nyelvalakú lemez képeben emelkedik ki a hátsó gyökér (*o*) elülső oldalán (16. rajz) s a fogmeder közös üreggé lett (13. rajz). Ilyenkor a fog már egygyökerűnek mondható.¹

Más fajkéhez képest a *Sp. hung. hungaricus* valamennyi fogának gyökerei rövidek és vaskosak.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax hungaricus hungaricus*-t NEHRING eredetileg a *Sp. typhlus* PALL. fajváltozata gyanánt Magyarországból írta le,² miközben egy erdélyi példányról is megemlékezett.³ Ugyanakkor a következő területeket jelölte ki emez alak hazájául: Magyarország, Erdély, Podolia, Volhynia, Bessarabia s Oroszország egy része.⁴ Később *Sp. hungaricus* néven önálló fajként ismertette, még pedig Mezőhegyes környékére való példányok alapján.⁵

Én magam a *Sp. hung. hungaricus*-t kizárólag Magyarországból ismerem s nem hiszem, hogy hazánkon kívül máshol is előfordulna. Előtte ismeretes, a Magyar Nemzeti Múzeum gyűjteményében kitömött példány, kikészített bőr vagy koponya által képviselt magyarországi termőhelyei: Budapest, Dabas, Pusztavacs (Pest megye), Szolnok, Török-Szt.-Miklós, Kúnágota, Mezőhegyes, Téglás (Hajdum.), Makó, Békés-Csaba, Fejértelep (deliblati pusztá) és Vajdahunyád.

¹ Ezt már NEHRING is tudta (Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1902, p. 83), de a fiatalabb fokozatot még nem ismerte.

² NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturforsch. Fr. Berlin, 1897, p. 172.

³ L. c., p. 173.

⁴ L. c., p. 174.

⁵ NEHRING, Zool. Anzeiger, XXI, 1898, p. 479.

Az újabb irodalomban Vác¹, Szolnok², Kecskemét³, Arad⁴, Debreczen⁵ és Nagy-Becskerek⁶ környékéről találjuk följegyezve; szóbeli értesülésem szerint Nyiregyházán is előfordul.

A földi kutya előfordulását már SEVERINI J. hajdani selmeczbányai tanár sejtette,⁷ azonban csak 1820-ban mutatta ki hazánkból KITAIBEL PÁL és OCSKAY FERENCZ báró. Később a jeles PETÉNYI SALAMON JÁNOS foglalkozott vele behatóbban, a ki érdekes megfigyeléseket közölt állatunk életmódjáról⁸ s egyúttal a következő termőhelyeket jegyezte föl: Pest, Heves, Békés, Bács és Torontál megye. OROSZ ENDRE, PETÉNYI-re való hivatkozással, a következő helyeket említi⁹: Budapest (Ördögmalom), Dunakesz (Pest m.), Veresegyháza (Pest m.), a honnan PETÉNYI 1831-ben a czinkotai pap közvetítésével az első élő példányt kapta, végül Pitvaros (Csanád m.).

PETÉNYI az erdélyi részekből is ismerte a földi kutyát Kolozsvártól — Nagyszebenig s a Mezőségen, főképen Mező-Madaras környékén. A kolozsvári s a mezőmadarasi adat nyilván a *Sp. hung. transsylvanicus*-ra vonatkozik, Nagyszeben környékén azonban esetleg a *Sp. hung. hungaricus* fordulhat elő.

Vajjon az OCSKAY báró által Sopron környékén fogott s az OROSZ ENDRE által (ENTZ és DADAY nyomán) említett¹⁰ Pusztaszentmihály és Igmánd (Komárom m.) környékéről följegyzett példányok ehhez a fajhoz, vagy talán inkább a *Sp. monticola syrmienensis*-hez tartoznak-e, azt az illető példányok ismerete nélkül nem lehet eldönteni.

NEHRING még két Sumla (keleti Bulgária) vidékére való példányt is a *Sp. hungaricus*-hoz sorol,¹¹ ez azonban véleményem szerint inkább a *Sp. monticola dolbrogeae* MILL. nevű alfajhoz tartozhatik.

Mindezekből kitűnik, hogy a *Sp. hung. hungaricus* körülbelül az

¹ OROSZ ENDRE, Természet, VII, 1904, p. 177.

² Dr. SOMOGYI IGNÁ CZ, A szolnoki m. kir. főgymn. Értesítője, 1888, p. 14.

³ Dr. PERÉNYI JÓZSEF, Természet, VII, 1904, p. 190.

⁴ OROSZ ENDRE, Természet, VII, 1904, p. 177.

⁵ OROSZ ENDRE, Természet, IX, 1906, p. 285.

⁶ TÖKÉS LAJOS, Természettudományi Füzetek, Temesvár, 1903, p. 70.

⁷ SEVERINI, Tentamen Zoologiae Hungaricae, 1779, p. 79.

⁸ PETÉNYI S. J., A K. M. Természettud. Társ. Évkönyvei, I, 1841—45, p. 211.

⁹ OROSZ ENDRE, Természet, VII, 1904, p. 177.

¹⁰ OROSZ ENDRE, Természet, VII, 1904, p. 177.

¹¹ NEHRING, Zool. Anzeiger, XXI, 1898, p. 481.

egész Nagy Magyar Alföldön s Erdély nyugati részeiben is el van terjedve. A dunántúli alak, miként a Magyar Nemzeti Múzeum lellei példánya bizonyítja, a *Sp. monticola syrmienensis*-hez tartozik, az erdélyi Mezőségen élő alakját pedig *Sp. hung. transsylvanicus* néven választottam külön a *Sp. hung. hungaricus*-tól.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax hungaricus hungaricus* koponyája és fogzatának alkata tekintetében még nagyon közel áll a többi Mesospalaxhoz. Rövid és széles arczorra tekintetében a *Sp. m. dolbrogae*, *m. hercegovinensis*, *m. syrmienensis* és *m. serbicus* nevű alfajokkal egyezik meg; arczorrának az állközti csontok elején való erőteljes befűződése és általános szabása tekintetében a *Sp. m. anaticus*-ra emlékeztet; orrcsontjainak elülső nagy szélességét a *Sp. m. turcicus*, *m. dolbrogae*, *m. hercegovinensis*, *m. syrmienensis* és *m. serbicus* nevű alfajokon is megtaláljuk; orrcsontjainak általános alakja gyakran nagyon hasonlít a *Sp. m. anaticus*- és *m. turcicus*-éhoz; homlok- és falcsonthajának alkata a *Sp. m. dolbrogae*, *m. hercegovinensis*, *m. syrmienensis* és *m. serbicus* nevű alfajokon is ugyanolyan; felső nyakszirtcsontja tekintetében a *Spalax monticola* egyetlen alfajától sem különbözik; járomívei kezdetének befűződése a *Sp. m. anaticus*- és *m. serbicus*-nak is sajátja; felső szájpadrólása hátsó részének rövidege a *Sp. m. monticola*-t és a *m. syrmienensis*-t is jellemzi, nemkülönben az a tulajdonság is, hogy inycsontjának hátsó széle rendszerint a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal elé esik; végül alsó állkapcsa a *Sp. m. syrmienensis*- és *m. serbicus*-éhoz hasonló. A többi Mesospalaxtól csupán az állközti csontoknál jóval rövidebb orrcsontjaiban különbözik, ámbár a *Sp. m. serbicus* orrcsontjai is csaknem ugyanolyan rövidek. Hátra volnának még a szájpadrólások, a melyek a többi Mesospalaxon általában rövidebbek, azonban a *Sp. m. syrmienensis*-en még valamivel hosszabbak, mint a *Sp. h. hungaricus*-éi.

Látjuk tehát, hogy a *Sp. h. hungaricus* koponyáján egyetlen oly bélyeget sem találunk, a mely a Mesospalaxok valamelyik faján ne ismétlődne, mindazonáltal a jellemző tulajdonságok ilyen kombinációja egyetlen más Mesospalaxon sem fordul elő.

A zápfogak koronájának és gyökereinek alkata egészben kevés különbséget szolgáltat, azonban egy bélyeg tekintetében már nagyon jelentékeny az eltérés. Ez a bélyeg a harmadik alsó zápfog koronáját jellemzi s abban áll, hogy a *Sp. h. hungaricus* fiatal és középkorú példányai sohasem viselik a többi Mesospalaxot jellemző S-alakú rágó-

lapot, mert a mondott fog belső zománczredője már teljesen elenyészett, úgy hogy az ifjú és középkorú példányok eme fogát csak egy, külső zománczredő jellemzi. Minthogy pedig a fogkorona szerkezete a koponya bélyegeinél sokkal állandóbb tulajdonság s egy főzománczredőnek az elvesztése csak nagyon hosszú fejlődés eredménye lehet, úgy hiszem, hogy az említett tulajdonság a szokásos rendszertani felfogás szerint is minden kétségen felül emeli a *Sp. h. hungaricus* faji jogosultságát.

Eme felfogás helyessége további támogatásra talál abban, hogy a fajunkhoz egyébként nagyon közel álló *Sp. monticola* nevű fajon más bolhafaj élőködik, mert, mint KOHAUT REZSŐ kimutatta, a *Sp. h. hungaricus*-on a *Typhlopsylla typhlus* MOTSCH,¹ ellenben a *Sp. m. monticola*-n a *Typhlopsylla monticola* KOHAUT² nevű bolhafaj él, a mi kétségtelen jele annak, hogy a szóban forgó két *Spalax*-faj már nagyon régen vált el egymástól.

A *Sp. h. hungaricus* közvetlen őst kutatva, mindenekelőtt a Mesospalaxok többi alakjai közt kell körültekintenünk, ezek között azonban nem akadunk olyanra, a melyhez teljes meggyőződéssel kapcsolhatnók hozzá fajunkat. A *Sp. m. turcicus*- és *m. dolbrogeae*-től azért nem származhatott, mert ezeknek alsó állkapcsán a korona-fogmedri vájulat sokkal szélesebb s nem tehető fel, hogy ez a *Sp. h. hungaricus*-on ismét az ősből állapotról sülyedt volna vissza. Ezenkívül az említett alfajok az első, illetőleg a második felső zápfog gyökerei, jelesen a belső gyökér villás szétágazása tekintetében már sokkal kiegyénültebb fokon állnak, semhogy a *Sp. h. hungaricus* közvetlen ősalakjául szolgálhatnának. Fajunk a boszniai *Sp. m. monticola*-ból sem jöhetett létre, mert ez a faj zápfogainak gyökerei tekintetében már meghaladta a *Sp. h. hungaricus* fejlődési fokát, első felső zápfogának állandó s nagyon erőteljes zománczbarázdája tekintetében pedig sokkal kiegyénültebb fokon áll, semhogy a *Sp. h. hungaricus* törzsalakja lehetne. Ugyanígy vagyunk a *Sp. m. hercegovinensis*- és *Sp. m. syrmienensis*-szel is, mely alakok különben járomívek kezdetének erőteljes kiduzzadása miatt sem válnak be a *Sp. h. hungaricus* törzsalakjául. A görögországi és a kisázsiai alakok már csak a nagy távolságnál fogva sem jöhetnek tekintetbe, úgy hogy még csak egyetlen egy alak, a *Sp. m. serbicus* jöhetne komolyan szóba.

¹ KOHAUT REZSŐ, Magyarország bolhái; Állattani Közlemények, II, 1903, p. 56, tab. VI, fig. 5.

² KOHAUT REZSŐ, Egy új bolhafaj Boszniából; Ann. Mus. Nat. Hung., II, 1904, p. 87, fig.

Tagadhatatlan, hogy a *Sp. m. serbicus* koponyája legtöbb bélyegének azonossága, felső szájpadrólása hátulsó részének nagyobb hosszúsága, alsó állkapcsának szűk, csúcsosan kerekített korona-fogmedri vájulata, fogmedri nyújtványának rövidsége és fogazatának teljes megegyezése alapján kitűnően beválnék a *Sp. h. hungaricus* közvetlen őseül, de csakis abban az esetben, ha gazdagabb vizsgálati anyagból az derülne ki, hogy a *Sp. m. serbicus* elül szélesebb arczorrában, kisebb falcsontjaiban és alsó állkapcsa koronanyújtványának sarlóalakú görbületében csupán egyéni vonásokkal van dolgunk. Addig azonban, a míg az utóbbi tulajdonságokat — ámbár csak egyetlen példány alapján — jellemző bélyegeknél tartjuk, lehetetlen a *Sp. h. hungaricus*-t ehhez az alakhoz kapcsolnunk, hanem az összes Mesospalaxok közös, a *Sp. Ehrenbergi*-től származott törzsalakjára kell visszavezetnünk.

Minthogy pedig ez a törzsalak valószínűleg csak abban különbözött a *Sp. Ehrenbergi*-től, hogy harmadik felső zápfogán már csak egy, középső zománcszívet viselt, nem követünk el nagyobb hibát, ha a *Sp. h. hungaricus* törzsfejlődési változásait a *Sp. Ehrenbergi* bélyegeivel mérjük össze.

A *Sp. h. hungaricus* koponyájának fokozódott nagysága, arczorrának megrövidülése és kiszélesedése, orrcsontjainak megrövidülése, a homlokcsontok orrtövi nyújtványának elenyészése, a felülről is látható könyocsontnak alkalmi megjelenése, a szájpadróláslyukak meghosszabbodása s a felső szájpadrólás hátsó részének megrövidülése, a törzsfejlődési haladásnak egy-egy lépését jelenti a *Sp. Ehrenbergi*-vel szemben és teljesen belevág a *Spalax*-fajok törzsfejlődésének rendes irányába. Az alsó állkapocs csekély eltérései nagyrészt a metszőfogak hatalmasabb fejlettségének következményei. Az alsó metszőfogakon némelykor még észrevehető a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző zománcbordák nyoma. A zápfogak koronaszerkezete is a *Sp. Ehrenbergi*-vel való közeli rokonságról tanúskodik, mert a három felső s a két első alsó zápfog rágólapja nem különbözik nagyobb mértékben a *Sp. Ehrenbergi*-étől, mint a többi Mesospalaxé, sőt a második alsó zápfog ifjúkori két belső zománczredőjével (XIV. tábla, 9. és 10. rajz) még teljes mása a *Sp. Ehrenbergi* megfelelő fogának (V. tábla, 18. és 19. rajz). Nagyonfokú eltérés csupán a harmadik alsó zápfogon mutatkozik, a hol a fejlődés egész menete más formájú, mint a többi Mesospalaxé, mindazonáltal ennek lehetősége már a *Sp. Ehrenbergi* fogán van megadva s az eltérés csak arra szorítkozik, hogy a rágólap elülső és hátsó szakasza a belső szélén már nagyon ifjú korban összeolvad (XIV. tábla, 15. és 19. rajz), a minek következtében a *Sp. Ehrenbergi* és a többi Meso-

spalax ifjú- és középkorú alakjait jellemző belső zománczredő a fejlődés menetéből sokkal előbb esik ki, mint minden más fajon; világos tehát, hogy itt csak a fejlődés megrövidülésének, illetőleg siettetésének esete forog fenn.

A zápfogak gyökereinek és fogmedreinek alkata már meghaladja a más fajokon tapasztalt változás mértékét, mert a felső fogsor első és második zápfoga a *Sp. Ehrenbergi*-éhez képest kettős irányú változást szenvedett, a mennyiben a belső gyökere részben összeolvadt az elülső-külső gyökérrel s e mellett még kétágúvá is lett. Ebben kétségtelenül a változásnak két mozzanata rejlik. Az első lépés az összeolvadás, a melynek akkor kellett bekövetkeznie, a mikor az állatok zúzó rágásra tértek át és zápfogaik nem voltak oly szilárd beékelésre utalva, mint előbb. Nem lehetetlen, hogy ez a változás fajilag is külön alakot eredményezett, a melynek ivadéakai azután újólág az őrlő rágásra térvén át, a zápfogak ismét szilárdabb beékelést igényeltek s ennek következtében a belső gyökér kétágúvá lett és foggödre a fenékén két üregre bomlott fel. Ez a törzsfejlődésnek már a második lépése, a mely szintén fajilag is külön alakot eredményezhetett, ez azonban nem szükségszerű föltétel, mert a gyökerek aránylag könnyen formálódhatnak át s épenséggel nem bizonyos, hogy ez a változás a koponya alkatát is érintette és fajilag is külön alakot vont maga után.

Már a zápfogak gyökereinek fentebb vázolt fejlődésmenete is valószínűvé teszi, hogy a *Sp. Ehrenbergi* és a *Sp. h. hungaricus* közé még egy fejlődési alak ékelődött, ennek föltevésére azonban még inkább rászorít bennünket az a már többször hangoztatott elméleti megfontolás, a mely szerint lehetetlennek kell tartanunk, hogy ha a Mesospalaxok közvetlenül a *Sp. Ehrenbergi*-től származtak volna, valamennyinek a harmadik felső zápfoga teljesen azonos, középső zománczszigettel volna felruházva.

Mindeneket egybevetve, valószínűnek látszik, hogy a Mesospalaxok közös törzsalakjából egy olyan ág nyomult fel dél felől Magyarország felé, a melyből később a környezeti viszonyoknak megfelelően a *Sp. m. serbicus*, *h. hungaricus* és *h. transsylvanicus* fejlődött ki.

17. *Spalax hungaricus transsylvanicus*, n. subsp.

Spalax hungaricus (part.) NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 173.

A vizsgálat anyaga.

1. Egy nagyon fiatal hím (2643/1.a sz.), két nagyon fiatal nőstény (2643/1b. és 2644. sz.) és két középkorú példány (2647/1. és 2647/2. sz.) koponyája a kolozsmegyei Pusztá-Szt.-Miklósról. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona.

2. Középkorú és öreg példány koponyája ugyanonnan. OROSZ ENDRE tulajdona.

3. Középkorú ♀ példány koponyája és bőre a kolozsmegyei Apahidáról. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2423. sz.).

4. Középkorú nőstény (2642. sz.) és öreg hím (2456/12. sz.) koponyája és bőre Szamos-Ujvárról. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona.

5. Két öreg példány koponyája és bőre ugyanonnan. Dr. MÁRTONFI LAJOS tulajdona.

6. Öreg példány koponyája Dobokáról. Dr. MÁRTONFI LAJOS tulajdona.

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb, de még fiatal példány kitömött bőre 185 mm. hosszú.

Szőrzete kissé laza, hosszú és p u h a. Felül palaszürke, szürkés rozsdaszínű árnyalattal. A fejtető eleje hamuszürke, az orrporcz mögött néha hófehér folttal. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj fehéres-szürke, alig felötlő. Alul feketés palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya nagyon kevésbé különbözik a *Sp. h. hungaricus*-étől, de általában valamivel alacsonyabb. Nagysága körülbelül ugyanolyan; legnagyobb példányom egész hosszúsága 53 mm.

Arczorra abban tér el a *Sp. h. hungaricus*-étől, hogy az állközti csontok elején s az orrtövi lyukak közt is kevésbé befűződött és minden korú példányon tövén a legszélesebb.

Orrcsontjai valamivel hosszabbak, mint a *Sp. h. hungaricus*-éi, mert az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat ugyan sohasem érik el, de az orrtövi lyukak közepét összekötő vonalat többnyire elérik, sőt olykor túl is haladják.

A könycsont felülről itt is csak egy példányon (egy öreg ♀-en) látszik.

A járomív valamivel domborúbb, mert kezdete mögött kevésbé befűződött, mint a *Sp. h. hungaricus*-on.

A szájpadráslukak hátsó vége öreg példányokon csaknem eléri a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része fiatal példányokon rövidebb, mint a *Sp. h. hungaricus*-é, csak oly hosszú, mint a szájpadráslukától az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság, azonban a kor haladásával mindinkább hosszabbodik s öreg állatokon már épen olyan hosszú, mint a *Sp. h. hungaricus*-on.

Egyebekben a koponya teljesen olyan, mint a *Sp. h. hungaricus*-é.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs nem különbözik a *Sp. h. hungaricus*-étől.

A koponya méretei (mm.-ben)	Pusztaszent-Miklós, semiad.	Szamosújvár, ad. ♂	Pusztaszent-Miklós, ad. ♂
Egész hosszúság	42·5	48	53
Magasság	14·5	17	18·3
Az orrcsontok hosszúsága	16·5	18·4	18·8
Az orrcsontok szélessége	6	6·5	7·7
A homlok- és falcsont hosszúsága	17·5	20·1	22·2
A falcsont hosszúsága	8·2	9·2	8
A két falcsont szélessége elül	11·6	10·4	10·5
A két falcsont szélessége a lambdavarraon....	12·5	11	12
A lambdavararrattól az orr csúcsáig	33·4	38	41·2
A felső nyakszirtcsont hosszúsága	12	14	15·2
Az arczorr szélessége a közepén	8·9	9·3	10·3
Az arczorr szélessége a tövén	9·1	10	11
Az orrtövi lyukak köze	8	9	9
Homlokszoros	7·5	6·8	7
Járomszélesség	30	34·3	38·5
A koponya alaphosszúsága	35·2	38·4	43
A két felső metszőfog alveolusának szélessége ..	6·2	7·2	7·5

A koponya méretei (mm.-ben)	Pusztá-Szent-Miklós, semiad.	Szamos-ujvár, ad. ♂	Pusztá-Szent-Miklós, ad. ♂
A felső szájpadrás elülső része	10·3	12·1	13·3
A felső szájpadrás hátulsó része	11·1	11·9	13·4
A szájpadráslyuk hosszúsága	3·5	4·4	4·4
Foghézag	14·2	17	19
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	2·2	2·5	2·6
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	2·3	2·6	2·7
A felső zápfogsor hosszúsága	7	7·3	7·3
Az alsó zápfogsor hosszúsága	6·8	7	6·7
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	24·1	27	29
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	25	27·8	29·8

Fogazat.

Metszőfogak.

A metszőfogak nem különböznek a *Sp. h. hungaricus*-étől.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XV. tábla, 1—29. rajz.)

M. 1. sup. Az ifjúkori rágólap ugyanolyan elemekből van összetéve, mint a *Sp. h. hungaricus*-é (1. és 2. rajz), csak hogy a míg a törzsfajon a kerekded kis külső gumó mindig a fordított T-alakú rágólap szárával olvad össze előbb, úgy hogy két külső zománczredő keletkezik (XIII. tábla, 3. és 4. rajz), addig a *Sp. h. transsylvanicus* eme gumója csaknem kivétel nélkül a T-idom keresztágának külső végével olvad össze előbb (4. és 5. rajz) s ennek következtében csak egy, kétbőlű zománczredő keletkezik, a melynek elülső öble hozza létre az első zománczszigetet (6—8. rajz). A fejlődés további menete ugyanolyan, mint a *Sp. h. hungaricus*-on s a meglelt fog itt is három zománczszigetet visel (9. rajz). Némelykor az ifjúkori rágólap kerekded kis gumója — úgy, mint a *Sp. h. hungaricus* fogán — a fordított T-idom szárával olvad össze előbb (3. rajz), ez azonban ritka kivétel.¹ Megemlítendő még, hogy a kezdőfokon a T-idom alsó kanyarulata külön

¹ Csupán egyetlen pusztá-szt.-miklósi példányon tapasztaltam.

gumó képében lehet lehasadva (1. rajz), a mit a *Sp. h. hungaricus* fogain nem tapasztaltam.

M. 2. sup. A rendelkezésemre álló legfiatalabb példány rágólapja fordított P-alakú s a *Sp. hungaricus* már valamivel idősebb fokának felel meg, azzal a különbséggel, hogy egyes elemei nagyon szaggatott szélűek s hogy a rágólap alsó-külső görbülete külön kettős gumó képében jelenik meg (10. rajz). Ez a kettős gumó később egybeolvad, de még jó sokáig elválik a rágólaptól (11. és 12. rajz). Az első zománcsziget, úgy, mint a *Sp. h. hungaricus* fogán, itt is az egyetlen külső redő elülső öbléből jön létre (11—13. rajz) s az öreg fog itt is három zománcszigetet visel (14. rajz).

M. 3. sup. Rágólapja legifjabb korában három főgumóból van összetéve, azonban az egyes gumókon több apró bütyök mutatkozik (15. rajz). A két elülső gumó csakhamar összeolvad egymással, azonban a hátsó gumó sokáig, néha még megleltkorú példányokon is külön marad (16—18. rajz), végül mégis összeolvad az elülső szakasszal (19. és 20. rajz), úgy hogy — miként a *Sp. h. hungaricus* fogán — egy erőteljes külső zománczredő jön létre a mely a rágólap közepébe két vagy három öböllel nyomul be. Az öreg fogon egy középső háromöblű zománczsziget mutatkozik (21. rajz), mely utóbb megkisebbedik, kerekded alakot ölt s végül lekopik.

M. 1. inf. és

M. 2. inf. Ez a két fog teljesen ugyanoly módon fejleszti ki rágólapját, mint a *Sp. h. hungaricus*-é.

M. 3. inf. Ennek a fognak a rágólapja is teljesen úgy fejlődik, mint a *Sp. h. hungaricus*-é. Fejlődésmenetét (22—29. rajz) csak azért rajzoltam le, hogy a *Sp. h. hungaricus* faji bélyegeinek teljesen azonos ismétlődését bemutassam. Kivételesen itt is előfordul, hogy a rágólap két szakasza eleinte csak a belső szélén olvad össze, a mely állapot néha még felnőtt példányokon is észlelhető (24. rajz), azonban rendszerint már nagyon ifjú korban a középtengely irányában is egybeolvad (25. rajz), teljesen úgy, mint a *Sp. h. hungaricus* esetében.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

A zápfogak gyökerei és foggödrei oly tökéletesen megegyeznek a *Sp. h. hungaricus*-éival, hogy részletes leírásuk teljesen fölösleges volna. Mindössze is annyi különbséget találtam, hogy a második alsó zápfog medrének a közfala általában valamivel erőteljesebb, továbbá a harmadik alsó zápfognak elülső gyökere kevésbé satnyult el s a hátsóhoz

hasonlóan tisztán kéthegyű és fogmedrének közfala kevésbé csökevényes. Minthogy ezek a tulajdonságok a *Sp. h. hungaricus*-nak csak ifjabb példányain mutatkoznak, a *Sp. h. transsylvanicus*-nak ellenben öreg példányait is jellemzik, kétségtelen, hogy az utóbbi még valamivel közelebb áll a törzsalakhoz.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax hungaricus transsylvanicus*-t csupán az erdélyi Mezőségről, még pedig a kolozsmegyei Puszta-Szt.-Miklósról és Apahidáról, továbbá Szamosujvár és Doboka környékéről ismerem. Az előbbi két termőhelyről OROSZ ENDRE, az utóbbiakról pedig nemrég elhunyt barátom, Dr. MÁRTONFI LAJOS örvendeztetett meg számos példánnyal.

Az irodalomban már GROSSINGER, BOD PÉTER, PETÉNYI SALAMON, ORBÁN BALÁZS, HERMAN OTTÓ, CSATÓ JÁNOS, ENTZ GÉZA, WOLFF, FRANK HERBIG, BIELZ EDE, MÁRTONFI LAJOS és MÉHELY LAJOS ad hírt erdélyi példányokról, legújabban pedig OROSZ ENDRE nagy buzgalommal állította össze az állatunk előfordulására vonatkozó erdélyrészi adatokat,¹ a melyek megyék szerint csoportosítva a következők.

Szolnok-Doboka megye: Szamosujvár, Doboka, Lozsárd és Tötör. *Kolozs megye*: Kolozsvár, Kolozs, Apahida, Puszta-Szt.-Miklós, Alsózsuk, Bánffy-Hunyad, Fejérd, Ajton, Budatelke, Vajdakamarás, Katona és Mező-Szombattelke. *Maros-Torda megye*: Mező-Madaras. *Torda-Aranyos megye*: Torda, Gerend, Marosludas, Mezőtóhát és Mészkő. *Alsófehér megye*: Szászujfalu és Vizakna. *Csik megye*: Balánbánya. *Hunyad megye*: Szászváros és Vajdahunyad. *Szeben megye*: Nagyszeben. *Brassó megye*: Brassó.²

OROSZ ENDRE több évi megfigyelései alapján arról győződött meg, hogy különösen a pusztaszti-miklósi Casté határ s a kolozsvári Melegvölgy és Apahida közt fekvő, körülbelül 10 négyszög-kilométernyi terület valóságos *Spalax*-szigetet alkot, a melyen négy év alatt 64 példányt fogtak; ³ legtöbbet 1904-ben, a mikor a hosszantartó és szokat-

¹ OROSZ ENDRE, Természet, VII, 1904, p. 177 és IX, 1906, p. 285.

² A fentebbi adatok kapcsán meg kell jegyeznem, hogy a vajdahunyadi adat, miként a Magyar Nemzeti Múzeum birtokában levő 2516. számú koponya bizonyítja, a *Sp. hung. hungaricus*-hoz tartozik, továbbá, hogy Brassó vidékén tizenegyévi kutatásom dacára sem tapasztaltam a *Spalax* előfordulásának valamelyes nyomát.

³ OROSZ ENDRE, Természet, IX, 1906, p. 286.

lanul nagy szárazság a föld felszínére űzte az állatokat, annyira, hogy a szántóvető, arató és pásztornép úton-útfélen találkozott velük.¹ Hasonló *Spalax*-szigetek volnának még Doboka, Lozsárd és Tötör, továbbá Katona és Mező-Szombattelke, a Nagy Magyar Alföldön pedig Kúnágota vidéke és a Duna vácsi könyökének balparti oldala.

Származástani kapcsolat.

Ámbár a *Spalax hungaricus transsylvanicus*-t a szokásos rendszertani értelemben csak a *Sp. hungaricus* fajtajának kellene mondanunk, származástani bélyegei szerint sok tekintetben mégis ő s i b b, a törzsalakhoz közelebb álló alak, mint a *Sp. h. hungaricus*, tehát nem származhatott az utóbbi fajból, hanem vele együtt egy közös törzsalakból kellett kiindulnia.

Alacsonyabb koponyája, hosszabb orrcsontjai, kezdetükön kevésbé befűződött járomívei, továbbá ama tulajdonsága tekintetében, hogy felső szájpادلásának elülső része a fiatal példányokon még rövidebb a hátulsónál, még nem érte el a *Sp. h. hungaricus* fejlettségi fokát. A zápfogak koronái nagyrészt ugyanolyanok, mint a *Sp. h. hungaricus*-éi, azonban az első felső zápfog koronája már másképpen fejlődik; némely példányoké ugyan még a *Sp. h. hungaricus*-éhoz, tehát a közös ősalakéhoz is hasonló, azonban a legtöbb példányé már meghaladta a *Sp. h. hungaricus* fokát s új fejlődési irányba tért. A zápfogak gyökerei és foggödrei csaknem hajszálnyi pontossággal megegyeznek a *Sp. h. hungaricus*-éival, azonban a harmadik alsó zápfog elülső gyökere még általában kevésbé satnyult el, tehát ő s i b b állapotról tanúskodik.

Mindezekből az tűnik ki, hogy a *Sp. hung. transsylvanicus*-nak a *Sp. hung. hungaricus*-szal közös, a mainál valamivel ősb formában kellett Magyarországot elérnie, a melyből azután a Magyar Alföldön a *Sp. h. hungaricus*, az erdélyi Mezőségen pedig a *Sp. h. transsylvanicus* jött létre. A közös ő s nyilvánvalóan csak a *Sp. Ehrenbergi*-nek valamivel továbbfejlődött alakja lehetett.

¹ OROSZ ENDRE, Természet, VIII, 1905, p. 117.

18. *Spalax graecus graecus* NHRG.

Spalax graecus NEHRING, Zoolog. Anzeiger, XXI, 1898, p. 228, fig. 1 & 2.

A vizsgálat anyaga.

1. Középkorú példány koponyája, állítólag Görögországból. A müncheni egyetemi gyűjtemény tulajdona. A *Spalax graecus* NHRG typusa.

2. Valamivel idősebb példány kitömött bőre, összezúzott koponyával, teljes fogazattal és alsó állkapocscsal, — »Görögország 1834« jelzéssel. A müncheni egyetem tulajdona.

3. Középkorú példány teljes koponyája Czernowitz környékéről. A czernowitzi egyetem tulajdona.

4. Öreg példány koponyája Czernowitz környékéről. A czernowitzi egyetem tulajdona.

Külső bélyegek.

A müncheni egyetem gyűjteményéből kezemen megfordult kitömött példány 253 mm. hosszú. Színezetében leginkább a szt.-pétervári akadémiai múzeum 2282. számú charkowi példányához (*Sp. microphthalmus* GÜLDENST.) hasonlít.

Szőrruhája aránylag rövid, tömött és kissé érdes. Színezete felül, két oldalt s a hasán palaszürke, erős fakó sárgásszürke árnyalattal. A fej eleje inkább hamvasszürke. A fej két oldalán levő merev sörte-taraj szennyes sárgásszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya (II. tábla, 1. és 2. rajz) nagy; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 57 mm.

Arczorra meglehetősen hosszú és nagyon széles; az állközti csontok elején kevésbé befűződött, hátsó két harmadában egyforma széles, az orrtövi lyukak közt nem, vagy alig keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek, hátrafelé mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s innen csaknem egyközű oldalszélekkel mennek a homlokcsontokig; hátsó végük szélesebb, mint elülső legnagyobb szélességüknek a fele és szélesebb, mint egy állközti csont a közepén. Hátul valamivel hosszabbak, mint az állközti

csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el s csak valamivel rövidebbek, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

A homlokcsontok öreg korukban mintegy közepüktől kezdve az orrcsontokig hosszában besüppedtek. Elülső oldalsarkuk legfeljebb az orrtövi lyuk közepéig ér s nem ugrik elő nyújtvány alakjában, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat szélesre nyújtott W-alakú. A homlokcsont elülső széléről egy-egy vékony és hosszú nyújtvány nyomul az állközti s az orrcsont s egy rövidebb és szélesebb a két orrcsont közé.

A falcsontok már ifjú korukban is meglehetősen kicsinyek, öreg korukban pedig nagyon kicsinyek, keskenyek és rövidek; elülső két oldalsarkuk közt, különösen öreg példányokon, sokkal keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraton; elülső hegyükkel nem érik el a homlokszorost. Egyenként hosszúra nyúlt trapézalakúak; hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarraton, két külső oldaluk pedig erősen kikanyarított.

A nyakszirti taraj két fele fiatal példányokon csaknem egyenes vonalat alkot, az öregben azonban kettős ívben domborodik előre s a falcsont mögött kissé kikanyarított. A nyíltaraj az öreg koponyán erőteljes.

A felső nyakszirtcsont rövid, sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága az öreg példányon csaknem kétszer (1'91-szor) foglaltatik a lambdavarrattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak a fiatal példányokon igen nagyok, oldalról tekintve széles-tojásalakúak s lefelé alig keskenyedők; az öreg példányon kevésbé szélesek s lefelé határozottan keskenyedők.

A köncsont felülről külön csont alakjában látszik.

A járomívek felülről tekintve fiatal példányokon laposan domborodók s közepükön csaknem egyenesek, az öregeken azonban csaknem félköralakúak s már az orrtövi lyukak mögött erősen kiduzzadók; az orrtövi lyuk felé felhágó águk idős korban nagyon széles, jóval szélesebb, mint az orrtövi lyuk felső része.

A külső hangjárat nagyon szűk; keresztátmérője az öreg példányokon csak 2'3 mm. hosszú.

A szápadláslyukak nagyon rövidek és feltűnően keskenyek; hátsó végük távolról sem éri el a két járomcsonti nyújtvány hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szápadlás

elülső része jóval rövidebb a hátulsónál, csak épen oly hosszú, vagy valamivel hosszabb, mint a szájpaddáslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő hosszúság.

Az inycsont hosszában határozottan besüppedt; hátsó széle egyenes, vagy a középvonalban rövid csúcsban ugrik elős öreg példányokon a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik.

Az inycsonti nyílás közvetlenül a 2. és 3. fogmeder határfala előtt áll.

A szárnynyújtványok mind a négy koponyán le vannak törve. A szárnycsonti gödör a szemgödör felé meglehetősen nyitott.

A toroknyújtványok rövidek és zömökek.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs (III. és IV. tábla, 4. rajz) nagy és vaskos. Testének alsó széle csaknem egyenes.

Koronanyújtványa gyönges alacsony, a korona-fogmedri vonalig mért magassága körülbelül csak félakkora, mint az alsó állkapocs testének a magassága a koronanyújtvány töve mögött. A korona-bütyökvájulat nem, vagy csak valamivel fekszik magasabban, mint a korona-fogmedri vájulat.¹ A korona-fogmedri vájulat hosszú öblöt alkot, a melynek feneke a közepén enyhén kidomborodik s azután a fogmedri nyújtvány töve mellett enyhe horpadást alkot.²

Szögletnyújtványa oly kevésbé terpeszkedik el az állkapocs testétől, hogy hátsó széle — kívülről tekintve — rendszerint egy vonalba esik a fogmedri nyújtvány alsó szélével. Hegye kicsiny, szélesen kerekített nyelv alakú lemezzé lapult le, amely magasán fent, a fogmedri nyújtvány tövéén áll s csaknem hozzá simul; hátulról tekintve fiatal példányokon alacsonyabb, de az öreg példányon magasabb a bütyöknnyújtványnál.

A külső nyereg a fiatal példányokon a belsővel szemközt, az öregben azonban ennél magasabban fekszik.

¹ Ennek megítélhetése kedvéért az alsó állkapocs egyik felét belső oldalával az asztal lapjára fektetjük s egyforma helyzetben hasonlítjuk össze más fajokéval.

² Mindez kívülről tekintve is élesen felötlik, de még határozottabban látszik az állkapocs belső oldaláról.

A fogmedri nyújtvány kissé bunkósan megvastagodott; hátulról tekintve jóval magasabb a metszőfog alveolusától mérve mindig határozottan hosszabb a bütyöknyújtványnál.

A bütyöknyújtvány rézsútosan fölfelé irányul s aránylag kevésbé terpeszkedik el a fogmedri nyújtványtól.

A koponya méretei (mm.-ben)	Athén, semiad.	Czernowitz, semiad.	Athén, semiad.	Czernowitz, adult.
Egész hosszúság	48	49	—	57
Magasság	18·2	17·5	—	23
Az orrcsontok hosszúsága	19	19·6	20·5	22·5
Az orrcsontok szélessége	8	8·1	8·5	9
A homlok- és falcsont hosszúsága	20·2	21	—	23·5
A falcsont hosszúsága	9	9	8	8
A két falcsont szélessége elül	10·5	8·3	—	4·6
A két falcsont szélessége a lambdavarraon..	14·2	11·7	—	12
A lambdavarraattól az orr csúcsáig	37·5	38	—	44
A felső nyakszirtcsont hosszúsága	15·5	15	—	19·5
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén) ..	11·6	11	12	13·2
Az orrtövi lyukak köze.....	10·8	10·8	—	13·2
Homlokszoros	10	9	—	8
Járomszélesség	35	37	—	43
A koponya alaphosszúsága	40	41	—	47
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	8	8	8·5	9
A felső szájpadlás elülső része	11·6	11·5	12·6	13·5
A felső szájpadlás hátulsó része	13	14	—	16
A szájpadláslyuk hosszúsága	3·5	3·5	4	5
Foghézag	16·5	17	—	21·5
Egy felső metszőfog szélessége a közepén....	2·8	2·8	3	3·5
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén....	3	3	3·1	3·5
A felső zápfogsor hosszúsága	8·4	9	8·6	8
Az alsó zápfogsor hosszúsága	8·1	8·3	8·1	7·5
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	29	30	30	33·3
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	31	32	32	35

Fogazat.

Metszőfogak.

Mind a felső, mind az alsó metszőfogak elülső oldala hosszában ránczolt; az alsók közepén s belső szélén egy-egy hosszanti zománcz-bordának a nyoma mutatkozik.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XVI. tábla, 1—8. rajz.)

M. 1. sup. Fiatal korában egy belső és két külső zománczredővel (1. és 3. rajz), melyek közül előbb az elülső-külső, majd a másik kettő záródik zománczszigetté (5. rajz). Az öreg példányon már csak egy, a hátsó-külső redőből keletkezett zománczsziget van (7. rajz), a másik kettő már lekopott. Ez a fog nyilván a *Sp. hungaricus*-ének fejlődés-menetét követi, ámbár a fejlődés kezdőfoka ismeretlen.

M. 2. sup. A fiatal fogat egy belső s egy külső zománczredő, továbbá a rágólap elülső felében egy zárt zománczsziget tünteti ki (1., 3. és 5. rajz). Vajjon ez a zománczsziget — mint a *Sp. Ehrenbergi*-n — a belső redőből, vagy pedig — mint a *Sp. hungaricus* és *Sp. microphthalmus* esetében — a külső redő elülső öbléből keletkezett-e, azt a rendelkezésemre álló nem elég fiatal anyag alapján nem tudom eldönteni, mint-hogy azonban a jelzett zománczsziget a czernowitzi fiatal példányon a belső redő öblével találkozik (3. rajz), minthogy továbbá közeli rokonainak (*Sp. gr. antiquus* és *Sp. istricus*) megfelelő fogán határozottan kimutatható, hogy az első zománczsziget a belső redőből jön létre, valószínű, hogy a fog ebben az esetben is ugyanazt a fejlődésmódot követi. A görögországi fiatalabb példánynak jobboldali foga annyiban tér el a baloldaltól, hogy a mondott zománczsziget vékony rés által közlekedik a külső oldalnak egy kis bevágásával,¹ némiképp olyformán, mint a *Sp. m. syrmienensis* lellei példányán (XV. tábla, 30. rajz). Ezt a saját-ságot teljesen egyéni vonásnak tartom, a melynek semmiféle származástani jelentőséget sem tulajdonítok. Az öreg példány fogán már csak két zománczsziget van, mert a legelső már lekopott (7. rajz).

M. 3. sup. A fiatal fog rágólapja két szakaszból áll (1. rajz), a mely először a belső oldalon olvad össze, a külső oldalon azonban nyitott redő marad vissza, a mely a nagy belső üreggel közlekedik (3. rajz). Ennek bezárultával az öreg fogon egy középső, három öblű zománczsziget keletkezik (7. rajz), azonban megesisik, hogy a belső üreg elülső öble egyénileg külön zománczsziget alakjában fűződik le (5. rajz) s ebben az esetben a külső redő bezárulta után átmenetileg talán két zománczsziget van a fogon.

M. 1. inf. Ennek a fognak a rágólapja fiatalabb korban meg lehetősön bonyolódott szerkezetű. Külső oldalán egy kis járulékos zománcz-

¹ A valóságban a zománczsziget élesebben kifejezett s az összekötő rés finomabb és a fog külső oldala felé nem annyira nyitott, mint NEHRING rajzán.

redő s mögötte egy rendes, erőteljes redő van, belső oldalán pedig egy erőteljes redő mutatkozik, a melynek elülső öble kétágú (2. rajz). A következő fokon a külső járulékos redő már eltűnt s a mögötte fekvő külsőoldali főredő megszűkült, de még nyitott; a belső redő egyszerűbb alakot öltött s hátsó öbléből egy kis zománcsziget jött létre (4. rajz), a mely azonban csakhamar elenyészik (6. rajz). Gazdagabb vizsgálati anyag hiányában nem lehet eldönteni, vajjon ez a kis zománcsziget nemcsak egyéni tulajdonság-e, de a *Microspalaxok* hátsó-belső redőjével semmikép sem egyértékű. Mindenképp érdekes, hogy már ép annyira előre tolódott, mint a *Sp. m. monticola*-é (XI. tábla, 10—12. rajz) s hogy teljesen úgy jött létre, mint némelykor a *Sp. microphthalmus* kis zománcszigete (XVIII. tábla, 27. rajz). Az öreg fogon a külső s belső redő egy-egy zárt zománcszigetté lett (8. rajz).

M. 2. inf. A második alsó zápfog (2, 4, 6. és 8. rajz) mindenben az elsőnek fejlődésmenetét követi.

M. 3. inf. A rágólap a legfiatalabb fokon két kisebb elülső s egy nagyobb hátsó szakaszból áll (4. rajz), a melyek a következő fokon széles, S-alakú felületté olvadnak össze s egy belső és egy külső redőt hoznak létre (2. rajz). A redők azután megszűkülnek (6. rajz) s kétségtelen, hogy mindegyikük egy-egy zománcszigetté alakul, ámbár az öreg fogon már csak a belső redőből lett zománcsziget látszik (8. rajz), mert a külsőből keletkezett már lekopott.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXVII. tábla.)

M. 1. sup. (2. és 10. rajz). Ez a fog határozottan kétgyökerű, mert belső (*a*) és elülső-külső (*b*) gyökere egész hosszúságában összenőtt és csak hátsó-külső gyökere (*c*) áll el szabadon. Az utóbbi gyökér rövid, egyenes és meglehetősen széles. A megfelelő fogmeder (1. és 9. rajz) élesen elkülönült hátsó-külső gödröt (*c*) s egy nagyobb üreget tüntet fel (*a, b*), a melynek fenekén fiatal korban az eredeti közfal nyoma látszik.

M. 2. sup. (3. és 11. rajz). Ennek a fognak rendszerint mind a három gyökere teljesen szabad.¹ Belső gyökere (*d*) a legmagasabb s a legvas-

¹ A görögországi fiatalabb példányon a jobboldali fog csak kétgyökerű, mert belső és elülső-külső gyökere teknőalakúan összeolvadt; ennek megfelelően fogmedre is csak kétüregű. Ez a fog és fogmedre is rendkívül hasonlít a *Sp. microphthalmus*-éhoz (XXIX. tábla 4. és 1. rajz).

tagabb és hegyén gyöngén kétkaréjú, de az öreg példányon egyszerű csapalakú. Az elülső-külső gyökér (*e*) valamivel hosszabb és vastagabb a hátsó-külsőnél (*f*) s mind a kettő határozottan rövidebb és vékonyabb a belsőnél. A megfelelő fogmeder (1. és 9. rajz) alacsony, de teljes közfalak által három, élesen elkülönített üregre osztott. Az öreg példányon a határfalak felszívódnak s a foggödrök közös üreggé olvadnak össze.

M. 3. sup. (4. és 12. rajz). Ifjú korában még határozottan háromgyökerű, később azonban belső (*g*) és hátsó-külső (*i*) gyökere egész hosszúságában összenő, de úgy, hogy az összenövés helyét határozott barázda jelzi. Az elülső-külső gyökér (*h*) ekkor is szabadon marad s rövid és széles, kéthegyű alakjával tűnik ki, öreg korában azonban már csak egyhegyű; a másik két gyökér közül fiatalabb korban a belső (12. rajz, *g*), idősebb korban azonban a hátsó-külső (4. rajz, *i*) a hosszabbik. A megfelelő fogmeder (1. és 9. rajz) legifjabb korában alacsony, de teljes közfalak által három üregre osztott, később azonban — az illető gyökerek összenövésének megfelelően — a belső és a hátsó-külső gyökér gödre közt levő határfal felszívódik s a fogmeder kétüregűvé válik, míg végül öreg korában teljesen egybeolvad.

M. 1. inf. (6. és 14. rajz). Ennek a fognak két erőteljes, teljesen elkülönült gyökere közül az elülső (*j*) rendszerint rézsútosan előre irányul, úgy hogy csak foggödrenek szétrepesztésével emelhető ki. Az elülső gyökér egyhegyű, a hátulsó többé-kevésbé kéthegyű. Némelykor a két gyökér töve ívalakú csontlemez által van összekötve. A megfelelő fogmeder (5. és 13. rajz) vastag, teljes közfal által két üregre osztott.

M. 2. inf. (7. és 15. rajz). Két gyökere közül az elülső (*l*) határozottan rövidebb s élesen kéthegyű. Érdekes, hogy az elülső gyökér külső hegye némelykor (így az athéni fiatalabb példányon) erős sarlóalakú görbülettel hajlik hátra, úgy mint a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-é (XXI. tábla, 7. rajz, *l*). A megfelelő fogmeder (5. és 13. rajz) erőteljes, folytonos közfal által két üregre (*l*, *m*) osztott.

M. 3. inf. (8. és 16. rajz). Két gyökere összenőtt egymással s csak az elülső, sokkal rövidebb gyökérnek (*n*) az egyszerű, vagy kettős hegye marad többé-kevésbé szabadon. A megfelelő fogmeder együregű; eredeti közfalának csak a nyoma maradt meg az üreg fenekén, vagy egy kis csapalakú csökevénye a fogmeder külső szélén.

Földrajzi elterjedés.

NEHRING a *Spalax graecus*-t egy fiatal példány csontvázára s egy valamivel idősebb kitömött példányra alapította.¹ Az első példányt 1837-ben, a másikat 1838-ban, állítólag Görögországban, még pedig A t h é n környékén gyűjtötték. Tudakozódásomra 1903 június 14-én a következő bővebb értesítést kaptam NEHRING-től: »A *Spalax graecus* két példánya (egy csontváz s egy bőr) a müncheni egyetem állattani múzeumának a tulajdona s ama határozott kijelentés szerint, melyet WAGNER ANDRÁS, a múzeum akkori igazgatója, 1842—43-ban műveinek két helvén is tesz, valamint a régi címkék szerint is valóban Görögországból való.« Ehhez még hozzátehetem, hogy REISER O. úrnak, a serajevoi múzeum őrének szóbeli közlése szerint valószínűleg MÜHLE gróf, vagy LINDEMEYER gyűjtötte a kérdéses példányokat.

Ilyen határozott kijelentés után nem lehet jogom a fentebbi adatok helyességében kételkedni. Feltűnőnek találom ugyan, hogy ezt a fajt azóta senki sem találta meg Görögországban, még feltűnőbbnek, hogy mai nap Görögországban és a vele szomszédos országokban a Mesospalaxok vannak elterjedve,² mégis el kell fogadnom, hogy a múlt század harminczas éveiben Görögország egyes pontjain ősi maradványként még előfordult a Macrospalaxokhoz tartozó *Sp. graecus*, a melynek legközelebbi rokonai jelenleg a Fekete-tenger északi partvidékére, Ciskaukasiára és Turkesztánra szorítkoznak.

A *Sp. graecus* már a múlt század harminczas éveiben is végső napjait élhette Görögországban s azóta valószínűleg teljesen kipusztult, mint a hogy kiveszőfélben van oláhországi rokona (a *Sp. isticus*) s Erdélyben is kiveszett a bronzkorban ott élt alakja (a *Sp. graecus antiquus*). REISER O. szerint³ ugyanilyen érthetetlen módon pusztultak ki Görögországból egyes madárfajok is, a melyek a múlt század harminczas éveiben még gyakoriak voltak ott, így a *Lanius nubicus*, a *Merops persicus* és a *Pyrrhocorax graculus*.

A *Sp. graecus* talán Bulgária egyes pontjain is előfordul még, mert KOWATSCHOFF írja,⁴ hogy »a CHRISTOVITSCH úr által T a t a r - P a z a r d j i k környékén (Bulgáriában) talált *Spalax* — NEHRING professzor

¹ NEHRING, Zool. Anz., XXI, 1898, p. 228, fig. 1 & 2.

² Magában Görögországban a *Sp. m. hellenicus* él jelenleg, a melynek Lamiából és a Parnassusról való két példánya van a Magyar Nemzeti Múzeumban.

³ 1909 júl. 9-én kelt magánlevél.

⁴ Verh. zool.-bot. Ges. Wien, LIII, 1903, p. 574.

véleménye szerint — a *Sp. graecus* lehet«. Sajnos, hogy ezt a koponyát minden fáradozásom daczára sem sikerült vizsgálatra megszereznem.

En ezt a fajt hiteles példányok alapján Bukovinából, Czernowitz környékéről ismerem, a honnan ZELINKA egyet. tanár szívésségéből két koponyát kaptam tanulmányozás czéljára.¹ Ott a faj nagyon ritka, sőt talán már kihalófélben van. A két állatot, a melynek koponyáját vizsgáltam, ZELINKA professzor értesítése szerint Czernowitztól délnyugatra, a Storožynetz felé eső dombokon fogták.

Ha az Athénre vonatkozó adat helyes, úgy fajunk valamikor az Aegei- és a Fekete-tenger nyugati partvidékein, Athéntől Czernowitzig volt elterjedve.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax graecus graecus* már igazi Macrospalax, a mely koponyájának és fogazatának számos bélyege tekintetében már messze meghaladta a Microspalaxok fejlettségi fokát, egyes bélyegei azonban még kétségtelenül arra vallanak, hogy nem nagyon távoli rokonság fűzi össze a Microspalaxokkal.

Koponyájának fokozott nagysága és magassága; nagyon széles, hegyén s tövén alig befűződött arczorra; elül széles és hátsó felükben alig keskenyedő orrsontjai; homlokcsontjainak elenyészett orrtövi nyújtványa; öreg korukban nagyon kicsiny falcsontjai; igen nagy orrtövi lyukai; felülről állandóan elkülönült könycsontja; járomívei felső ágának nagy szélessége; dobüregének nagyon megszűkült bejárata; az alsó állkapocs korona-fogmedri vájulatának hosszúsága; alsó állkapcsa hátsó részének alacsonysága; az alsó állkapocs testétől kevésbé elterpeszkedett szögletnyújtványa, a melynek hegye magasan fent, a fogmedri nyújtvány tövén fekszik; az alsó állkapocs külső nyergének magas fekvése s végül alsó zápfogainak csupán egyetlen ifjúkori zománczredője: mindmegannyi kétségtelen tanújele a *Spalax graecus* törzsfajlódási haladottságának. Mindeme bélyegekből határozottan különbözik a Microspalaxok alakjaitól, mindamellett még az utóbbiak egyes tulajdonságait is megőrizte.

Igy első felső zápfoga ifjúkori koronájának két külső zománczredője,

¹ A czernowitzi fiatal koponya annyira megegyezik az állítólagos görögországiival, hogy alig lehet őket megkülönböztetni s az ember nem tud attól a gondolattól szabadulni, hogy az utóbbi is bukovinai, vagy talán bessarabiai eredetű! Tekintve azt, hogy a *Spalax*-fajok gyakran egymáshoz közel eső vidékeken is különbözők, mindenkép nagyon feltűnő, hogy Athén környékén ugyanaz a faj forduljon elő, mint Bukovinában, Czernowitz környékén.

a második felső zápfog első zománczszigetének feltehetően a belső zománczredőből való létrejötte, második felső zápfogának három szabad gyökere, első és második alsó zápfogának két szabad gyökere s megfelelő fogmedreik folytonos közfala, sőt még felső nyakszirtcsontjának és felső szájpadrólása elülső részének rövidejsége tekintetében is a *Microspalax*okhoz csatlakozik.

A *Sp. gr. graecus* közvetetlen őseit kutatva mindenekelőtt kétségtelennek tartom, hogy fajunk semmikép sem lehet a *Sp. Ehrenbergi* közvetetlen leszármazottja, hanem egy olyan közbevetett alakból kellett erednie, a mely szervezetében ugyan még elég közel állt a *Sp. Ehrenbergi*-hez, de annál már jóval nagyobb volt, alsó állkapcsának szögletnyújtványa kevésbé terpeszkedett el, korona- és fogmedri nyújtványa közt már hosszabb vajúlatot viselt s alsó zápfogainak ifjúkori hátsó-belső zománczredője már satnyulófélben volt. Ha jól megértettem a *Spalax*-fajok törzsfajlását, akkor a jelzett törzsalak olyan nagy és szervezetében is afféle lehetett, mint a *Sp. monticola turcicus*, a nélkül azonban, hogy ez maga lett volna, mert ez az alak felső zápfogai gyökereinek sajátzerű szétágazása tekintetében már sokkal kiegyénültebb fokon áll, semhogy a *Sp. gr. graecus* közvetetlen őse lehetett volna.

A *Sp. mont. turcicus* ugyan már a *Macrospalax*okhoz közeledik, mert egyes példányain már felülről is határozottan látszik a könycsont, külső hangjárata pedig aránylag szűkebb s alsó állkapcsán a korona-fogmedri vajúlat hosszabb, mint a *Mesospalax*ok más alakjain, mindazonáltal még ezekben a bélyegeken is sokkal nagyobb mértékben különbözik a *Sp. gr. graecus*-tól, semhogy annak közvetetlen őseül volna tekinthető.

A *Mesospalax*ok többi faja közt sem tudok olyanra akadni, a mely természetszerűen átvezetne a *Sp. graecus*-hoz, de hogy valóban ilyenféle alak lehetett fajunknak az őse, azt az a járulékos kis zománczredő is bizonyítja, a mely a *Sp. gr. graecus* első két alsó zápfogának a külső oldalán, a főredő előtt feltűnik (XVI. tábla, 2. rajz) s a *Mesospalax*ok valamennyi alakját is jellemzi.

A *Macrospalax*ok közt az egyedüli *Sp. isticus*-t tekinthetnők a *Sp. graecus graecus* törzsalakjául, mert ez az alak keskenyebb, elül erőteljesebben befűződött s az orrtövi lyukak közt még keskeny arc-orránál fogva ősi fokon áll a *Sp. gr. graecus*-nál. A *Sp. isticus* falcsontjainak alkatában, alsó állkapcsa korona-fogmedri vajúlatának alakjában, valamint zápfogainak koronaszerkezetében is lehetővé tenné ezt a kapcsolatot, mindazonáltal koponyájának magassága, valamint egyes foggyökereinek haladottabb foka mellett helyesebbnek látszik a *Sp. istri-*

cus-t a *Sp. graecus graecus* testvérfajául tekinteni s mind a kettőt egy közös törzsalakra visszavezetni.

A *Sp. graecus graecus* közvetetlen őse, a mely valószínűleg valamennyi *Macrospalax*-nak a közös törzsalakja volt, valamilyen a *Sp. Ehrenbergi*-hez még közel álló, de ettől már a Diluviumban vagy legfeljebb az Ó-Alluviumban elvált alak lehetett, a melyet eddig nem sikerült fölfedezni.

19. *Spalax graecus antiquus*, n. subsp.

A vizsgálat anyaga.

1. Öt alsó s egy felső állkapocs, továbbá egy középkorú példány koponyája alsó állkapcsával s a fogakkal együtt. Gyűjtötte Orosz ENDRE az apahidai (Kolozs megye) La Tène-kori sírmezőben.

2. Két felnőtt példány teljes csontváza ugyanonnan. A kolozsvári egyetem archeologiai múzeumának tulajdona.

3. Baloldali alsó állkapocs a fogakkal. Apahida bronzkori konyhahulladékában gyűjtötte OROSZ ENDRE.

4. Öreg példány alsó állkapcsa. Magyar-Nádas (Kolozs megye) neolithkori konyhahulladékában gyűjtötte OROSZ ENDRE.

5. Öreg példány koponyája s egy másik példány alsó állkapcsa. Maros-Lekencze (Kolozs megye) parti iszapjában gyűjtötte OROSZ ENDRE.

6. Öreg példány alsó jobboldali állkapcsa. A szamosujvári római castrumban gyűjtötte OROSZ ENDRE.

7. Felső állkapocs üres foggödrökkel s alsó állkapocs fogakkal. A szamosfalvi (Szolnok-Doboka megye) kavicsbányában gyűjtötte OROSZ ENDRE.

A koponya bélyegei.

A koponya (II. tábla 3. rajz) rendkívül hasonlít a *Sp. graecus graecus*-éhoz, de jóval nagyobb; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 64 mm.

Arczorra abban különbözik a *Sp. graecus graecus*-étől, hogy elül valamivel szélesebb s az állközti csontok elején még kevésbé befűződött, úgy hogy egész hosszúságában egyforma szélesnek látszik, valójában azonban az idősebb példányokon közepetáján valamivel szélesebb, mint a tövén; az orrtövi lyukak közt fiatalabb korban nem, idősebb korban csak kissé keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül az összes fajokéi közt a legszélesebbek, hátrafelé mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s azután enyhén keskenyedve mennek a homlokcsontokig; hátsó végük a felnőtt példányokon keskenyebb, mint az elülső legnagyobb szélességnek a fele és szélesebb, mint egy állközti csont a közepén. Hátul határozottan rövidebbek, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el s valamivel rövidebbek, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

A homlokcsontok teteje ifjabb korban teljesen lapos, idősebb példányokon közepétől kezdve az orrcsontokig hosszában enyhén besüppedt. Elülső oldalsarkuk körülbelül az orrtövi lyuk hátsó harmadáig ér s nem ugrik elő nyújtvány alakjában, úgy hogy az orr- és az állközti csontokkal alkotott varrat előre domborodó. A homlokcsont elülső széléről egy-egy vékony, hosszú nyújtvány nyomul az állközti s az orrcsont, egy másik, rövidebb pedig a két orrcsont közé.

A falcsontok már középkorú példányokon is meglehetősen kicsinyek és rövidek; elülső két oldalsarkuk közt mindig, sőt öreg példányokon sokkal keskenyebbek, mint a mely szélesek a lambdavarraon; elülső hegyükkel nem érik el a homlokszorost. Egyenként trapézalakúak; külső két oldaluk élesen kikanyarított; sokkal hosszabbak, mint a mely szélesek a lambda-varraon.

A nyakszirtil s a nyíltaraj ugyanolyan, mint a *Sp. graecus graecus*-é.

Felső nyakszirtecsontja középkorú példányokon csak valamivel, öregeken azonban jóval rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága pontosan kétszer, vagy csaknem kétszer (1,91—2-szer) foglaltatik a lambdavarraottól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban, úgy hogy a koponya magasság tekintetében sem különbözik a *Sp. graecus graecus*-étől.

Az orrtövi lyuk — a *Sp. graecus graecus*-éhoz hasonlóan — igen nagy, rendszerint széles-tojásdad s lefelé alig keskenyedő, csak a legöregebb példányon keskenyebb.

A könycsont felülről itt is külön csont képében mutatkozik.

A járomív ugyanolyan, mint a *Sp. graecus graecus*-é; idősebb példányokon csaknem félkör alakú s az orrtövi lyuk felé felhágó ága szintén nagyon széles.

A külső hangjárat nagyon szűk; keresztátmérője 2'3—2'7 mm. hosszú.

A szájpaddáslyukak nagyon rövidek; hátsó végük távolról sem éri el a két járomcsonti nyújtvány hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpaddás elülső része mindig határozottan rövidebb, mint a hátulsó; ép oly hosszú, mint a szájpaddáslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság, — úgy hogy ebben sem tér el a *Sp. graecus graecus*-tól.

Az inycsont egy-egy fele hosszában határozottan besüppedt; hátsó széle az idősebb példányokon a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik a középvonalban apró tövis alakjában nyúlik ki, — a mi a *Sp. graecus graecus* egyes példányain is előfordul.

Az inycsonti nyílás közvetlenül a 2. és a 3. fogmeder határfala előtt áll s mögötte még egy nagyobb és több kisebb ideglyuk van.

A szárnynyújtványok mind a négy koponyán le vannak törve. A szárnycsonti gödör a *Sp. graecus graecus*-é-hoz hasonló.

A toroknyújtványok ugyanolyanok, mint a *Sp. graecus graecus*-éi.

Alsó állkapocs.

A *Spalax graecus antiquus* alsó állkapcsa (III. és IV. tábla, 5. rajz) csaknem teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. graecus graecus*-é.

A korona-fogmedri vájulat ugyanolyan hosszú, mint a *Sp. graecus graecus*-é, feneke azonban a közepén jobban kidomborodik s a fogmedri nyújtvány töve mellett határozottabb horpadást tüntet fel.

Szögletnyújtványa ép oly kevésbé terpeszkedik el az állkapocs testétől, mint a *Sp. graecus graecus*-é s ennek következtében hátsó széle szintén a fogmedri nyújtvány alsó szélével esik egybe.¹

A *Sp. graecus* alsó állkapcsától csupán abban tér el, hogy testének alsó széle kissé jobban kikanyarított, koronanyújtványa magasabb és erőteljesebb (csak mintegy egy harmaddal alacsonyabb az állkapocs testénél), szögletnyújtványa pedig valamivel jobban terpeszkedik el a fogmedri nyújtványtól (IV. tábla, 5. rajz).

¹ A III. tábla 5. rajzán nem egészen pontos a beállítás.

A koponya méretei (mm.-ben)	Apahida, semiad. ♂	Apahida, adult. ♀	Apahida, adult. ♂	Maros- Lekence, adult. ♂
Egész hosszúság	55	54·5	—	64
Magasság	21·2	22	24·5	25
Az orrcsontok hosszúsága	22	21·2	—	26
Az orrcsontok szélessége	8·8	9·4	9	11
A homlok- és falcsont hosszúsága	22·5	22·5	25·5	27
A falcsont hosszúsága	9·2	9	9·8	9·8
A két falcsont szélessége elül	10·2	8	5·2	7·8
A két falcsont szélessége a lambdavarraon..	11·2	9·2	10	10·5
A lambdavarraottól az orr csúcsáig	42	42·2	—	50
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	19·6	18·3	21	20
Az arczorr legnagyobb szélessége (a közepén)	11·8	12·3	13·5	15·1
Az arczorr szélessége (a tövén)	12·2	12	13·1	15
Az orrtővi lyukak köze.....	12	11·3	12·5	13·5
Homlokszoros	9	7·3	8	8·2
Járomszélesség	39	38	42	49·5
A koponya alaphosszúsága	46	45·5	50·5	53
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	8·6	9	9·6	11
A felső szájpádlás elülső része.....	14	13·3	15	16
A felső szájpádlás hátulsó része	16	16	18	19
A szájpádláslyuk hosszúsága	4	4	4·3	4
Foghézag	20	20	22·6	24·5
Egy felső metszőfog szélessége a közepén....	3	3·3	3·4	—
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén....	—	3·3	3·3	¹ 3·3
A felső zápfogsor hosszúsága	9	9	9	9·5
Az alsó zápfogsor hosszúsága	8·2	8·3	8·5	² 9·7
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	32	33	35	³ 34·5
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága.....	34·5	35	37·2	⁴ 38

Fogazat.

Metszőfogak.

Metszőfogai ugyanolyanok, mint a *Sp. graecus graecus*-éi, de valamivel erőteljesebbek. Fiatalabb példányok alsó metszőfogának elülső oldalán némelykor még felötlik annak a középső és belső szegélybordának a nyoma, a mely a *Sp. graecus graecus*-t jellemzi.

¹⁻⁴ Egy Magyar-Nádas határából való alsó állkapocsról.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XVII. tábla, 1—14. rajz.)

M. 1. sup. A rendelkezésemre álló legfiatalabb fog rágólapján egy belső s egy külső zománczredő, továbbá egy belső s egy külső zománczsziget látszik (1. rajz). A belső zománczsziget kétségkívül a belső redő öbléből egyénileg jött létre s nincs nagyobb jelentősége, annál kevésbbé, mert a jobboldali fogon hiányzik. A külső zománczsziget létrejöttének módja a meglevő anyag alapján nem állapítható meg, mert keletkezhetett egy elülső-külső redőből, mint a *Sp. graecus graecus*-é, de létrejöhetett egy egyetlen külső redő elülső öbléből is, mint a *Sp. microphthalmus* fogán. A koponya nagyfokú megegyezése, valamint a foggyökerek azonosságának alapján, továbbá, mert a közel rokon *Sp. istricus* megfelelő foga is a fejlődésnek ezt a módját követi, az előbbi esetet tartom valószínűbbnek. Egy idősebb példány megfelelő fogán csak annyi különbség mutatkozik, hogy az egyéni belső zománczsziget hiányzik, sőt egyénileg még a belső zománczredő is el van satnyulva (2. rajz). Az öreg fog a rendes három zománczszigetet tünteti fel (3. rajz).

M. 2. sup. Ennek a fognak a rágólapja a rendelkezésemre álló legifjabb fokon egy belső s egy külső zománczredőt tüntet fel. A belső redő öblének legmélyebben fekvő részét két kis kitűrődés által kezd elválasztani az öblől külső részétől (4. rajz). A következő fokon a lefűződés már megtörtént s létrejött az elülső zománczsziget, azonban ugyanakkor már a külső redő öble is zománczszigetté alakult (5. rajz), míg végül az öreg fogon a belső redő öblének külső része is önálló zománczszigetté lett, úgy hogy ezen a fokon három zománczsziget tünteti ki a rágólapot (6. rajz). Látható tehát, hogy ez a fog a fejlődésnek ugyanazt a módját követi, mint a melyet a *Sp. graecus graecus* esetében valószínűnek jeleztem s a mely a *Sp. Ehrenbergi*-t állandóan jellemzi és a *Sp. istricus*-on is tapasztalható (XVI. tábla, 13. rajz). Mindazonáltal nem lehetetlen, hogy az elülső zománczszigetnek a belső redőből való létrejötte, a mely különben is csak a jobboldali fogon mutatkozik, csupán a *Sp. Ehrenbergi*-re való egyéni visszaütés.

M. 3. sup. A legifjabb rágólapon két nagyjában félholdalakú mezőt látunk, a mely a belső oldalon már összeolvadt. Az összeolvadás helyét sekély befűződés jelzi. A fog külső oldalán erőteljes nyitott redőt látunk, a mely a belső üreggel közlekedik (7. rajz). Miután a külső redő is bezárul, egy középső nagy zománczsziget kelet-

kezik, a melynek elülső öble azonban önálló zománcszigetként fúzódhatik le (8. rajz). Más esetben a középső üreg akként hoz létre két zománcszigetet, hogy belső fele alkotja az egyik, külső öble pedig a másik zománcszigetet (9. rajz). Nyilvánvaló, hogy ez a fog a *Sp. graecus graecus*-ének fejlődésmódját követi, s ott is előfordul a belső üregnek két zománcszigetre való szétesése.

M. 1. inf. A legfiatalabb rágólap két vesealakú mezőből áll. Ezek közül az elülsőnek külső oldalán egy kis járulékos zománcsziget mutatkozik (10. rajz), a mely a *Sp. graecus graecus* ifjú fogán is megvan, de csakhamar nyomtalanul eltűnik. A következő fokon a két rágólap a középtengely irányában összeolvad s egy erőteljes külső és egy belső redő jön létre, a mely utóbbinak elülső öbléből — talán csak egyénileg — egy önálló zománcsziget keletkezhetik (11. rajz), a mely tehát származástaniilag minden jelentőség nélkül való. Erre a külső s a belső redő egy-egy zománcszigetté záródik be, úgy hogy a meglett fogon (12. rajz), sőt még az öregben is (13. rajz) két egymás mellett fekvő zománcsziget van, — ép úgy, mint a *Sp. graecus graecus* megfelelő fogán.

M. 2. inf. A rendelkezésemre álló legfiatalabb fog egy erőteljes külső s egy ugyanolyan belső zománczredőt visel (11. rajz), a mely csakhamar egy külső s egy belső zománcszigetté alakul (12. rajz). Ez a két zománcsziget teljesen ugyanoly módon jött létre, mint a *Sp. graecus graecus*-é s még öreg korban is megvan (13. rajz).

M. 3. inf. Bizonyosra vehető, hogy ez a fog legfiatalabb állapotában a *Sp. graecus graecus*-éhoz hasonlóan két elülső s egy hátsó mezőből álló rágólapot visel, ezek azonban a rendelkezésemre álló fokon már összeolvadtak s egy külső és egy belső redőt hoztak létre (11. rajz), a melyek fokozatosan két zománcszigetté alakulnak (12. és 13. rajz), ámbár megcsúsz, hogy a belső redő egyénileg két zománcszigetre esik szét, a mely esetben három zománcsziget van a rágólapon (14. rajz).

Mindebből kitűnik, hogy a *Sp. graecus antiquus*, a mennyire a rendelkezésemre álló anyag alapján megítélhető, sem metszőfogainak alkatában, sem zápfogai koronájának fejlődésében nem tér el a *Sp. graecus graecus*-tól.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXVIII. tábla, 1—8. rajz.)

M. 1. sup. (2. rajz). Ez a fog alapjában véve háromgyökerű, mint-hogy azonban a széles, hegyén kikanyarított belső gyökér (*a*) az elülső-

külső gyökérrel (*b*) egész hosszúságában összenőtt s csak a hátsó-külső gyökér (*c*) áll el szabadon, ennek következtében kétgyökerűnek kell mondanunk. A hátsó-külső gyökér (*c*) jóval rövidebb, meglehetősen széles és kéthegyű, mert külső oldalát hosszanti mély barázda hasítja be. A fogmeder (1. rajz) egy hátsó-külső, élesen elkülönülő foggödört tüntet fel, a mely a megfelelő gyökér barázdáltságával összhangban egy kis csontnyelvet rejt magában (*c*), továbbá egy közös ürege (*a*, *b*) van a fogmedernek, mely a fenékén két gyöngye fejlettségű határfal által három sekély gödörre oszlik fel. Látjuk, hogy ez a fog nagyon kevésbé különbözik a *Sp. graecus graecus*-étől, de még inkább a *Sp. isticus*-éhoz hasonlít.

M. 2. sup. (3. rajz). Ez a fog tisztán háromgyökerű, mert valamennyi gyökere teljesen szabad, csak a belső (*d*) s az elülső-külső gyökér (*e*) van a tövén egy kissé összenöve. A belső gyökér kétágú s ágainak vége karéjformán kiszélesedett. A két külső gyökér (*e*, *f*) a belsőnél jóval rövidebb. A fogmeder (1. rajz) hátsó-külső gyökérgödre (*f*) teljes és magas határfal által különül el az előtte levő nagy üregtől (*d*, *e*), a mely alacsonyabb közfalak által három gödörre van felbontva. Ez a fog vaskosabb, de egyébként teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. isticus*-é; a *Sp. graecus graecus*-énál haladottabb fokon áll, mert belső gyökere kétágú.

M. 3. sup. (4. rajz). Három, csaknem egyforma hosszú gyökere összenőtt, csak a gömbösen megvastagodott gyökércsúcsok szabadok. Elülső-külső gyökerének (*h*) a vége ugyanolyan három gyöngyforma duzzadást visel, mint a *Sp. isticus*-é. A fogmeder (1. rajz) a fenékén három gödörre tagozódik. A fog gyökerei a *Sp. graecus graecus*-énál haladottabb fokon vannak, mert nagyobb mértékben nőttek össze s a fogmeder határfalai alacsonyabbak.

M. 1. inf. (6. rajz). Két erőteljes gyökere közül az elülső (*j*) kéthegyű s oly rézsútosan irányul előre, hogy a fogat csak a fogmeder elülső gödrének fölrepesztésével lehet kiemelni; a hátsó gyökér (*k*) egyhegyű s kevésbé rézsútos. A fogmeder (5. rajz) két gödre (*j*, *k*) vastag, teljes közfal által van elválasztva, a mely azonban a közepén hosszában bemetszett, mert az elülső gyökér hátsó s a hátsó gyökér elülső széle éles.

M. 2. inf. (7. rajz). Ennek a fognak két erőteljes gyökere csaknem egyenes s mind a kettő kéthegyű (*l*, *m*). A fogmeder (5. rajz) két gödre teljes, erőteljes közfal által különül el egymástól. A *Sp. graecus graecus*-szal szemben mindössze annyi a különbség, hogy az elülső gyökér valamivel hosszabb.

M. 3. inf. (8. rajz). Kettős, kéthegyű, de mindegyik hegyén gömbösen megduzzadt gyökere (*n, o*) csaknem teljesen összeolvadt s ennek megfelelően a fogmeder két gödre (5. rajz, *n, o*) is egybenyílik, mert határfalának közepe visszafejlődött. A *Sp. gr. graecus* megfelelő fogához képest némi haladottság jelével találkozunk rajta, mert a törzsalakon a két gyökér hegye valamivel szabadabb.

A fentebbiekből kitűnik, hogy a *Sp. graecus antiquus* zápfogainak gyökerei és fogmedrei tekintetében a *Sp. graecus graecus* typusát követi, azonban a törzsfejlődés szempontjából már valamivel haladottabb fokon áll. Ezt legfőbbképen az első felső zápfog hátsó-külső gyökerének barázdáltsága, a második felső zápfog belső gyökerének kettéágazása s egyúttal az elülső-külső gyökérrel való részleges összeolvadása, a harmadik felső zápfog gyökereinek összenövése s végül a harmadik alsó zápfog két gyökerének nagyobbfokú egybeolvadása tanúsítja.

Nagyon nevezetes, hogy a *Sp. gr. antiquus* gyökereinek alkata tekintetében annyira megegyezik a *Sp. isticus*-szal, hogy a két alak csupán a zápfogak gyökerei szerint alig különböztethető meg egymástól.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax graecus antiquus*-t csupán Erdélyből, még pedig recens és subfossilis csontmaradványok alapján ismerem. Számos lelete bizonyítja, hogy már az Ó-Alluviumban általánosan el lehetett terjedve s még a Kr. e. V. században, sőt bizonyára még később is élt az erdélyi Mezőségen.

Az idevágó leleteket csaknem kizárólag OROSZ ENDRE apahidai tanító úrnak köszönhetjük, a ki a kolozsmegyei Apahida község közelében 1900-ban egy gazdag La Tène-kori (kelta) sírmezőt fedezett föl s elsőben is ebben akadt állatunk maradványaira.¹ Eme leletek közül különösen kettő rendkívül érdekes, mert két ízben egy-egy »bronzkori jellegű, négy bütyökfogantyús, ép, magas cserépurna« került elő s ezek mindegyikében két-két *Spalax*-példánynak teljes csontváza feküdt,² úgy hogy ez a lelet azt a gondolatot kelti fel az emberben, mintha ezek a jókora nagyságú állatok s í r a d a l é k u l s z o l g á l t a k v o l n a.

¹ OROSZ ENDRE, Adatok a földi kutya (*Spalax typhlus* PALL.) életének és előfordulásának ismeretéhez; Természet, VII, 1904, p. 178.

² A második, 1900 november 6-án kiásott két csontváz Dr. PÓSTA BÉLA prof., illetőleg a kolozsvári egyetem archaeologiai intézetének tulajdonába ment át.

Ezt a föltevést még az is támogathatná, hogy OROSZ ENDRE a Mezőség számos pontján ősemberi konyhahulladék társaságában akadt a *Sp. gr. antiquus* egyes csontjaira, a miből fölfedezők arra következtet, hogy »ezen őskori Spalaxok az ó-alluviális kori ősembereknek könnyen kézrekeríthető vadászsákmányát és eledelét is képezték«. Mindez nem lehetetlen, de ha meggondoljuk, hogy az említett cserépuháknak talált csontvázak párosan összetartoznak, vagyis hím és nőstény állatái voltak, sokkal valószínűbbnek kell tartanunk, hogy a hím által üldözött nőstény földalatti túrája közben véletlenül pottyant bele a magas cserépedénybe, s miután az őt követő hím is hasonló sorsra jutott, mind a ketten ott pusztultak.

PÓSTA BÉLA prof. 1903 jan. 8-án hozzám intézett levelében hangsúlyozza, hogy az apahidai sírmező legfeljebb a Kr. e. V. századból való és tisztán alluviális rétegben fekszik, a nagy edényben talált két csontváz tehát semmiképp sem lehet diluviális korú. Dr. PÓSTA valószínűnek tartja, hogy ez a két csontváz még a sírmező koránál is fiatalabb időben jutott az említett edénybe, mert »a sírmező területén egyebütt is fordultak elő *Spalax*-maradványok, még pedig olyan helyzetben, a mely minden kétséget kizárólag elárulta, hogy azok a sírmezővel semmiféle összefüggésben sincsenek«.

PÓSTA BÉLA barátomnak fentebbi véleménye minden bizonynyal helyes, mert tekintve azt, hogy a *Sp. gr. antiquus* törzsalakja, a *Sp. gr. graecus*, még mai nap is él Bukovinában, bizonyosra vehető, hogy erdélyi alfaja is csak a jelenkorban pusztulhatott ki és semmiesetre sem lehet diluviális eredetű.

OROSZ ENDRE a fentjelzett csontvázakon kívül még Szamosújvárott a római castrum kiásásakor, továbbá ugyanott a »Petris« nevű őstelepen, ősemberi konyhahulladék között akadt állatunk egyes állkapcsaira. Magyar-Nádas (Kolozs megye) őstelepen neolith-kori edénycserepek, obsidián és szarukövések s más konyhahulladékok társaságában ugyancsak OROSZ ENDRE talált egy alsó állkapcsot, ORNSTEIN JÓZSEF nyug. őrnagy pedig Boncznyiresen (Szolnok-Doboka megye), a helységtől délkeletre eső »Valea Holcserági« őstelepen, ugyancsak praehistorikus konyhahulladék között találta meg eme *Spalax*-nak az alsó állkapcsát.

Nagyon figyelemreméltó továbbá a következő két lelet. OROSZ ENDRE a kolozsmegyei Szamosfalva határában levő terjedelmes kavicsbánya oldalának párkányvályog üledékében »az *Arctomys bobac* SCHREB. csontvázain kívül« egy *Spalax*-állkapcsot, továbbá Maros-

L e k e n c z é n (Torda-Aranyos megye), az erdélyi Mezőség déli határán, a Maros folyó jobbparti omlásos földfalából 8 dm.-nyi mélységből egy koponyatöredéket, 2 m. mélységből pedig egy ép koponyát ástott ki a vasokkeres homokrétegből, a melynek fedő televényében őskori és római település nyomai észlelhetők.

Mindezek az itt felsorolt leletek rendelkezésemre állottak s épen ezekre alapítottam a *Spalax graecus antiquus*-t.

A csontmaradványok, koruk és előfordulásuk viszonyai szerint, nagyon különböző állapotban vannak. A míg az apahidai sírmezőből előkerültek fakó dióbarna színűek, aszottak és pehelykönnyűek, addig a szamosujvári, magyarnádasi és apahidai konyhahulladéokban találtak szennyessárgás vagy szennyesszürke színűek, az előbbieneknél valamivel nehezebbek és zsírfényűek, mintha meg lettek volna főzve vagy sütve; ellenben a szamosfalvi kavicsbányából és Maros-Lekencze parti iszapjából kiásott csontok tiszta fehérek vagy vörhenyesek, helyenként krétaszerűek, jóval súlyosabbak és határozottan subfossilis állapotban vannak. A maroslekenczei nagy koponyát OROSZ ENDRÉVEL együtt még csak subfossilisnak tartom s a szamosfalvi alsó állkapocs is ugyanilyen benyomást tesz. Talán nem tévedek, ha mindezek alapján az utóbbi maradványokat ó-alluviálisoknak, a többit pedig sokkal fiatalabbnak minősítem.

Tekintve azt, hogy a *Sp. gr. antiquus* valamennyi *Spalax*-faj közül a Bukovinában még ma is élő *Sp. gr. graecus*-hoz áll legközelebb, bizonyosra vehető, hogy az Erdélyben immár kihalt alak Bukovinából, vagy esetleg Moldvából vándorolt be s az elszigetelődés révén itthelyt alakult a *Sp. gr. graecus*-tól eltérő alfajjá.

OROSZ ENDRE azt hiszi,¹ hogy »a történelem előtti idők több ezeréves multjából való csontmaradványok, a hazai faunában a *Spalax*ok ősi honpolgárságát bizonyítva, az élők közvetlen őseinek is tekinthetők«, ezt a nézetet azonban nem tudom a magamévá tenni, mert tanulmányaim azt bizonyítják, hogy az erdélyi mai *Spalax* (a *Sp. hungaricus transsylvanicus*) sokkal később, még pedig nyugat felől nyomult be Erdélybe és a *Sp. gr. antiquus*-szal nem áll közvetetlen származástani kapcsolatban.

Származástani kapcsolat.

Az előrebocsátottakból kitűnik, hogy a *Spalax graecus antiquus* rendkívül közel áll a *Sp. graecus graecus*-hoz, mindazonáltal egyes

¹ Természet, VII, 1904, p. 177.

bélyegek tekintetében oly határozottan különbözik tőle, hogy teljesen megokoltnak látszik, ha ezt az alakot külön alfajnak tekintjük.

Koponyája nagyobb, arczorra aránylag hosszabb s hegyén szélesebb; orrcsontjai rövidebbek, elül szélesebbek s hátrafelé nagyobb mértékben keskenyedők; alsó állkapcsa nagyobb, koronanyújtványa erőteljesebb, szögletnyújtványának hegye pedig jobban elterpeszkedik a fogmedri nyújtvány tövétől. A metszőfogak alkata s a zápfogak rágólapjának fejlődésmenete mind a két alakon egyformának látszik, ámbár az első felső zápfog első zománcszigetének keletkezésmódja a *Sp. graecus antiquus*-on, a második felső zápfog első zománcszigetének keletkezésmódja pedig a *Sp. graecus graecus*-on ismeretlen. Nagy megegyezésnek a jele, hogy a felső fogsor harmadik zápfogának középső ürege — ha talán csak egyénileg is — mind a két alakon két zománcszigetre esik szét s hogy az alsó fogsor első zápfoga fiatal korában egy kis járulékos zománcszigetet visel a külső oldalán.

A foggyökerek alkata tekintetében már lényegesebb különbség van a két alak közt. A *Sp. graecus antiquus* első felső zápfogának hátsó-külső gyökere hosszában barázdas s ennek megfelelően foggödre egy kis csontnyelv által félig kettéosztott; a második felső zápfog belső gyökere kétágúvá s ennek megfelelően gyökérürege kétgödörösé lett, a gyökér maga pedig már kevésbbé válik el az elülső-külső gyökértől, úgy hogy a köztük levő határfal satnyulásnak indult; a harmadik felső zápfog gyökerei egészen gömbös végükig összenőttek s ennek következtében a fogmeder közfalai csak csökevényesen maradtak meg; az alsó fogsor első zápfogának közfala a közepén már satnyulni kezdett; végül a harmadik alsó zápfog gyökerei is nagyobb mértékben olvadtak össze, mint a *Sp. graecus graecus*-éi.

A zápfogak gyökereinek és foggödreinek eme változásai, valamint a koponyán észlelhető eltérésnek legtöbbje is a törzsfejlődés szempontjából kétségtelen haladást jelentenek, a miből nyilvánvaló, hogy a *Sp. graecus antiquus*-t kell a származástaniilag fiatalabb alaknak tartanunk s a *Sp. graecus graecus*-ra visszavezetnünk. Valóban úgy látszik, hogy a *Sp. graecus antiquus* a *Sp. graecus graecus*-nak egyenes leszármazottja s hogy a Bukovinából vagy Moldvából Erdélybe bevándorolt törzsalak itthelyt módosult a fentjelölt értelemben. Igaz, hogy a *Sp. graecus antiquus* hátrafelé határozottan keskenyedő orrcsontjai, valamint az állkapocs fogmedri nyújtványától jobban elterpeszkedő szögletnyújtványa tekintetében ősi b fokon látszik állni, mint a *Sp. graecus graecus*, azonban ezek

a különbségek aligha oly nyomatékosak, hogy az egyenes leszármazásnak útját állhatnák. Mindazonáltal nincs kizárva annak a lehetősége, hogy a *Sp. graecus antiquus* mégsem a *Sp. graecus graecus*-nak közvetlen leszármazottja, hanem hogy mind a kettő a Macrospalaxok közös törzsalakjára vezetendő vissza.

20. *Spalax isticus*,¹ n. sp.

Spalax hungaricus MATSCHIE (nec NEHRING), Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1901, p. 237.

A vizsgálat anyaga.

1. Fiatal példány hiányos koponyája és bőre Barza vidékéről (Oláhország, Krajova környéke). DOMBROWSKI bukaresti állatkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2522/1. sz.).

2. Középkorú példány teljes koponyája és bőre Horesu Poenar vidékéről (Oláhország, Krajova környéke). DOMBROWSKI bukaresti állatkereskedőtől. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2522/4. sz.).

3. Középkorú példány koponyája Prundu környékéről (Oláhország, ilfovi kerület). A berlini természetrajzi múzeum tulajdona.

Külső bélyegek.

A Horesu Poenar környékére való példány kitömött bőre 242 mm. hosszú.

Szőrzete tömött, inkább rövid, de puha. Felül palaszürke, vörhenyesbarna árnyalattal. A fej teteje hamvasszürke. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj fehér színű, élesen felötlő. Alul sötét palaszürke, hasán fakó rozsdaszínű árnyalattal.

A koponya bélyegei.

A koponya nagysága öreg korában valószínűleg megközelíti a *Sp. gr. graecus*-ét, mert a rendelkezésemre álló legnagyobb, de még csak középkorú példány egész hosszúsága mintegy 53 mm.²

A koponya (II. tábla, 4. rajz) leginkább a *Sp. graecus antiquus* fiatalabb koponyájához hasonlít, egyes bélyegeiben azonban a *Sp. microphthalmus*-éra is emlékeztet.

Arczorra elül keskenyebb s az állközti csontok elején

¹ Ister az Al-Duna régi neve s minthogy ez a faj az Al-Duna környékén tartózkodik, azért neveztem így.

² Az orrcsont hegye le van törve.

jobban befűződött, mint a *Sp. gr. graecus*-, vagy a *Sp. gr. antiquus*-é; tövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül keskenyebbek, mint a *Sp. gr. graecus*- vagy a *Sp. gr. antiquus*-éi, hátrafelé, mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s azután csaknem egyközű oldalszélekkel mennek a homlokcsontokig; hátsó végük szélesebb, mint elülső legnagyobb szélességüknek a fele és szélesebb, mint egy állközti csont a közepén. Hátul határozottan rövidebbek az állközti csontoknál; az orrtövi gödrök hátsó szélét összekötő vonalat távolról sem érik el s alig rövidebbek, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

A homlokcsontok teteje csaknem teljesen lapos. Elülső oldalsarkuk legfeljebb az orrtövi lyuk közepéig ér s nem ugrik elő nyújtvány alakjában, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat nagyjában előre domborodó. A homlokcsont elülső széléről egy-egy vékony és meglehetősen hosszú nyújtvány nyomul az állközti s az orrcsont, továbbá egy szélesebb és rövidebb nyújtvány a két orrcsont közé.

Falcsontjai az idősebb példányokon kicsinyek és rövidek; elülső két oldalsarkuk közt idősebb példányokon sokkal keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarraon; elülső hegyükkel nem érik el a homlokszorost. Egyenként hosszúra nyúlt trapézidomúak; külső két oldaluk élesen kikanyarított; sokkal hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavarraon.

A nyakszirti taraj két fele a krajovakörnyéki példányon csúcsával előre irányuló, egyenesszerű tompaszöget alkot, de a prundui példányon ugyanolyan, mint az öreg *Sp. gr. graecus*-, vagy a *Sp. gr. antiquus*-é.

Felső nyakszirtcsontja a fiatal példányon sokkal, az idősebb példányokon azonban csak valamivel rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Ennek megfelelően a felnőtt koponya magassága — úgy, mint a *Sp. microphthalmus*-é — kétszernél jóval kevesebb szer (178—185-szor) foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak igen nagyok, széles-tojásdadok, lefelé alig keskenyedők.

A könycsont felülről külön csontnak látszik.

A járomív felülről tekintve lapos domborulatú; az orrtövi gödrök felé felhágó ága ép oly széles, mint a *Sp. gr. graecus*-é, vagy a *Sp. gr. antiquus*-é.

A külső hangjárat nagyon szűk; keresztátmérője a legidősebb koponyán is csak 2,3 mm. hosszú.

Szájpadláslyukai — a *Sp. gr. graecus* és *gr. antiquus*-éhoz hasonlóan — nagyon rövid; hátsó végük távolról sem éri el a két járomcsonti nyújtvány hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadlás elülső része jóval rövidebb a hátulsónál; a középkorú példányokon ép oly hosszú, mint a szájpadláslyuktól az inycsonti nyílás hátsó széléig terjedő távolság; a fiatalon hosszabb.

Az inycsont hosszában besüppedt; hátsó széle egyenes vagy pedig tompa sarkot alkot a középvonalban s mindig a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik.

Az inycsonti nyílás közvetlenül a 2. és 3. fogmeder határfala előtt áll.

A szárnynyújtványok mind a három koponyán le vannak törve. A szárnycsonti gödrök a *Sp. gr. graecus*-éhoz hasonlóak.

Toroknyújtványai valamivel hosszabbak és karcsúbbak, mint a *Sp. gr. graecus*-éi.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs (III. és IV. tábla, 6. rajz) leginkább a *Sp. gr. antiquus*-éhoz hasonlít.

Korona-fogmedri vájulata ugyanolyan hosszú s fenekének közepén erőteljes, rézsútosan hátra- és fölfelé irányuló domborulatot, a fogmedri nyújtvány töve mellett pedig határozott horpadást alkot.

Koronanyújtványa felnőtt példányokon ugyanolyan magas és erőteljes, mint a *Sp. antiquus*-é; magasabb, mint az állkapocs testének a felemagassága.

Szögletnyújtványa ép oly kevésbé terpeszkedik el az állkapocs testétől, mint a *Sp. gr. graecus*-é, úgy hogy hátsó széle egy vonalba esik a fogmedri nyújtvány alsó szélével; hegye is ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é, de idősebb példányokon magasabb a bütyöknnyújtványnál.

A külső nyereg valamivel magasabban fekszik a belsőnél.

A fogmedri s a bütyöknnyújtvány ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

A koponya méretei (mm.-ben)	Barza, juv.	Horesu Poenar, adult.	Prundu, adult.
Egész hosszúság	—	50	¹ 53 ?
Magasság	16	20	21·8
Az orrcsontok hosszúsága	—	19·4	20 ?
Az orrcsontok szélessége	—	8	8·3
A homlok- és falcsont hosszúsága	18·4	20	22
A falcsont hosszúsága	9	8	8·7
A két falcsont szélessége elül	—	7	7·6
A két falcsont szélessége a lambdavarraon	—	10	12
A lambdavarraattól az orr csúcsáig	—	37	39 ?
A felső nyakszirtcsont hosszúsága	14	18	19·4
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén)	10·8	11·8	12
Az orrtövi lyukak köze	9·5	10·2	10·5
Homlokszoros	9·4	9	8·4
Járomszélesség	—	38·7	39·5
A koponya alaphosszúsága	35·5	42	44·1
A két felső metszőfog alveolusának szélessége ..	6	7·6	8
A felső szájpadlás elülső része	10·2	11·5	13
A felső szájpadlás hátulsó része	12	15	16·2
A szájpadláslyuk hosszúsága	3·3	3·4	3·5
Foghézag	14·6	18	19·8
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	2·1	2·7	2·9
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	2·3	3	3·1
A felső zápfogsor hosszúsága	7·3	7·5	8·4
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7	7	7·2
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	—	30	31·8
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	—	33	34·5

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső s az alsó metszőfogak elülső oldala egyformán hosszában ránczolt ; zománczbordáknak már semmi nyoma.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XVI. tábla, 9—20. rajz.)

M. 1. sup. (9. és 10. rajz). Egészen olyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

¹ Az orrcsontok hegye le van törve.

M. 2. sup. Az ifjúkori rágólap egy elülső patkóalakú s egy hátulsó vesealakú mezőből áll (13. rajz), a melyek akként érintkeznek, hogy összeolvadásuk után egy belső s egy külső zománczredő jön létre. A belső redő öbölvége már ezen a fokon is csak szűk réssel függ össze a redő külső részével s később ebből jön létre az első zománczsziget. Még utóbb a belső redő külső része s a külső redő is egy-egy zománczszigetté lesz (14. rajz), úgy hogy a meglett fogon három zománczszigetnek kell lennie. Ez a fog tehát még megőrizte a *Sp. Ehrenbergi* típusát, a mi a *Sp. gr. graecus* esetében csak valószínű.

M. 3. sup. Az ifjúkori rágólap két szakasza a belső oldalon már összeolvadt s egy kis belsőoldali bemetszést és egy erőteljes külső redőt tüntet fel, mely utóbbi a rágólap középső üregével függ össze (17. rajz). A meglett fogon egy háromöblű, nagy, középső zománczsziget látszik (18. rajz), ép úgy, mint a *Sp. gr. graecus* idős czernowitzi példányán.

M. 1. inf. A fiatal rágólap még két különálló szakaszból van össze-téve, melyek közül az elülső egy kis külsőoldali járulékos zománczszigetet visel (11. rajz), a mely nyilván a *Sp. graecus* külsőoldali járulékos kis redőjének felel meg. A két szakasz összeolvadása után egy külső s egy kétöblű belső zománczredő keletkezik (12. rajz), melyek további sorsa azonban ismeretlen.

M. 2. inf. (15. és 16. rajz). Mint a *Sp. gr. graecus*-é, azzal a különbséggel, hogy a külső oldal elülső kis redője már elenyészett.

M. 3. inf. A rágólap két szakaszának összeolvadása után egy külső s egy belső redő keletkezik (19. rajz), azonban az S-alakú rágólap maga sokkal keskenyebb, mint a *Sp. gr. graecus*-é (XVI. tábla, 2. rajz) és inkább a *Sp. hungaricus*-éhoz (XIV. tábla, 20. rajz) hasonló. A meglett fogon egy belső zárt zománczsziget s egy nyitott külső redő látszik (20. rajz), úgy, mint a *Sp. gr. graecus* megfelelő fogán. Valószínű, hogy utóbb a külső redő is zománczszigetté lesz, ezt azonban megfelelő anyag hiányában nem tudom megállapítani.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXVIII. tábla, 9—16. rajz.)

M. 1. sup. (10. rajz). Ezt a fogat kétgyökerűnek kell mondanunk, mert belső (*a*) s elülső-külső (*b*) gyökere nagyrészt összeolvadt s csak a hátsó-külső gyökér (*c*) áll el szabadon. A belső gyökér kéthegyű

s csúcsai közül az elülső teljesen elválík az elülső-külső gyökér hegyétől, úgy hogy a hosszabbik gyökércomplexus mélyen háromkaréjú.¹ A hátsó-külső gyökér jóval rövidebb, meglehetősen széles, kissé kéthegyű s külső oldalán gyönges hosszanti barázdát visel. A fogmeder (9. rajz) hátsó-külső gyökérgödre (*c*) teljes határfal által különül el az előtte levő nagy üregtől (*a*, *b*), mely a hármás gyökércsúcsnak megfelelően a fenekén három gödörre tagozódik. Látjuk, hogy ez a fog nagyon hasonlít a *Sp. gr. antiquus*-éhoz, de kétágú belső gyökerénél fogva, föltéve, hogy ez a tulajdonság nem fiatalkori bélyeg, valamivel haladottabb fokon áll.

M. 2. sup. (11. rajz). Ennek a fognak a gyökerei valamivel karcsúbbak, de egyébként teljesen ugyanolyanok, mint a *Sp. gr. antiquus*-éi. Mind a három gyökér teljesen szabad; a belső (*d*) a leghosszabb, határozottan kétágú s ágvégei karéjformán kiszélesedettek. A fogmeder (9. rajz) ennek megfelelően négyüregű, mert a belső gyökér gödre másodlagos közfal által kettéosztott. Gyökerei tekintetében ez a fog haladottabb fokon áll a *Sp. gr. graecus*-énál.

M. 3. sup. (12. rajz). Gyökérszerkezete tekintetében rendkívül hasonlít a *Sp. gr. antiquus*-éhoz. Mind a három, csaknem egyforma hosszú gyökere összenőtt, csak a gömbösen megvastagodott gyökércsúcsok szabadok. Az elülső-külső gyökér (*h*) valamivel szabadabb és a *Sp. graecus antiquus*-éhoz hasonlóan három gyöngyforma sarjadzást visel. A fogmeder (9. rajz) fiatalabb korában kétüregű, mert az elülső-külső gyökér gödre (*h*) teljes határfal által élesen elkülönített; ez a közfal azonban idősebb korban áttörik.

M. 1. inf. (14. rajz). A gyökerek a *Sp. gr. antiquus*-éihez hasonlóak. Az elülső gyökér itt is annyira rézsútós, hogy a fogat csak a fogmeder szétrepesztésével lehet kiemelni. A hátsó gyökér idősebb korában félholdalakú csontlemez által van az elülsővel összekötve, a mely a fogmeder (13. rajz) erőteljes közfalán hosszúkás vájulatot okoz.

M. 2. inf. (15. rajz). A fog gyökerei teljesen olyanok, mint a *Sp. gr. antiquus*-éi s a fogmeder (13. rajz) tekintetében sincs különbség.

M. 3. inf. (16. rajz). Gyökerei karcsúbbak, de egyébként ugyanolyanok, mint a *Sp. gr. antiquus*-éi; a megfelelő fogmeder (13. rajz) sem különbözik lényegesebben.

¹ Érdekes, hogy e tekintetben a prundui és a horessu-poenari példány tökéletesen egyforma.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax isticus*-t csupán Oláhországból, még pedig Krajova környékéről (Barza és Horesu Poenar), valamint Prundu vidékéről az ilfovi kerületből ismerem, a hol az állat ritka lehet, mert minden fáradozásom daczára sem sikerült több példányt szereznem.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax isticus* kétségkívül egy töből fakadt a *Sp. graecus graecus*-szal, mindazonáltal nem származott tőle. Úgy látszik, hogy a *Sp. isticus* zápfogainak koronaszerkezete tekintetében nem különbözik a *Sp. gr. graecus*-tól, foggyökerei pedig valamivel haladottabb fokon állnak, mint eme fajéi, úgy hogy ha csak ezekre a tulajdonságokra támaszkodnánk, minden nehézség nélkül visszavezethetnők a *Sp. gr. graecus*-ra, azonban ez a levezetés nyomban lehetetlennek bizonyul, mihelyt a koponya alkatát is mérlegeljük. A *Sp. isticus* arczorra ugyanis keskenyebb s az orrtövi lyukak közt határozottan befűződött, tehát ősbibb fokon áll, mint a *Sp. gr. graecus*-é; ennek következtében lehetetlennek kell tartanunk, hogy a törzsfajlás általános iránya ellenére — egy szélesorrú alakból jöhetett volna létre, a mi egyébként már nagyon előrehaladt, t. i. nagyon magas koponyája miatt sem lehetséges.

A *Sp. isticus* a *Sp. graecus antiquus*-nak is nagyon közeli rokona, de semmiesetre sem azonos vele. Én ugyan a *Sp. isticus*-nak öreg, a *Sp. gr. antiquus*-nak pedig fiatal koponyáját nem ismerem, mindazonáltal a kezeim közt levő anyag alapján határozottan külön kell választanom a két alakot, mert habár a zápfogak korona- és gyökéralkata tekintetében meglepő hasonlóságot tapasztalunk, a koponya alkatában elég jelentékeny különbség mutatkozik.

A *Sp. isticus* koponyája ugyanis jóval kisebb, de aránylag sokkal magasabb; arczorra sokkal keskenyebb s elül is, az orrtövi lyukak közt is sokkal nagyobb mértékben befűződött; orrcsontjai pedig elül keskenyebbek, de hátsó végükön szélesebbek, mint a *Sp. gr. antiquus*-éi. A koponya egyéb bélyegeiben alig van eltérés, azonban a felső nyakszirtcsont hosszúsága ismét élesen elválasztja a két alakot, mert a *Sp. isticus* fiatal koponyáján a felső nyakszirtcsont sokkal, azonban a középkorú példányokon már csak valamivel rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont, holott a *Sp. gr. antiquus* középkorú koponyáján a felső nyakszirtcsont csak valamivel, de az öregeken ismét sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az

orrcsont, holott a *Sp. gr. antiquus* középkorú koponyáján a felső nyakszirtecsont csak valamivel, de az öregeken ismét sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont, vagy az orrcsont. Nyilvánvaló, hogy a két alakot már csak ennél az egy tulajdonságnál fogva sem lehet egybevonni, mert lehetetlennek tartom, hogy ugyanegy rendszertani kategóriába tartozó egyének felső nyakszirtecsontja ifjú korban sokkal rövidebb, meglett korban csaknem ugyanolyan hosszú s öreg korban ismét sokkal rövidebb lehessen, mint a fal- és a homlokcsont, vagy mint az orrcsont.

A *Sp. isticus* felső nyakszirtecsontjának meghosszabbodása tekintetében a *Sp. microphthalmus*-ra emlékeztet, nemkülönben abban is, a mi egyébként épen a felső nyakszirtecsont meghosszabbodásának, illetőleg a fal- és a homlokcsont ezzel járó megrövidülésének a folyománya, hogy a koponya magassága csak 1'78—1'85-szor foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban. Ez az arányszám a *Sp. microphthalmus* koponyáján is 1'77—1'86, ellenben a *Sp. gr. antiquus*-én 1'91—2.

Eme bélyeg alapján a *Sp. isticus*-t a *Sp. microphthalmus* közvetlen törzsalakjának tarthatnók, a miben a koponya sok más tulajdonsága is támogatna bennünket, mert a *Sp. microphthalmus* arczorrának további megrövidülése s az orrtövi lyukak közt való erőteljesebb befűződése, továbbá szájpadráslukainak meghosszabbodása s felső szájpadrása hátsó részének megrövidülése teljes összhangban áll a törzsfejlődés általános irányával. Azonban az alsó állkapocs alkata határozottan eme kapcsolat ellen szól, mert a *Sp. isticus* állkapocsa a koronanyújtvány mögött magasabb, a korona-fogmedri vajúlat a fenékén kidomborodó, a külső nyereg már mindig magasabban áll a belsőnél, végül a szögletnyújtvány hegye magasabb a bütyöknyújtványénál, úgy hogy az alsó állkapocs mindeme bélyegek tekintetében már sokkal kiegyenültebb fokon áll, semhogy a *Sp. microphthalmus*-éhoz átvethetne.

A *Sp. microphthalmus*-t fogazata tekintetében is a *Sp. isticus* egyenes leszármazottjának tekinthetnők, mert zápfogainak koronája és gyökerei a *Sp. isticus*-éhoz képest általában haladottabb fokon vannak, azonban harmadik felső zápfogának elülső-külső gyökere még teljesen szabad (XXIX. tábla, 6. és 7. rajz, *h*), úgy hogy e tekintetben ismét ősi b b fokon áll, mint a *Sp. isticus*.

Mindezek alapján a *Sp. isticus*-t olyan fejlődési alaknak kell tekintenünk, a mely a *Macrosalaxok* közös törzsalakjából hasadt ki s ámbár egyes bélyegeiben a *Sp. microphthalmus* irányában haladt előre, mégis inkább a *Sp. graecus* fejlődési vonalával áll összefüggésben, e mellett azonban teljesen önálló fejlődési végpontot képvisel.

21. *Spalax polonicus*, n. sp.

Podolian Marmot PENNANT, Synopsis, 1771, p. 271.

Glis zemni ERXLEBEN, Syst. Regn. Anim., I, 1777, p. 370.

A vizsgálat anyaga.

1. Egy középkorú s egy öreg példány koponyája Lemberg környékéről (Wiśniowczyk, 1859). A leMBERGI múzeum tulajdona (261. és 430. sz.).

2. Öreg példány koponyája és kitömött bőre Lemberg környékéről (Janów, 1870). A leMBERGI múzeum tulajdona (262. sz.).

3. Öreg példány koponyája Galicziából. A bécsi udvari múzeum tulajdona.

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló szépen kitömött bőr hosszúsága 283 mm.

Bundája meglehetősen rövid, tömött és puha. A test felső oldalán palaszürke, gyöngye vörhenyes árnyalattal. A fej teteje hamuszürke. A fej hátuljának középvonalában 23 mm. hosszú és 5 mm. széles hófehér folt van. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj fehér színű, élesen felötlő. A test alsó oldala palaszürke.

A koponya bélyegei.

A koponya nagy; a rendelkezésemre álló ép példány egész hosszúsága 59 mm., de egy hátulsó részén hiányos, tehát nem mérhető példány még nagyobb. Egész alkatában részben a *Spalax microphthalmus*, részben a *Sp. gr. graecus* koponyájához hasonló, azonban épen azért ezek egyikével sem azonosítható.

Arczorra meglehetősen hosszú és széles, az állközi csontok elején határozottan befűződött, innen hátrafelé nagyon enyhén, vagy alig szélesedő, tövén a legszélesebb; az orrtövi lyukak közt jóval keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek (8—9.7 mm. szélesek). Alakjuk ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus* orrcsontjaié, de hátul rövidebbek, mint az állközi csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat távolról sem érik el; a homlok- és falcsonthoz együttes hosszúságánál sokkal rövidebbek.

A homlokcsontok felül csaknem teljesen laposak. Elülső oldalsarkuk legfeljebb az orrtövi lyukak közepéig ér s nem ugrik elő nyújtvány alakjában. A homlokcsont elülső széléről csupán a két orrcsont közé nyomul néha egy vékony, közepes hosszúságú nyújtvány. Az orr-homlokcsonti varrat nagyon zegzugos s többé-kevésbé előre domborodó.

A falcsontok rövidek s meglehetősen kicsinyek, a *Sp. microphthalmus*-énál [kisebbek, a *Sp. gr. graecus*-énál pedig nagyobbak; elülső két oldalsarkuk közt keskenyebbek, mint a lambdavaraton; elülső hegyükkel messze a homlokszoros mögött maradnak. Egyenként trapézalakúak s csak valamivel hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavaraton; két külső oldaluk mélyen kikanyarított.

A nyakszirti taraj középső része jobban a pikkelycsonthoz lapul, mint a rokonfajokon; a nyíltaraj magasabb s erőteljesebb, mint akár a *Sp. microphthalmus*-é, akár a *Sp. gr. graecus*-é.

Felső nyakszirtcsontja oly rövid, mint a *Sp. gr. graecus*-é; sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága s határozottan rövidebb, mint az orrcsont. Rövidségének következtében a koponya magassága öreg példányokon csaknem pontosan kétszer (1'89—2-szer) foglaltatik a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak igen nagyok, hosszúkás kerekded-háromszögűek, lefelé határozottan keskenyedők.

A könycsont felülről mindig erőteljes külön csontnak látszik.

A járomívek nagyon kidomborodók, úgy hogy a járomszélesség sokkal nagyobb, mint a *Macrospalax*ok többi fajain; az orrtövi lyuk felé felhágó ág meglehetősen széles.

A dobüreg bejárata szűk; keresztátmérője öreg koponyákon csak 3 mm. hosszú.

A szájpadráslýukak közepes hosszúságúak; hátsó végük eléri, sőt öreg példányokon meg is haladja a két járomcsonti nyújtvány hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpadrás elülső része többnyire körülbelül ugyanolyan hosszú, mint a hátsó (a két kisebb koponyán valamivel rövidebb, a két nagyobbban valamivel hosszabb).

Az inycsont — a *Sp. microphthalmus*-éhoz hasonlóan — csaknem lapos s több kisebb-nagyobb ideglyukat visel; hátsó széle egyenes s a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik.

Az inycsonti nyílás a második fogmeder közepével vagy

elülső szélével szemközt fekszik, tehát a *Sp. microphthalmus*-éhoz hasonló fekvésű.

A szárny- és toroknyújtványok, valamint a szárnycsonti gödrök is ugyanolyanok, mint a *Sp. gr. graecus* koponyáján.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs a *Sp. microphthalmus*-éhoz hasonló szabású, de még nyúlánkab, mert a koronanyújtvány mögött még alacsonyabb.

Koronanyújtványa csaknem ugyanolyan magas és erőteljes, mint a *Sp. microphthalmus*-é; csak valamivel alacsonyabb, mint az alsó állkapocs teste a koronanyújtvány töve mögött. A koronafogmedri vájulat fenékvonala enyhén emelkedik a fogmedri nyújtvány elülső oldalára s eme nyújtvány elülső szélén, különösen fiatalabb példányokon, többé-kevésbé felötlő domborulatot alkot, a mely némikép a *Sp. isticus*-éra emlékeztet.

Szögletnyújtványa a *Sp. microphthalmus*-éhoz hasonló, de hegye hátulról tekintve kissé magasabb a bütyöknújtványnál.

A külső nyereg valamivel magasabban fekszik a belsőnél.

A fogmedri nyújtvány ugyanolyan, mint a *Sp. microphthalmus*-é, nevezetesen karcsú, hátulról tekintve sokkal magasabb s a metszőfog alveolusától mérve sokkal hosszabb a bütyöknújtványnál.

A koponya méretei (mm.-ben)	Wisniowczyk, semiad.	Wisniowczyk, adult.	Galiczia, adult.	Janów, adult.
Egész hosszúság	—	59	—	—
Magasság	21·2	23	24·2	26
Az orrcsontok hosszúsága	18·5	22·5	23·2	23
Az orrcsontok szélessége	8	9	9	9·3
A homlok- és falcsonthosszúsága	25	26	24·8	27·5
A falcsonthosszúsága	9·3	10·3	10	10·8
A két falcsonthosszúsága elül	10·4	8·6	7·5	8·4
A két falcsonthosszúsága a lambdavarraon..	11	9·5	8	8·6
A lambdavarraonról az orr csúcsáig	42·5	45·5	48	49·3
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	—	19·3	18·8	—

A koponya méretei (mm.-ben)	Wisniowczyk, semiad.	Wisniowczyk, adult.	Galiczia, adult.	Janów, adult.
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tövén) ..	12'5	13	13	14'5
Az orrtővi lyukak köze	10'7	11'7	12	12'5
Homlokszoros	7	7	8	7'3
Járomszélesség	40'3	45	47'5	50
A koponya alaphosszúsága	—	49	—	—
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	9'7	10	10	—
A felső szájpádlás elülső része	14	14'6	16	16'7
A felső szájpádlás hátsó része	14'6	16'5	16	16'1
A szájpádláslyuk hosszúsága	4'7	4'5	5'5	5'4
Foghézag	20	22	22'3	24
Egy felső metszőfog szélessége a közepén....	3'4	3'6	3'4	3'5
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén....	3'5	3'9	3'5	3'7
A felső zápfogsor hosszúsága	8'3	8'3	8	7'8
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7'6	7'7	7'6	8'7
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	32	34'5	36'3	37'5
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	34'8	37'5	40	40'8

Fogazat.

Metszőfogak.

A felső és alsó metszőfogak nem különböznek a *Sp. graecus*-étől.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XVII. tábla, 15. és 16. rajz.)

A három öreg példány zápfogainak koronája már annyira lekopott, hogy a fiatalabbkori zománczredők- és zománczszigeteknek nyoma is alig látszik s csupán a középkorú példány fogai nyujtanak útbaigazítást, ámbar a fejlődés egész menete egy példány alapján nem állapítható meg.

M. I. sup. (15. rajz). Ennek a fognak a rágólapja egy nyitott belső zománczredőt, továbbá egy kicsiny, harántul-tojásdad, zárt elülső-külső és egy nagy, háromöblű, szintén zárt hátsó-külső zománczszigetet tüntet fel. Fiatalabb fokozatok hiányában nem állapítható meg, mindazonáltal valószínűnek látszik, hogy az elülső-külső kicsiny zománczsziget egy elülső-külső zománczredőből jött létre s ha ez igaz, akkor ez a fog a *Sp. gr. graecus*-ével egyezik meg, a mire

különben a hátsó-külső zománcsziget alakja is utal, a mely a *Sp. gr. graecus*-éhoz (XVI. tábla, 7. rajz) hasonló.

M. 2. sup. (15. rajz). A rágólap mindenben az előbbi fogéhoz hasonló. Vajjon az elülső-külső kicsiny zománcsziget a belső zománczredő öbölvégeiből jött-e létre, mint a *Sp. isticus* (XVI. tábla, 13. és 14. rajz) és *Sp. gr. antiquus* (XVII. tábla, 4. és 5. rajz) esetében, vagy pedig a külső zománczredő elülső öbléből keletkezett, mint a *Sp. microphthalmus* (XVIII. tábla, 6. és 7. rajz) fogán, az fiatalabb fokozatok hiányában nem mutatható ki, mindazonáltal a hátsó-külső zománcsziget alakja ismét a *Sp. gr. graecus* (XVI. tábla, 7. rajz) közelségére utal.

M. 3. sup. (15. rajz). A rágólapot egy nagy, középső, háromöblű zománcsziget tünteti ki, a melyet jellemzőnek kell tartanunk, mert mind a négy példány mindkét oldali fogán, tehát nyolcz esetben teljesen ugyanolyan. Minthogy ez a zománcsziget a *Sp. gr. graecus* megfelelő fogán is ugyanilyen (XVI. tábla, 7. rajz), ez által újabb kapcsolat támad e két faj között.

M. 1. inf. (16. rajz). A rágólapon egy nyitott külső zománczredő, továbbá egy kicsiny elülső-belső, zárt zománcsziget s e mögött egy nyitott belső zománczredő ötlik fel. Kétségtelen, hogy az elülső kis zománcsziget a belső redő elülső öbölvégeiből hasadt le, ép úgy, mint a *Sp. graecus antiquus* (XVII. tábla, 11. rajz), vagy a *Sp. giganteus* (XIX. tábla, 15. és 16. rajz) esetében s talán csak egyéni tulajdonság.

M. 2. inf. (16. rajz). A rágólap egy külső s egy belső nyitott zománczredőjével a *Macrospalaxok* általános bélyegeit viseli.

M. 3. inf. (16. rajz). Külső zománczredője még nyitott, a belső azonban már zárt, hosszúkásan tojásdad zománcszigetté lett. A korona alkata nem tér el a *Macrospalaxok* más fajainak megfelelő fogától.

A mennyire egy példány valamennyi és négy példány harmadik felső zápfoga alapján megállapítható, a *Sp. polonicus* zápfogainak koronaszerkezete tekintetében a *Sp. gr. graecus*-hoz áll legközelebb, ezt azonban csak fiatalabb fokozatok vizsgálata tisztázhatja végérvényesen.

A zápfogak gyökerei és fogmedrei.

A zápfogak annyira kopottak s gyökereik annyira magukon hordják az aggság bélyegeit, hogy csupán egy középkorú példány alkalmas a vizsgálatra.

M. 1. sup. Termetben ez a fog a *Sp. gr. graecus*-éhoz hasonló, de már haladottabb fokon áll, mert csak egy gyökérű. A belső

s az elülső-külső gyökér teljesen összeolvadt egymással; a hátsó-külső gyökér is egész hosszúságában összenőtt a belsővel, de a két külső gyökér határozott, széles rés által van egymástól elválasztva. A fogmeder együregű s csak a két külső gyökérgödör közt maradt fenn egy csapalakú, rövid, de vastag közfal.

M. 2. sup. Alakjában ez a fog is a *Sp. gr. graecus*-éhoz hasonló, de ismét haladottabb fokon áll, mert csak egy gyökerű, a mennyiben mind a három gyökér összenőtt egymással s csak a két külső gyökér közt maradt fenn egy keskeny hézag. A fogmeder együregű s csak a két külső gyökérgödört választja el egy kis közfal, a mely sokkal vékonyabb, mint a megelőző fogmedéré.

M. 3. sup. Szabásában a *Sp. gr. graecus*-éhoz hasonló, de csak egy gyökerű, mert mind a három gyökere összeolvadt egymással s csupán a két külső gyökér közt maradt fenn határozott rés. Ennek megfelelően az együregű fogmeder két külső gyökérgödre közt egy rövid közfal mutatkozik, úgy, mint a *Sp. microphthalmus* fogmedrében (XXIX. tábla, 1. rajz).

M. 1. inf. Egész alakjában a *Sp. microphthalmus* fogára (XXIX. tábla, 9. rajz) emlékeztet, de még haladottabb fokon áll, mert két gyökere csaknem a hegyéig összenőtt, a mennyiben a gyökereket összekötő félholdalakú csontlemez hosszabb és vastagabb. Fogmedre is a *Sp. microphthalmus*-éhoz (XXIX. tábla, 8. rajz) hasonló, de közfalának közepe szélesebben és mélyebben megszakított.

M. 2. inf. Egész megjelenésében a *Sp. microphthalmus* megfelelő fogára (XXIX. tábla, 11. rajz) emlékeztet, de a törzsfejlődés útján előbbre haladt, mert két gyökere csaknem a hegyéig összenőtt. Fogmedre ugyanolyan, mint a *Sp. microphthalmus*-é (XXIX. tábla, 8. rajz); együregű, külső oldalán rövid közfallyal.

M. 3. inf. Ennek a fognak a gyökerei ép oly vastak, mint a *Sp. microphthalmus*-éi (XXIX. tábla, 14. rajz), de még jobban összeolvadtak, mert csak hegyük szabad. A fogmeder együregű; közfalának csak belső és külső vége maradt meg.

Megjegyzendő, hogy az alsó zápfogak gyökércsúcsai feltűnően előre görbülnek, különösen az első fognak mind a két s a harmadiknak az elülső gyökerén.

Mindezekből kiviláglik, hogy a *Sp. polonicus* zápfogai és gyökerei részben a *Sp. gr. graecus*-, részben s még inkább a *Sp. microphthalmus*-éhoz hasonlóak, azonban az utóbbiéinál is haladottabb fokon állnak s ebben a tekintetben a *Sp. giganteus*-éival egyeznek meg.

Földrajzi elterjedés.

A *Spalax polonicus*-t csupán Galicziából ismerem. Egy »Galiczia« feliratú koponyát vizsgáltam a bécsi udvari múzeum szívésségéből, azonban ennél sokkal becsesebb a lembergi DZIEDUSZICKI-múzeumnak az a három példánya, a mely Dr. MAZUREK JÓZSEF múzeumi őr szívésségéből jutott kezemhez. Az utóbbiak közül kettő 1859-ben W i ś n i o w c z y k környékéről (ztoczówi-kerület), a harmadik pedig J a n ó w vidékéről (Lembergől mintegy 23 km.-nyire nyugatra) 1870-ben került elő. Fölöttébb érdekes, hogy az utóbbi példányt, miként Dr. MAZUREK úr 1908 évi december 17-én kelt levelében értesít, vegyes flórájú, e r d ő s v i d é k e n fogták. Eme dombvidék magasabb részeit lombos erdők borítják, ellenben a szomszédos völgyekben, a melyek laza talaja diluviális homok feltorlódásából jött létre, őseredeti fenyvesek díszlenek.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax polonicus* rendkívül sajátos alak, a melyen a Macrospalaxok egyes fajainak, különösen pedig a *Sp. graecus graecus* és *microphthalmus*-nak a bélyegei csodálatos keveredésben mutatkoznak. Koponyájának magassága, hosszu és meglehetősen széles arczorra, elül széles orrcsontjai, a fal- és homlokcsontnál sokkal rövidebb felső nyakszircsontja, a szemgödör felé meglehetősen nyitott szárnycsonti gödre, alsó állkapcsa külső nyergének magas fekvése, nemkülönben zápfogainak koronaszerkezete tekintetében a *Sp. gr. graecus*- és a *Sp. gr. antiquus*-hoz hasonló; orrtövi lyukainak keskeny köze, lapos homlokcsontjai, falcsontjainak alakja és nagysága, felső ajkpadlása hátsó részének rövideisége, lapos inycsontja, ajkpadlászlyukainak hosszúsága, alsó állkapcsának karcsú termete s alsó zápfogainak gyökéralkata tekintetében a *Sp. microphthalmus*-hoz áll közel; zápfogainak gyökerei és gyökérgödrei a *Sp. giganteus*-éinak fejlettségi fokát érték el; alsó állkapcsának korona-fogmedri vonala a *Sp. isticus*-éhoz hasonló; feltűnően nagy járomszélessége, előre domborodó homlok-orrcsonti varrata s alsó állkapcsa testének rendkívüli alacsonysága által pedig minden más fajtól élesen különbözik.

A Macrospalaxok bélyegeinek ilyen sajátoszerű összeszővődése lehetetlenné teszi, hogy a *Sp. polonicus*-t bármely más faj változatának tekintsük, mert származástani tekintetben a Macrospalaxok egyik fájához sem kapcsolhatjuk hozzá s ennek okából önálló fajnak kell minősítenünk és a Macrospalaxok közös törzsalakjára visszavezetnünk.

Minthogy a *Sp. polonicus* koponyájának számos bélyege és zápfogainak koronaszerkezete tekintetében még nagyon közel áll a *Sp. gr. graecus*-hoz, nagy valószínűséggel tekinthetnők eme faj közvetlen leszármazottjának, annyival inkább, mert csaknem minden bélyege olyan, hogy részben a *Sp. gr. graecus* bélyegeinek természetes fokozódása, részben pedig lehanyatlása által magyarázható, csupán a *Sp. gr. graecus*-énál nagyobb falcsontjai okoznak nehézséget, mert a falcsontok a törzsfajlódás folyamán nem nagyobbodnak, hanem kisebbbednek.

A *Sp. polonicus*-t a *Sp. microphthalmus* továbbfejlődött alakjának is tekinthetnők, különösen, mert zápfogainak egybeolvadt gyökerei, feltűnően nagy járomszélessége s a koronanyújtvány mögött nagyon alacsony alsó állkapcsa a törzsfajlódási haladás jelei. Ennek a levezetésnek azonban nagyon lényeges akadályai vannak. Nevezetesen nem tehető fel, hogy a törzsalak alacsony koponyája előbb a *Sp. microphthalmus*-on magasabbá, azután a *Sp. polonicus*-on ismét alacsonyabbá vált volna, vagy pedig a törzsalak hosszú arczorra a *Sp. microphthalmus*-on megrövidült, a *Sp. polonicus*-on pedig újból meghosszabbodott volna. Ép oly kevésbé hihető, hogy miután a *Sp. microphthalmus* már elhagyta a törzsalak zápfogainak koronaszerkezetét, a *Sp. polonicus*-on ismét visszasülyedt volna az ősi állapotra.

Hasonló nehézségekkel állunk szemben akkor is, ha a *Sp. polonicus*-t a *Sp. gr. antiquus*- vagy a *Sp. isticus*-ra akarnók visszavezetni, úgy hogy aligha találunk más megoldást, mint hogy a *Sp. polonicus*-t a Macrospalaxok közös őseitől származtassuk.

Ezek kapcsán még egy esetleges ellenvetésnek szeretném elejét venni. Valaki azt hihetné, hogy a *Sp. polonicus* olyan átmeneti alakul tekintendő, a mely a *Sp. gr. graecus*-t a *Sp. microphthalmus*-szal kapcsolja össze, hogy tehát a két utóbbi alak, épen a *Sp. polonicus* miatt, ugyanegy fajban egyesítendő. Ez a vélemény azonban teljesen jogosulatlan volna, mert akkor miként fejtenők meg azt a jelenséget, hogy a *Sp. gr. graecus* alsó állkapcsa a koronanyújtvány mögött magas, a *Sp. polonicus*-é — tehát az átmeneti alaké — nagyon alacsony, ellenben a *Sp. microphthalmus*-é újból magasabb; vagy, hogy a *Sp. gr. graecus* felső zápfogai nagyrészt háromgyökerűek, a *Sp. polonicus*-éi egygyökerűek, de a *Sp. microphthalmus*-éi kétgyökerűek? Valamilyen elvnek, folytonosságnak, mégis csak kell lennie a törzsfajlódásban, már akár a haladás, akár a hanyatlás irányában, s épen azért lehetetlen az olyan zezzugos összevisszaság, mint a milyen az utóbbi esetben adódna meg.

A *Sp. polonicus* kétségkívül nem a *Sp. gr. graecus*-t a *Sp. microphthalmus*-szal összekötő átmeneti alak, hanem e két utóbbinak test-

vérfaja, a mely bizonyos bélyegei tekintetében az egyiknek, mások tekintetében pedig a másinak fejlettségi fokára emelkedett, egyes tulajdonságaiban pedig már mind a kettőt meghaladta.

22. *Spalax microphthalmus* GÜLD.

Spalax microphthalmus GÜLDENSTÄDT, Novi Comment. Acad. Petropol., XIV, 1770, p. 409—440, tab. 8, 9; NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 164, fig. 1 (*cranium*); NEHRING, l. c., 1898, p. 3, fig. 1 (*molars sup. et inf.*).

Mus typhlus PALLAS, Novae Spec. Quadrup. e Glirium Ordinae, Erlangen, 1778, p. 154—165, tab. VIII—IX.

¹ NEHRING a PALLAS által megadott méretek alapján azt hitte (Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr., 1897, p. 172), hogy PALLAS-nak a leírása valamelyik kisebb *Spalax*-fajra vonatkozik, a dolog azonban valójában úgy áll, hogy PALLAS a GÜLDENSTÄDT-féle *Spalax microphthalmus* fiatal példányának a méreteit adta meg. Ha PALLAS csakugyan valamelyik kisebb *Spalax*-fajjal foglalkozott volna, úgy csakis a *Sp. hungaricus*-ra gondolhatnánk, de hogy PALLAS-nak nem ez a faj volt a keze közt, az kétségtelenül kitűnik az alábbi méretek összehasonlításából.

Koponyaméretek	Pallas méretei	<i>Sp. microph- thalmus</i> , Charkow, juv.	<i>Sp. hun- garicus</i> , Téglás, ad. ♂
Az alapnyakszirtcsonttól az orrsont hegyéig ..	1" 7'''	1" 7'''	1" 7 ¹ / ₅ '''
Járomszélesség	1" 2'''	1" 2'''	1" 3'''
Homlokszoros	4 ¹ / ₂ '''	4 ¹ / ₂ '''	3'''
Az orrsontok hosszúsága	7 ¹ / ₂ '''	7 ¹ / ₂ '''	8'''
Az orrsontok szélessége (elül)	3'''	3 ¹ / ₅ '''	3'''
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	1" 1'''	1" 1'''	1"

A fentebbi méretekből — a valóságnak megfelelően — határozottan kiviláglik, hogy a fiatal *Sp. microphthalmus* koponyájának a járomszélessége kisebb, de homlokszorosa jóval szélesebb, orrsontjai valamivel rövidebbek, s alsó állkapcsának fogmedri hosszúsága jóval nagyobb, mint az ugyanolyan hosszúságú, de már meglettkorú *Sp. hungaricus* koponyájáé. Minthogy e mellett a PALLAS által megadott méretek csaknem hajszálnyi pontossággal megfelelnek egy birtokomban levő fiatal *Sp. microphthalmus* koponyájának, kétségtelen, hogy PALLAS-nak a *Mus typhlus*-a csakis a *Spalax microphthalmus* GÜLD. lehet.

Spalax typhlus BRANDT J. FR., Mém. Acad. Petersb., VII, 1853, p. 212, tab. IV, fig. 1—10; KESSLER, Bull. Nat. Moscou, II, 1851, p. 127.

Spalax Pallasii (part.) NORDMANN, Bull. Acad. Petersb., V, 1839, p. 200; NORDMANN, Voy. Demidoff, Zool., I, p. 32, tab. 1; GIEBEL, Die Säugeth., 1859, p. 522.

Spalax diluvii NORDMANN, Palaeont. Südrussl., Helsingfors, 1858, p. 164.

A vizsgálat anyaga.

1. Középkorú példány koponyája és bőre Poltavia vidékéről. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (705. és 706. sz.).

2. Fiatal állat koponyája Charkow vidékéről. A bécsi udvari múzeum tulajdona.

3. Középkorú példány koponyája Charkow vidékéről. Dr. BRANDT A. charkowi egyet. tanár tulajdona.

4. Középkorú példány koponyája és bőre Charkow vidékéről s egy bőr koponya nélkül ugyanonnan. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (707. és 2282. sz.).

5. Felnőtt példány koponyája és bőre Woronež vidékéről. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (2570. sz.).

6. Egy fiatal s egy öreg koponya Waluykiból (charkowi kormányzóság). VELITCHKOVSKY VLADIMIR úr ajándéka. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2752. sz.).

7. Felnőtt állat koponyája és bőre Ekaterinoslav környékéről. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (704. sz.).

8. Középkorú koponya Dél-Oroszországból. A budapesti tud. egyetem tulajdona.

9. Fiatal (♂, 5115. sz.), középkorú (♀, 5114. sz.) és öreg (♂, 5330. sz.) koponya Sarepta vidékéről. A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona.

10. Két öreg koponya Sarepta vidékéről. A Magyar Nemzeti Múzeum tulajdona (2479/1. a, b.).

11. Felnőtt állat koponyája és bőre Sarepta környékéről. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (Chlěbnikow gyűjt. 1892-ben).

12. Fiatal állat koponyája és bőre keleti Oroszországból. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (708. sz.).

13. Egy bőr koponya nélkül a saratovi kormányzóságból. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (1890, jún. 12.).

14. Középkorú példány koponyája és bőre Piatigorsk környékéről (Ciscaucasia). A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (71—99. sz., 1899. márcz.).

Külső bélyegek.

A rendelkezésemre álló legnagyobb példány kitömött bőre 295 mm. hosszú.

Bundájának szőrzete aránylag rövid, tömött és puha. A test felső oldala palaszürke, vörhenyesszürke árnyalattal. A fej tetejének első fele hamvasszürke; öreg példányokon az orrporcz mögött levő tájék fehéresszürke, a mely szín a középvonalban többé-kevésbé kifejezett fehér, hosszúkás foltban folytatódik. A fej két oldalán levő merev sörtetaraj fehér színű, élesen felöltő. A test alsó oldala palaszürke, a hason vörhenyes árnyalatú.

A szt.-pétervári akadémiái múzeumból egy kicsiny, 145 mm. hosszú, állítólag »Poltavia« vidékéről származó száraz bőr¹ van kezemen, a mely sötét, fényes fahéjbarna színével feltűnően elüt a *Sp. microphthalmus* valamennyi más példányától. Nem tartom valószínűnek, hogy ez a bőr ehhez a fajhoz tartoznék s inkább a *Sp. Ehrenbergi* vagy a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum* tévesen czédulázott bőrének vélem, a melyet azonban — koponya hiányában — nem lehet pontosan meghatározni. Az is lehetséges, hogy egy eddig le nem írt fajhoz tartozik.

A koponya bélyegei.

A koponya (II. tábla, 5. és 6. rajz) számos önálló bélyeg tekintetében különbözik a *Sp. graecus*-étől.

Nagysága ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é, mert a legnagyobb koponya egész hosszúsága — NEHRING szerint — 60 mm.

Arczorra a *Sp. gr. graecus*-éhoz képest rövidebb és jóval keskenyebb, az állközti csontok elején rendszerint erőteljesen befűződött, hátrafelé egyenletesen szélesedő s tövén a legszélesebb; az orrtővi lyukak közt rendszerint jóval keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai (5. rajz, C) elül határozottan keskenyebbek, mint a *Sp. gr. graecus*-éi, mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s azután csaknem párhuzamos oldalszélekkel mennek a homlokcsontokig; hátsó végük szélesebb, mint az elülső legnagyobb szélességnek a fele és szélesebb, mint egy állközti csont a közepén. Hátul ép oly hosszúak, mint az állközti csontok; az orrtővi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat nem érik el;

¹ 706. sz., 1837, május 16. gyűjtés.

körülbelül ugyanoly hosszúak, mint a homlok- és a falcsonthosszúsága.

A homlokcsontok teteje öreg példányokon is csaknem teljesen lapos. Elülső oldalsarkuk némelykor hegyes nyújtvány alakjában nyomul a felső állcsont és az állközti csont közé, a nyújtvány azonban rövid és sohasem éri el az orrtövi lyuk elülső szélét, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat egyenes. A homlokcsont elülső széléről mindig hosszú és vékony nyújtvány nyomul az állközti és az orrcsont közé s némelykor ugyanilyen, de rövidebb nyújtvány megy a két orrcsont közé.

A falcsonthosszúságuk még öreg korukban is nagyok és hosszúak; elülső két oldalsarkuk közt fiatal és középkorú példányokon sokkal szélesebbek, öreg példányokon legalább ugyanoly szélesek, mint a lambdavarra; elülső hegyükkel¹ többnyire eléri, sőt gyakran meg is haladja a homlokszorost. Egyenként trapézalakúak; hosszabbak, mint a mely szélesek a lambdavarra; két külső oldaluk meglehetősen kikanyarított.

A nyakszirti s a nyíltaraj ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

Felső nyakszirtcsontja hosszú, egykorú koponyákon mindig jóval hosszabb, mint a *Sp. gr. graecus*-é, felnőtt példányokon nem sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokcsont együttes hosszúsága, vagy mint az orrcsont. Hosszúságának következtében a koponya magassága öreg példányokon kétszerénél jóval kevesebb, s az (177—186-szor) foglaltatja a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban.

Az orrtövi lyukak igen nagyok, oldalról tekintve hosszúkasítottak, lefelé alig keskenyedők; magasabbak, de keskenyebbek, mint a *Sp. gr. graecus*-éi.

A könycsont (5. és 6. rajz, l) ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

A járomív kevésbé domború s az orrtövi lyuk felé fölhangó ága határozottan keskenyebb, a járomszélesség pedig kisebb, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

A külső hangjárat ugyanolyan szűk, mint a *Sp. gr. graecus*-é; keresztmértője öreg koponyákon is csak 2—2,3 mm. hosszú.

A szájpadláslyukak feltűnően hosszabbak s valamivel szélesebbek is, mint a *Macrospalax*ok más fajain; hátsó végük rend-

¹ A *Sp. microphthalmus*-nak az is jó bélyege, hogy a két falcsonthosszúságuk még öreg koponyákon sem ér össze a nyílvarra.

szerint meghaladja, vagy legalább eléri a két járomcsonti nyújtvány hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szájpادلás elülső része rendszerint valamivel hosszabb a hátulsónál, gyakran pontosan ugyanolyan hosszú s csak nagyon kivételesen valamivel rövidebb.

Az inycsont csaknem lapos s néhány nagyobb és több kisebb lyuk ötlík fel rajta; hátsó széle enyhén előfelé kikanyarított, némelykor egyenes, de a középvonalban sohasem ugrik elő nyújtvány alakjában s rendszerint a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal irányába esik.

Az inycsonti nyílás többnyire a második fogmeder közepével szemközt, vagy közvetlenül annak elülső széle mögött áll.

A szárny- és toroknyújtványok ugyanolyanok, mint a *Sp. gr. graecus*-éi, azonban a szárnycsonti gödrök a szemgödör felé zártak, vagy legalább sokkal kevésbé nyitottak, mint a *Sp. gr. graecus*-éi.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs (III. és IV. tábla, 7. rajz) a következőkben különbözik a *Sp. gr. graecus*-étől.

Koronanyújtványa jóval erőteljesebb és magasabb; a korona-fogmedri vonalig mért magassága körülbelül csak egy harmaddal kisebb, mint az alsó állkapocs testének a magassága a koronanyújtvány töve mögött. A korona-fogmedri vájulat valamivel rövidebb, simaívű, homorú öblöt alkot s rendszerint folytonos, enyhe emelkedéssel megy át a fogmedri nyújtvány elülső oldalára.

Szögletnyújtványa ép oly kevésbé terpeszkedik el az állkapocs testétől, mint a *Sp. gr. graecus*-é, úgy hogy hátsó széle — kívülről tekintve — egy vonalba esik a fogmedri nyújtvány alsó szélével. Hegye ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é, de hátulról tekintve mindig alacsonyabb a bütöknnyújtványnál. Lekerekített alsó sarka és hátsó széle kissé karimaszerűen hajlik befelé, a miben már a *Sp. giganteus*-éra emlékeztet.

A külső nyereg rendszerint valamivel alacsonyabban fekszik a belsőnél.

Fogmedri nyújtványa karcsúbb és hosszabb, mint a *Sp. gr. graecus*-é; hátulról tekintve sokkal magasabb s a metszőfog alveolusától mérve mindig jóval hosszabb, mint a bütöknnyújtvány.

A bütöknýújtvány ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

A *Sp. microphthalmus* alsó állkapcsa valamennyi *Macrospalax*-éval megegyezik abban, hogy a korona-bütökvonal nem, vagy csak valamivel fekszik magasabban a korona-fogmedri vonalnál, csupán a *Sp. giganteus*-étől tér el, a hol ennek ellenkezője tapasztalható.

A koponya méretei (mm.-ben)	Charkow, juv.	Charkow, semiad.	Rossia merid., semiad.	Waluyki, adult.	Sarepta, adult.	Sarepta, adult.	Jekaterinoslav, adult.
Egész hosszúság	44	49	50	54	—	—	—
Magasság	17	19	20.5	22	22.5	23	23.5
Az orrcsontok hosszúsága	17.1	19	18.8	20.5	20.5	—	—
Az orrcsontok szélessége	7	8	7	8	7.5	8	—
A homlok- és falcsont hosszúsága ..	18	18	19.5	21	20.6	21.2	23
A falcsont hosszúsága	10	9	10	11	10	11.5	12
A két falcsont szélessége elül	14.5	14.4	14	10.5	11.5	12	10.2
A két falcsont szélessége a lambdavar- raton	13.5	13	11.6	7.3	11.2	12	9.6
A lambdavararrattól az orr csúcsáig ..	34	36	37	41	40	42	—
A felső nyakszirtecsont hosszúsága ..	15	17.5	18	18.6	19.2	—	—
Az arczorr legnagyobb szélessége (a tővén)	10.5	11.5	12	11.5	11.6	12.5	12.2
Az orrtővi lyukak köze	9	10.5	9.7	10	9	10.5	11
Homlokszoros	10	10	9	7	8	9	8.2
Járomszélesség	—	37	38	40	41	43.5	44
A koponya alaphosszúsága	37	41	42	45	—	—	47.5
A két felső metszőfog alveolusának szélessége	7	8	8	8.6	8.5	9.2	9
A felső szájpádlás elülső része	11.2	13	13.5	14.3	14.2	16	15.5
A felső szájpádlás hátulsó része	11.8	13	13.5	14.5	14.8	15.6	15
A szájpádláslyuk hosszúsága	4	4.5	5.6	5.2	5.2	6.2	6
Foghézag	15.2	17	18	20	20.2	22.5	21.2
Egy felső metszőfog szélessége a közepén	2.3	2.5	3.5	3	3.1	3.5	3.2
Egy alsó metszőfog szélessége a közepén	2.6	2.7	3.7	3.3	3.5	3.7	3.5
A felső zápfogsor hosszúsága	7.6	8.2	8	8	8	8.5	8.5
Az alsó zápfogsor hosszúsága	7.1	8	7.5	7.7	7.3	8	7.5
Az alsó állkapocs bütökhosszúsága	27	29.5	30.7	31.5	32.6	34.5	34
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	28.8	32	33	35	34.7	37.8	37

Fogazat.

Metszőfogak.

A metszőfogak a *Sp. gr. graecus*-éival megegyezők. Az alsó metszőfogak elülső oldalán néha még elég határozottan látszik a középső s általában elég élesen a belső szél közelében levő zománczborda.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XVIII. tábla.)

M. 1. sup. Ennek a fognak a rágólapja a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon egy, nagyjában sarlóalakú mezőből áll (1. rajz), a melyen világosan észrevehető, hogy egy kerekded külső gumó a rágólap elülső keresztágának külső végével olvadt össze, egy nagyobb hátsó-külső gumó pedig a rágólap hosszanti szárának külső szélével egyesült. Eme részek teljes összeolvadása után egy sekélyebb belső s egy nagyon mély külső zománczredő keletkezik, a mely utóbbi két öböllel mélyen a rágólap közepébe nyomul (2. rajz). A következő fokon elsőben is a külső redő elülső öble fűződik le önálló zománczsziget alakjában (3. rajz) s miután a külső redő hátsó öble és a belső redő is egy-egy zománczszigetté lett, a meglett fogon három zománczsziget mutatkozik (4. rajz). Látjuk, hogy ez a fog kezdetben egészen más fejlődésmódot követ, mint a *Sp. gr. graecus*-é, ellenben megegyezik a *Sp. hung. transsylvanicus*-ével, mert legifjabb korában sincs két külső zománczredője s legelső zománczszigete nem egy elülső-külső redőből, hanem az egyetlen külső redő elülső öbléből jön létre, mindamellett a fejlődés végső szakasza ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é.

M. 2. sup. Az ifjúkori rágólapja két mezőből áll (5. rajz), a mely akként olvad össze, hogy egy sekélyebb belső s egy mélyebb, kétöblű külső zománczredő keletkezik (6. rajz). A következő fokon a külső redő elülső öble létrehozza az első zománczszigetet (7. rajz), azután a külső redő hátsó öble is zománczszigetté lesz (8. rajz) s legkésőbb a belső redő alakul át zománczszigetté (9. rajz), a mikor azonban az első zománczsziget már elenyészett, úgy hogy a meglett fogon — mint a *Sp. gr. graecus*-én — csak két zománczsziget van. Ha helyes az a föltevés, hogy a *Sp. gr. graecus* eme fogának első zománczszigete a belső redőből keletkezik, akkor a *Sp. microphthalmus* foga nagyon eltérően kezd fejlődni, de a fejlődés végső eredménye ugyanolyan.

M. 3. sup. Ennek a fognak a rágólapja minden más fajétól eltérő módon fejlődik. Legfiatalabb korában egy középső, kerekded kis gumó körül csoportosult két egymás mellett fekvő elülső s egy nagyobb hátsó mezőt tüntet fel (10. rajz). A következő fokon mindenekelőtt a két elülső mező olvad össze egymással s a középső kis gumó is beleolvad az elülső-belső mező hátsó szélébe, úgy hogy az elülső szakasz hátsó széléről kiinduló rövid csapalakú nyújtványt formál, a mely a hátsó szakasz elülső szélének hasonló kinyúlásával ér össze (11. rajz). Miután eme nyújtványok is összeolvadtak, a nagyjában fordított P-alakú rágólapot egy sekélyebb, egyöblű belső és egy sokkal mélyebb, kétöblű külső zománczredő jellemzi (12. rajz), úgy hogy alapjában véve nem igen különbözik az első és a második fog ifjúkori rágólapjától (2. és 6. rajz). Erre azután elsőben is vagy a külső (13. rajz), vagy a belső (14. rajz) zománczredő záródik be zománczszigetté, úgy hogy a meglett fogon egy kisebb, kerekded belső s egy nagyobb, sarualakú külső zománczsziget jelenik meg (15. rajz), a külső zománczsziget azonban két külön zománczszigetre is széthasadhat, a mikor az öreg fogon három zománczsziget mutatkozik (16. rajz), melyek közül a belső kopik le legelőbb (17. rajz).

Kivételesen megtörténik, hogy a fiatalkori rágólap két szakasza előbb a belső szélén olvad össze s csak utóbb a közepén (18. rajz), ez azonban nem változtatja meg a fejlődés típusát. Ámde némelykor még az öreg fogon is csak egy nyitott külső redőt találunk, a mely két öböllel nyomul a rágólap közepébe, a belső redő, vagy a vele egyértékű zománczsziget pedig teljesen hiányzik (19. rajz). Ezt az utóbbi, nagyon ritka esetet csakis a *Sp. gr. graecus*-ra, illetőleg a közös törzsalakra való visszaütésként értelmezhetjük.¹

M. 1. inf. Ez a fog teljesen úgy fejlődik, mint a *Sp. gr. graecus*-é. Az ifjúkori rágólapon két külső s egy hatalmasabb belső zománczredőt látunk (20. és 21. rajz), melyek közül az elülső-külső járulékos redő csakhamar elmuló, kicsiny zománczszigetté lesz (22. rajz). Az ezután megmaradó két főredő (23. rajz) az öreg fogon két zománczszigetet hoz létre (24. rajz).

M. 2. inf. A második alsó zápfog teljesen az elsőnek a fejlődés-módját követi (25—29. rajz), azzal a különbséggel, hogy az elülső-

¹ Érdekes, hogy ez az eset csakis az ekaterinoslavi példány baloldali fogán mutatkozik, ellenben a jobboldalin két egymás mellett fekvő zománczsziget van.

külső járulékos zománczredő már nagyon ifjú korban alakul zománczszigettté (25. rajz). Ennek elenyészésével egy külső s egy belső főredő marad vissza (26. és 27. rajz), melyek közül előbb a belső s majd a külső lesz zománczszigettté (28. rajz), úgy hogy az öreg fog két zománczszigetet visel (29. rajz). Látnivaló, hogy ez a fog is ugyanúgy fejlődik, mint a *Sp. gr. graecus*-é, sőt még annak a lehetősége is fennforog, hogy a belső redő hátsó öble átmenetileg külön zománczszigettté alakulhat (27. rajz), ép úgy, mint a *Sp. gr. graecus* czernowitzi példányán (XVI. tábla, 4. rajz), a mely azonban nem egyértékű a *Microspalaxok* hátsó-belső redőjéből keletkezett zománczszigettel.

M. 3. inf. Fejlődése (30—33. rajz) teljesen ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é, csak — a gazdagabb anyagnak megfelelően — még világosabb, mert határozottan látjuk, hogy idős korban a külső redő is zománczszigettté lesz (33. rajz).

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXIX. tábla.)

M. 1. sup. (2. és 3. rajz). Ez a fog határozottan kétgyökerű, mert belső és elülső-külső gyökere (*a*, *b*) egészen a hegyéig összenőtt egymással s csak a hátsó-külső gyökér (*c*) áll el szabadon. Javakorabeli példányokon mind a két gyökér karcsú és csúcsoshegyű, a hátsó-külső gyökér némikép madárcsőralakú s csak fél oly hosszú, mint a másik. A megfelelő fogmeder (1. rajz) éles határfallal két üregre oszlik (*a*, *b* és *c*). Látjuk, hogy ez a fog nagyon kevésbé különbözik a *Sp. gr. graecus*-étól.

M. 2. sup. (4. és 5. rajz). Ez a fog már szintén határozottan, még pedig minden életkorban kétgyökerű, a mennyiben a belső (*d*) s az elülső-külső gyökér (*e*) teknőalakúan összenő, a hátsó-külső (*f*) pedig szabadon eláll. A megfelelő fogmeder (1. rajz) éles határfal által két üregre oszlik (*e*, *d* és *f*). Tisztán kitűnik, hogy ez a fog a *Sp. gr. graecus*-éhoz képest haladottabb fokon áll.

M. 3. sup. (6. és 7. rajz). A megelőzőkhöz hasonlóan tisztán kétgyökerű, a mennyiben belső (*g*) és hátsó-külső (*i*) gyökere teljesen összeolvadt, az elülső-külső azonban minden életkorban szabadon marad. A megfelelő fogmeder (1. rajz) közös nagy üreget tüntet föl, mely a mélységben három gödörre oszlik s csak a két külső gyökér (*h*, *i*) gödre van egy kis csapalakú határfal által elválasztva. Ez a fog a *Sp. gr. graecus*-éhoz képest szintén haladottabb fokon áll, mert a foggödörök határfalai már jóval csökevényesebbek.

M. 1. inf. (9. és 10. rajz). Ezt a fogat két egyenesen lefelé irányuló, karcsú, egyforma hosszú gyökér (*j*, *k*) tünteti ki, a melynek tövét ívalakú csontlemez kapcsolja össze. A fogmeder (8. rajz) két gödrét (*j*, *k*) a közepén satnyulásnak indult határfal választja el. Nyilvánvaló, hogy ez a fog a *Sp. gr. graecus*-éhoz képest haladottabb fokon áll, mert a foggödröket elválasztó határfal sokkal satnyább, a közepén már csaknem áttört.

M. 2. inf. (11. és 12. rajz). Két kéthegyű gyökere közül az elülső (*l*) észrevehetően rövidebb s csaknem egész hosszúságában összenőtt a hátsó, teknőalakú gyökérrel (*m*). A fogmeder (8. rajz) egy nagy közös üreget tüntet föl, a melynek két foggödre (*l*, *m*) csak egy külsőoldali csontcsap által van részben elválasztva. A fog a *Sp. gr. graecus*-éhoz képest haladottabb fokon áll, mert a foggödrök határfala csökevényes, holott a *Sp. gr. graecus*-é még teljes.

M. 3. inf. (13. és 14. rajz). Ennek a fognak az elülső gyökere (*n*) tisztán kéthegyű, a valamivel hosszabb hátulsó pedig tompa csapalakú (*o*). A fogmeder (8. rajz) egy közös nagy üregből áll, a mely fenekén még világosan feltünteteti a két foggödör (*n*, *o*) közfalának külsőoldali felét. Látható, hogy ez a fog gyökéralkata tekintetében alig különbözik a *Sp. gr. graecus* athéni példányaiétól.

Földrajzi elterjedés.

NEHRING szerint a Don, Choper és a Sarepta mellékén elterülő puszták tekintendők a *Spalax microphthalmus* elterjedési területéül,¹ azonban kétségtelen, hogy állatunk elterjedési köre sokkal nagyobb, ámbár MÜLLER-nek az az állítása, hogy ez a faj (ő *Sp. Pallasii*-nak nevezi) Magyarországon is előfordul,² merőben téves.

Azokat a diluviális maradványokat, a melyeket NORDMANN Odessza környékéről, N e r u b a j vidékéről *Spalax diluvii* néven írt le,³ s a melyeket a berlini természetrajzi múzeum szívességéből eredetiben vizsgálhattam, NEHRING-gel együtt szintén a *Sp. microphthalmus*-hoz számítom, de hogy Odessza környékén még mai nap is előfordul-e, arról nincs újabb adatunk. A szt.-pétervári akadémiai múzeumból ugyan egy Odessza jelzésű, NORDMANN által gyűjtött (709. sz.) bőr fordult meg kezemen, a melyről azonban koponya nélkül nem állapítható

¹ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 167.

² SCHREBER-WAGNER, Die Säugethiere, Suppl., 3. Abth., 1843, p. 361.

³ NORDMANN, Palaeontol. Südrussl., 1858, p. 164.

meg, hogy ehhez a fajhoz tartozik-e. A bőr 180 mm. hosszú és színezetben nem tér el a *Sp. microphthalmus* többi példányától.

Én magam elsősorban Dél-Oroszországból, jelesen Charkow, Poltavia, Woronež, Ekaterinoslav, Sarepta és Saratov környékéről ismerem, azonban a szt.-pétervári múzeum szívésségéből egy ciscaucasiai, Piatigorsk vidékére való koponyát is volt alkalmam vizsgálni. Ciscaucasiában különben széles elterjedésnek örvendhet, mert SATUNIN 1899 május havában Predtetscha falu közelében fogott egy példányt, továbbá két példányt Stavropol környékén (1900 febr. és június havában) és egyet a kubáni területben Novopokrovskaja állomáson fogtak.¹

Származástani kapcsolat.

A *Spalax microphthalmus* koponyája egész megjelenésében valamennyi *Macrospalax*-éhoz, tehát a *Spalax graecus graecus*-éhoz is hasonló, azonban egyes fontos bélyegeiben a *Sp. isticus*-ével, más vonásaiban pedig a *Sp. giganteus*-ével egyezik meg. A felnőtt koponya nagy magassága, az állközti csontok elején erőteljesen befűződött rövid arczorr s a meghosszabbodott felső nyakszirtecsont a *Sp. isticus* koponyájára emlékeztet, azonban az orrtövi lyukak keskeny köze s a falcsonatok hosszúsága tekintetében már a *Sp. giganteus* bélyegeit vette föl, végül a szájpaddás-lyukak nagy hosszúsága s a felső szájpaddás hátsó részének megrövidülése a faj önálló bélyegei. Az utóbbi tekintetben a *Sp. hungaricus*-ra emlékeztet, a nélkül, hogy közelebbi származástani kapcsolatban állna vele.

Alsó állkapcsa még csaknem ugyanolyan, mint a *Sp. gr. graecus*-é, azonban szögletnyújtványának szélesen kerekített alsó sarka és karimaszerűen befelé hajló alsó széle ismét a *Sp. giganteus* viszonyaira emlékeztet.

Metszőfogai nem különböznek a *Sp. gr. graecus*-étől, azonban a zápfogak alkatában már sok önálló faji bélyeg jelenik meg. Az első felső zápfog már elvesztette a *Sp. gr. graecus*-t és alfaját jellemző elülső-külső zománczredőt s ennek következtében első zománczszigete — úgy, mint a *Sp. hungaricus transsylvanicus*-on — az egyetlen külső zománczredő elülső öbléből jön létre. A korona fejlődésének ez a megváltozott módja azonban nem változtatja meg a gyökerek alkatát s a fogmeder is ugyanolyan marad, mint a *Sp. gr. graecus*-é. A második felső zápfog koronája

¹ SATUNIN, Mittheil. d. Kaukas. Mus., I, 1901, p. 121.

szintén lényegesen különbözik a *Sp. gr. graecus*-étől, mert első zománcz-szigete nem a belső redőből, hanem a külső redő elülső öbléből jön létre. Ennek a fognak már állandóan csak két gyökere van, holott a *Sp. gr. graecus* és alfajának ez a foga még tisztán háromgyökerű, úgy hogy a *Sp. microphthalmus* e tekintetben már haladottabb fokon áll, a mi a fogmeder szerkezetében is kifejezést nyer, mert javakorabeli példányokon mindig kétüregű.¹ A harmadik felső zápfog némelykor még visszaüt a *Sp. gr. graecus*-éra, illetőleg a közös törzsalakéra, azonban rendszerint már teljesen elütő typus szerint fejlődik, a mennyiben az ifjúkori rágólap közepén egy új gumó jelenik meg s a későbbi két szakasz nem a belső szélén, hanem a középvonalban olvad össze, s ennek következtében nemcsak egy külső, hanem egy belső zománczredő is keletkezik s utóbb két vagy három zománczsziget jön létre. Kivételesen a *Sp. gr. graecus* eme fogán is lehet ugyan két zománczsziget, ez azonban egészen más módon keletkezik. Ennek a fognak a gyökerei tekintetében is haladás mutatkozik, mert a *Sp. gr. graecus*-é még háromgyökerű, de a *Sp. microphthalmus*-é már csak kétgyökerű. Az alsó fogsor első zápfoga koronaszerkezet tekintetében még nem különbözik a *Sp. gr. graecus*-étől, azonban a két gyökeret összekötő csonthid megállandósulása s ennek következtében a két gyökérgödöröt elválasztó közfal közepének elsatnyulása a haladottabb fokozat kifejezője. Még haladottabb fokon látjuk a második alsó zápfogat, a melynek két gyökere csaknem egész hosszúságában összenőtt s fogmedrének közfala már nagyrészt elenyészett.

Mindeme bélyegek mérlegelése arra a véleményre bírhatna bennünket, hogy a *Sp. microphthalmus*-t a *Sp. gr. graecus* egyenes leszármazottjának tekintjük, mindazonáltal aligha lehetséges, hogy a *Sp. gr. graecus*-nak nagyon széles s az orrtövi lyukak közt alig befűződött arczorra, valamint nagyon széles orrcsontjai, tehát ilyen bizonyára hosszú idő alatt, sok vajudás árán kiküzdött bélyegek, a *Sp. microphthalmus*-on oly hirtelen veszendőbe mentek volna. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a *Sp. microphthalmus* falcsontjai tekintetében némileg ősiabb fokon áll a *Sp. gr. graecus*-nál, mert falcsontjai minden életkorú példányon sokkal nagyobbak, mint a *Sp. gr. graecus*-éi. Ezek alapján a *Sp. microphthalmus*-t a *Sp. gr. graecus*-szal u g y a n e g y t ö r z s-

¹ Elagott példányokon — ép úgy, mint a *Sp. gr. graecus*, vagy más fajok esetében — a fogmeder együregű, ez azonban az alveolus-sorvadás következménye, tehát s e n i l i s b é l y e g, a melynek sem származástani, sem rendszertani jelentősége nincs.

alakból kiindult, de önállóan továbbfejlődött alaknak kell tekintenünk.

Minthogy a *Sp. microphthalmus* koponyájának egyes bélyegeiben a *Sp. isticus*-hoz áll legközelebb, hajlandók lehetnénk ezt az utóbbit tekinteni fajunk törzsalakjának, a mi azonban azért nem lehetséges, mert a *Sp. isticus* más bélyegei tekintetében már meghaladta a *Sp. microphthalmus*-t.

23. *Spalax giganteus* NHRG.

Spalax giganteus NEHRING, Sitz.-Ber. d. Ges. naturf. Freunde Berlin, 1897, p. 169, fig. 2.

Spalax microphthalmus SATUNIN (nec GÜLDENSTÄDT), Mitteil. d. Kaukas. Mus., III, 1907, p. 71, tab. III.

Vizsgálati anyag.

1. Egy felnőtt példány koponyája Petrovszk környékéről, a Káspi-tó nyugati partjáról. A berlini mezőgazdasági főiskola tulajdona. A faj typusa.

2. Egy fiatal példány koponyája és bőre a transuráli pusztákról. Gyűjtötte LEHMANN 1839-ben. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (710. sz.).

3. Felnőtt példány koponyája és bőre a Kirgiz-pusztákról. Gyűjtötte EVERSMAAN. A szt.-pétervári akadémiai múzeum tulajdona (2957. sz.).

4. Felnőtt példány koponyája és bőre az Ural-folyó mellékéről. Gyűjtötte PEROWSKY 1840-ben. A szentpétervári akadémiai múzeum tulajdona (711. sz.).

Külső bélyegek.

Az orr hegyétől a test végéig mért bőr 272 (transuráli puszták), 288 (kirgiz-puszták) és 303 mm. (Ural-folyó melléke) hosszú. A petrovszki kitömött bőr NEHRING szerint 350 mm. hosszú, úgy hogy a faj teljes joggal viseli a *giganteus* nevet.

Szőrzete, mint már NEHRING kiemelte, aránylag rövid; a test felső oldalán világos ezüstszerű, némi sárgás árnyalattal; a test alsó oldalán világos egérszürke (NEHRING szerint fakó ezüstszerű); a fejtető színezete világosabb, mint a háté; a fejjel

sörtés sávja kevésbé feltűnő. Hátról tekintve nagyon halovány homok-sárgának látszik a bőr. Egyetlen más *Spalax*-faj sem ismeretes ilyen világos színű ruhában, a mely valószínűleg a homokos területek színéhez való alkalmazkodás eredménye.

A koponya bélyegei.

A *Spalax giganteus* koponyája (II. tábla, 7. és XXX. tábla, 14. rajz) valamennyi *Spalax*-fajé közt a legnagyobb; a rendelkezésemre álló legnagyobb példány egész hosszúsága 74 mm. Bélyegei oly feltűnők s oly jellemzők, hogy nincs még egy *Spalax*-faj, a melyet koponyája szerint oly könnyen és biztosan lehetne meghatározni, mint a *Sp. giganteus*-t.

Arczorra aránylag rövid¹ és rendkívül széles; az állközti csontok elején meglehetősen befűződött, azután hirtelen kiszélesedik s körülbelül felehosszúságában a legszélesebb (mintegy hólyagosan kiduzzadt), innen pedig hátrafelé ismét megkeskenyedik; az orrtövi lyukak közt feltűnően összeszorul és sokkal keskenyebb, mint a tövén.

Orrcsontjai elül szélesek, hátrafelé mintegy felehosszúságukig hirtelen keskenyedők s azután egyenletesen, de határozottan keskenyedve mennek a homlokcsontokig; hátsó végük keskenyebb, mint az elülső legnagyobb szélességnek a fele és jóval keskenyebb, mint egy állközti csont a közepén. Hátsó sokkal rövidebbek, mint az állközti csontok; az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonaltól mindig messze maradnak; jóval rövidebbek, mint a homlok- és a falcsont együttes hosszúsága.

Homlokcsontjai felnőtt példányokon a nyílvarrat mentén közepüktől az orrcsontokig enyhén besüppedtek. Elülső oldalsarkuk hegyes, körülbelül az orrtövi lyuk elülső harmadáig érő orrtövi nyújtványt bocsát a felső áll- és az állközti csont közé, úgy hogy a homlok-orrcsonti varrat előre homoruló, szélesre nyújtott W-alakú. A homlokcsont elülső széléről semmiféle nyújtvány sem nyomul az állközti és az orrcsont közé, azonban a két orrcsont közé rövid nyújtvány ékelődik.

¹ NEHRING dolgozatában a Dr. SCHIEMENZ-től való rajz helytelen, mert a koponya nem centrikusan, hanem elülről is, hátról is nézve van lerajzolva s ennek következtében az arczorr a kelletténél jóval hosszabb.

A falcsontok öreg korukban hosszúak és nagyon keskenyek; elülső két oldalsarkuk közt fiatal példányokon jóval szélesebbek, öregeken azonban jóval keskenyebbek, mint a mily szélesek a lambdavarrraton; elülső hegyükkel nem érnek össze a nyílvarrraton s felnőtt példányokon rendszerint eléri a homlokszorost. Egyenként trapézalakúak; kétszernél mindig hosszabbak, mint a mily szélesek a lambdavarrraton; két külső oldaluk elég élesen kikanyarított.

A nyakszirti s a nyíltaraj ugyanolyan, mint a *Sp. graecus*-é.

Felső nyakszirtcsontja nagyon rövid, sokkal rövidebb, mint a fal- és a homlokszont együttes hosszúsága, vagy mint az orrszont. Rövidségének következtében a koponya magassága még öreg példányokon is csaknem kétszer (193—197-szor) foglaltatik a lambdavarrrattól az orr csúcsáig terjedő hosszúságban; a koponya magassága tehát körülbelül ugyanolyan, mint a *Sp. graecus*-é.

Az orrtövi lyukak igen nagyok, felülről tekintve nagyon öblösök s mélyen benyomulnak az arczorr tövébe; oldalról tekintve alacsony, széles-tojásdadok, alul s felül csaknem egyforma szélesek.

A könycsont mindig erőteljes, önálló szont alakjában van meg.

A járomív fiatal példányokon (felülről tekintve) laposívú, öregeken csaknem félkör alakú; az orrtövi gödör felé fölhágó ága nagyon széles, sokkal szélesebb, mint az orrtövi gödör felső része.

A külső hangjárat aránylag még szűkebb, mint a *Sp. graecus*-é, mert keresztátmérője öreg koponyákon is csak 2 mm. hosszú.

A felső szápadlás az első zápfog előtt, a felső metszőfog pulpavégének megfelelő helyen erőteljes, gumóalakú duzzadás ötlük fel, a mely a *Sp. microphthalmus*-on és *graecus*-on éles, hosszanti ormóval van helyettesítve.

A szápadláslyukak rövidek, rövidebbek, mint a *Sp. microphthalmus*-éi; hátsó végük nem éri el a járomcsonti nyújtványok hátsó szélét összekötő vonalat. A felső szápadlás elülső része mindig rövidebb, mint a hátulsó; oly hosszú, hogy hosszúságának hátsó végpontja (a szápadláslyuktól mérve) az inycsonti nyílás és az inycsont hátsó széle közé középre esik.

Az inycsont hosszában gyöngén besüppedt s egy nagy és több apró ideglyukat visel; hátsó széle a közép vonalban tompa szögletben ugrik elő s a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal elé esik.

Az inycsonti nyílás a második fogmeder közepével szemközt fekszik.

A toroknyújtvány meglehetősen hosszú, aránylag karcsú, kampóalakú.

A szárnynyújtványok rövidek, széthajlók, duzzadt végűek. A szárnycsonti gödrök a *Sp. graecus*-éihoz hasonlóak.

Alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs (III. és IV. tábla, 8. rajz) nagy, vaskos és hátsó részében feltűnően magas; testének alsó széle enyhén kikanyarított.

Koronanyújtványa aránylag alacsony. A korona-bütyök-vájulat sokkal magasabbban fekszik, mint a korona-fogmedri vájulat, úgy hogy az állkapocs hátsó része függőleges irányban jóval magasabb, mint akár a *Sp. graecus*-é, akár a *Sp. microphthalmus*-é. A korona-fogmedri vonal rendszerint ugyanolyan simaívú öblöt alkot, mint a *Sp. microphthalmus* állkapcsán, azonban némelykor az öböl alapján kissé kidomborodik, a mely esetben a *Sp. graecus* viszonyaira emlékeztet.

Szögletnyújtványa rendszerint jobban elterpeszkedik az alsó állkapocs testétől, mint a *Sp. graecus*-é, vagy a *Sp. microphthalmus*-é, miért is hegyének hátsó széle — kívülről tekintve — meghaladja a fogmedri nyújtvány alsó részét. Alsó sarka tompán kerekített s hátsó szélével együtt karimászerűen befelé hajlik; felső vége vaskos, a hegyén tompán kerekített széles nyelv alakú lemezzé lapult le, a mely magasan fent, a fogmedri nyújtvány töve mellett fekszik és hátulról tekintve mindig alacsonyabb, mint a bütyöknyújtvány.

A külső nyereg körülbelül szemközt fekszik a belsővel.

A fogmedri nyújtvány bunkószerűen megduzzadt, vastag; hátulról tekintve fiatal állatokon valamivel alacsonyabb s öregeken sem sokkal magasabb, mint a bütyöknyújtvány, azonban a metszőfog alveolusától mérve mindig valamivel hosszabb.

A bütyöknyújtvány nagyon elterpeszkedik a fogmedri nyújtványtól s épen azért nagyon széles nyeret alkot vele; e mellett csak kissé rézsútos irányú. A bütyök maga nagyon hosszú.

A koponya méretei (mm.-ben)	Kirgiz puszták, juv.	Transurali puszták, ad.	Ural-folyó melléke, ad.	Petrovsk, ad.
Egész hosszúság	—	—	—	74
Magasság	20	23	24	30·3
Az orrcsontok hosszúsága	20·7	22·5	23·5	29·5
Az orrcsontok szélessége	9	9	9	11
A homlok- és falcsonthosszúsága	25·3	25·5	24·5	32·5
A falcsonthosszúsága	14	14	13	17
A két falcsonthosszúsága elül	13·3	9·4	7	5
A két falcsonthosszúsága a lambdavarraon ..	10·7	10·8	10·3	12·6
A lambdavarraonról az orr csúcsáig ¹	44	4·	47·3	58·6
A felső nyakszirtecsont hosszúsága	—	—	—	21·2
Az arczorr legnagyobb szélessége a közepén ..	15	16	16·3	19·2
Az arczorr szélessége a tövén	14·6	15	15·8	18·5
Az orrtővi lyukak köze	12	11·3	11	15
Homlokszoros	9·3	8	8	9·3
Járomszélesség	40	47·5	49	57·5
A koponya alaphosszúsága	—	—	—	61
A két felső metszőfog alveolusának szélessége ..	10·5	11·3	11·8	13·4
A felső szájpádlás elülső része	13·3	15	15·3	19
A felső szájpádlás hátsó része	15·4	17	18	21·4
A szájpádláslyuk hosszúsága	4·2	5·2	5·3	6·3
Foghézag	19	21·5	23	28
Egy felső metszőfog szélessége	3·6	4	4·3	4·6
Egy alsó metszőfog szélessége	3·4	4	4	4·5
A felső zápfogsor hosszúsága	10	10·3	10·5	11·2
Az alsó zápfogsor hosszúsága	10·5	10	10	10
Az alsó állkapocs bütyökhosszúsága	34	36	37·5	43
Az alsó állkapocs fogmedri hosszúsága	35	37·5	38	45·5

Fogazat.

Metszőfogak.

A metszőfogak óriási nagyságúak s abban különböznek a *Sp. graecus*-étől, hogy a felsők erősebben görbültek és elülső oldalukon egy nagyon gyöngye középső zománcbordát viselnek s néha még egynek a nyoma látszik rajtuk a külső szegély közelében.

¹ Körzővel mérve, a mit azért kell megjegyezni, mert a homlok- és a falcsonthosszúságának összeadása, a koponyatető domborulata miatt, a valóságnak meg nem felelő adatot ad; — pl. a petrovskzi példányon 60·5 mm.

A zápfogak koronájának szerkezete.

(XIX. tábla.)

M. 1. sup. Ennek a fognak a rágólapját már a rendelkezésemre álló legfiatalabb fokon is egy elülső zománcsziget, továbbá egy belső s egy külső zománczredő jellemzi (1—3. rajz). Fiatalabb fejlődési fokozat hiányában nem lehet eldönteni, vajjon az egészen fiatal fog külső oldalán egy, vagy két zománczredő van-e, hogy tehát az elülső zománcsziget — a *Sp. gr. graecus*-éhoz hasonlóan — az elülső-külső zománczredőből, vagy pedig — úgy, mint a *Sp. microphthalmus* fogán — az egyetlen külső redő elülső öbléből jön-e létre. A fejlődés további folyamán előbb a külső, majd a belső zománczredő is zománcszigetté csukódik össze, úgy hogy az öreg fogon három zománcszigetnek kell lennie, ámbár a kezeim közt levő legidősebb példányon a belső zománcsziget még nyitott (4. rajz).

M. 2. sup. A második felső zápfog rágólapja teljesen ugyanolyan fejlődési fokozatokat tüntet fel, mint az elsőé (5—8. rajz), úgy hogy ebben az esetben sem lehet megállapítani, vajjon az elülső zománcsziget — a *Sp. graecus antiquus*- és *Sp. isticus*-éhoz hasonlóan — a belső zománczredő öbölvégéből, vagy pedig — a *Sp. microphthalmus*-ének megfelelően — a külső redő elülső öbléből jön-e létre. Az öreg fogon három zománcszigetnek kell lennie, ámbár a rendelkezésemre álló legidősebb példányon a belső zománcsziget még nem kész (8. rajz).

M. 3. sup. Ennek a fognak a rágólapja a *Sp. gr. graecus* és *Sp. gr. antiquus* fejlődési típusát követi, ámbár a *Sp. microphthalmus* némely példányainak rágólapjához is hasonlít. Kezdetben egy külső zománczredőt látunk, a mely eléggé bonyolódott öböllel nyomul be a rágólap közepébe (9. rajz). Ez az öböl azután mindinkább egyszerűsödik (10. és 11. rajz) s elülső ága külön zománcsziget képében fűződik le (12. rajz). Vajjon ez mindig így történik-e s a külső redő megmaradt része egy második zománcszigetté alakul-e át, mint a *Sp. gr. antiquus* esetében, avagy más példányokon csak egy középső, háromöblű zománcsziget jön-e létre, mint a *Sp. gr. graecus* és *Sp. microphthalmus* némely példányain, azt csak gazdagabb anyag alapján lehetne eldönteni.

M. 1. inf. A rendelkezésemre álló legfiatalabb fog rágólapja egy elülső patkóalakú s egy hátsó vesealakú mezőből (13. rajz) áll, a mely akként olvad össze, mint a *Macrospalaxoké* általában. Nevezetes, hogy a *Macrospalaxok* többi fajtát ezen a fejlődési fokon állandóan kitüntető járulékos külső zománczredő már teljesen elenyészett. A belső s a külső zománczredő megszűkülése (14. és 15. rajz),

végül pedig bezáródása után három zománcsziget mutatkozik (16. rajz), a mennyiben a belső redő elülső öble külön sziget alakjában fűződött le. Vajjon ez a faj bélyege, vagy pedig csak az illető példány egyéni tulajdonsága-e, azt csak gazdagabb anyag alapján lehetne kideríteni.

M. 2. inf. Ennek a fognak a rágólapja teljesen az előbbinek a fejlődésmenetét követi (17—20. rajz), azzal a különbséggel, hogy a meglett fogon csak két zománcsziget van, mert a belső redőből csak egy zománcsziget jött létre.

M. 3. inf. Fejlődésmenete (21—24. rajz) teljesen ugyanolyan, mint a második alsó zápfogé, ámbar a kezeim közt levő legidősebb példányon a külső redő még nem záródott be teljesen.

A zápfogak gyökerei és foggödrei.

(XXX. és XXXI. tábla.)

M. 1. sup. (XXX. tábla, 1—4. rajz). Ez a fog határozottan egygyökerű, mert mind a három gyökér (*a*, *b*, *c*) összeolvadt s csupán az elülső és a hátulsó külső gyökér (*b* és *c*) között maradt egy hosszúkás rés. A megfelelő fogmeder (XXX. tábla 13. rajz) egységes nagy üreggé lett, a melynek eredeti határfalai, a külső két gyökér közt levőnek kivételével, elenyésztek. Az utóbbi határfal a fog említett részébe illik bele. A fog gyökérrésze alak szerint leginkább a *Sp. microphthalmus*-éhoz hasonló, azonban annak haladottabb fokát képviseli.

M. 2. sup. (XXX. tábla, 5—8. rajz). Ez a fog szintén egygyökerű, mert mind a három gyökere (*d*, *e*, *f*) összeolvadt s csupán a két külső gyökér (*e* és *f*) között marad egy kis rés. A megfelelő fogmeder (XXX. tábla, 13. rajz) együregű, a melynek határfalai, a két külső gyökér közt levőnek kivételével, elenyésztek. Alak tekintetében ez a fog leginkább a *Sp. gr. graecus*-éhoz hasonló, de haladottabb fokon áll.

M. 3. sup. (XXX. tábla, 9—12. rajz). Ez a fog ugyancsak egygyökerű, ámbar három gyökérből való összeolvadása félreismerhetetlen. A belső gyökér (*g*) teljesen összeolvadt a hátsó-külső gyökérrel (*i*), azonban a sokkal rövidebb elülső-külső gyökér (*h*), a mely a végén gömbalakúan megvastagodott, csak a belső gyökérrel nőtt össze egész hosszúságában, ellenben a hátsó-külső gyökértől elég széles rés választja el. A megfelelő fogmeder (XXX. tábla, 13. rajz) együregű s határfalai közül csak a két külső gyökér közt levő maradt meg. A fog alakjában a *Sp. microphthalmus*-éhoz, de talán még inkább a *Sp. isticus*-éhoz hasonlít; fejlettségi foka is az utóbbiével azonos.

M. 1. inf. (XXXI. tábla, 1—4. rajz). Két egyenesen lefelé irányuló, vaskos és csaknem egyforma hosszú gyökere (*j*, *k*) a tövén sarlóalakú csontlemezzel van összekötve. Fogmedre (XXXI. tábla, 13. rajz) vastag, teljes határfallal két gödörre (*j*, *k*) osztott. Ez a fog mindenben a *Sp. microphthalmus*-énak fokán áll, de foggödreinek határfala még erőteljesebb és teljesebb.

M. 2. inf. (XXXI. tábla, 5—8. rajz). Ez a fog alapjában kétgyökerű, de sokkal rövidebb elülső gyökere (*l*) a vastagabb és hosszabb hátsó gyökérrel (*m*) egész hosszúságában össze van nőve. A fogmeder (XXXI. tábla, 13. rajz) együregű, mert a két gödröt (*l*, *m*) elválasztó erőteljes határfalnak csak a külső fele maradt meg. Ez a fog a *Sp. microphthalmus*-étől csak annyiban különbözik, hogy elülső gyökere jóval rövidebb.

M. 3. inf. (XXXI. tábla, 9—12. rajz). Elülső-hátsó irányban mind a két gyökere teljesen összenőtt. Az elülső (*n*) gyöngén kéthegyű, a hátsó (*o*) tisztán egyhegyű. A fogmeder (XXXI. tábla, 13. rajz) együregű, mert a két foggödör erőteljes határfala a közepén áttört. A *Sp. microphthalmus* megfelelő fogától abban különbözik, hogy már haladottabb fokon áll.

Földrajzi elterjedés.

NEHRING a *Spalax giganteus*-t egyetlen példányra alapította, a mely Petrovsk környékéről, a Káspi-tó nyugati partjáról (a Terek-folyó torkolatától délre) való. Ezen a példányon kívül még háromnak a koponyáját és bőrét vizsgáltam, a mely SALENSKY orosz államtanácsos szívességéből a szt.-pétervári akadémiai múzeumból jutott kezemhez. Az utóbbiak termőhelyei: transuráli puszták (gyűjt. LEHMANN, 1839-ben), az Ural-folyó melléke (gyűjt. PEROWSKY, 1840-ben) és kirgiz-puszták (gyűjt. EVERSMAAN). Mindezek *Spalax typhlus* néven jutottak hozzám. A transuráli pusztákon LEHMANN által gyűjtött példányok már szerepeltek az irodalomban, még pedig *Sp. typhlus* néven,¹ nemkülönben a kirgiz-pusztákon (Ust-jurt) EVERSMAAN gyűjtötte példányok is,² én azonban a LEHMANN és EVERSMAAN eredeti gyűjtéséből származó példányok alapján kétségtelenül megállapítottam, hogy mindezek a *Sp. giganteus* NHRG nevű fajhoz tartoznak.

A kaukázusi múzeumban, Tiflisben, miként SATUNIN írja,³ valószínűleg ehhez a fajhoz tartozó bőr van Tschirjurt környékéről

¹ BRANDT a LEHMANN utazásaihoz kiadott zoologiai függelékben említette (Petersb., 1852, p. 308).

² EVERSMAAN, Nouv. Mem. Soc. Imp. Moscou, 1858, p. 273.

³ SATUNIN, Mittheil. d. Kaukas. Mus., I (IV), 1901, p. 123.

(Petrovszktól nyugatra). SATUNIN továbbá arról tudósít bennünket, hogy Kisljár közelében (a Terek-folyó mellékén) a földi kutyától kitúrt óriási kupaczkokat látott, a melyek nagyságukból ítélve, csakis ehhez a fajhoz tartozó állatoktól származhattak. Erre nézve meg kell jegyeznem, hogy a földi kutya, a mennyire legalább a *Spalax hungaricus*-t illetőleg kideríthettem, egyáltalán nem tűr fel kupaczkokat,¹ mindazonáltal nem vonom kétségbe, hogy a *Sp. giganteus* a mondott vidéken csakugyan előfordul.

SATUNIN legújabbán északkeleti Ciscaucasiából ismertetett egyes példányokat,² a melyek közelebbi termőhelyét azonban nem mondja meg. Eme példányok alapján meg van győződve, hogy a *Sp. giganteus*-t a *Sp. microphthalmus*-szal kell egyesíteni, azonban méreteiből és rajzaiból határozottan kitűnik, hogy az északkeleti Ciscaucasiából való példányok a *Sp. giganteus* NHRG nevű fajhoz tartoznak, a mely — miként jelen munkámból nyilvánvaló — semmikép sem azonos a GÜLDENSTÄDT-féle *Sp. microphthalmus*-szal. Az utóbbi faj, mint láttuk, Dél-Oroszországra és Ciscaucasia nyugati részeire szorítkozik, ellenben a *Sp. giganteus* Ciscaucasia északkeleti részeiben s a Káspi-tavat északnyugaton, északon és északkeleten körülövező mélyföldön tartózkodik.

Ezekből a határozott adatokból az is kiviláglik, hogy az az alak, a melyet NEHRING *Spalax kirgisorum* néven egy állítólag HENKE által a kirgiz-pusztákon gyűjtött példány alapján írt le,³ ezeken a tájakon elő sem fordulhat. Ez az alak a Microspalaxok egyik tipikus képviselője s vizsgálataim szerint a syriai *Spalax Ehrenbergi* var. *kirgisorum* NHRG (= *Sp. intermedius* NHRG) nevű alakkal azonos.

A mi a *Sp. giganteus* eredetét illeti, valószínűnek tartom, hogy ez a faj a Káspi körüli mélyföldön a helyi viszonyok hatása alatt, még pedig a Macrospalaxok közös őseiből kiinduló és a *Sp. microphthalmus* felé vezető fejlődési ágból jött létre. SATUNIN ugyan azt hiszi,⁴ hogy a *Sp. microphthalmus* és a *giganteus* »kétségtelenül az északi Kaukázusban keletkezett« s »az északi Kaukázuson át vándorolt be Európába«, mert — szerinte — »a transcaucasusi *Sp. Nehringi* SAT. s az északkaukázusi *Sp. microphthalmus* és *giganteus* rendkívül közeli rokonsága semmi kétséget sem hagy fenn az iránt, hogy ugyanattól az őstől származnak s kétségkívül ezen az úton terjedtek el délről észak felé«.

¹ MÉHELY, Állattani Közlemények, Budapest, II, 1903, p. 100 és OROSZ ENDRE, Természet, VII, 1904, p. 164.

² SATUNIN, Mitteil. d. Kaukas. Mus., III, 1907, p. 71, 32, 33.

³ NEHRING, Sitz.-Ber. Ges. naturf. Fr. Berlin, 1897, p. 176.

⁴ SATUNIN, Mittheil. d. Kaukas. Mus., I (IV), 1901, p. 141—143.

En ennek a származásnak a lehetőségét semmikép sem akarom kétségbevonni, sőt magam is sok jó okkal tudnám támogatni, mindazonáltal sokkal valószínűbbnek tartom, hogy a *Spalax giganteus* nyugat felől érkezett a Káspi mellékére. Nézetem szerint a *Spalax m. Nehringi* SAT. egyik fejlődési végpontja a Mesospalaxok előázsiai formakörének, a mely sem a *Spalax microphthalmus*-szal, sem a *Spalax giganteus*-szal nem áll közvetlen genetikai kapcsolatban. A Mesospalaxokhoz tartozó *Sp. m. Nehringi* SAT. Transcaucasiára szorítkozik és véleményem szerint sohasem hágta át a Kaukázust, tehát nem is válhatott a *Sp. microphthalmus* és *Sp. giganteus* törzsalakjává, ellenben teljes határozottsággal igazolható, hogy a két utóbbi faj a Fekete-tenger nyugati partvidékén elterjedt *Sp. graecus graecus* legközelebbi rokona, a miből pedig az következik, hogy a Káspi-tó körül elterülő pusztákon élő *Sp. giganteus* nem transcaucasusi, hanem gyökerében európai eredetű.

Származástani kapcsolat.

A *Spalax giganteus* koponyájának és fogazatának legtöbb bélyege tekintetében már nagyon előrehaladt alak, mindazonáltal még egyes őseredeti bélyegeket is megőrzött, a melyek tekintetében közelebb áll a Macrospalaxok közös őséhez, mint a *Sp. graecus*, vagy a *Sp. microphthalmus*.

Rendkívül nagy koponyája, feltűnően széles s aránylag rövid arczorra, tetemesen megrövidült orrcsontjai, nagyon keskeny és hosszú falcsontjai, igen nagy orrtövi lyukai, járomíveinek széles felső ága, alsó zápfogai hátsó-belső zománczredőjének, illetőleg zománczszigetének teljes elvesztése és zápfogai gyökereinek nagymértékű összeolvadása, mindmegannyi tanújele a törzsfejlődés útján való haladottságának. Mindeme bélyegek tekintetében már nemcsak a *Sp. graecus*, hanem a *Sp. microphthalmus* fejlettségi fokát is meghaladta. Ezzel ellentétben hátrafelé határozottan keskenyedő orrcsontjai, homlokcsontjainak erőteljes elülső oldalnyújtvánnya, felső nyakszirtcsontjának és szájpadrólása elülső részének rövideége, rövid szájpadróláslyukai, alsó állkapcsa hátsó részének nagy magassága, az állkapocs testétől jobban elterpeszkedő szögletnyújtvánnya, a bütyöknyújtványnál csak valamivel hosszabb fogmedri nyújtvánnya, metszőfogainak domborúbb alakja s az alsó metszőfogakon némelykor feltűnő zománczbordák, valamint első alsó zápfogának a belső zománczredőből keletkezett két

zománczszigete tekintetében még úgy a *Sp. graecus*-, mint a *Sp. microphthalmus*-nál is közelebb áll a törzsalakhoz.

A bélyegeknél ez a sajátosság összeszövődése arról tanúskodik, hogy a *Sp. giganteus* sem a *Sp. graecus*-nak, sem a *Sp. microphthalmus*-nak nem lehet közvetlen leszármazottja, hanem eme testvérfajaival együtt ugyanegy törzsalakra vezetendő vissza.

Ha a *Macrospalax* koponyájának s alsó állkapcsának bélyegeit összehasonlítjuk, lehetetlen észre nem vennünk, hogy a míg a *Sp. graecus*, továbbá ennek legközelebbi testvérfajai és a *Sp. microphthalmus*, minden eltérésük dacára is sok tekintetben egységes csoportot alkotnak, addig a *Sp. giganteus* számos bélyegével teljesen elüt ama csoport közös tulajdonságaitól. Az előbbiek megegyeznek abban, hogy homlokcsontjaiknak nincs orrtövi nyújtványa, a szögletnyújtvány alig terpeszkedik el az alsó állkapocs testétől, a korona-bütyökváulat alacsonyan fekszik, az első alsó zápfog külső oldalán egy kis járulékos zománczszigetet visel, a metszőfogak laposak, stb. Mindeme tulajdonságoknak éppen az ellenkezője tapasztalható a *Sp. giganteus*-on. Ez a tény azt a gondolatot ébreszti fel az emberben, hogy a *Sp. giganteus* talán nem a többi *Macrospalax* közös törzsalakjából, hanem valamely más alakból származott s a mennyiben SATUNIN fölvetette a lehetőségét, hogy a *Sp. giganteus* (és a *Sp. microphthalmus*) az örményföldi *Sp. m. Nehringi* SAT.-ból jött létre, rámutatok erre a — szerintem ugyan nem valószínű — lehetőségre.

A SPALAX-FAJOK EREDETE, RENDSZERTANI ÉRTÉKE ÉS SZÁRMAZÁSTANI ÖSSZEFÜGGÉSE.

Ha mindazt, a mit az egyes fajok származástani szakaszában kifejtettem, bizonyos egységes szempontok szerint összefoglaljuk, arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy valamennyi *Spalax*-faj közt a palesztinai *Spalax Ehrenbergi* a legősibb alak, a mely nagy valószínűséggel a felső-pliocenkor *Prospalax priscus*-ra vezethető vissza. A *Sp. Ehrenbergi* azonban minden ősisége mellett sem mindenben a legkezdetlegesebb alak, mert számos tulajdonságában, különösen fogazata tekintetében a szervezetségnek magasabb fokán áll a többi fajnál. Felső metszőfogain két-két, alsó metszőfogain pedig két vagy három zománczborda van; zápfogainak rágólapjai az ifjú- és középkorú példányokon sokszorosán széthasogatottak, az öregeken pedig számosabb zománczszívet viselnek; felső zápfogainak három, az alsóknak pedig két minden életkorban teljesen szabad gyökere külön-külön foggödörbe ékelődik: a mi kétségtől a szervezetségnek magasabb fokát jelenti mindazokkal az alakokkal szemben, a melyek, ámbár a törzsfejlődés útján előbbre haladtak, mégis a fentemlített tulajdonságok lehanyatlását árulják el. Ezzel ellentétben a *Sp. Ehrenbergi* koponyájának és alsó állkapcsának alkata tekintetében valóban kezdetlegesebb fokon áll a többi fajnál.

A *Spalax*ok többi faja kivétel nélkül a *Sp. Ehrenbergi* leszármazottjának tekinthető, csak hogy eredetük részint közvetlen, részint közvetett. Ahhoz semmi kétség sem fér, hogy a **Microspalaxok** mai fajtái, nevezetesen az egyiptomi v. *aegyptiacus* és az észak-syriai v. *kirgisorum* a *Sp. Ehrenbergi*-nek közvetlen, még pedig legifjabb leszármazottjai;¹ geológiai nyelven szólva, csak napjainkban

¹ Azt, hogy a NEHRING által a libanoni Antelias-barlangból egy alsó állkapocs alapján leírt és diluviálisnak mondott *Sp. Fritschi* milyen viszonyban áll a *Sp. Ehrenbergi*-vel, egyelőre nem lehet eldönteni.

jöttek létre. Ez abból tűnik ki, hogy a *v. aegyptiacus* és a *v. kirgisorum* koponyája csak apróbb bélyegekben különbözik a törzsfajétól; az alsó állkapocs csak erőteljesebb szögletnyújtványa tekintetében tér el; a felső metszőfogak még teljesen változatlanok; az alsó metszőfogak a *v. aegyptiacus*-on még ugyanolyanok, a *v. kirgisorum*-on pedig csak a harmadik (a külső) — néha már a *Sp. Ehrenbergi*-n is mutatkozó — zománczborda megállandósulása révén térnek el; a zápfogak korona-szerkezete hajszálnyi pontossággal ismétlődik; a zápfogak gyökerei az ősi típus teljes megőrzése mellett csak abban térnek el, hogy a foggödrök közfalai már nem érik el teljesen az állkapocs szintjét s ennek következtében a fogmedrek élesen körülhatárolódnak, továbbá, hogy a *v. aegyptiacus* harmadik felső zápfogán a belső gyökér néha már összeolvad a hátsó-külsővel, minek következtében a fogmeder ilyenkor már csak kétüregű.

Tekintettel arra, hogy a fentjelzett különbségek részben nagyon csekélyek, részben nem elég állandók, teljesen elegendőnek tartom a *v. aegyptiacus*-t és *kirgisorum*-ot fajtaként elválasztani a *Sp. Ehrenbergi*-től, a mi annyival inkább lehetséges, mert teljesen bizonyos, hogy ez a két alak a *Sp. Ehrenbergi* közvetlen leszármazottja.

A fossilis *Sp. Fritschii* sokkal kevésbé ismeretes, semhogy végleges ítéletet mondhatnánk róla, azonban ha alsó állkapcsának szögletnyújtványa valóban annyira kihajlik az állkapocs szintjéből, mint NEHRING mondja, akkor már kétségtelenül fajként kell a *Sp. Ehrenbergi*-től megkülönböztetni.

A Mesospalaxokat szintén a *Sp. Ehrenbergi*-re kell visszavezetnünk, azonban itt az összefüggés már nem oly közvetlen, mint a Microspalaxok esetében.

A koponya és az alsó állkapocs tulajdonságai tekintetében még nagyon benső kapcsolatot tapasztalunk, mert ezekben a Mesospalaxok egyetlen oly bélyeget sem tüntetnek fel, a mely vagy továbbfejlődés, vagy lehanyatlás következtében nem jöhetett volna létre a *Sp. Ehrenbergi* bélyegeiből. Különösen a koponya alacsonysága, az ép oly tágas külső hangjárat, a külső nyakszirtcsontban levő bütyöklyuk, az alsó állkapocs szögletnyújtványának szárnyalakú elterpeszkedése, a korona-bütyökvájalat és a korona-fogmedri vájalat közt levő sekély izomvályú s a külső nyeregnek a belsőnél alacsonyabb fekvése: a legszorosabb rokonságnak mindmegannyi meggyőző bizonyítéka.

A felső metszőfogak már elvesztették a *Sp. Ehrenbergi* zománczbordáit, de az alsó metszőfogakon olykor (pl. a *Sp. m. anatolicus*-on) még a maguk őseredeti tisztaságában mutatkoznak.

A zápfogak koronájának alkata és fejlődése egészben véve még a Mesospalaxok alakjain is csaknem ugyanolyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-n. Különösen a két első alsó zápfog ifjúkori rágólapját bemetsző két belső zománczredő, a mely hol a maga őseredeti állapotában (*Sp. monticola Nehringi*, *m. armeniacus*, *m. anaticus*), hol legalább azzal egyértékű zománczsíziget alakjában jelenik meg (*Sp. m. turcicus*, *m. dolbrogeae*, *m. hellenicus*, stb.), a legbensőbb származástani kapcsolat jele.

A felső zápfogak három s az alsóknak két szabad gyökere, a megfelelő három-, illetőleg kétgyökerű fogmederrel együtt még változatlanul fennmaradt a *Sp. m. Nehringi* és *m. armeniacus* esetében, más alfajokon már a gyökerek és foggyökerek kisebb-nagyobb mértékű összenövésével találkozunk (*Sp. m. anaticus*, *m. hellenicus*, *m. monticola* stb.), vagy pedig egyes gyökerek utólagos kettéágazása s négygyökerű fogmedrek létrejötte öltik szemünkbe (*Sp. m. turcicus*, *m. dolbrogeae*, *hungaricus*, stb.), mindezek az alakok azonban szemlátomást a *Sp. Ehrenbergi* típusából keletkeztek és semmi akadályt sem gördítenek a közvetlen levezetés útjába.

És ha az ismeretes Mesospalaxokat mégsem tudom a *Sp. Ehrenbergi* közvetlen leszármazottjainak tekinteni, ennek az a legfőbb oka, hogy a *Sp. Ehrenbergi* (és az összes Mesospalaxok) harmadik felső zápfogának öregkori rágólapját mindig két nagy, egymás mögött fekvő, tojásdad zománczsíziget jellemzi, a melyek egyike a belső, másika pedig a külső zománczredőből jön létre, ellenben a Mesospalaxok valamennyi alakját csak egy, középső, rendszerint a külső zománczredőből létrejött zománczsíziget tünteti ki. Igaz, hogy ez a különbség alapján véve nem nagyon jelentékeny, mert egyszerűen annak a következménye, hogy az ifjúkori rágólap elülső szakasza a Mesospalaxokon nem olvadt össze a rézsútos átló irányában is a hátulsó szakasszal, mint a hogy a *Sp. Ehrenbergi* fogán történik, mindamellett mégis nagy akadályt annak, hogy a Mesospalaxokat közvetlenül a *Sp. Ehrenbergi*-re vezessük vissza. Akadályt pedig azért, mert semmiképp sem tehető fel, hogy a Mesospalaxok harmadik felső zápfogát jellemző egyetlen zománczsíziget az oly különböző viszonyok közt élő fajok és alfajok mindegyikén külön-külön, egymástól függetlenül és mégis teljes egyformaságban fejlődött volna ki.¹ Ennek okából feltétlenül helye-

¹ Épp oly kevésbé hihető, hogy az ember első felső utózápfogának rágólapján a három fogumón (*proto*-, *para*- és *metaconus*) kívül mutatkozó negyedik, vagyis

sebben járunk el, ha fölteszszük, hogy a *Sp. Ehrenbergi* és a Mesospalaxok közé egy olyan átmeneti alak ékelődött, a mely esetleg még mindenben a *Sp. Ehrenbergi* jellemző tulajdonságaival volt felruházva, de harmadik felső zápfogának meglettkorú rágólapján már csak egy középső zománczszigetet viselt. Ebből a közbevetett alakból azután minden nehézség nélkül indulhattak ki a Mesospalaxok alakjai. Csakis így válik érthetővé, hogy a harmadik felső zápfog középső zománczszigete ép úgy megvan pl. a Kura forrásvidékén élő *Sp. monticola armeniacus*-on, mint a Parnassuson élő *Sp. m. hellenicus*-on, vagy a Magyar Alföld *Sp. hungaricus*-án.

Ezt a nélkülözhetetlen közbevetett alakot, a dolog természete szerint, elsőben is a Mesospalaxok előttem ismeretes alakjai közt iparkodtam megtalálni s ebben a kutatásomban mindenekelőtt a *Sp. monticola anaticus*-on akadt meg a szemem, mert ez az alak kicsiny koponyája, homlokcsontjának hosszú orrtövi nyújtványa, előfelé homoruló homlok-orrcsonti varratja, falcsonjtjainak alakja és nagysága s még több más bélyeg tekintetében még rendkívül közel áll a *Sp. Ehrenbergi*-hez. Ehhez a fajhoz való közeli viszonyát még fogazatának alkata is fokozza, mert alsó metszőfogain olykor még mindig feltűnnek a *Sp. Ehrenbergi* zománczbordái s a mi ennél is fontosabb: harmadik felső zápfogának ifjúkori két szakasza néha még a külső szélén, sőt nagyon kivételesen (talán csak visszaütésképen) a rézsútos átló irányában is összeolvad egymással, mely utóbbi esetben — a *Sp. Ehrenbergi*-éhez hasonlóan — két egymás mögött fekvő zománczszigetet fejleszt, a melyek egyike a belső, másika pedig a külső zománczredőből jött létre. Ennyi közeli kapcsolat láttára sajnálattal kellett meggyőződnöm, hogy a *Sp. m. anaticus* még sem lehet az a keresett átmeneti alak, mert zápfogainak gyökerei már annyira összeolvadtak, hogy e tekintetben a Mesospalaxok legtöbb alakjánál haladottabb fokon áll, tehát nem szolgálhatott önnönmagánál ősbibb fokon álló alakok kiindulásául, annál kevésbbé, mert inycsonti tövisének teljes elvesztése és alsó állkapcsa szögletnyújt-

a hátsó-belső gumó (*hypoconus*) valamennyi emberfajon külön-külön s egymástól függetlenül képződött volna ki, ellenben, ha látjuk, hogy ez a gumó már az alsó-eocaenkorai majmokon (pl. az *Anaptomorphus*-on) kezd mutatkozni, a felső-eocaenkorai majmokon pedig már teljesen ki van fejlődve (H. F. OSBORN, *Evolution of Mammalian Molar Teeth*, New York, 1907, p. 56, fig. 40, [9—12]), kétségkívül helyesebb az a föltevésünk, hogy a jelzett gumó már a mai emberfajok közös ősalakjának is bélyege volt s erről származott át a mai emberfajok mind-egyikére, a melyeken azonban mai nap már a visszafejlődés útján van.

ványának széles pereme is már nagyon kiegyénült fokot árul el.

Ilyen közbeeső alakul kínálkozott továbbá az orosz-örményországi *Sp. monticola armeniacus*, a melynek koponyája már legtöbb bélyege szerint haladottabb fokon áll ugyan, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é, azonban egyes tulajdonságai tekintetében még nagyon szorosan kapcsolódik ehhez a fajhoz, mert állközti és orrcsontjainak varratán még megvannak a *Sp. Ehrenbergi*-t jellemző ideglyukak, második felső zápfogának első zománczszigete még ép úgy a belső zománczredő öbölvégéből jön létre, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é és első két alsó zápfoga még teljesen megőrizte a *Sp. Ehrenbergi* ifjúkori két belső zománczredőjét. Mindazonáltal a *Sp. m. armeniacus* sem lehet a Mesospalaxok közös törzsalakja, mert koponyája már 52 mm. hosszú, holott ennél kisebb koponyájú Mesospalaxok is vannak (így a *Sp. m. anaticus*-é csak 47 mm. hosszú); továbbá inycsonti tövise oly erőteljes, hogy a belőle származott más Mesospalaxokon (pl. a *Sp. m. anaticus*-on) semmiképp sem enyészhetett volna el oly hirtelen; végül, mert harmadik felső zápfogának elülső-külső gyökere már oly rövid és vékony, hogy nem indulhattak volna ki belőle azok az alakok, a melyeknek ez a gyökere még ép oly erőteljes, mint a *Sp. Ehrenbergi*-é.

A Mesospalaxok közös törzsalakjaként még egy harmadik alak jöhetne tekintetbe, még pedig a libanoni Antelias-barlangból — sajnos csak egy alsó állkapocsban — előkerült *Sp. Fritschii*; ez pedig annyival inkább, mert — miként NEHRING leírásából kitűnik — ezen a pleistocaen kori állkapcsban a Micro- és a Mesospalaxok bélyegeinek sajátos keveredése tapasztalható. Koponyájának nagysága (NEHRING szerint 49, szerintem 51 mm. hosszúságával) a mai Mesospalaxokénak megfelelő, az állkapocs külső szintjéből erősen kihajló szögletnyújtványa szintén a Mesospalaxokra vall, két első alsó zápfogának rágólapja a lekopásnak ezen a fokán egyaránt megfelel a Micro- és a Mesospalaxok viszonyainak, azonban erőteljes közfallyal két élesen elválasztott üregre bontott harmadik fogmedre a Microspalaxoknak nagyon fontos bélyege, mert nem ismerünk olyan Mesospalax-fajt, a melynek harmadik alsó fogmedre kétüregű volna. A *Sp. Fritschii* tehát esetleg pompásan beválnék a Mesospalaxok közös törzsalakjául, ha koponyája valamivel kisebb volna s ha egyáltalán megvolna, azonban csupán csak egy alsó állkapocs alapján nem merem ezt a származástani lag nagyon fontos szerepet ráruházni.

Minthogy tehát sem az ismeretes Micro-, sem a Mesospalaxok közt nem tudok olyan alakra akadni, a melyet teljes megnyugvással tekint-

hetnék a Mesospalaxok közös törzsalakjául, egyelőre egy elméleti alakhoz kell folyamodnom. Ezt az alakot **Mesospalax hypotheticus**-nak nevezem és fölteszem, hogy ennek szerteszéledt ivadéakai, miután lassanként egész Kis-Ázsiát, a Balkán-félszigetet s Magyarország déli és keleti részeit elfoglalták, a különböző természetű földrajzi tájakon a helyi viszonyok hatása alatt külön-külön fajokká alakultak át. Ekként jött létre a ciliciai Taurusban a *Sp. m. cilicicus*, a Kura forrásvidékén a *Sp. m. armeniacus*, Orosz-Örményország más részein a *Sp. m. Nehringi*, Smyrna környékén a *Sp. m. anaticus*, Görögország hegyvidékein a *Sp. m. hellenicus*, Törökországban a *Sp. m. turcicus*, északi Bulgáriában és a Dobrudzsában a *Sp. m. dolbrogeae*, Boszniában a *Sp. m. monticola*, Hercegovinában a *Sp. m. hercegovinensis*, Szerbiában a *Sp. m. serbicus*, a Szerémségben és Magyarország dunántúli részeiben a *Sp. m. syrmienensis*, a Magyar Alföldön a *Sp. h. hungaricus hungaricus* s végül az erdélyi Mezőségen a *Sp. h. transsylvanicus*.

Ekként, a mennyire a Mesospalaxok csoportja ez idő szerint áttekinthető, tizenhárom különböző alak jött létre, a melyek mindegyike a *Sp. Ehrenbergi*-ből keletkezett *Mesospalax hypotheticus*-ra vezetendő vissza s a melyek mint meglehetősen egyenlő értékű testvérfajok állnak egymás mellett, ámbár némelyikük még közelebb áll a közös törzsalakhoz, másuk pedig már messzebb távolodott tőle. Legközelebb áll hozzá a *Sp. m. anaticus*, *m. armeniacus* és *m. Nehringi*, legmesszebb távolodott tőle a *Sp. h. hungaricus* és a *Sp. h. transsylvanicus*, mely utóbbiaknak harmadik alsó zápfoga már teljesen elvesztette az ifjúkori rágólap belső zománczredőjét.

Lehetséges, hogy a *Mesospalax hypotheticus* még ma is él valahol Kis-Ázsia déli részén a syriai határ közelében, azonban valószínűbb, hogy már kihalt s esetleg azzal a pleistocaenkori alakkal azonos, a melyet NEHRING a libanoni Antelias-barlangból *Spalax Fritschii* néven írt le.

Merész vállalkozásnak látszik ugyan, azonban mégis úgy hiszem, hogy ennek az elméleti alaknak a bélyegei elég határozottan megszerkeszthetők. Véleményem szerint a *Mesospalax hypotheticus* koponyája 46—49 mm. hosszú lehetett, egyebekben pedig következőképen jellemezhető: Arczorra meglehetősen hosszú és keskeny; az orrtövi lyukak közt határozottan keskenyebb, mint a tövén. Orrcsontjai hátsó végükkel nem, vagy csak épen elérik az orrtövi lyukak hátsó szélét összekötő vonalat; első harmadukban kétszer, enyhén befűződtek. Homlokcsontjai közepes hosszúságú orrtövi nyújtványt bocsátanak; a homlok-orrcsonti varrat előre homoruló. Falcsonthorok rövid és szélesek; elülső hegyük nem éri el a homlok-

szorost. Felső nyakszirtcsontja rövid, a fal- és a homlokcsont együttes hosszúságánál is, az orrcsontnál is jóval rövidebb. A koponya magassága kétszernél többször foglaltatik a lambdavarrattól az orr hegyéig terjedő hosszúságban. Az orrtövi lyukak meglehetősen nagyok. A könycsont felülről nem látszik. A szájpádláslyukak rövidek. A felső szájpádlás elülső része rövidebb a hátulsónál. Az inycsont hátsó széle túljár a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonalon s közepén rövid tövist visel. Az inycsonti nyílás a második és harmadik fogmeder határfala előtt fekszik. A külső hangjárat átmérője 3—4 mm. hosszú. Az alsó állkapocs szögletnyújtványa szárnyalakúan elterpeszkedő; hegye csúcsos, közepes hosszúságú s az állkapocs külső szintjéből meglehetősen kihajló. A külső nyereg alacsonyabban áll a belsőnél. Az állkapocs fogmedri hosszúsága valamivel nagyobb a bütyökhosszágnál. A felső metszőfogakon már nincs, de az alsókon még két vagy három zománczborda lehet. A második felső zápfog első zománczszigete a belső zománczredő öbölvégből keletkezik. A harmadik felső zápfog öreg korában csak egy, középső zománczszigetet visel. A két első alsó zápfogat ifjú korában két belső zománczredő tünteti ki. A harmadik alsó zápfog ifjúkori rágólapját egy külső és egy belső zománczredő metszi be. A felső zápfogak tisztán háromgyökerűek s fogmedrük háromüregű; az alsó zápfogakat két szabad gyökér és kétüregű fogmeder jellemzi, de a harmadik fog gyökerei részben már összeolvadhattak s fogmedre esetleg nem tisztán kétüregű.

Más és pedig meglehetősen nehéz kérdés, vajjon a Mesospalaxoknak ebből a közös törzsalakból létrejött, fentnevezett tizenhárom alakja megfelel-e a rendszertani értelemben vett ú. n. »jó fajoknak«, avagy csak alfajoknak, fajváltozatoknak vagy tájfajtáknak minősítendő-e?

Mielőtt erre a kérdésre válaszolnék, röviden rá kell mutatnom a faj fogalmának egyes újabb meghatározásaira, a melyek nyilvánvaló bizonyosságai annak a rendkívüli nehézségnek, a mely a minden tekintetben megnyugtató megoldást csaknem lehetetlenné teszi.

DÖDERLEIN szerint ¹ »ugyanegy fajhoz tartozik valamennyi példány, a mely a diagnosisban megállapított alaknak megfelel, továbbá valamennyi elütő példány, a mely közbeeső alakok által oly benső kapcsolatban áll vele, hogy önkény nélkül nem választható el tőle élesen, végül mindazok az alakok, a melyek az előbb említettekkel genetikai összefüggésben állanak«.

¹ L. DÖDERLEIN, Über die Beziehungen nahverwandter »Tierformen« zu einander; Zeitschr. f. Morphol. n. Anthropol., IV, 1902, p. 411.

Ennek ellenében HEINCKE¹ szerint a fajt bizonyos bélyegek combinatiója jellemzi s egyes átmenetek nem jogosítanak fel bennünket két oly faj egyesítésére, a mely a bélyegek eltérő combinatiója alapján egyéneinek többségében határozottan megkülönböztethető egymástól.

Ez a kétféle álláspont semmikép sem egyeztethető össze egymással. DÖDERLEIN álláspontja mint logikai meghatározás kétségkívül szabatosabb, ámde meglehetősen merev s nézetem szerint nem felel meg a fajfejlődés természetes menetének, mert a fajok formálódása nem elméleti meghatározások szerint igazodik. HEINCKE felfogása kevésbé felel meg a szabatos meghatározás követelményeinek, de természetesebb, mert számot vet a fajok fejlődésében és változékonyságában rejlő plasticitással, csakhogy viszont nagyon tág teret nyit az egyéni megítélésnek s alkalom adtán, különösen nehezebb esetekben nagy hibák forrásává válhatik.

Legújabban PLATE a Cerionokról írt szép munkájában² szellőztette ezt a kérdést és HEINCKE liberálisabb felfogásához csatlakozott. Szerinte DÖDERLEIN abban téved, hogy minden átmenetet, akár ritka, akár gyakori, egyértékűnek tekint, holott ebben lényeges törzsfjlődési különbség van, mert ha az átmenetek gyakoriak, akkor a két alak nyilván még nagyon közel áll egymáshoz, ellenben ha ritkák, úgy ez annak a jele, hogy mind a két alak a maga külön törzsfjlődési útján halad, még ha változékonyságának végletei némelykor össze is esnek (transgressiv variabilitás). »Ha két alak — úgymond — tíz bélyegben különbözik, a melyek közül kilencz nem tüntet fel átmenetet, azonban a tizedik igen, miért kellessen ezt az egy átmenő bélyeget oly sokkal magasabbra értékelni, mint a kilencz át nem menőt, a mely a két alak elkülönítését mindig lehetővé fogja tenni. Ez az önkény elméletileg nem igazolható és gyakorlati haszna sincs, mert a rokonsági viszonyokat ép oly jól lehet kifejezni, ha az alakokat kettős elnevezéssel egy nemben, mint ha hármas elnevezéssel egy fajban foglaljuk össze.«

PLATE szerint mindazok a diagnosisnak megfelelő alaktól elütő egyének, a melyek gyakori átmenetekkel benső összefüggésben állnak a diagnosisnak megfelelőekkel, ugyanegy fajhoz számítandók, tehát,

¹ FR. HEINCKE, Naturgeschichte des Herings; Abh. d. Deutschen Seefischerei-Vereins, Berlin, 1898.

² L. PLATE, Die Artbildung bei den Cerion-Landschnecken der Bahamas; Verh. d. Deutsch. Zool. Ges., 1906, p. 135—136. Die Variabilität und die Artbildung nach dem Prinzip geographischer Formenketten bei den Cerion-Landschnecken der Bahama-Inseln; Arch. f. Rassen- u. Gesellsch.-Biologie, IV, 1907, p. 586—589.

ha a megkülönböztető bélyegek csekélyek, vagy ha az átmenetek gyakoriak, t. i. ha sok egyéne s minden ilyen középalknak több szervén mutatkoznak, akkor csak alfajokról lehet szó.

Ez a meghatározás kétségkívül sok igazságot foglal magában, azonban korántsem szünteti meg a fajkeretek szabatos megállapításának a nehézségeit, mert gyakran nem tudhatjuk, hogy valamely átmenet gyakori-e avagy ritka, másfelől pedig hol van az a megbízható mérték, a melylyel megállapíthatnók, mikor és meddig »csekély« valamely eltérés s ki tudhatja, hogy a nekünk jelentéktelennek látszó különbségek az illető alakra nézve esetleg nem életbevágó fontosságúak-e?

E mellett még egy nagy, eddig többnyire figyelmen kívül hagyott nehézségre kell rámutatnom, a mely az alfajok értékelését gyakran teljesen illusoriussá teszi. Nézetem szerint ugyanis csak ott volna szabad alfajokat felállítani, a hol teljes határozottsággal ismerjük azt a törzsfajt, melynek az alfajokat, mint annak közvetetlen leszármazottjait, alárendeljük. Minthogy pedig a systematikai fajleírás erre a szempontra többnyire nem lehet tekintettel, könnyen meg-esik, hogy épen az alfajnak minősített alak a valóságos törzsfaj, a melyből a diagnosisban fajnak mondott alak származott; másrészt viszont az is lehetséges, hogy két testvérfajjal van dolgunk, a melyek nem egymástól származtak, hanem mindkettőjük egy harmadik alaktól, a közös törzsalaktól eredt.

Visszatérvén a Mesospalaxok tizenhárom alakjának rendszertani értékelésére, hangsúlyoznom kell, hogy a közöttük fennforgó különbségek vagy nem nagyon lényegesek, vagy csak bizonyos életkorú egyéneken tapasztalhatók, tehát nem mindig állandók, úgy, hogy ha szűkebbre szabjuk a faj fogalmát, valamennyi alakot ugyanegy faj alfajainak kell mondanunk. Ámde itt a bökkenő, mert nem ismerjük azt a törzsfajt, a melynek alárendelhetnők őket. A *Sp. Ehrenbergi*-től már — minden közeli rokonságuk daczára is — annyira eltávolodtak, hogy határozott fajokként állnak vele szemben s egyébként sem lehetnének ennek az alfajai, mert nem közvetlenül tőle származtak, a mennyiben lehetetlen, hogy oly különböző vidékeken s egymástól függetlenül oly teljes egyformaságban szerezték volna meg a harmadik felső zápfog középső zománcszigetét. Azt is tudjuk már, hogy a Mesospalaxok eddig megismert alakjai közt sem találunk olyan kezdetleges alakot, a mely mint faj alfajokul fogadhatná be társait, ezek szerint tehát csakis úgy volna a kérdés helyesen megoldható, ha valamennyi Mesospalaxot ama közös törzsalak alfajaivá

tennők, a melyet fentebb *Mesospalax hypotheticus*-nak neveztem, csak-hogy ez a származástaniilag teljesen megokolt eljárás a rendszertanban, a hol csak valóban létező és ismert alakoknak adhatunk nevet, nem alkalmazható.

Szerintem a Mesospalaxoknak eddig ismeretes valamennyi alakja egy-egy elemi fajt képvisel, minthogy azonban a rendszertan nem törzsfejlődési állapotokkal dolgozik, hanem szabatosan körvonalozott categoriákat kíván, nem térhettem ki a megismert formáknak rendszertani értékelése elől s legfeljebb arra törekedhettem, hogy a rendszertan követelményeit lehetőleg összhangba hozzam a törzsfejlődési viszonyokkal.

E végből a Mesospalaxok tizenhárom alakját két faj keretébe vontam össze s mindazokat, a melyeknek ifjú- és középkorú harmadik alsó zápfogát egy külső s egy belső zománczredő jellemzi, az ebből a csoportból legegőbb leírt *Spalax monticola* NHRG, azokat pedig, a melyek a belső zománczredőt már elvesztették, a *Spalax hungaricus* NHRG körébe utaltam. Ekként az előbbi fajhoz tíz, az utóbbihoz pedig egy alfajt kapcsoltam hozzá s egymáshoz és a rendszertani törzsfajhoz való viszonyukat a trinaer nomenclaturával iparkodtam kifejezni.

Ez az eljárás ugyan származástani értelemben nem teljesen kifogástalan, mert a rendszertani alapalak (*Sp. monticola monticola* és *Sp. hungaricus hungaricus*) elnevezése által azt a látszatot kelti, mintha az ugyanegy fajkeretben levő többi alfaj belőle származott volna, holott a mi esetünkben teljesen bizonyos, hogy a *Sp. monticola monticola* még a világon sem volt, a mikor a *Sp. monticola Nehringi*, *monticola armeniacus*, *monticola anatolicus*, stb. már talán a mai formájában lakta mai hazáját, lehetetlen tehát, hogy a neve szerint törzsalaknak mondott *Sp. monticola monticola* időleges sorrendben visszafelé, önnönmagánál törzsfejlődésileg idősebb alfajokat hozott volna létre. Ez mindenesetre vizás dolog, azonban épen eme vizáság enyhítésére használtam a trinaer nomenclaturát, mert ekként tulajdonképen egyik alak sincs a másiknak alárendelve, hanem valamennyi egyenlő értékű alakként áll a másik mellett. Ebben az esetben a minden alfaj nevében ismétlődő fajnév alapján véve csak a közös törzsalakból való eredet kifejezője, egyúttal pedig azt is jelenti, hogy az egyes alakok még nem szakították el annyira a közös eredet szálait, hogy külön fajoknak volnának tekinthetők.

Ez a trinaer nomenclaturának mindenkép nagy előnye a binaer felett, mert ha azt írjuk: *Sp. hungaricus* subsp. *transsylvanicus*, ebben

kényszerítő erővel van kifejezve, hogy a *transsylvanicus*-nak nevezett alfaj a *Sp. hungaricus*-nak a származéka, ellenben ezek a nevek: *Sp. hungaricus hungaricus* és *Sp. hungaricus transsylvanicus* nem fejeznek ki oly rideg alá-, hanem inkább csak mellérendelést s egyúttal szerencsésen utalnak arra, hogy a mit itt a rendszertan merev békóiban a fajnak mondunk, az az élő természetben ugyanegy törzsalaktól származott, a rendszertani törzsfajjal egyforma értékű elemi faj.

Az imént előadottak következtében a Mesopalaxok valamennyi alakját egyenlő rangú elemi fajnak tartom s meg vagyok győződve, hogy ezzel a természetben valóban létező kategoriákat jelöltem meg, a melyek az elszigetelődés következtében előbb-utóbb rendszertani értelemben is úgynevezett »jó fajokká« fognak szilárdulni. Az elszigetelődés nagyrészt már mai nap is fennáll, mert a Spalaxok a föld alatt élő, teljesen vak állatok, a melyek nem vándorolnak és nem kóborolnak s ennek következtében minden egyes földrajzi vidéken bizonyos határozott környezeti viszonyokhoz vannak kötve. Könnyen belátható tehát, hogy a környezetnek, nevezetesen az éghajlat, a talaj és a táplálék milyenségének a befolyása a legnagyobb mértékben érvényesül a Spalaxokon s hogy ennek megfelelően minden más természetű vidéken más Spalax-alaknak is kellett kifejlődnie, ép úgy, mint a hogy a vak bogarak, pl. az *Anophthalmus*-ok, gyakran még az egymás közelében fekvő barlangokban is más és más fajjal vannak képviselve.

Ismeretes, hogy az »elemi faj« fogalmát DE VRIES honosította meg a biológiában, még pedig az *Oenothera Lamarckiana*-nak nevezett és általa tévesen természetes fajnak tartott növény alakjai alapján,¹ csak-hogy a míg az ő elemi fajai véleményem szerint jórészt a mesterséges tenyésztés eredményei, a melyek a szabad természetben, még ha létre is jönnek, a kereszteződés következtében kiselejteződnek,² tehát alig haladják meg az egyéni változatok értékét,³ addig a Mesopalaxok elemi fajai a természetben önnönmaguktól, a környezet befolyása alatt létrejött és tér szerint is elkülönített, állandó alakok, s mint ilyenek hasonlíthatatlanul magasabbrendű fokozatok De Vries elemi fajainál.

¹ H. DE VRIES, Die Mutationstheorie. I. Die Entstehung der Arten durch Mutation, Leipzig, 1901.

² MÉHELY LAJOS, De Vries fajkeletkezési elméletének kritikája; Természetud. Közöny, LXXXV—LXXXVI. Pótfüzet, 1907.

³ G. A. BOULENGER, On the Variations of the Evening Primrose (*Oenothera biennis* L.); Journal of Botany, 1907.

Említettem, hogy a Microspalaxok fajtái a *Sp. Ehrenbergi*-nek legifjabb leszármazottjai, a Mesospalaxok azonban már mindenesetre idősebbek s ámbár egymáshoz képest nagyrészt csak alfajok, a *Sp. Ehrenbergi*-vel szemben már külön fajoknak tekintendők, a melyek talán már az Ó-Alluviumban váltak el tőle.

Ha már a Mesospalaxok eredetének a megállapítása is sok nehézséggel jár, még több fejtörést okoz a **Macrospalaxok** származása. Annyi bizonyos, hogy a Macrospalaxok a Microspalaxoknál későbbi, haladottabb fokon álló csoportot képviselnek, mert koponyájuk magasabb, metszőfogaik hatalmasabbak s ennek következtében fogmedri nyújtványuk hátrább vándorolt, úgy hogy az alsó állkapocs korona-fogmedri vájulata hosszabbra nyúlt, a korona-bütyökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt levő izomteknő kimélyedett, a szögletnyújtvány hegye a fogmedri nyújtvány tövére hágott fel, az állkapocs külső nyerge pedig a belsővel szembe került; továbbá külső hangjáratuk az alsó állkapocs izületi árkanak kiszélesedése következtében nagyon megszűkült, már felülről is mindig külön csont képében látható könycsontjuk van, külső nyakszirtecsontjuk bütyöklyuka elenyészett, felső metszőfogaikon már soha sincs zománczborda, ellenben első két alsó zápfoguk fiatal korában a külső főredő előtt még egy járulékos zománczredőt visel, harmadik felső zápfoguk meglettkorú rágólapján már rendszerint csak egy középső zománczsziget van, végül az alsó zápfogak ifjúkori hátsó-belső zománczredője teljesen elenyészett.

Mindeme bélyegek közül a Mesospalaxokon csupán a harmadik felső zápfog középső zománczszigetét s a két első alsó zápfog fiatalkori külső járulékos zománczredőjét találjuk meg, a miből az következik, hogy a Macrospalaxok nemcsak a Micro-, hanem a Mesospalaxoknál is haladottabb fokon állnak. Ennek alapján azt kellene hinnünk, hogy a Macrospalaxok a Mesospalaxok valamelyik fajából vezethetők le, ez azonban eddigi vizsgálataim szerint lehetetlennek bizonyult, mert a fölemlített többi bélyeg tekintetében áthidalhatatlan hézag van köztük s egyetlen oly Mesospalax-fajt sem ismerek, a melyhez a Macrospalaxok csoportja természetesen hozzákapcsolódna.

Van ugyan a Mesospalaxoknak egy oly faja, jelesen a *Spalax m. turcicus*, a melynek külső hangjárata már aránylag szűkebb és korona-fogmedri vájulata hosszabb, mint testvérfajaé, továbbá néha már felülről is látható könycsontja tekintetében, valamint abban is a Macrospalaxokhoz közeledik, hogy első két alsó zápfogán a két belső zománczredőt elválasztó zománczcsap már nagyon megrövidült s ép olyan elül

fekvő hátsó zománcsziget képződéséhez járul hozzá, mint a milyen kivételesen még a *Sp. graecus* és a *Sp. microphthalmus* ifjúkori fogain is megjelenik, mindazonáltal még ez a faj sem szolgálhat természetes átmenetül a Macrospalaxokhoz, mert felső zápfogai — egyes gyökereik szétágazása következtében — már sokkal kiegyenültebb fokon vannak, semhogy egyes Macrospalaxok (pl. a *Sp. graecus*) ősbibb fokon álló gyökéralkatához átvezethetnének. Egyébként annak a sok tekintetben nagyon megnyerő föltevésnek, hogy a *Spalax m. turcicus*-t a Macrospalaxok közös őséül tekintsük, szerintem még egy nagy akadálya van, nevezetesen az, hogy a Macrospalaxok fajai közt még olyanok is vannak, a melyeknek második felső zápfogán a legelső zománcsziget — teljesen úgy, mint a Microspalaxon — a belső zománczredő öbléből fejlődik ki (ilyen a *Sp. isticus* és a *Sp. gr. antiquus* s talán a *Sp. gr. graecus* is), holott a *Sp. m. turcicus*-nak ez a zománcszigete már — mint a *Sp. m. armeniacus* kivételével a Mesospalaxok valamennyi alakján — a külső zománczredő elülső öbléből jön létre, úgy hogy nem tehetjük fel, miként ez a nyilvánvalóan haladottabb bélyeg a Macrospalaxok egyes fajain újból az ősbibb fokra hanyatlott volna vissza, vagyis, miután egyszer már elveszett, újból a maga változatlan ősi formájában mutatkozhatnék. Ez a zezugos fejlődésnek teljesen egyedül álló, semmiféle állatcsoportban sem tapasztalt esete volna.

A Mesospalaxok fajai közül még az orosz-örményországi *Spalax m. Nehringi*-t vélhetnők olyan alaknak, a melyből — miként SATUNIN a *Sp. microphthalmus*-t és *giganteus*-t illetőleg hinni látszik¹ — esetleg a Macrospalaxok eredhetek volna.

SATUNIN szerint »a transcaucasusi *Sp. Nehringi* SAT. s az észak-kaukázusi *Sp. microphthalmus* és *giganteus* rendkívül közeli rokonsága semmi kétséget sem hagy fenn az iránt, hogy ugyanattól az őstől származnak«, mindazonáltal ez a rokonság korántsem oly közeli, mint SATUNIN hiszi.

A *Sp. m. Nehringi* és a *Sp. microphthalmus* között valóban van némi megegyezés, mindazonáltal a közöttük fennforgó különbségek oly mélyrehatóak, hogy eme két alak közt minden közelebbi kapcsolat kizártnak tekinthető.

Megegyezés mutatkozik abban, hogy a szögletnyújtvány alsó sarka mind a két alakon szélesen kerekített és befelé hajló, a bütyöknyújtvány rövidebb és kevésbé rézsútosan irányul hátrafelé, mint más alakokon,

¹ K. A. SATUNIN, Mittheil. d. Kaukas. Mus., I (IV), 1901, p. 142, 143.

a belső nyereg egyformán szűk s végül az alsó zápfogak fogmedreinek pereme magas s közte és a koronanyújtvány töve közt mély izomárok húzódik. Ezekkel a megegyezésekkel azonban nagyon éles különbségek állnak szemben.

Azokat a különbségeket, a melyek egyszerűen a származástani haladás jelei (így a *Sp. microphthalmus* felülről látható könycsontja, hosszú szájpaddáslyukai, inycsonti tövisének elvesztése, a felső szájpaddás hátsó részének rövidsége, az arczorr s az orrcsontok megrövidülése, stb.) a fentjelzett szempontból nem tekintem nyomatékosaknak, azonban annál nagyobb jelentőséget tulajdonítok az elvi természetű különbségeknek, a melyek már nem vágnak bele a törzsfejlődés irányába. Ezek az alábbiak:

Sp. m. Nehringi SAT.

1. A szögletnyújtvány szárnyalakúan elterpeszkedő.
2. A korona-fogmedri s a koronabütyökvájulat közt levő izomvályú sekély és kifelé nincs éles határa.
3. A szárnycsonti gödör a szemgödör felé teljesen nyitott.
4. A külső hangjárat tágas.
5. A külső nyakszirtcsontban erőteljes bütyöklyuk van.
6. A falcsontok kisebbek.

Sp. microphthalmus GÜLD.

1. A szögletnyújtvány a fogmedri nyújtvány tövén fekvő nyelv alakú lemez.
2. Ez az izomvályú mély s kifelé éles határa (magas fala) van.
3. A szárnycsonti gödör a szemgödör felé zárt vagy alig nyitott.
4. A külső hangjárat szűk.
5. A bütyöklyuk hiányzik.
6. A falcsontok nagyobbak.

Ezek a különbségek oly merevek, hogy semmikép sem valószínű, miként ennek a két alaknak közös közvetetlen őse lett volna, sőt inkább azt hiszem, hogy valamint a *Sp. m. Nehringi* a Mesospalaxoknak, úgy a *Sp. microphthalmus* a Macrospalaxoknak egy-egy teljesen kiegyénült fejlődési végpontja és mind a kettőnek más törzsalakja volt. A *Sp. microphthalmus* sokkal közelebbi kapcsolatban áll a Macrospalaxok többi fájával, mint a *Sp. m. Nehringi*-vel, tehát törzsalakja is emezekével lesz azonos; viszont a *Sp. m. Nehringi* sokkal közelebbi rokona a Mesospalaxoknak, mint a *Sp. microphthalmus*-nak, úgy hogy törzsalakja csakis ezekével lehet azonos. A *Sp. m. Nehringi* és a *Sp. microphthalmus* között kimutatható megegyezés csak a hasonló

irányú fejlődésnek az eredménye (*homoplasia*), a mely a környezet valamelyik tényezőjének azonos hatására vezetendő vissza.

Minthogy tehát a mai nap ismeretes Mesospalaxok közt nem akadunk olyan fajra, a melyre a Macrospalaxokat természetszerűen vissza lehetne vezetni, föl kell tennünk, hogy a *Sp. Ehrenbergi*-ből, vagy annak valamely nagyon közeli rokonából egy eddig ismeretlen átmeneti alak jött létre, a mely a Macrospalaxoknak közös őse volt. Ez a **Macrospalax hypotheticus**-nak nevezhető ősalak körülbelül olyan nagy lehetett, mint a mai Mesospalaxok, a melyeknek közös ősével (a *Mesospalax hypotheticus*-szal) abban is megegyezett, hogy második felső zápfogának legelülső zománcszigete még a belső zománczredő öbölvéből jött létre és harmadik felső zápfoga meglelt korában csak egy, középső zománcszigetet viselt, azonban külső hangjárata már megszűkült, külső nyakszirtcsontjának bütyöklyuka elenyészett, alsó zápfogainak ifjúkori hátsó-belső zománczredője enyészőfélben volt, alsó állkapcsának korona-fogmedri vájulata meghosszabbodott, szögletnyújtványának hegye már a fogmedri nyújtvány tövére hágott fel s alsó állkapcsának külső nyerge már a belsővel szemközt levő magasságig emelkedett.

Annai bizonyos, hogy a Macrospalaxoknak ez a közös őse nem származhatott a Mesospalaxok közös őseiből, mert ebben az esetben csak olyanféle Mesospalax-szá fejlődött volna ki, mint a melyeknek a Mesospalaxok mai alakjai; tehát annál alacsonyabban, még pedig a *Sp. Ehrenbergi*-ből, vagy valamely ahhoz nagyon hasonló alakból kellett kiindulnia.

Tekintve azt, hogy a Macrospalaxok, sok azonos vonás daczára is nagyon feltűnően különböznek úgy a *Sp. Ehrenbergi*-től, mint a Mesospalaxok összes fajaitól, tekintve továbbá, hogy — mint a libanoni Antelias-barlangból előkerült *Sp. Fritschi* bizonyítja — már a Diluviumban is voltak a mai Microspalaxokhoz, tehát a *Sp. Ehrenbergi*-hez is nagyon hasonló alakok, tekintve végül, hogy — a mint látszik — a Macrospalaxok mai nap már pusztulófélben levő állatok, nagy valószínűséggel tehető fel, miszerint nem a mostani, hanem egy korábbi korban, talán mára a Diluviumban hasadtak ki a Microspalaxokból.

A Macrospalaxok közös őse valószínűleg szintén Kis-Ázsia déli részében jött létre, a honnan azután a Balkán-félsziget keleti partvidéke mentén esetleg Görögországba és Bulgáriába, de bizonyosan Oláh-

országba, Erdélybe, Bukovinába, Galicziába, Dél-Oroszországba, Ciscaucasiába és Turkesztánba nyomult be s későbbi ivadéakai az illető vidékeken a helyi viszonyokhoz való alkalmazkodás következtében alakultak át a mai nap ismeretes fajokká. Ekként jött létre Bukovinában s talán Görögországban és Bulgáriában a *Sp. graecus*, Oláhország alföldjén a *Sp. isticus*, Erdélyben az azóta már kiveszett *Sp. antiquus*, Galicziában a *Sp. polonicus*, Dél-Oroszországban és Ciscaucasia nyugati felében a *Sp. microphthalmus*, végül Ciscaucasia keleti részeiben és Turkesztánban a *Sp. giganteus*.

SATUNIN azt hiszi, hogy a Macrospalaxok, nevezetesen a *Sp. microphthalmus* és a *Sp. giganteus*, Kis-Ázsia déli részeiből az északi Kaukázuson, tehát nyilván a Kaukázus gerinczén át nyomultak be mai hazájukba,¹ ezt azonban nem lehet igazolni, sőt minden jel arra vall, hogy ez nem így történt. Elsőben is, mint már fentebb kifejtettem, a *Sp. m. Nehringi* nem tekinthető a Macrospalaxok őseül, továbbá Kis-Ázsiában és a vele szomszédos Transcaucasiában mai nap sem igazi Macrospalax, sem semmiféle hozzá hasonló alak nem ismeretes, úgy hogy az összeköttetés ebben az irányban a palesztinai *Sp. Ehrenbergi* felé teljesen megszakad. Valószínű, hogy a Macrospalaxok, mint alföldi tájakhoz és az alacsony dombvidékhez kötött állatok, már csak azért sem kísérelték meg a Kaukázuson való átjutást, mert nagyságuknál fogva a magasabb hegyvidéken nem találtak volna elegendő táplálékra, másrészt pedig az sem lehetetlen, hogy a Kaukázus felé való előnyomulásukban az Aralo-Káspi (Szarmata) tenger állotta útjukat, a mely — SATUNIN szerint — a jégkorszak előtt egész Transcaucasiát átszelte s az egész északi Kaukázust és Dél-Oroszország egy részét is elborította. Talán épen ez volt annak a főoka, hogy a Macrospalaxok nem terjeszkedhetvén észak-kelet felé, kénytelenek voltak észak-nyugat felé fordulni. Ezenkívül még egy, szerintem nagyon nyomatékos ok szól az ellen, hogy a Macrospalaxok a Kaukázus gerinczén át jutottak volna Ciscaucasiába. Ha ez valóban megtörtént volna, akkor mai nap Ciscaucasiában és Turkesztánban a Macrospalaxok legkezdetlegesebb, illetőleg a közös őshöz legközelebb álló alakjait kellene találunk, holott a tapasztalat épen ennek az ellenkezőjét bizonyítja, mert a legkezdetlegesebb Macrospalaxok az elterjedési terület nyugati tájain (Erdélyben, Oláhországban és Bukovinában) fordulnak elő, ellenben Ciscaucasiában és Turkesztánban a legkiegyénültebb alakokkal talál-

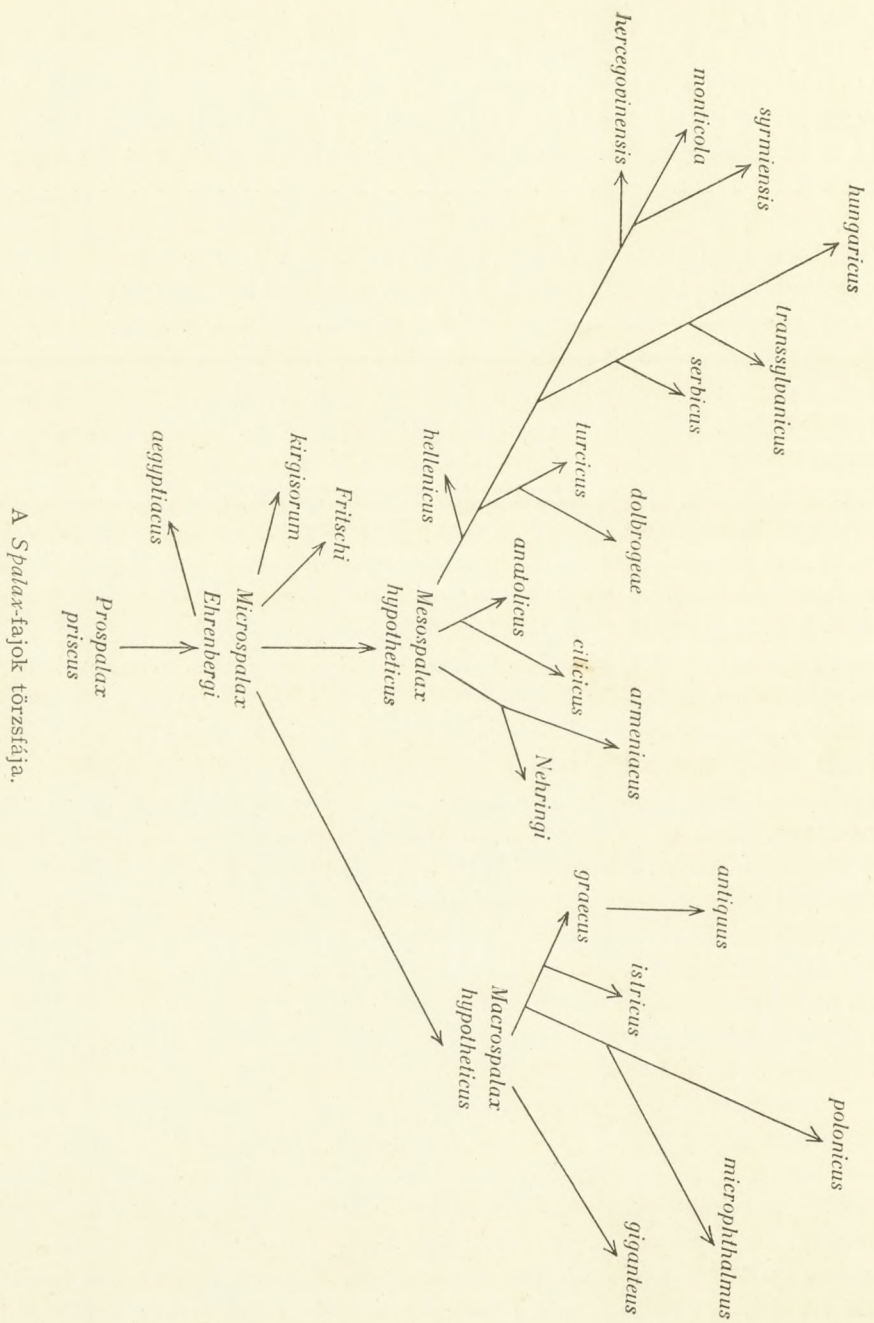
¹ K. A. SATUNIN, Mittheil. d. Kaukas. Mus., I (IV), 1901, p. 142, 143.

k o z u n k. Úgy hiszem, ez az utóbbi tény kétségtelen bizonyítéka annak, hogy a *Macrospalaxok* n y u g a t r ó l, a Fekete-tenger nyugati partvidékeiről Dél-Oroszországon át vándoroltak be Ciscaucasiába, úgy hogy a nyugat-ázsiai faj, vagyis a kirgiz pusztákon is elterjedt *Sp. giganteus*, alapjában véve e u r ó p a i e r e d e t ű.

Ennek megállapítása mindenképen nevezetes, mert egy újabb adattal gyöngíti azt a még mai nap is uralkodó véleményt, hogy Európa egész állatvilága ázsiai eredetű. A *Spalax giganteus* kétségtelenül igazolja, hogy bizonyos korszakokban Ázsiába is benyomultak az európai fajok.

A *Macrospalaxok* származásának és elterjedésének még egy, szerintem ugyan nem valószínű, de elvégre nem lehetetlen módjára kell rámutatnom. Ugyanis, ha idővel esetleg kiderülne, hogy az az alak, a melyet NEHRING *Spalax kirgisorum* néven írt le s a melyet én az észak-syriai alakkal (*Spalax intermedius* NHRG) tartok azonosnak, valóban előfordul a kirgiz pusztákon, akkor szóba jöhetne az a lehetőség, hogy a *Sp. kirgisorum*, mint a palesztinai *Sp. Ehrenbergi*-nek oldalhajtása, Perzsián át jutott a kirgiz pusztákra s itt azután a törzsfajlás folyamán létrehozta a *Macrospalaxok* közös őst, a melyből keletről nyugat felé sugároztak ki a *Macrospalaxok* mai nap ismeretes fajai. A kérdés illetően megoldását azonban nem tartom valószínűnek, mert a NEHRING-féle *Sp. kirgisorum*-ot, alsó metszőfogainak három éles zománcbordájánál fogva, a fejlődés erősen kiegyenült végső alakjának tekintem, a mely már nem válik be egy új csoport kiindulásául. De még ha erre nem is vetünk súlyt, ismét azzai a nehézséggel állunk szemben, hogy a *Macrospalaxok* elterjedési körének keleti részein a legelőhaladottabb, ellenben nyugati részein (Oláhországban, Erdélyben és Bukovinában) a legősibb fajokkal találkozunk, holott, ha a törzsfajlás valahol Turkesztánban indult volna meg, akkor ott mai nap nem volna szabad olyan fejlődési végső alaknak előfordulnia, a milyen az ott kizárólag található *Sp. giganteus*, hanem valamilyen a *Sp. kirgisorum*-hoz hasonló alaknak kellene honosnak lennie.

A mit fentebb a *Spalax*-fajok származásáról előadtam, annak velejét az alábbi graphiconban törekedtem áttekinthetően összefoglalni. Ez a kis vázlat a maga szerény formájában korántsem árulja el, mennyi gyötrő kétséggel párosult elmélkedés s mily beható vizsgálódás eredménye, de végre is az egyetlen megoldás, a melyet ismereteink mai állása mellett elfogadhatónak vélek. Hogy minden részletében tökéletes legyen, azt magam sem remélem, de hogy alapelveiben helyes, azt erősen hiszem.

A *Spalax*-fajok törzsája.

A KOPONYA, AZ ALSÓ ÁLLKAPOCS S A FOGAZAT ÁTFORMÁLÓDÁSA A TÖRZS- FEJLŐDÉS FOLYAMÁN.

1. A koponya.

A *Spalax Ehrenbergi* származástani szakaszában kifejtettem az okokat, a melyek arra a meggyőződésre birtak, hogy ezt a fajt valamennyi *Spalax* törzsalakjául tekintsem. Ebből önként következik, hogy a *Spalax Ehrenbergi* koponyájának jellemző bélyegeit törzsfejlődéstani szempontból őseredetieknek tartom s minden változást, a mely ezekhez képest a későbbi származékokon mutatkozik, törzsfejlődési haladásnak minősíték.

Ezek szerint a kicsiny és alacsony koponya; a hosszú és karcsú, elül keskeny s a két orrtővi lyuk közt erőteljesen befűződött arczorr; az elül keskeny, hátrafelé határozottan keskenyedő s e mellett meglehetősen hosszú, elülső felükben kettős enyhe befűződés által kitüntetett s a homlok- és falcsont együttes hosszúságánál valamivel rövidebb orrcsontok; a homlokcsontok elülső oldalsarkáról a felső állcsont s az állközti csont közé nyomuló hosszú orrtővi nyújtvány; a felnőtt példányokon is rövid és széles falcsontok; a fal- és homlokcsont vagy az orrcsont hosszúságánál jóval rövidebb felső nyakszirtecsont; a közepes nagyságú orrtővi lyukak; a rövid szájpadráslýukak; a felső szájpadrás elülső részének rövidsége, illetőleg hátulsó részének hosszúsága; az alsó állkapocs hátsó részének magassága; alacsony koronanyújtványa; a szűk, csúcsosan kerekített korona-fogmedri vájulat; az állkapocs testétől messzire elterpeszkedő, szárnyalakú szögletnyújtvány, a melynek csúcsos hegye mélyen a bütyöknyújtvány hegye alatt marad; a belsónél sokkal alacsonyabban fekvő külső nyereg; a bütyöknyújtványnál alig magasabb s a metszőfog foggödkrétől mérve az előbbi nyújtványnál

rövidebb fogmedri nyújtvány: egytől-egyig a *Spalax*-koponya ősi bélyegeinek kifejezői, a melyek azután a törzsfejlődés folyamán kisebb-nagyobb változást szenvednek. A koponya ugyan mindenkor megőrzi a nem jellemző tulajdonságait, mindazonáltal a részletekben tetemes változásnak van alávetve.

A változás mindenekelőtt a **koponya nagyságát** és magasságát illeti, a mely a törzsfejlődés folyamán mindegyre fokozódik. A törzsfaj koponyája még nagyon kicsiny (43 mm. hosszú) s alacsony, de minél távolabb esik valamely alak a törzsfajtól, koponyája is annál nagyobb és magasabb, a nélkül azonban, hogy az egyes fajok között szigorúan fokozatos átmenetről lehetne szó.

A *Spalax Ehrenbergi*-hez még nagyon közel álló Mesospalaxok koponyájának nagysága általában meglehetősen szűk határok, 47 és 54 mm. hosszúság között ingadozik, emellett azonban félreismerhetetlen, hogy a törzsalaktól legmesszebb távolodott alakok koponyája a legnagyobb. Így a *Sp. Ehrenbergi*-hez még közelebb álló *monticola anatolicus* koponyája csak 47 mm., a *m. armeniacus*-é 51.8 s a *m. Nehringi*-é 52 mm. hosszú, ellenben az úgy a koponya bélyegei, mint a fogazat tekintetében már messzebb távolodott *Sp. hungaricus* vagy *m. hercegovinensis* koponyája már körülbelül 54 mm. hosszú. Fokozatos átmenetről azonban mégsem lehet szó, mert a koponya nagysága szerint egymás után következő alakok önálló fejlődési végpontokat képviselnek s nem állnak egyenes vonalú származástani összefüggésben. Meggyőzően látjuk ezt abból, hogy például a *Sp. Ehrenbergi*-hez fogazata tekintetében közelebb álló *m. armeniacus* vagy *m. Nehringi* koponyája nagyobb, mint az e tekintetben távolabb álló *m. anatolicus*-é.

A szintén a *Sp. Ehrenbergi*-re visszavezethető, azonban valószínűleg más geológiai időszakban létrejött Macrospalaxok koponyája már tetemesen nagyobb (53—74 mm.) és magasabb. Az egyes fajok e tekintetben feltűnően különböznek egymástól, azonban fokozatos átmenetről itt sem lehet szó, csupán nagyjában látjuk a törzsfejlődésnek azt az elvét megnyilatkozni, hogy a törzsalakhoz közelebb állók koponyája kisebb, mint a messzebb távolodottaké. A koponya és a fogazat őseredeti bélyegeinek nagy sokaságával kitűnő *graecus*-csoport általában kisebb koponyájú, mint a törzsalaktól legmesszebb távolodott *giganteus*,¹ azonban

¹ A *Spalax giganteus*, miként nagyon széles arczorra, nagyon keskeny és hosszú falcsontjai s egygyökerű zápfogai bizonyítják, valóban a Macrospalaxoknak törzsfejlődésileg leghaladottabb faja, azonban koponyája még egyes őseredeti

az ősbibb fogazatú *gr. antiquus* koponyája jóval nagyobb (64 mm.) a haladottabb fogazatú *microphthalmus*-énál (60 mm.).

Az alábbi sorozat az egyes fajok koponyájának szélső méreteit tünteti fel mm.-ben:

F a j o k ¹	A koponya hosszúsága	A koponya magassága	Járom- szélesség
(<i>Microspalax</i>) <i>Ehrenbergi</i>	43	15	30
» <i>v. aegyptiacus</i>	45	15'5	32
» <i>v. kirgisorum</i>	45	16'3	31'5
(<i>Mesospalax</i>) <i>monticola cilicicus</i> * ..	45	16'6	31'6
» <i>m. anatolicus</i>	47	18'5	38'5
» <i>m. dolbrogeae</i>	49'3	18'2	38'2
» <i>m. monticola</i> *	49'3	17'2	35
» <i>m. serbicus</i>	51	19	38'3
» <i>m. syrmienensis</i>	51'5	19	38
» <i>m. Nehringi</i>	51'8	18	37'6
» <i>m. armeniacus</i>	52	18'7	38'5
» <i>m. turcicus</i>	52'6	18	38
» <i>hungaricus transsylvanicus</i>	53	18'3	38'5
» <i>h. hungaricus</i>	53'3	19'6	40
» <i>m. hercegovinensis</i>	54	18'8	39'8
(<i>Macrospalax</i>) <i>isticus</i> *	53	21'8	39'5
» <i>gr. graecus</i>	57	23	43
» <i>polonicus</i>	59	24'2	47'5
» <i>microphthalmus</i>	60	23'5	44
» <i>gr. antiquus</i>	64	25	49'5
» <i>giganteus</i>	74	30'3	57'5

A koponya magassága mindenekelőtt a felső nyakszirtcsont irányától és hosszúságától függ. A *Macrospalax*ok körében a felső nyakszirtcsont sokkal hosszabb és meredekebben lecsapó, mint a *Micro-* vagy a *Mesospalax*oké, azért a koponya magassága is nagyobb s rendszerint nem foglaltatik kétszer a lambdavarattól az orr csúcsáig terjedő hossz-

vonásokat is megőrzött, mert pl. homlokesontjának elülső oldalsarka hosszú nyújtványt bocsát, a mely a törzsalakhoz közelebb álló *graecus*-csoport alakjain, valamint a *Sp. microphthalmus*-on is elenyészett.

¹ A *Sp. m. hellenicus*-t kihagytam, mert csak fiatal koponyák állnak rendelkezésemre.

* A csillaggal jelzett fajoknak csak középkorú koponyáját ismerem.

szúságban, holott a Micro- és Mesospalaxokon a felső nyakszirtcsont rövidebb és menedékesebben csap le, úgy hogy ennek következtében a koponya magassága kétszernél többször foglaltatik a mondott hosszúságban. A felső nyakszirtcsont meghosszabbodása, vagyis föl- és előfelé való megnyúlása a túrás műveletével kapcsolatos s később lesz róla szó.

A koponya valamennyi része közül az **arczorr** s az orrcsontok alakja és aránya változik meg a legkönnyebben, a mely sajátság minden bizonynyal a túrás műveletével függ össze. Minthogy a *Spalax*-fajok földalatti életmódjuknál fogva folytonos túrásra vannak utalva s mint-hogy ennek a műveletnek az arczorr a legfőbb eszköze, könnyen érthető, hogy a talaj minősége s a túrás mikéntje formáló hatást gyakorol az arczorra. Nem szorul bizonyításra, hogy a talaj szívóssága, vagyis mechanikai ellenállása vidékek szerint különböző, kétségtelen tehát, hogy a meneteit túró állatnak másfokú ellenállást kell legyőznie a finom gyökérrostoktól átjárt gypes őselegelőkön, mint a megmunkált, laza televényföldben, mást az erdei, mint a homokos vagy agyagos s ismét mást a száraz, mint a nyirkos talajban. Ehhez képest nemcsak az arczorra gyakorolt mechanikai ingerek foka, hanem kétségkívül azok minősége is nagyon sokféle, úgy hogy a túrás művelete a kivitel módjában, tehát formájában is különböző lesz. Bizonyos összetételű talajban az állat inkább arczorrának a hegyével, egy másikban ellenben inkább annak felső lapjával, oldalszéleivel, vagy tövével fejthet ki czélszerűbb munkát, úgy hogy a túrás különfélesége szerint az arczornak más és más részeit érik erősebb ingerek, miért is az arczornak fajok szerint oly változatos alakja a talajnak mindenkori természetére, alapjában tehát közettani összetételére vezethető vissza.

A hosszú és karcsú arczorr nyilván annak köszönheti létrejöttét, hogy az illető faj keményebb, szívósabb talajban tartózkodván, mintegy fúróképen volt kénytelen ezt a testrészét használni, ellenben a széles és rövid arczorr csakis lazább, kevésbbé ellenálló talajban jöhetett létre, a melyben az állat aránylag könnyebb munkát végez s orrát inkább ásólapát módjára használva vágja meneteit.

Az arczorr tehát alak tekintetében két szélsőség között mozog; az egyik a hosszú és karcsú kúpalak, a másik a széles és rövid lapátalak. A kúpos orrú fajok jellemző képviselői a Microspalaxok, a lapátorrúaké a *Spalax monticola dolbrogeae*, a *Sp. hungaricus* és valamennyi Macrospalax, legfőbbképen a *Sp. microphthalmus*. Eme két szélsőség között azonban számos közbeeső fokozat

van, a mely a lapátformához közeledik, a nélkül, hogy azt teljesen elérte volna, s ilyen a legtöbb Mesospalax.

Mindezekből tisztán megállapítható, hogy a legősibb formák, tehát a Microspalaxok, általában kötöttebb, szívósabb, ellenben a Macrospalaxok sokkal lazább talajban alakultak ki s bizonyára mai nap is csak a nekik megfelelő talajban tartózkodnak. A Mesospalaxok közül a magasabb hegyvidéken élők még inkább kúpos orrúak (így a *Sp. monticola Nehringi*, *m. armeniacus*, *m. cilicicus*, *m. hellenicus* s a *m. monticola*), azonban az alföldi tájak lakói (*Sp. m. dolbrogeae*, *m. syrmienensis*, *Sp. hungaricus*) már határozottan lapátorrúak, — bizonyára, mert kevésbé ellenálló talajban élnek, mint a hegyvidéki alakok.

Az arczorr általános alakváltozása természetesen az orrcsontok mindegyikére hatással van s ez elsősorban is az **orrcsontokon** vehető észre, a melyek elülső vége s az állközti csontokhoz való illeszkedése fajok szerint meglehetősen eltérő. Az orrcsontok phylogenetikai ősfarmájukban elülső harmadukban kétszeresen enyhén befűződtek, nyilván azért, hogy az állközti csontokkal való egyesülésük szilárdabb legyen. Ezt a formát a Microspalaxokhoz közelebb álló Mesospalaxok, különösen pedig fiatalabb példányaik, még nagyon határozottan megőrizték (*Sp. monticola anatolicus*, *m. turcicus*, *m. monticola*), azonban minél messzebb távolodott valamely alak s minél szélesebbé vált arczorra, annál inkább elvész a hátsó befűződés, — így a *Sp. h. hungaricus*-on még gyakran előfordul, de a *Sp. hung. transsylvanicus*-on és a *Sp. monticola dolbrogeae*-n már nagyon ritkán észlelhető. Minthogy e mellett a lapátorrú fajok orrcsontjai általában rövidebbek, mint a kúpos orrúakéi, ezt a sajátást is a túrás módjával kell kapcsolatba hoznunk. Valószínűnek tartom, hogy a lapátorrú alakokon a felső nyakszirtesont és a homlokcsontok előre tolódása következtében rövidültek meg az orrcsontok, hogy ekként minél szélesebb, de egyúttal rövidebb, tehát annál hatásosabban kezelhető, ásólapát alakú szerszámmá válhassék az arczorr.

Az arczorr tövének, vagyis az orrtövi lyukak közé eső részének alkata, különösen a mi a homlokcsontokkal való összeköttetésének a módját illeti, mint alább fogjuk látni, szintén a túrás műveletétől függ, azonban már a rágás mikéntje is nyomot hagyott rajta, mert az orrtövi lyukak alakja és terjedelme lényegesen befolyásolja az arczorr tövének alkatát, az orrtövi lyukak milyensége pedig a rágás módjával áll szoros kapcsolatban.

Az **orrtövi lyukak** alakja és nagysága két elég határozott typusban mutatkozik, a mennyiben a hosszú és keskeny arczorrú fajokon általá-

ban kerekded-háromszögűek, lefelé meglehetősen hirtelen keskenyedők s felülről tekintve kevésbé öblösek, ellenben a szélesorrú fajokon inkább álló ellipszishez hasonlóak, felül s alul meglehetősen egyforma szélesek s felülről tekintve sokkal öblösebbek.

Az első typust a *Spalax*-szervezet ősi tulajdonságának kell tekintenünk s ezt eredetileg bizonyára a belső rágóizom elülső nyalábjának (*Masseter medialis Portio anterior*; XXXII. tábla, 5. rajz, *mma* és *mma₁*) a működése hozta létre, mert a kúpos orrú fajokon, tehát azokon tapasztaljuk, a melyek inkább örölve rágnak, már pedig ez a művelet elsősorban is a fentemlített izomnyalábra hármlik. Ennek a nyalábnak az elülső pamatja (*mma*) az orrtövi lyuk felső széléről s egész belső faláról, hátulsó pamatja (*mma₁*) pedig a járomcsonti nyújtvány felső ágának a hátsó szélén s alsó ágának a belső szélén ered s így könnyen érthető, hogy eme nyaláb lefelé való erős húzás által hozta létre az orrtövi lyuk ősi formáját.

A lapátorrú fajok orrtövi lyukainak alsó része már tetemesen kiszélesedett, ennek okát pedig a külső rágóizom alaplemezének (*Masseter lateralis Portio profunda*; XXXII. tábla, 4. rajz, *mlp*) fokozott működésében kell keresnünk, mert ez az izomlemez a járomcsonti nyújtvány alsó ágának kagylóalakú homorulatán s az egész járomív alsó lapján ered és hatalmas erejével könnyen széthúzhatta az orrtövi lyuk alsó területét. Minthogy ez az izomlemez akként működik, hogy összehúzódnása alkalmával az alsó zápfogakat oda csapja a felsőkhöz, tehát a zúzva rágásnak a legfőbb eszköze, minthogy továbbá az alul kiszélesedett, nagyon öblös orrtövi lyukak épen a zúzva rágó *Macrospalax*okat jellemzik, kétségtelen, hogy ezt a sajátságot a zúzva rágásnak köszönhetik s hogy ennek mechanikai oka az említett izomlemez fokozott működésében rejlik.

Ha az orrtövi lyukak egyúttal felülről tekintve is öblösebbek, mélyebben nyomulnak be az arczorr tövébe s azt két oldalról jelentékenyen megsűkíthetik (*Sp. microphthalmus*, *Sp. giganteus*), az ellenkező esetben pedig az orrtövi lyukak köze széles, alig befűződött (*Sp. gr. graccus*, *gr. antiquus*), a mi bizonyára szintén a rágás különböző módjával áll összefüggésben, beható izomtanulmányok nélkül azonban közelebbről alig értelmezhető.

Az előbbieik kapcsán nyomban rátérhetünk a **járomív** törzsfejlődési alakváltozásaira, a melyek kétségkívül a rágás mikéntjének a kinyomataul tekinthetők. A zúzva rágó *Macrospalax*ok járomívei általában sokkal domborúbbak s különösen az orrtövi lyukak két oldalán jóval szélesebbek, mint a *Micro-* és a *Mesospalax*okéi, a mi nyilván a külső

rágóizom alaplemezének a fejlettségével s kiadóbb működésével magyarázható. Valamennyi *Spalax*-faj között a *Sp. polonicus*-t jellemzi a legnagyobb járomszélesség s minthogy ezt a fajt egyébként is a törzsfejlődési haladottságnak számos bélyege tünteti ki, föl kell tennünk, hogy a rágás módja tekintetében is a legkiegyénültebb, úgy hogy már talán egyáltalán nem tud örölni, hanem kizárólag zúzva morzsolja össze táplálékát.¹

Ki kell emelnem, hogy már a Mesospalaxok közt is vannak egyes alakok (*Sp. monticola syrmienensis* és *m. hercegovinensis*), a melyek járomívei az orrtövi lyukak két oldalán észrevehetően szélesebbek, mint legközelebbi rokonaikon, a miből arra következtethetünk, hogy ezek a rágás módja tekintetében már a Macrospalaxokhoz közelednek.

A járomívek kapcsolatában emlékezhetünk meg a **kőnycsont** ama nevezetes változásáról is, hogy a míg a Microspalaxokon felülről sohasem látható, addig egyes Mesospalaxokon már a járomnyújtvány felső ágának hátsó széléhez illeszkedő, felülről is látható nyújtványt bocsát, a mely a Macrospalaxokon teljesen megállandósul.

A **homlokcsontok** a Micro- és a Mesospalaxokon elülső felükben mindig keskenyebbek, mint a hátulsóban, ellenben a Macrospalaxokéi elül és hátul egyforma szélesek. Az utóbbi jelenség valószínűleg az alsó állkapocs zúzó munkájának a folyománya, mert ekként az alsó állkapocs felhúzó izmai nagyobb tapadófelületre tettek szert.

A homlokcsontok elülső széléről eredő s az egyes arccsontok közé ékelődő nyújtványok a törzsfejlődés folyamán mindinkább elsatnyulnak s minél távolabb esik valamely faj a törzsalaktól, homlokcsonti nyújtványai annál kevésbé fejlettek. Így különösen a homlokcsont orrtövi nyújtványa (*proc. nasobasalis*) mindinkább megcsappan s végül teljesen elenyészik.² Ez a nyújtvány a Microspalaxokon még nagyon erőteljes, fiatal és öreg állatokon az orrtövi lyuk elülső széléig terjedő; a Mesospalaxok ama formáin, a melyek még nagyon közel állnak a *Sp. Ehrenbergi*-hez (pl. a *Sp. monticola Nehringi*-n és a *Sp. m. anatolicus*-on) még csak valamivel rövidebb, de már például a *Sp. m. turcicus*-nak csak fiatal és középkorú példányain erőteljes, az öregeken ellenben már nagyon rövid s végül a *Sp. monticola dolbrogae*, *Sp. hung. hungaricus* és a *Sp. hungaricus transsylvanicus* esetében már a fiatal példányokon

¹ Erre alkalmas táplálék hiányában valószínűleg hamarosan elpusztul s talán ennek tulajdonítható hazájában (Galicziában) való nagy ritkasága.

² Teljesen hasonló fejlődési irányt követ az orrközi nyújtvány (*proc. internasalis*) is, a mely a Microspalaxokon, különösen a *Sp. Ehrenbergi* var. *aegyptiacus*-on a legerősebb, a többi fajon azonban fokozatosan megcsappan.

sincs, vagy csak nagyon ritkán s akkor is csak csökevényesen van meg. Ennek következtében a Microspalaxok előre homoruló homlok-orrcsonti varrata mindinkább megváltozik s végül egyenessé válik, sőt a nagyon rövidorrú alakokon (*Sp. monticola dolbrogeae*) előre domborodik. A Macrospalaxok sorában is nagyjában ugyanezt az elvet látjuk megvalósulni, azonban a fejlődési sorozat kevésbé folytonos, valószínűleg, mert a Macrospalaxok jóval régiebb elkülönülése következtében egyes közbeeső fokozatok már kipusztultak.

A homlokcsontok nyújtványainak megváltozása mechanikai értelemben nyilván annak tulajdonítható, hogy a míg a fúrva működő hosszú és keskeny arczorr csakis az orrtővi és a homlok-tájék nagyon szilárd összeköttetése, valóságos egymásba ékelődése mellett felelhet meg rendeltetésének, addig a lapátszerűen kiszélesedett arczorr a jelzett tájékok lazább összeköttetése mellett is megfelel céljának. Minthogy a rövid- és szélesorrú alakok a túrás alkalmával könnyebb munkát végeznek, feltehető, hogy a mechanikai ingerek megcsappanása következtében satnyultak el a homlokcsontok nyújtványai. Ennek a föltevésnek legfeljebb a *Sp. giganteus*-on tapasztalható viszonyok mondanak ellent, mert ennek a fajnak rendkívül széles arczorra daczára is nagyon erőteljes homlokcsonti nyújtványai vannak, ámde itt az arczorr két oldalszélének csaknem hólyagszerű kiduzzadása annyira elütő viszonyokat teremt, hogy valamilyen egészen sajátos, egyelőre ki nem deríthető okok hatására kell gondolnunk.

A **falcsontok** törzsfejlődési változásai a legszorosabb összefüggésben állnak a pikkelycsont fejlettségével. SATUNIN kimutatta,¹ hogy a fiatal koponyán a pikkelycsont még csak kis mértékben fűdi a vele szomszédos falcsont oldalszélét, azonban minél idősebb az állat, annál inkább kiterjed a pikkelycsont s annál inkább elfűdi a falcsontot. Az a jelenség tehát, hogy az idősebb állatnak mindig sokkal kisebb a falcsontja, mint a fiatalé, voltaképen nem akként értelmezendő, hogy a falcsont fokozatosan kisebbedik, hanem hogy a pikkelycsont növekszik s így az életkor haladásával mindinkább kevesebb látszik a falcsontból. Ez valamennyi fajra kiterjedő általános szabály, mindazonáltal a falcsontok eltakarása fajok szerint nagyon különböző mértéket ölt s minthogy a falcsontok elülső részét a reájuk boruló homlokcsontok is különféle mértékben és alakban takarják el,² ennek követ-

¹ K. A. SATUNIN, Mitteil. d. Kaukas. Mus., III, 1907, p. 71.

² SATUNIN azt állítja, hogy a falcsontok elülső szélét nem fűdi be más csont,

keztében a felnőtt állatok falcsontjának felülről látható része, vagyis szabadon fekvő felszíne, úgy alakjában, mint terjedelmében meglehetősen jól jellemzi az egyes fajokat. Erre a bélyegre kiváló tekintettel voltam a fajok leírásában, itt csak annyit emelek ki, hogy a Micro- és Mesospalaxok falcsontjai általában rövidek és szélesek s elülső hegyükkel rendszerint nem érik el a homlokszorost, ellenben a Macrospalaxokéi többnyire hosszabbak és keskenyebbek, a homlokszorost pedig gyakran elérik, sőt még meg is haladják.

A törzsfejlődési változások elvének kiderítése ebben az esetben meglehetősen nehéz, mindazonáltal az alábbiakban megkísérlem annak megállapítását.

Abból indulok ki, hogy a pikkely- és a falcsonton egy hatalmas izomdomb, a halántékizom falcsonti lemeze (*M. temporalis Portio parietalis*; XXXII. tábla, 1. és 3—6. rajz, *tp*) ered, a melynek főina az alsó állkapocs külső oldalán, a zápfogak alatt fekvő izomgödörben tapad meg (XXXII. tábla, 6. rajz, *x*). Ez a hatalmas izom akként működik, hogy az alsó állkapocsot fel- és kissé hátrafelé húzza, tehát az alsó zápfogak rágólapjait nagy erővel a felsőkéhez szorítja s azokon hátrafelé csúsztatja, úgy hogy a legfontosabb eszköze a rágás ama munkájának, a melyet őrlésnek nevezek s egy későbbi szakaszban részletesebben fogok kifejteni. Tudnunk kell továbbá, hogy az őrlő rágás inkább a Micro- és a Mesospalaxokat jellemzi, ellentétben a Macrospalaxokkal, a melyek táplálékukat inkább zúzza morzsolják szét, mely utóbbi művelet legfőbbképen a külső rágóizom alaplemezeének (*M. masseter lateralis Portio profunda*; XXXII. tábla, 4. rajz, *mlp*) a feladata. A midőn most azt tapasztaljuk, hogy az őrlő rágó Micro- és Mesospalaxokat nagy falcsont és aránylag kicsiny pikkelycsont, ellenben a zúzza rágó Macrospalaxokat nagy pikkelycsont és kicsiny falcsont jellemzi, ebből önként következik, hogy az őrlő rágás nagy falcsontot igényel, nyilván, hogy a halántékizom nehéz munkájában minél nagyobb és minél szilárdabb tapadófelületre támaszkodhassék. A tapadófelület pedig kétségkívül szilárdabb, ha a halántékizom legtöbb rostja közvetlenül a falcsontra s nem

hanem ez maga borul rá a homlokcsontokra s folytonosan növekszik, úgy hogy az öreg állat falcsontjai mindinkább hosszabbodnak. Ez az állítás téves, mert a falcsontok elülső részét mindig többé-kevésbé beborítják a homlokcsontok, a melyek hátsó része az életkor haladásával a falcsontok felszínén haladva növekszik hátrafelé; ez azonban a falcsontok ifjúkori hosszúságán nem igen változtat, mert a homlokcsontok magán a nyílvarraton alig növekszenek.

a falcsontra csak lazán ráboruló pikkelycsontra tapadhat, mert — hogy egy egyszerű hasonlattal éljek — mindenestre hatásosabban lehet valakivel elbánni, ha a nyakánál, mintha csak a gallérjánál fogva ragadjuk meg.

Természetes, hogy itt csak egy általános elvről van szó, a melynek gyakorlati kivitele fajok szerint nagyon különböző, mert pl. a *Sp. microphthalmus* kétségkívül a zúzva rágó alakok közé tartozik, azonban falcsontjai ennek daczára is nagyobbak, mint a Macrospalaxok más fajaié, a miből világos, hogy ez a faj a Macrospalaxoknak olyan alakja, a mely — miként fogazata is igazolja — még inkább őrlő és kevésbbé zúzó, mint legközelebbi rokonai.

A fentebb kifejezett mechanikai elv helyessége még abból is kitűnik, hogy a fiatal állatok falcsontja — a fajra való tekintet nélkül — mindig jóval nagyobb, illetőleg a pikkelycsont által kevésbbé van elfödve, mint az öregeké, mert a fiatalok, metszőfogaik gyöngesége és zápfogaik élesebb s erősebben tagozott koronája mellett, még inkább őrlőve rágnak s ennek okából a halántéki izomnak sokkal nagyobb és szilárdabb tapadófelületre van szüksége, mint később, a mikor a metszőfogak már hatalmasabbak s a zápfogak koronája szélesre kopott és az őrlő rágás mindinkább a zúzó rágásnak ad helyet.

Kitűnik ebből, hogy az életkor haladásával a falcsont mindinkább felszabadul a halántéki izom hatása alól s ennek tulajdonítható a pikkelycsont növekedése, a mely növekedés tehát nem a pikkelycsontra ható fokozott ingereknek a folyamánya, hanem inkább a falcsontra ható ingerek megcsappanásának a következménye.

A fal-, pikkely- és homlokcsontnak az egyéni fejlődés folyamán tapasztalt változásai teljesen ugyanazon a módon nyilvánulnak meg a törzsfejlődés folyamán is; az egyetlen különbség a változás mértékében és időtartamában rejlik. Vannak fajok, a melyek egész életükben inkább őrlőve morzsolják szét táplálékukat s ezek falcsontja öreg korában is kevésbbé tér el az ifjúkori állapottól; ilyenek a Microspalaxok és a legtöbb Mesospalax. Azok ellenben, a melyek csak legkorábbi ifjúságukban őrlőnek és csakhamar a zúzó rágásra térnek át, öreg korukban már aránylag nagyon kicsiny falcsontot, illetőleg igen nagy pikkelycsontot fejlesztenek; ilyenek a Macrospalaxok. Az egyéni fejlődés menetéből egyúttal az is kiderül, hogy minél kisebb valamely fajnak öregkori falcsontja, annál haladottabb az illető faj a törzsfejlődés útján, a miből becses következtetést vonhatunk le arra nézve, hogy a Microspa-

laxok a legősibb, a Mesospalaxok már haladot-
tabb, a Macrospalaxok pedig a törzsfejlődés
útján a legelőbbre haladt alakok.

A felső nyakszirtcsont fekvése és terjedelme csoportok szerint
különböző; a Micro- és Mesospalaxoké rövidebb és menedékesebben
csap le hátrafelé, a Macrospalaxoké ellenben hosszabb és meredekebb
helyzetű. A Micro- és Mesospalaxok felső nyakszirtcsontja rendszerint
csak oly hosszú, sőt gyakran még rövidebb, mint a nyakszirti tarajtól
a szemüreg elülső széléig terjedő távolság, holott a Macrospalaxoké
ennél a távolságnál rendszerint jóval hosszabb. A felső nyakszirtcsont
helyzete szabja meg a koponya magasságát, mert a Micro- és Meso-
spalaxok koponyája a rövidebb és lejtősebb felső nyakszirtcsontnál
fogva alacsonyabb, mint a Macrospalaxoké, a melyek felső nyakszirt-
csontja meredekebb helyzetű s előbbre nyúló. Ennek azután az a követ-
kezménye, hogy a Micro- és a Mesospalaxok koponyamagassága két-
szernél többször foglaltatik a lambdavarattól az orr hegyéig terjedő
hosszúságban, ellenben a Macrospalaxoké rendszerint nem éri el ezt a
hányadost.

A felső nyakszirtcsont ősi állapotát mindenesetre a Microspalaxok
sorában találjuk fel s még a Mesospalaxoké is csaknem teljesen ugyan-
olyan fokon van, azonban a Macrospalaxoké a törzsfejlődés folyamán
már tetemesebb változást szenvedett. A változás oka kétségtávol a
túrás műveletével kapcsolatos s legalább részben a
hatalmas tarkóizom működésére vezethető vissza.
A túrás műveletének ugyanis nagyon fontos mozzanata az orr
hegyének a föl-fölvetése, mondhatnók a lapátolás, a melyet tulajdon-
képen az egész felső nyakszirtcsontra és a nyakszirti tarajra tapadó
tarkóizom összehúzódása végez, akként, hogy a koponyát a nyakszirti
tarajnál fogva megragadja és az orr hegyét eme tengely körül fölfelé
forgatja. Minthogy a hosszú- és keskenyorrú fajok keményebb talajban,
inkább fúrva használják orrukat, nincsen olyan erőteljes tarkóizomra
szükségük, mint a szélesorrú fajoknak, a melyek lazább talajban, az orr
hegyének folytonos emelgetésével, inkább lapátolva hánnyák fel a
földet. A tarkóizomnak erre a gyakori és erőteljes húzására vezet-
hető vissza az a sajátság, hogy a lapátorú Macrospalaxok felső nyak-
szirtcsontja meredekebb helyzetbe jutott s egyúttal
meg is nyúlt. Ezzel karöltve természetesen a nyakszirti taraj
is hatalmasabb fejlettségre tett szert, mellékered-
ményként pedig a koponya magassága is megnöve-
kedett.

Nagyon figyelemreméltó törzsfejlődési változást tapasztalunk a **nyíltarajon** is, a melynek oka azonban már egészen más természetű. A nyíltaraj a keskeny és kúpos orrú fajokon éles lécz alakjában a homlokcsontokra is ráterjed s ennek következtében a homlokcsontok belső széle többé-kevésbé kiemelkedő, ellenben a lapátorrú Macrospalaxok nyíltaraja csakis a falcsontokra szorítkozik, úgy hogy a homlokcsontok a nyílvarrat mentében laposak vagy besüppedtek s legfeljebb hátsó részükön lehetnek kissé kiduzzadók. Nyilvánvaló, hogy a fúrva túró, keskenyorrú fajok túrásának a módja nem lehetett befolyással a nyíltaraj fokozottabb kifejlődésére, hanem az **örölvérágás** az a mechanikai ok, a mely a halántékizom falcsonti lemezének (*M. temporalis Portio parietalis*; XXXII. tábla, 1. rajz, *tp*), mint eme művelet legfőbb eszközének, nagyobb tapadófelületet hozott létre.

A **külső** s az **alpanyakszírtcsont** nagyon kevésbé módosult a törzsfejlődés folyamán; mindössze a külső nyakszírtcsont toroknyújtvánnya (*proc. paroccipitalis s. jugularis*; XXXII. tábla, 2. rajz, *pj*) fejlődött a Macrospalaxok csoportjában erőteljesebbé, nyilván azért, mert az erős innal rátapadó kéthasú izom (*M. digastricus*; XXXII. tábla, 2. rajz, *dg*), a mely az alsó állkapcsot lefelé húzza s a Macrospalaxok zúzó rágásánál fontos szerepet játszik, nagyobb tapadófelületet igényelt.

A koponya alsó felszine általában csekély módosulást árul el s a dobcsont is nagyon kevésbé változik meg a törzsfejlődés folyamán, azonban annál felülőbb a **külső hangjárat** megváltozása. A Micro- és a Mesospalaxok külső hangjárata **tágas**, a Macrospalaxoké ellenben **feltűnően szűk**, a mi legjobban a következő példából tűnik ki. A *Spalax Ehrenbergi* koponyája csak 43 mm. hosszú, külső hangjárata pedig 3 mm. átmérőjű, ellenben a *Sp. giganteus* 74 mm. hosszú, tehát köbtartalomban csaknem nyolcször akkora koponyáján csak 2 mm. hosszú a külső hangjárat átmérője. Ez a feltűnő jelenség — nézetem szerint — szoros összefüggésben áll az alsó állkapocs izületi árkanak (*fossa glenoidea s. mandibularis*) a fejlettségével. Ugyanis a Micro- és a Mesospalaxok izületi árka keskenyebb és rövidebb s így a benne előre és hátra csúszkáló bütyöknyújtványnak csekélyebb kitérést enged meg a mozgásban, ellenben a Macrospalaxok izületi árka szélesebb és hosszabb, az alsó állkapocs bütyke hátrább csúszhatik benne s ennek következtében a **külső hangjáratot a gyakori nyomás következtében megsűkítette**. Talán az is ugyanerre az okra vezethető vissza, hogy a csecssziklacsont a Macrospalaxokon jóval hosszabb és hátul keskenyebb, mint a Micro- és a Mesospalaxoké.

A szárnycsonti gödrök is nagyon figyelemreméltó változást szenvedtek a törzsfajlódás folyamán, mert a míg a Micro- és a Mesospalaxok koponyáján a szemgödör felé teljesen nyitottak s aránylag szélesebbek, addig a Macrospalaxokon hosszabbak és keskenyebbek s a szemgödör felé kevésbé nyitottak, sőt a *Spalax microphthalmus* koponyáján csaknem teljesen zártak. Ezzel kapcsolatos az a tény, hogy a míg az első esetben a belső szárnyizom (*Pterygoideus internus*) erőteljes nyalábot küld a szemgödör belső falára, addig az utóbbi esetben ez az izomnyaláb alárendelt fejlettségű, vagy teljesen hiányzik, mert a zúzó rágáshoz szükségtelen. Aligha tévedünk tehát, ha azt mondjuk, hogy a szárnycsonti gödröt az öröve rágó alakokon a belső szárnyizom szemgödri nyalábja tágitotta ki és törte át a szemgödör felé, ellenben a zúzó rágásra tért Macrospalaxok csoportjában a jelzett izomműködés kiesése következtében a szárnycsonti gödör is fokozatosan összebb szorult.

Nevezetes törzsfajlódási változást tapasztalunk még a szájpadráslýukak hosszúsága s ezzel kapcsolatban a felső szájpadráslý elülső és hátsó részének egymáshoz való aránya tekintetében is. A míg a Spalaxok legtöbb alakját rövid szájpadráslýukak tüntetik ki, a melyek hátsó vége nem éri el a járomcsonti nyújtványok alsó ágának a hátsó szélét összekötő vonalat s ezzel kapcsolatban a felső szájpadráslý elülső része¹ jóval rövidebb a hátulsónál,² addig egyes fajok (*Sp. hungaricus*, *Sp. microphthalmus*, *Sp. polonicus*) szájpadráslýukai oly hosszúak, hogy hátsó végük a jelzett vonalat nemcsak eléri, de meg is haladja s ebben az esetben a felső szájpadráslý elülső része általában ugyanolyan hosszú, mint a hátulsó. Egyes alakokon (*Sp. monticola monticola*) a szájpadráslýukak ugyan rövidek, de annyira hátul fekszenek, hogy hátsó végük eléri, sőt meg is haladja az említett vonalat s a felső szájpadráslý elülső része hosszabb a hátulsónál. Mindennek okát nem sikerült ugyan kiderítenem, azonban úgy hiszem, hogy a felső szájpadráslý elülső részének hosszúsága a felső metszőfogak fejlettségével áll összefüggésben, a mennyiben a hatalmasabb metszőfogaknak hosszabb alveolusra van szükségük s ez okozhatta a felső szájpadráslý elülső részének a megnyúlását. Igaz, hogy a *Sp. giganteus* metszőfogai valamennyi fajé közt a leghatalmasabbak és felső szájpadráslýának elülső része mégis

¹ Vagyis a metszőfog alveolusától a szájpadráslýuk hátsó széléig terjedő része.

² A szájpadráslýuk hátsó szélétől az inycsont hátsó széléig terjedő hosszúság.

jóval rövidebb a hátulsónál, ebben az esetben azonban tekintetbe veendő a felső metszőfogak erős görbülete, minek következtében a felső szápadlás elülső része összeszorul.

A két **inycsonti nyílás** eredetileg a második és a harmadik fogmeder határfalával szemközt, vagy valamivel előtte fekszik, azonban a törzsfejlődés folyamán mindinkább előbbre nyomul, úgy hogy a *Sp. microphthalmus* koponyáján már csaknem, a *Sp. polonicus*-én pedig valósággal eléri az első s a második fogmeder közt levő határfalat.

Az **inycsontok** törzsfejlődési változása abban áll, hogy a Microspalaxokon elég erőteljes hátsó tövisük egyes Mesospalaxokon (*Sp. monticola armeniacus*) fokozódik, másokon azonban fokozatosan csökken (*Sp. m. turcicus*, *m. monticola*, *Sp. hungaricus*) vagy teljesen elenyésczik (*Sp. m. anatolicus*); a Macrospalaxokon nagyon alárendelt (*Sp. gr. antiquus*) vagy teljesen hiányzik (*Sp. microphthalmus*). Az inycsont maga a Microspalaxokon hosszában gyöngén árkolt, a Mesospalaxokon már az inycsonti nyílások mögött gyakran mélyen kivájt, a Macrospalaxokon pedig fokozatosan ellapul. Az inycsont hátsó vége rendszerint a két harmadik fogmeder hátsó szélét összekötő vonal mögé esik, azonban egyes Meso- és Macrospalaxokon már eme vonal előtt ér véget (*Sp. monticola hellenicus*, *m. monticola*, *Sp. hungaricus* és *Sp. giganteus*). Ennek a valószínű okára már a szápadláslyukak tárgyalásánál mutattam rá.

2. Az alsó állkapocs.

Az alsó állkapocs sok nevezetes változást szenved a törzsfejlődés folyamán. A változás mindenekelőtt a nagyság fokozódásában, továbbá az izomnyújtványok alakjában, helyzetében s egymáshoz való arányában nyer kifejezést.

A Microspalaxok alsó állkapcsa még nagyon kicsiny (bütykhosszúsága 25·3—27 mm.), a Mesospalaxoké már nagyobb (bütykhosszúsága 28—30·5 mm.) s legnagyobb a Macrospalaxoké (bütykhosszúsága 30—43 mm.). A nagyság fokozódása nyilvánvalóan az egész test megnövekedésének, de különösen a metszőfogak hatalmasabbá fejlődésének a következménye.

Az alsó állkapocs alakjának egészében meglehetősen zömök, mert a koronanyújtvány mögé eső része meglehetősen magas s csakis két faj (a *Sp. microphthalmus* és még inkább a *Sp. polonicus*) tűnik ki a koronanyújtvány mögött jóval alacsonyabb s ennek következtében sokkal

karcsúbb állkapcsával. A koronanyújtvány mögött a legmagasabb a *Sp. giganteus* állkapcsa.

A koronanyújtvány helyzete valamennyi fajon egyforma, azonban alak és nagyság tekintetében meglehetősen éles különbségeket tapasztalunk. Aránylag legalacsonyabb a *Sp. Ehrenbergi* és a *Sp. gr. graecus* koronanyújtványa s legmagasabb a *Sp. microphthalmus*-é. Alakja szerint többnyire enyhén hátra görbülő, azonban egyes fajoké (*Sp. monticola armeniacus*, *m. dolbrogeae*) határozottan sarlóalakú.

A fogmedri nyújtvány a Microspalaxokon mindig rövidebb, a Mesospalaxokon már rendszerint hosszabb, a Macrospalaxokon pedig mindig hosszabb a bütyöknyújtványnál. Hátulról tekintve a Microspalaxokon csak valamivel, de a Meso- és a Macrospalaxokon már jóval magasabb, mint a bütyöknyújtvány. Alakra nézve rendszerint hengeres, de a vége némelykor (*Sp. gr. graecus*, *giganteus*) bunkószerűen megvastagodott. A korona-fogmedri vájulat a Micro- és a Mesospalaxokon szűk és csúcsosan kerekített, a Macrospalaxokon hosszú, laposabb ívű s fenekén némelykor (*Sp. graecus* és rokonai) bütykösen kiduzzadó.

A bütyöknyújtvány többnyire rézsútosan hátra- és befelé irányuló s majd hosszabb és keskenyebb, majd rövidebb és szélesebb. A korona-bütyökvájulat alakja mindig egyforma, azonban a *Sp. giganteus*-on jóval magasabban fekszik, mint más fajokon.

Nevezetes, hogy a korona-bütyökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt fekvő, hátul a belső nyeregbe beleolvadó izomvályúnak a Micro- és a Mesospalaxokon kifelé nincs éles határa, ellenben a Macrospalaxokon kifelé is éles szélű.

A szögletnyújtvány tekintetében az alsó állkapocs két, élesen különböző típusban jelenik meg. A Micro- és a Mesospalaxok szögletnyújtványa többé-kevésbé csúcsos hegyű és szárnyalakúan terpeszkedik el az állkapocs testétől, úgy hogy külső része mindig jóval a fogmedri nyújtvány alsó széle mögé esik (III. tábla, 1—3. rajz) s a külső nyereg sokkal vagy legalább határozottan alacsonyabban áll, mint a belső (IV. tábla, 1—3. rajz). A Macrospalaxok szögletnyújtványa azonban kicsiny, tompán kerekített, nyelvalakú lemezzé lapult le s a fogmedri nyújtvány tövére hágott fel, úgy hogy hátsó széle rendszerint összeesik a fogmedri nyújtvány alsó szélével (III. tábla, 4—8. rajz) és a külső nyereg szembe került a belsővel (IV. tábla, 4—8. rajz).

Mindeme változások a rágás módjával állnak oki összefüggésben, a miről »A rágás mechanikája« cz. szakasz végén (p. 282—283) lesz tüzetesebben szó. Itt röviden csak arra mutatok rá, hogy minden változás a szögletnyújtvány hegyének fölfelé nyomulásával kapcsolatos, ez

pedig részben a *Masseter lateralis Portio profundájának* a húzására, részben pedig az alsó metszőfogak hatalmasabb fejlettségére vezetendő vissza, mert a metszőfoggal együtt annak alveolusa, vagyis a fogmedri nyújtvány is fokozódott s ennek következtében a Macrospalaxokon hátrább vándorolt és közelebb jutott a szögletnyújtvány tövéhez.

3. A metszőfogak.

A törzsfajlódás kezdőfokán a felső metszőfogak kicsinyek, keskenyek s elülső oldalukon két egyközű zománczbordát viselnek; az alsók szintén keskenyek, még inkább hengeresek és három zománczbordával tűnnek ki. Ilyenek a Spalaxok közvetlen őseinek, a fiatal-pliocaenkori *Prospalax priscus*-nak a metszőfogai, de ilyenek még valamennyi Microspalax-alakon is, azzal a megszorítással, hogy az alsó metszőfog harmadik zománczbordája a *Sp. Ehrenbergi*-n még nem állandó.

Mennél inkább növekszik a metszőfog, annál tisztább hasábalakot ölt, annál laposabb és zománczbordái is annál inkább elenyésznek. A Mesospalaxok felső metszőfogai már teljesen elvesztették a zománczbordákat, az alsók azonban egyes alakokon még kisebb-nagyobb mértékben megjelennek, sőt arra is van eset, hogy néha mind a három ki van fejlődve (*Sp. monticola anaticus*). A Macrospalaxok felső metszőfogai mindig bordátlanok, de az alsókon többnyire megvan a középső s a belső bordának a nyoma. Nevezetes, hogy a *Sp. giganteus* metszőfogai erősebben görbültek, elülső oldalukon domborúbbak s az alsókon a középső és a külső zománczbordának a nyoma mutatkozik.

A metszőfogak növekedése világosan kitűnik abból, hogy míg a Microspalaxokéi csak 2—2·3 mm. szélesek, addig szélességük a Mesospalaxokon 2·4—3·2 mm.-re, a Macrospalaxokon pedig 3—4·6 mm.-re fokozódik.

4. A zápfogak koronája.

M. 1. sup.

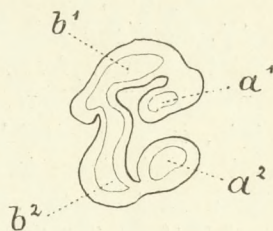
A legősibbeknek tekintett Microspalaxok fiatalkori rágólapja keskeny, mélyen behasogatott agancshoz hasonló (V. és VI. tábla, I. rajz), melyet a belső oldalán egy, a külsőn pedig két, egyöblű zománczredő metsz be. Ezek a zománczredők négy zománczhasábra tagolják szét a

fogkoronát és sokáig megmaradnak, de a meglettkorú fog rágólapján egy-egy zománczszigetté alakulnak át, úgy hogy az öreg, de még teljesen le nem koptatott rágólapon egy kicsiny elülső-külső, egy nagyobb belső s egy még nagyobb hátsó-külső, tehát összesen három zománczsziget fejlődik ki (V. tábla, 4. és VI. tábla, 11. rajz).

A rágólap külső oldalán az említett két zománczredőn kívül még egy harmadik, járulékos zománczredő mutatkozik (V. tábla, 1. rajz), a mely azonban csak egy nagyon apró, hamar elenyésző, az öregebb fogra át nem menő zománczszigetté lesz (V. tábla, 2. és 3. rajz; VI. tábla, 1. és 3. rajz). Ezt a járulékos zománczredőt, illetőleg zománczszigetet, a mely a negyedik, vagyis a hátsó-külső zománczhasábnak az egységét nem érinti, egy erőteljesebb, ősi zománczredő maradványának kell tekintenünk, mert még az ősbib Mesospalaxok, így a *Sp. monticola anatolicus* (VIII. tábla, 1. rajz), a *Sp. mont. turcicus* (IX. tábla, 1—3. rajz) és a *Sp. mont. dolbrogeae* (X. tábla, 1. rajz) ifjúkori fogán is megjelenik, azonban a haladottabb Meso-, valamint a Macrospalaxokon már nyomát sem találjuk.

Ezzel a járulékos zománczredővel ellenkező fejlődési irányban mozog egy a fog elülső oldalán már a *Sp. mont. turcicus* némely példányán mutatkozó (IX. tábla, 3. és 4. rajz) s a *Sp. mont. monticola* (XI. tábla, 1—3. rajz) és a *Sp. mont. hercegovinensis* (XI. tábla, 19. rajz) valamennyi példányát jellemző erőteljes zománczbarázda, a mely a legősibb Mesospalaxok fogának elülső oldalán levő enyhe horpadásból fokozatosan fejlődött ki. Kétségtelen, hogy ez a zománczbarázda, a mely sohasem lesz zománczszigetté s teljességgel nem érinti az első-belső zománczhasáb egységét, a fentebb említett alakok új szerzeménye.

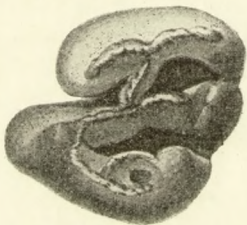
Említettem már, hogy a belső és a két külső zománczredő négy zománczhasábra tagolja szét a fogkoronát (8. rajz), a melyek nagyon csekély módosulást szenvednek a törzsfejlődés folyamán. Mindig két külső (a^1 és a^2) és két belső (b^1 és b^2) zománczhasáb észlelhető, azonban a fiatalkori rágólapon a hasábok különböző módon függnek össze egymással s egyik-másik átmenetileg le is fűződhetik. A *Spalax Ehrenbergi* fogán az elülső-belső hasáb

8. rajz. A *Spalax microphthalmus* első felső zápfogának ifjúkori négy zománczhasábjá. a^1 = elülső-külső, a^2 = hátsó-külső, b^1 = elülső-belső, b^2 = hátsó-belső hasáb. Nagy. 8.

(V. tábla, 1. rajz), a *Sp. monticola anaticus*-én a hátsó-külső hasáb (VIII. tábla, 1. rajz), a *Sp. hungaricus transsylvanicus*-én mind a két belső hasáb (XV. tábla, 1. rajz) különálló elemet alkothat, ellenben a *Sp. hung. hungaricus* ifjú fogán csak három elemet veszünk észre (XIII. tábla, 1. rajz), mert a két elülső hasáb külön áll, a két hátulsó pedig összeolvadt egymással.

Az elülső-külső hasáb a legtöbb faj fogán akként olvad össze a két belsővel, hogy két külső zománczredő jön létre, azonban a *Sp. hungar. transsylvanicus* fogán az elülső-külső hasáb előbb az elülső-belső hasáb külső végével egyesül s ekként csak egy, de már k é t ö b b l ü külső zománczredő keletkezik (XV. tábla, 4—6. rajz). Ez a *Sp. hung. transsylvanicus* fogán még nem, azonban a *Sp. microphthalmus*-én (XVIII.

9. rajz. A *Sp. monticola dolbrogeae* MILL. újszülöttjének első felső zápfoga felülről tekintve.

Nagy. 12.

tábla, 1. és 2. rajz) már teljesen állandó tulajdonság nem befolyásolja a zománczszigetek számát, mert az egyetlen külső redőnek mind a két öble egy-egy zománczszigetté alakul át, úgy hogy az összes zománczszigetek száma ebben az esetben is három marad.

A fentebbiekből kiderül, hogy a mai *Spalax*ok első felső zápfogának a koronája négy zománczhasábból van összetéve, az azonban épenséggel nem bizonyos, hogy ezek a zománczhasábok, miként TULLBERG véli,¹ a korona gumóinak felelnek meg. Nem bizonyos pedig azért, mert ha valamely *Spalax*-faj újszülött, tehát koptatásnak még alá nem vetett fogát megvizsgáljuk, annak rágólapján nem találjuk fel a négy gumót. A *Sp. monticola dolbrogeae* négy újszülött példányának első felső zápfoga teljesen egyforma rágólapot tüntet fel (9. rajz), a melyen három gumót veszünk észre, még pedig egyet az elülső-külső hasáb külső végén, egyet a hátsó-külső hasáb külső végén s egyet a hátsó-belső hasáb belső végén. Az elülső-belső hasábon nincs gumó, e helyett azonban a hasáb egész szélességét elfoglaló kettősívű, csipkészegélyű s meglehetősen éles taraj ötlik szemünkbe. Hasonló kettősívű taraj köti össze a hátsó-belső s az elülső-külső gumót, valamint a hátsó-belső s a hátsó-külső gumót is, mely utóbbi taraj azonban mintegy felelhosszúságában kettéágazik s gyűrűalakúan övezi azt a hátsó-külső hasábon

¹ TULLBERG a XXVIII. tábla 3. rajzán négy zománczhasábot jelöl meg, a tábla magyarázatában (p. A 8) pedig ez áll: »Höcker- (resp. Prismen-) Reihe«.

látható kerekded mélyedést, a mely a *Microspalax*ok járulékos zománcz-redőjének a maradványaként értelmezendő. Végül még egy negyedik taraj ötlík fel a rágólapra, a mely az első és a második haránttaraj közepét köti össze egymással.

Rendkívül érdekes, de nagyon nehezen megközelíthető kérdés, hogy a fentebb ismertetett rágólapot a foggumók fejlődésének melyik elmélete szerint értelmezhetjük?

Ismeretes, hogy a COPE-OSBORN-féle elmélet a legrégebbi emlősök zápfogait a hüllők egyszerű kúpfogaira vezeti vissza s fölteszi, hogy az ősi fogcsúcs (a *protoconus*) elsőben is egy elülső s egy hátsó kisebb csúcsot fejlesztett, a korona tehát hosszanti sorban három egymás után következő csúcsot viselt (*para-*, *proto-* és *metaconus* a felső, *para-*, *proto-* és *metaconid* az alsó zápfogakon). Ez a háromhegyű (*triconodont*) fog azután a törzsejlődés folyamán akként módosult, hogy két kisebb csúcsa (a *para-* és a *metaconus*, illetőleg *-conid*) az alsó zápfogakon befelé, a felsőkön pedig kifelé nyomult s ennek következtében a három csúcs háromszöget (*trigon*) formált. Minthogy a másodkorból ismeretes legrégebbi emlősök többségét¹ ilyen háromgumójú (*triconodont* vagy *tritubercularis*) fog jellemzi, a COPE-OSBORN-féle elmélet ezt a fogat tartja annak az alapformának, a melyből a későbbi emlősök különféle zápfogai egyes újabb gumók és más elemek hozzájárulásával létrejöttek.

SCHLOSSER² és OSBORN³ a rágcsálók zápfogait is erre az alapformára vezeti vissza s alapjában TULLBERG is ugyanezt a nézetet vallja, a meny-nyiben valószínűnek tartja, hogy a rágcsálók közös törzsalakjának úgy a felső, mint az alsó zápfogai négygumójúak voltak.⁴ Ennek ellenében FORSYTH MAJOR a triaskori *Multituberculata*k sok- és tompagumójú (*polybunus*) fogaiból származtatja a rágcsálók zápfogait. Véleménye szerint a sokgumójú fog akként fejlődött tovább, hogy egyes gumók (még pedig a felső zápfogak külső, illetőleg az alsó zápfogak belső oldalán két vagy három gumó, az átellenes oldalon pedig egy gumó) hatalmasabb fejlettségre tettek szert, mások pedig összeolvadtak vagy elenyésztek. Ennek következtében a rágcsálók zápfogai ugyan gyakran háromgumójú (*tritubercularis*) jelleget öltöttek, ez azonban nem az ősi

¹ Az amerikai Puerco-faunában fölfedezett 82 méhlepényes emlősfaj közül 78!

² MAX SCHLOSSER, Die Differenzierung des Säugetiergebisses; Biolog. Centralblatt, X, 1891, p. 250—251, fig. VII.

³ H. F. OSBORN, Evolution of Mammalian Molar Teeth, New York, 1907, p. 144—151, fig. 104—115.

⁴ TYCHO TULLBERG, Ueber das System der Nagethiere, Upsala, 1899, p. 344.

állapot kifejezője, hanem másodlagos szerzemény. A rágcsálók zápfogai azután a törzsfajlódás folyamán a szemközt fekvő gumókat összekötő harántjármokat kapnak, tehát *zygodont* (vagy a mai terminologia szerint *lophodont*) szabásra tettek szert s utóbb mélyen benyomuló zománczredők által még bonyolódottabb szerkezetűekké váltak.¹

Hogy ennek az egymással annyira ellenkező elméletnek melyike helyes, azt épen a rágcsálókön lehet legkevésbé megítélni, mert az ősi bélyegek a rágásnak teljesen különleges módjaihoz alkalmazkodott fogazaton nagyrészt elhomályosultak, annyira, hogy a rágcsálók zápfogain észrevehető gumókat maga OSBORN sem tartja más rendek hasonló elhelyezésű gumóival egyértékűeknek s csak alkalmas voltuk okából alkalmazza rájuk a szokásos elnevezéseket (»the nomenclature of Trituberculy could only be applied to the molar cusps of Rodentia as a matter of convenience not as indicating homologies with similarly placed cusps in other orders«).²

Különösen nehéz ebben a kérdésben egy szűkkörű csoport alapján véleményt mondani s én inkább csak egyéni benyomásomról adok számot, a mikor ebben az esetben a FORSYTH MAJOR álláspontját találom megfelelőbbnek. Ezzel semmikép sem akarom a COPE-OSBORN-féle tritubercularis-elmélet nagy jelentőségét kétségbevonni, azonban GIDLEY-vel azt tartom, hogy »a tritubercularis fog csak egyikét képviseli ama számos módnak, melyen a különféle csoportok összetettebb fogai keletkeztek«³ s épen nem lehetetlen, hogy a rágcsálók zápfogai más alapterv szerint jöttek létre s valóban a triaskori Multituberculaták sokmójú fogainak a továbbfejlődött alakjai.

Igaz, hogy a fentebb leírt újszülött fogon csak három gumót lehet megkülönböztetni, azonban bizonyosra vehető, hogy az elülső haránttaraj két végpontján valamikor szintén gumó volt; feltűnő továbbá, hogy az elülső-külső gumó behasított, eredetileg tehát valószínűleg két gumóból állt; a hátulsó haránttaraj kettéágazása s a két ág között levő mélyedés, a mely a mai *Microspalax*ok járulékos zománczredőjének felel meg, szintén arra vall, hogy a hátsó-külső zománczhasáb eredetileg két hasábból olvadt össze, a melyek mindegyike bizonyára egy-egy külön gumót viselt a külső végén. Mindezek valószínűvé teszik, hogy

¹ Dr. C. J. FORSYTH MAJOR, On some Miocene Squirrels, with Remarks on the Dentition and Classification of the Sciurinae; Proc. Zool. Soc. of London, 1893, p. 179—215 (főképen az V. fejezet, p. 196—214), tab. VIII—XI.

² H. F. OSBORN, l. c., p. 151.

³ J. W. GIDLEY, Evidence bearing on Tooth-Cusp Development; Proc. Washington Acad. Sc., VIII, 1906, p. 106.

ennek a fognak a kerületén eredetileg legalább hét gumó volt s nagyon lehetséges, hogy egy még korábbi ősalakon, a melynek fogát még nem hasogatták be a mai zománczredők, még ennél is nagyobb volt a gumók száma. Ebben a nézetemben még inkább megerősít az újszülöttek első alsó zápfoga, a melynek rágólapján még mai nap is hat nagy és sok apró gumó látszik. De megerősít a Spalaxok eme fogának általános fejlődési iránya is, a mely a bonyolódottabb formáról az egyszerűbbre tér át, tehát az egyszerűsítés felé halad. Ez mindenekelőtt abban nyilvánul, hogy a legősibb Microspalaxok járulékos külső zománczredője fokozatosan elenyészik s a bonyolódott agancsalakú rágólap jóval egyszerűbb alakot ölt; láttuk továbbá, hogy a kezdetlegesebb alakok ifjúkori két külső zománczredője a *Sp. hung. transsylvanicus* és a *Sp. microphthalmus* fogán egy redőre szállt alá, a mi szintén az egyszerűsítés jele.

M. 2. sup.

Ennek a fognak a fiataalkori rágólapja kétféle típusban jelenik meg. A Microspalaxok csoportjában mindig fordított S alakjában mutatkozik, a midőn egy belső s egy külső zománczredő metszi be (V. tábla, 5. rajz). Mind a két redő egy öblű, azonban a belső mintegy középtáján meg van szűkítve s belső végéből az elülső-külső, külső részéből pedig a belső zománczsziget jön létre, a külső redő pedig a hátsó-külső zománczszigetet fejleszti ki, úgy hogy az öreg fog — az elsőhöz hasonlóan — három zománczszigetet tüntet fel (V. tábla, 7. rajz). Ezt a típust a Microspalaxokon kívül még egyes Mesospalaxokon, így a *Sp. monticola armeniacus*-on (VII. tábla, 7. rajz), sőt némely Macrospalaxon, így a *Sp. isticus* (XVI. tábla, 13. rajz) és a *Sp. gr. antiquus* (XVII. tábla, 4. rajz) fogán is feltaláljuk, ámbár lehet, hogy az utóbbiakon már csak visszaütésképen jelentkezik.

A második, általánosabb típus fordított P alakjában mutatkozik, mely esetben a rágólap egy egyöblű belső s egy kétöblű külső zománczredővel van bemetszve (IX. tábla, 5. rajz). A belső zománczredő a belső, a külső zománczredő elülső öble az elülső-külső, hátsó öble pedig a hátsó-külső zománczredőt hozza létre, úgy hogy az öreg fog ebben az esetben is három zománczszigetet visel (X. tábla, 6. rajz). Ez a típus általában a Meso- és a Macrospalaxokat jellemzi.

A koronát alkotó hasábok számát már nem olyan könnyű megállapítani, mint az első felső zápfogon, mert a nagyon fiatal fogkorona

elemei különböző módon lehetnek összeolvadva és széthasadozva. Így a *Sp. hung. hungaricus* nagyon ifjú fogán két vesealakú s közöttük egy kerekded hasábot látunk (XIII. tábla, 9. rajz) s ismét más a kép a *Sp. mont. monticola* (XI. tábla, 4. rajz), a *Sp. hung. transsylvanicus* (XV. tábla, 10—12. rajz), vagy a *Sp. microphthalmus* (XVIII. tábla, 5. rajz) fogán. Mindazonáltal nagyon valószínű, hogy ez a fog is négy zománczhasábból van összetéve, a mi abban is megerősítésre talál, hogy a *Sp. monticola dolbrogeae* újszülöttjének ez a foga teljesen olyan, mint az első felső zápfog; a különbség mindössze annyi, hogy az elülső-belső és az elülső-külső zománczhasáb a külső végén összeforrt egymással, tehát a közöttük levő rés nem oly nyitott, mint az első fogon.¹

A fogkorona gumóira vonatkozólag ugyanaz áll, a mit az első fognál előadtam.

M. 3. sup.

A harmadik felső zápfog két, egymástól élesen különböző typusban mutatkozik. A Microspalaxok ifjúkori rágólapja vagy egységes felületet tüntet fel, a melyen két egymás mögött fekvő hosszúkás mélyedés ötlik fel (V. tábla, 12. rajz), vagy pedig egy belső s egy külső zománczredővel van bemetszve (V. tábla, 8. rajz), a melyek bezáródása után két egymás mögött fekvő tojásdad zománczsíziget jön létre (V. tábla, 13. rajz). Alapjában véve két patkóalakú mező alkotja a rágólapot s az elülsőnek a külső vége rézsútos irányban olvad össze a hátulsónak a belső végével, minek következtében egy belső s egy külső zománczredő jön létre; később ez a két mező a belső s a külső szélén is összeolvad s ekként a zománczredők zárt szigetekké lesznek. Az összeolvadás sorrendje azonban nagyon különböző, mert a két mező némelykor már összeolvadt a belső szélén, a mikor a rézsútos összeolvadás még nem történt meg (VI. tábla, 1. rajz), máskor a két mező már mind a két szélén összeolvadt, holott a rézsútos egyesülés még nyitott (VI. tábla, 7. rajz), stb.

A második typus különösen a Mesospalaxokat jellemzi s abban áll, hogy az ifjúkori rágólap két egymás mellett s egy mögöttük fekvő

¹ TULLBERG az ő nagy munkájában helyesen értelmezi eme fog zománczhasábjait (tab. XXVIII, fig. 3), azonban olyan fogat rajzol, a melynek két külső zománczredője van. Ez bizonyára csak egyéni tulajdonsága annak a példánynak, a melyhez hasonlót csak a *Sp. monticola syrmienensis* (XV. tábla, 30. rajz) egy dunántúli példányán tapasztaltam.

hasábot tüntet fel, a melyek akként olvadnak össze egymással, hogy rendszerint csak egy külső zománczredő jön létre, a melynek bezáródása után egy kezdetben háromöblű, később pedig kerekded, központi fekvésű zománczsziget keletkezik (XIII. tábla, 18—24. rajz). Az összeolvadás sorrendje ebben az esetben meglehetősen állandó, mert rendszerint legelőbb a két elülső hasáb olvad össze s azután ennek a veseképző mezőnek a belső széle egyesül a hátsó hasáb belső szélével, néha azonban a sorrend fordított (VIII. tábla, 14. rajz). A külső zománczredő belső öble némely alak nagyon fiatal fogán nagyon sok apró öblre tagozódik (VIII. tábla, 11., IX. tábla, 9., XII. tábla, 12. rajz), másokén azonban sokkal egyszerűbb. A belső öblből rendszerint csak egy zománczsziget keletkezik, azonban megesik, hogy a melléköblök némelyike átmenetileg külön zománczszigetté fűződik le s ilyenkor az öreg fogon két, sőt három zománczsziget is lehet (VIII. tábla, 17. és 18. rajz).

A Macrospalaxok eme foga általában a második typus szerint alakul, azonban a *Sp. microphthalmus* három ifjúkori hasábja közt rendszerint még egy középső kis gumó lép fel, mely azután az elülső belső hasáb külső végével és a hátsó hasáb közepével olvad össze s ennek következtében a fog belső oldalán is zománczredő keletkezik. Minthogy pedig ez a zománczredő utóbb zománczszigetté lesz s a külső zománczredőnek mind a két öble is egy-egy zománczszigetté alakul át, ennek következtében az öreg fog három zománczszigetet visel (XVIII. tábla, 10—16. rajz).

A mai fogkoronát alkotó zománczhasábok száma nyilvánvalóan három, a gumók száma azonban sokkal nagyobb. A *Sp. monticola dolbrogeae* újszülöttjeinek eme foga a rágólapján medenczeszerű mélyedést tüntet fel, a melynek tarajosan kiemelkedő széle számos apró gumóval van megrakva. A fog képe nagyon hasonlít a *Sp. hungaricus transsylvanicus* ama nagyon fiatal fogának a rágólapjához, a melyet a XV. tábla 15. rajza érzékít meg, azzal a különbséggel, hogy egész területén összefüggő, csupán a külső szélén van kissé megszakítva, a honnan erőteljes nyújtvány megy a medence középig.

Az újszülött és a nagyon fiatal fog rágólapjának területén mutakozó zománczgumók kétségkívül az őseredeti állapotnak a kifejezői s mint ilyenek kiváló jelentőségűek a származástan szempontjából.

Már az első felső zápfog tárgyalása folyamán ama nézetemnek adtam kifejezést, hogy a rágcsálók zápfogai — FORSYTH MAJOR állás-

pontjának megfelelően — a triaskori Multituberculaták zápfogaira vezethetők vissza s mindaz, a mit a harmadik felső zápfogon tapasztaltam, ebben a nézetemben erősít meg.

Ha a *Sp. mont. anatolicus* (VIII. tábla, 11. rajz), a *Sp. mont. syrmensis* (XII. tábla, 12. rajz) és a *Sp. hungaricus transsylvanicus* (XV. tábla, 15. rajz) ifjúkori, továbbá a *Sp. mont. dolbrogae* újszülöttjeinek fogát bizonyos Multituberculaták, pl. a *Plagiaulax minor*¹ fogaival hasonlítjuk össze, lehetetlen észre nem vennünk a közöttük fennforgó nagy hasonlatosságot. De talán még jobban hasonlít a Spalaxok eme foga a triaskori Theriodontiák, pl. a *Diademodon tetragonus*² zápfogaihoz, a mi pedig azért nevezetes, mert ezeket a triaskori hüllőket, a melyekből OSBORN nézete szerint az emlősök származhattak, sok rokon vonás köti össze az ugyancsak triaskori Multituberculatákkal. Egyébként meg kell jegyezni, hogy már OSBORN-nak is feltűnt, miként némely Theriodontia zápfogai nagyon hasonlítanak bizonyos mókusokéihoz (»These teeth with irregularly disposed tubercles or basin-shaped crowns, are most closely analogous to those of certain squirrels«).³

M. 1. inf.

Ennek a fognak a fiatalkori rágólapja a Microspalaxok csoportjában egy elülső, sarlóalakú mezőből áll, a mely rövid összekötő nyél által függ össze egy hátsó, veseképű mezővel (V. tábla, 14. rajz). Ezt a rágólapot egy külső és két belső zománczredő metszi be, a melyek a kopás folyamán akként záródnak be, hogy az elülső-belső redőből két zománczsziget keletkezik, azután a hátsó-belső redő is zománczszigetté alakul s végül a külső redő hoz létre egy zománczszigetet, úgy hogy az öreg fog rágólapján négy zománczsziget van (V. tábla, 17. és VI. tábla, 12. rajz).

A Mesospalaxok eme foga már haladottabb fokon van. A haladás elsősorban is abban nyilvánul, hogy az elülső-belső zománczredő ugyan még gyakran két zománczszigetet hoz létre (VII. tábla, 6. és 10. rajz; VIII. tábla, 23. rajz; IX. tábla, 17. rajz; XI. tábla, 22. rajz), azonban a haladottabb alakokon, pl. a *Sp. monticola syrmensis* (XII. tábla, 21—23. rajz), vagy a *Sp. h. hungaricus* fogán (XIV. tábla, 6—8. rajz)

¹ OSBORN, Evolution of Mammalian Molar Teeth, 1907, fig. 48, 3 a. Megjegyzendő azonban, hogy ezek alsó zápfogak.

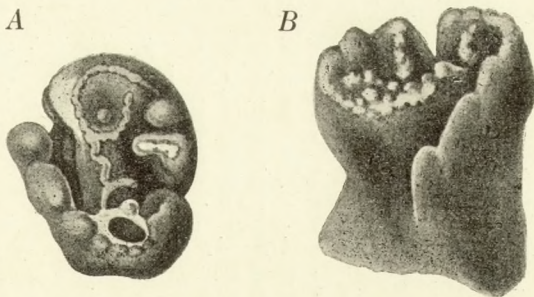
² OSBORN, op. cit., fig. 45 (2).

³ OSBORN, op. cit., p. 92 és 93.

már csak egy zománczsziget keletkezik belőle. A haladásnak további jele az, hogy a hátsó-belső zománczredő többnyire már nagyon fiatal korában zárt zománczszigetet alkot (VII. tábla, 8. rajz, XII. tábla, 18. rajz, stb.), a mely az idősebb fogon már többnyire elenyészett (XII. tábla, 20—23. rajz). A törzsfejlődési haladásnak harmadik jele egy járulékos kis zománczsziget megjelenésében nyilvánul, a mely a rágólap külső széléhez közel a külső zománczredő előtt fekszik, de csakhamar teljesen elenyészik (VII. tábla, 2. és 8. rajz, stb.). Ez a kis zománczsziget kétségkívül új szerzemény, mert a *Microspalax*ok fogán még nyomát sem találjuk, a *Sp. hungaricus* fogán pedig már ismét eltűnt. Minthogy a fiatalkori hátsó-belső zománczredőből keletkezett zománczsziget már a középkorú példányokon eltűnik, az öreg fog rendszerint csak két zománczszigetet visel (VIII. tábla, 30. és 31. rajz; X. tábla, 13. rajz; XII. tábla, 21—23. rajz; XIV. tábla, 8. rajz).

A *Macrospalax*ok eme foga úgy a *Micro*-, mint a *Mesospalax*okéhoz képest haladottabb állapotot tüntet fel, mert a második, vagyis a hátsó-belső zománczredő már teljesen elenyészett (XVI. tábla, 2. és 11. rajz; XVII. tábla, 10. rajz; XVIII. tábla, 20—22. rajz és XIX. tábla, 13. rajz), úgy hogy az ifjúkori rágólapot csak egy külső és egy belső zománczredő metszi be. A külső zománczredőből mindig csak egy zománczsziget keletkezik, azonban a belső redő elülső öble némelykor (XVII. tábla, 11. és 16. rajz; XIX. tábla, 16. rajz) külön zománczszigetet fejleszt s ennek következtében az öreg fog két vagy három zománczszigetet viselhet. Nevezetes, hogy a *Sp. monticola* valamennyi alakját jellemző járulékos külső zománczsziget a *Sp. giganteus* kivételével a *Macrospalax*ok minden alakján megvan, sőt a *Sp. microphthalmus* fogán erőteljes zománczredő alakjában mutatkozik (XVIII. tábla, 20. és 21. rajz).

Az első alsó zápfog koronája általában négy zománczhasábból van ösz-

10. rajz. A *Spalax monticola dolbrogeae* MILL. újszülöttjének első alsó zápfoga. A = rágólapról, B = külső oldaláról tekintve. Nagy. 12.

s z e t é v e, azonban a gumók száma, mint a *Sp. monticola dolbrogeae* újszülöttjeinek eme fogán látható (10. rajz), ismét jóval nagyobb. A rágólap külső szélén három gumó ötlik fel, melyek közül azonban csak a leghátsó emelkedik a rágólap szintájába, a két elülső azonban jóval lejjebb marad (10. rajz, B); a rágólap elülső szélén egy összefüggő nagy gumó fekszik, belső szélén pedig három, élesen elválasztott kisebb gumó vehető észre, végül még egy hosszúkás nagy gumó foglalja el a rágólap közepét. Az elülső, a középső és a két hátsó gumó egy szabálytalan alakú, csipkés szélű és apró gumókkal megrakott taraj által van egymással összekötve, a két hátsó gumó közt pedig tojásalakú mélyedés fekszik, a mely a Microspalaxok hátsó-belső zománczredőjének felel meg és szintén apró gumókkal van körülvéve. Az egész fogkép feltűnően hasonlít bizonyos triaskori Theriodontiák, pl. a *Diademodon tetragonus*¹ első alsó zápfogáéhoz.

M. 2. inf.

Ez a fog a Microspalaxok csoportjában csaknem teljesen az első alsó zápfog módjára fejlődik; a különbség mindössze is annyi, hogy az elülső-belső zománczredőből csak egy zománczsziget jön létre, ez a redő azonban egyes Mesospalaxokon (VII. tábla, 6. és VIII. tábla, 29. rajz) két zománczszigetet is létrehozhat. Vajjon ez a jelenség az illető alakok egyéni vonásának, vagy esetleg valamely még korábbi ősrre való visszaütésnek minősítendő-e, azt csak még gazdagabb vizsgálati anyag alapján lehetne eldönteni.

A hátsó-belső zománczredőből keletkező zománczsziget a Mesospalaxok ifjúkori rágólapját is általánosan jellemzi, azonban általában már korábban enyészik el, mint a Microspalaxoké. A Macrospalaxok fogán az imént említett zománczredő már elenyészett, mert az a zárt zománczsziget, a mely némelykor a *Sp. gr. graecus* (XVI. tábla, 4. rajz) és a *Sp. microphthalmus* (XVIII. tábla, 27. rajz) ifjú fogán mutatkozik, csak egyénileg jött létre a belső zománczredő hátsó öbléből.

A *Sp. monticola* egyes alakjain, valamint egyes Macrospalaxokon még a járulékos külső kis zománczsziget is csaknem oly általános, ámbár már jóval gyöngébb fejlettségű, mint az első alsó zápfogon, azonban a *Sp. m. syrmienensis* fogán már csak mulékony redőként jelentkezik (XII. tábla, 24. és 25. rajz), a *Sp. hungaricus*-én pedig már teljesen elmarad (XIV. tábla, 9. és 10. rajz).

¹ OSBORN, op. cit., fig. 45 (2).

Az ifjú fog négy zománczhasábból van összetéve s az újszülöttek eme fogának rágólapja teljesen ugyanolyan, mint az első alsó zápfogé.

M. 3. inf.

A harmadik alsó zápfog a Microspalaxok csoportjában csak abban különbözik a megelőző alsó zápfogaktól, hogy legfiatalabb korában még tisztán felülről hátsó-belső zománczredője már sohasem alakul zománczszigetté (V. tábla, 23—26. rajz). Annál feltűnőbb tehát, hogy egyes Mesospalaxokon, így a *Sp. m. anaticus*-on (VIII. tábla, 32—34. rajz), a *Sp. m. turcicus*-on (IX. tábla, 24. és 25. rajz) és a *Sp. m. dolbrogeae*-n (X. tábla, 18. rajz), ebből az ősi zománczredőből olykor sokáig megmaradó zománczsziget keletkezik. Ennek a jelenségnek alig lehet nagyobb fontosságot tulajdonítani, azonban a törzsfajlás szempontjából sokkal nevezetesebb az, hogy a míg a Microspalaxok eme fogának ifjúkori rágólapja három, egymás mögött fekvő s egymással összefüggő tagból van összetéve (V. tábla, 23. és 24. rajz), addig a Meso- és a Macrospalaxok fogán a középső tag fel- és kifelé tolódott, úgy hogy az ifjúkori rágólap, miként a *Sp. m. turcicus* (IX. tábla, 23. rajz), vagy a *Sp. gr. graecus* (XVI. tábla, 4. rajz) fogán szépen látszik, két, egy sorban egymás mellett fekvő s egy mögöttük levő tagból áll. Ennek a nevezetes változásnak nyilván a fiatalkori rágólap kiszélesítése a célja, tehát a zúzó rágáshoz való alkalmazkodás jelenségét kell benne látnunk.

A fiatal- és középkorú fogat a fajok egész sorozatában S-alakú, egy külső s egy belső zománczredő által behasított rágólap jellemzi, azonban a *Sp. hung. hungaricus* és a *Sp. hung. transsylvanicus* fogán, a törzsfajlás haladás jeléül, a belső zománczredő már kezdettől fogva hiányzik.

Eredetileg ez a fog is négy zománczhasábból volt összetéve, mint-hogy azonban a két hátsó hasáb összeolvadt egymással, mai nap már csak h á r o m hasábból áll. A gumók számáról nem nyilatkozhatom, mert a rendelkezésemre álló újszülöttek eme foga még nincs kifejlődve.

5. A zápfogak gyökerei.

A Microspalaxok csoportjában a felső zápfogak három-, az alsók pedig kétgyökerűek; fogmedreik felül három-, alul kétfogdrűek. A Meso- és a Macrospalaxok ősi alakjai tisztán megőrzik ezt a típust, azon-

ban a haladottabbak gyökerei a törzsfejlődés folyamán kétféle irányban módosulnak, a mennyiben vagy fokozatosan összeolvadnak s két- és egygyökerűekké válnak, vagy pedig egyes gyökerek másodlagos szét-
hasadása révén négyágúakká lesznek.

Minthogy ezek a változások a fajkeletkezés szempontjából rendkívül fontosak, az alább következő fejezetben tüzetesen szándékszem velük foglalkozni, mindama hatásokkal egyetemben, a melyeknek e változások létrejöttét tulajdonítom.

A RÁGÓKÉSZÜLÉK TÖRZSFEJLŐDÉSI ÁTALAKULÁSA.

I. A rágóizmok leírása.

Tekintve, hogy a rágás mechanizmusa formálólág hat a fogazatra, még pedig elsősorban a foggyökerekre és a foggödrökre s formáló hatása a koponya alkatára is kiterjed, a rágás mikéntjének ismertetése előtt a rágóizmok leírását kell előrebocsátanom.

A rágóizmokat a *Spalax*ok több faján tanulmányoztam, de legtüzetesebben a palesztinai *Sp. Ehrenbergi* rágóizmaival foglalkoztam, még pedig akként, hogy az állat levágott fejét megfőztem, bőrétől megtisztítottam s azután az egyes izmokat praeparáló mikroszkóp alatt gondosan kikészítettem, majd pedig a XXXII. és XXXIII. táblán természetihven le is rajzoltam.

A halántékizom (M. temporalis).

Az anatomusok legtöbbje a halántékizmot határozottan megkülönbözteti a rágóizomtól (*M. masseter*) s e két izom elülső részeit valóban minden nehézség nélkül el lehet egymástól választani, azonban hátsó részükben annyira összeforradtak, hogy lehetetlen közöttük éles határt vonni. Nem minden alap nélkül való tehát ALLEN-nek az a véleménye,¹ hogy ez a két izom voltaképen egy és ugyanazon izom részeinek tekinthető. Mindazonáltal könnyebb áttekinthetés kedvéért megtartom a szokásos megkülönböztetést s mind a két izmot külön fogom tárgyalni.

A *Spalax*-fajok halántékizmán a következő izomlemezeket lehet megkülönböztetni:

¹ ALLEN, On the Temporal and Masseter Muscles of Mammals ; Proc. Acad. Nat. Sc. Philadelphia, 1880, p. 385.

1. A falcsonti lemez (*Portio parietalis*; a XXXII. tábla rajzain *tp*). Már LECHE rámutatott¹ arra, hogy a halántékizom nagysága fordított arányban áll a szem nagyságával, nem lephet meg tehát bennünket, ha a csökevényes szemű *Spalax*-fajokon rendkívül hatalmas halántékizommal találkozunk, melynek főtömege — felnőtt példányokon — két hatalmas, a nyíltaraj egész hosszúságában érintkező izomdomb alakjában borítja a fejtetőt (XXXII. tábla, 1. rajz, *tp*). Ez a PARSONS-tól *Portio parietalis*-nak nevezett² izomlemez húsos rostokkal ered a *crista sagittalis* egész hosszúságában, továbbá a *crista lambdoidea* belső felén, az egész koponyatetőn és a szemgödör egész oldalfalán. Fiatal állatokon a kétoldali izom a nyíltaraj mentén több mm.-nyi köz által van egymástól elválasztva. Rostjai rézsútosan lefelé és kissé előfelé tartanak s nagyon erőteljes inban futnak össze, mely az alsó zápfogak alatt, az alsó állkapocs külső oldalán levő izomgödör egész fenekén tapad meg (XXXII. tábla, 6. rajz, *x*). Ettől az intól hátrább és beljebb eső rostjai az alsó állkapocs koronanyújtványának elülső szélén és belső oldalán s a mögötte és a zápfogak sora közt levő vályuban tapadnak meg.

Feladata: az alsó állkapcsot fel- és kissé hátrahúzni, vagyis az alsó zápfogak rágólapjait nagy erővel a felsőkéhez szorítani és azokon hátrafelé csúsztatni. Az utóbbi mozdulat természetesen csak akkor következik be, ha a *Masseter medialis Portio anterior*-ja az állkapcsot már előrehúzta volt. Nyilvánvaló, hogy ez a két izom együttesen teljesíti az alsó rágólapoknak a felsőkön való előre- és hátracsúsztatását, tehát fontos szerepet tölt be az örölve rágás munkájában.

2. A lambdanyaláb (*Portio lambdoidea*; a XXXII. tábla rajzain *tl*). Ez az irodalomban eddig név szerint meg nem különböztetett izompamat a *crista lambdoidea* hátsó és elülső oldalán ered s a *Portio parietalis* rostjainak irányát követi, melyekkel alul egyesül s a *proc. coronoideus* hátsó csúcsán és belső oldalán tapad meg. Működése a *Temporalis Portio zygomatica*-ével azonos, vagyis az alsó zápfogakat a felsőkhöz csaptatja.

3. A járompamat (*Portio suprazygomatica*; a XXXII. tábla rajzain *tsz*). Ez az erőteljes izompamat, a melyet ALLEN ezen a néven a *Masseter* részének tekint, a *meatus auditorius externus* felső szélén egy kis keresztvarraton ered s a külső nyakszirtcsont oldalereszének felső oldalán,

¹ W. LECHE, BRONN's Klassen und Ordnungen des Thier-Reichs, VI. Bd., V. Abth., 30. u. 31. Lief., 1888, p. 685.

² PARSONS, Myology of Rodents.-Part II; Proc. Zool. Soc. of London, 1896, p. 160, fig. 1.

annak oldalszéle mentén halad, azután felülről áthidalván a járomív külső sarkát a *proc. coronoideus* külső felszínén, a *Masseter medialis Portio posterior*-jának végződése felett tapad meg. Befelé eső mélyebb rostjai a *Temp. Portio lambdoidea* és alább a *Masseter medialis Portio extrema* rostjaival is egyesülnek. Legmélyebb része a *crista lambdoidea* elülső széléről (a járomív sarka tájékán) jövő rostokkal erősbül s oldalt a pikkelycsont járomcsonti nyújtványa (*proc. zygomaticus ossis squam.*) leghátsó hajlásának belső széléről is rostokat vesz föl. Ebből látható, hogy a halántékizom járompamata a legbensőbben egyesül a *Masseter*-rel s kétségkívül ez a legfőbb oka annak, hogy ALLEN ezt a pamatot a rágóizomhoz számítja. Ha én mégis a halántékizomhoz tartozónak tekintem, annak leginkább az az oka, hogy néhány, a járomív zugának belső oldaláról eredő rostját nem tekintve, egész tömegében a koponyaboltozatról ered. Működése kétségkívül a *Temp. lambdanyalábjáéval* s a *Masseter Portio posterior*-jáéval azonos és abban áll, hogy az alsó állkapcsot — rögzített condylusok mellett — a koronanyújtványon megragadja és felhúzza, vagyis az alsó zápfogak rágólapjait a felsőkéhez csaptassa, szóval a zúzva-rágást korlátyozza.

A rágóizom (*M. masseter*).

A rágcsálók rágóizmát úgyszólván minden bűvár másképen tagolja szét s tekintve azt, hogy a »rágóizom« nevezete alá foglalt egyes izomrétegek, lemezek és pamatok mindegyikének nemcsak tájrajzi fekvése, hanem működése is különböző, valóban nem könnyű ezt a meglehetősen bonyolódott izomkészüléket megfelelően elemezni és értelmezni. Talán leghelyesebb lett volna ezt az izomkészüléket egyes részeinek működése szerint teljesen újból széttagolni, de hogy az eddigi bűvárok eredményeit is megbecsüljem, célszerűnek véltem azt, a mit az eddigi leírásokból a *Spalax*-fajokra is alkalmazhatónak találtam, fenntartani. E tekintetben főként PARSONS¹ és TULLBERG² legújabb magyarázatai nyerték meg tetszésemet s azért — ámbár a részletekben kénytelen vagyok a magam útján haladni — a rágóizmot velük együtt a következő két főrétegből állónak tekintem: külső rágóizom (*Masseter lateralis*) és belső rágóizom (*Masseter medialis*).

¹ PARSONS, The Myology of Rodents.-Part II; Proc. Zool. Soc. of London, 1896, p. 161.

² TULLBERG, Ueber das System der Nagethiere, Upsala, 1899—1900, p. 47, 62.

I. A külső rágóizom (*Masseter lateralis*).

Külső rágóizomnak azt a réteget mondjuk, a mely a járomív s az alsó állkapocs alsó széle és a szögletnyújtvány alsó és hátsó széle közt feszül ki. Ez a réteg egy felszínes s egy alatta fekvő alaplemezből van összetéve.

1. A felszínes lemez (*Portio superficialis*). Ennek alsó része (XXXII. tábla, 3. rajz, *mls*) lapos és teljesen különálló innal a felső állkapocs járomcsonti nyújtványa tövén, pontosabban: kagylóalakú homorulatának elülső-belső szélén ered. Felső része (XXXII. tábla, 3. rajz, *mls*¹) a járomív külső szélén, annak alsó sarkától kezdve húsos rostokkal indul ki, melyek az előbb említett in rostjaival összeérve mintegy 45°-nyi szög alatt hátra- és lefelé, a szögletnyújtvány felé tartanak s ott olyképp tapadnak meg, hogy az elülső inből eredő rostok a szögletnyújtvány alsó, a felső csapat rostjai pedig ugyanannak hátsó szélén végződnek. A felszínes lemezből alul egy kisebb felületes pamat válik ki, melynek felületes rostjai csaknem derékszög alatt irányulnak az alsó állkapocs alsó részére, azonban mélyebben fekvő rostjai a *Portio superficialis* rostjainak általános irányát követik és csak lazán tapadnak meg az alsó állkapocs alsó szélén (XXXII. tábla, 3. rajz, *mls*²). Ez a hatalmas izomlemez, miként rostjainak nagyon rézsútos lefutása és tapadásuk pontjainak egymástól való nagy távolsága is bizonyítja, kétségkívül akként működik, hogy a *M. digastricus* által lehúzott alsó állkapocsot messze előre tolja, a mely működés, mint a rágcsálás egyik főmozzanata, kiváló fontosságú. A működés föltétele természetesen az, hogy a *Digastricus* annyira lehúzza az alsó állkapocsot, hogy a felső metszőfogak ne legyenek az alsóknak útjában.

2. Az alaplemez (*Portio profunda*, XXXII. tábla, 4. rajz, *mlp*). Ez a felszínesnél alig gyöngébb izomlemez elül, felül és alul szorosan odasimulva ugyan, de mégis különváltan fekszik a felszínes lemez alatt, hátul azonban összeforrad vele.

Ered a *Portio superficialis* inának tapadásából befelé a felső állkapocs járomcsonti nyújtványa alsó ágának (*ramus inferior proc. zygomatici ossis maxillaris*) alsó, kagylóalakú homorulatán,¹ továbbá folytatódagasan az egész járomív alsó lapján, tehát ismét közvetlenül a *Portio superficialis* tapadása mögött. Rostjai kevésbé rézsútosan, mintegy 60°-nyi szög alatt terjednek az alsó állkapocsra s elsőben is azon

¹ A XXXII. tábla 5. és 6. rajzán világosan látjuk ezt a kagylóalakú homorulatot.

a nem nagyon erőteljes tarajvonalon tapadnak meg, mely az alsó állkapocs testén az első zápfog alatt kezdődve rézsútosan le- és hátrafelé tart s a szögletnyújtvány alsó és hátsó szélével egyközűen fut a *Ramus* külső oldalán, csaknem a szögletnyújtvány csúcsáig. Az utóbbinak közelében a *Portio profunda* összeolvad a *Portio superficialis*-szal s a fogmedri nyújtvány külső felszínéhez simulva az alsó állkapocs külső nyergében tapad a szögletnyújtvány belső oldalára, a hol egészen a belső szárnyizomig (*Pterygoideus internus*) ereszkedik le (XXXIII. tábla, 3. rajz, *mlp*). A rostok lefutásának irányából kétségtelen, hogy miután a felszínes lemez az alsó állkapcsot előre tolta, az alaplemez az előre nyúlt állkapcsot fölfelé húzza, vagyis az alsó metszőfogakat a rágcsálás alkalmával a táplálékhoz vagy más anyaghoz szorítja s ezáltal egyes részecskék kivésését eszközli, a midőn pedig a metszőfogak működése szünetel, akkor az alaplemez összehúzódása alkalmával az alsó zápfogak odacsapódnak a felsőkhöz, a mely műveletnek a táplálék összepréselésében van nagy fontossága.

II. A belső rágóizom (*Masseter medialis*).

A belső rágóizom a járomív és az alsó állkapocs felső széle között terül el s a *Spalax*-fajokon voltaképen négy, elülről hátra egymás után következő és körülbelül ugyanabban a síkban fekvő, többé-kevésbbé elkülönült nyalábra tagozódik. Ezek a következők:

1. **Elülső nyaláb** (*Portio anterior*; XXXII. tábla, 5. rajz, *mma* és *mma₁*). Ennek a hatalmas nyalábnak a rostjai két irányból, jelesen az orrtövi lyuk és a szemgödör felől jönnek s két, csaknem egész lefutásában különvált pamatot alkotnak, melyek azonban alul közös inban végződnek. Az egyik (az elülső) pamat (*mma*) az orrtövi lyuk felső széléről és egész belső faláról hússal rostokkal ered, azután a felső állkapocs járomcsonti nyújtványának alsó ága alatt halad el; a másik (a hátsó) pamat (*mma₁*) a felső állcsont járomcsonti nyújtványa felső ágának (*Ramus superior proc. zygom. ossis max.*) hátsó szélén s alsó ágának (*Ramus inferior proc. zygom. ossis max.*) belső szélén hússal rostokkal ered. Mind a két pamat rostjai alul erősen inban egyesülnek, mely az alsó zápfogak alatt, az alsó állkapocs külső oldalán fekvő izomgödör külső szélén tapad meg. Hátsó szélén mindig meglevő rés választja el a középső nyalábtól. Az egész nyaláb rostjai ugyanolyan rézsútos irányban tartanak lefelé és kissé hátrafelé, mint a külső rágóizom alaplemezeének a rostjai, tehát nyilván az a feladatuk, hogy

az alsó állkapcsot fölfelé és kissé előre húzzák, vagyis a rágás alkalmával az alsó zápfogakat odacsapják a felsőkhöz s az alsó rágólapokat nagy erővel csúsztassák végig a felsőkön, még pedig hátulról előre. Ennek a hatalmas nyalábnak az ereje kétségtelenül legfőbbképen az első zápfogakat érinti s ennek tulajdonítható, hogy ezek a fogak jóval erőteljesebbek, mint a hátulsó, kisebb erővel kormányzott, tehát kevésbé igénybe vett zápfogak.

TEUTLEBEN ezt a nyalábot CUVIER nyomán külön izomnak tekinti és *Mandibulo-maxillaris*-nak nevezi.¹

2. **Közbülső nyaláb** (*Portio intermedia*; XXXII. tábla, 5. rajz, *mmi*). Ez a nyaláb a járomív középső részének belső szélén és belső oldalán hússalostokkal ered s a *Portio anterior* inának tapadása mögött, annál valamivel magasabban, hússal végződésével tapad oda a koronanyújtvány külső oldalának tövéhez. Az egész nyaláb általában meglehetősen gyöngé, de a *Macrosalaxok*on erőteljesebb izomlemez alkot, a melynek megtapadása azonban nem hagy nyomot a koronanyújtvány külső oldalán, ezek szerint működése sem lehet nagyon erőteljes. Rostjai függőlegesen haladnak felülről lefelé s kétségtelenül az alsó állkapocs egyenes felhúzásában segédkeznek, tehát a lágyabb táplálék összeprészésében lehet szerepük. A szerzők ezt az izomnyalábot nem különböztetik meg s TULLBERG az elülső nyalábbal rajzolja egybe,² én azonban célszerűnek vélem ettől megkülönböztetni, mert kettőjük közt mindig kisebb-nagyobb rés van, nem végződik inban s amannál magasabban tapad meg.

3. **Hátsó nyaláb** (*Portio posterior*; XXXII. tábla, 5. rajz, *mmp*). Ez a nyaláb a járomív hátulsó részének alsó szélén és hátsó oldalán, továbbá a pikkelycsont járomcsonti nyújtványa (*proc. zygomaticus ossis squamosis*) tövének hátsó oldalán hússalostokkal ered és hússal végződésével tapad meg az alsó állkapocs külső nyergében. Előfelé keskeny rés választja el a közbülső nyalábtól, melyen a *Nervus massetericus* lép ki, belső oldalán pedig a halántékizom járompamatával egyesül. Rostjai rézsútosan lefelé és előfelé tartanak. Feladata abban állhat, hogy az alsó állkapocs bütyöknyújtványának fejét (*condylus*) a szélső nyalábbal együtt az izületi árokban hátrahúzza.

¹ TEUTLEBEN, Ueber Kaumuskeln und Kaumechanismus bei den Wirbelthieren. Inaug.-Diss., Leipzig, Bonn, 1873, p. 14.

² XIII. tábla, fig. 31, *mma*.

4. Szélső nyaláb (*Portio extrema*; XXXII. tábla, 3—6. rajz, *mmex*). A belső rágóizom leghátulsó nyalábja a pikkelycsonti hátsó nyújtvány alsó oldalán, annak széle mentén a külső hangjárat felett húsos rostokkal ered és húsos végződéssel az alsó állkapocs külső nyergében, valamint a fogmedri nyújtvány elülső, belső és hátulsó felszínén tapad meg. Rostjai mind a halántékizom járompamatával, mind a belső rágóizom hátsó nyalábjával egyesülnek és csaknem vízszintesen, de ívalakúan, kúpérintői irányban terjednek rá a fogmedri nyújtványra. Feladata nyilván az, hogy a bűtyöknyújtvány fejét a hátsó nyaláb segítségével hátrahúzza az ízületi árokban. A rágásra nem lehet befolyása. TULLBERG ezt a nyalábot a hátsóval rajzolja egybe.¹

Szárnyizmok.

1. A belső szárnyizom (*Pterygoideus internus*; XXXII. tábla, 2. rajz és XXXIII. tábla, 3. rajz, *pti*). Ez a nagyon vaskos izom a *Spalax*-fajokon meglehetősen szűk területről, nevezetesen a szögletnyújtvány alsó széléről és belső oldaláról ered (XXXIII. tábla, 3. rajz, *pti*); a szögletnyújtvány csúcsát nem éri el, mert annak belső oldalát a külső rágóizom alaplemeze foglalja el (XXXIII. tábla, 3. rajz, *mlp*). A belső szárnyizom rostjai rézsútosan befelé és előfelé irányulnak s a *Proc. pterygoideus* csúcsa előtt a szárnycsonti gödörben (*Fossa pterygoidea*) tapadnak meg, a melyet a legtöbb fajon nagyon kibővítve és előfelé áttörve egy gyöngébb nyalábot a szemgödör fenekére küldenek. Működése kétségkívül abban áll, hogy a külső rágóizom actiójának szabjon határt, mert a midőn a *Masseter lateralis* messze előre tolja az alsó állkapcsot, a belső oldalon bizonyos fékező erőnek kell lenni, hogy a bűtyök ki ne térüljön az ízületi árokból. Egy további működését abban látom, hogy a halántékizom falcsonti lemezének elernyedésekor a két alsó metszőfogat olló módjára szétnyissa. TULLBERG ezt az izommunkát az alsó állkapocs harántizmának (*Transversus mandibulae*) tulajdonítja² s eleinte magam is ebben a nézetben voltam, utóbb azonban kétségtelenül meggyőződtem e vélemény helytelenségéről, még pedig a következő módon. Egy borszeszben tartott példány koponyájáról az összes rágóizmokat leszedtem, csupán a halántékizom falcsonti lemezét, az alsó állkapocs haránt-

¹ Id. mű, tab. XIII, fig. 31, *mmp*.

² Id. mű, p. 65.

izmát és a belső szárnyizmot hagytam meg. Erre lefejtettem a halántékizmot, mire a két alsó metszőfog rögtön olló módjára szétnyilott. Ebből kiviláglott, hogy a metszőfogak szétnyílását csak az alsó állkapocs harántizmának, vagy a belső szárnyizomnak az összehúzódása okozhatta. Eldöntendő, hogy e működés a két izom melyikének tulajdonítandó, egy másik koponyával hasonlóképen jártam el, csak hogy a halántékizom lefejtése előtt levágtam az alsó állkapocs harántizmát, azután lefejtettem a halántékizmot, mire a két metszőfog nyomban szétnyilott, bizonyoságául annak, hogy ez a működés a belső szárnyizom rovasára irandó. Megtettem az ellenpróbát is, vagyis egy harmadik koponyán meghagytam a megnevezett három izmot, azután lefejtettem a belső szárnyizmot s a metszőfogak összecsuksva maradtak, erre lefejtettem a halántékizmot is s a metszőfogak akkor sem nyíltak szét, jeléül annak, hogy az alsó állkapocs harántizma nem tudja őket szétnyitni. Ebből egyúttal az is kiviláglik, hogy a két alsó metszőfog a halántékizom falcsoni lemeze tartja összecsuksva, mert csakis akkor nyílnak szét a belső szárnyizom hatására, ha a halántékizmot mind a két oldalon lefejtettük.

2. A külső szárnyizom (*Pterygoideus externus*; XXXIII. tábla, 1. rajz, *pte*). Ez, a rágás mechanikájában nevezetes szerepű izom a bütyöknújtvány belső oldalán, közvetlenül az izfej alatt és előtt ered s azután két nyalábra hasad (XXXIII. tábla, 3. rajz, *pte* és *pte₁*), melyek egyike a harmadik felső zápfog tövének külső széle alatt a *Proc. pterygoideus* külső lemezére (*Lamina lateralis*, TULLBERG) tapad, másika pedig eme lemezt megkerülve, a szemgödörbe nyomul s ott a belső szárnyizom tapadása felett rögzítődik. Rostjai rézsútosan befelé és előfelé tartanak s ha a kétoldali izom váltakozva húzódik össze, akkor az illető állkapocsfél alsó zápfogainak rágólapjait a felső rágólapokon kívülről befelé és kissé előfelé csúsztatja, tehát örlő mozgást létesít. Az a sajátosság, hogy a felső zápfogak kifelé, az alsók pedig befelé dőlnek, úgy hogy a jobb- és baloldali fogak főtengelyei mintegy 45°-nyi szög alatt hajlanak egymás felé (XXXIII. tábla, 2. rajz. *d*), miként kísérletileg meggyőződhetünk, korántsem akadályozza az oldal felé való csúsztatást. Ha mind a két külső szárnyizom egyszerre húzódik össze, akkor az alsó állkapocs condylusait viszi egyenesen előre, tehát az egész alsó állkapocsot előre húzza.

A rágásnál szereplő egyéb izmok.

1. Az alsó állkapocs harántizma (*Transversus mandibulae*; XXXII. tábla, 2. rajz és XXXIII. tábla, 1. rajz, *tm*). Az alsó állkapocs elülső szöglete mögött az állkapocs alsó szélétől befelé, a test belső felszínén harántul menő rostokkal feszül ki. Az izom nagyon hatalmas fejlettségű s állandó feszülésben van. A mikor a külső szárnyizom az alsó zápfogakat befelé csúsztatja, a harántizom elernyed, de a mikor amannak a működése megszűnt, a harántizom rögtön megfeszül s a z a l s ó z á p f o g a k a t h e l y r e p a t t a n t j a. Már említettem, hogy TULLBERG ennek az izomnak tulajdonítja az alsó metszőfogak ollószerű szétnyitását.

2. A kéthasú izom (*Digastricus*; XXXII. tábla, 2. és 3. rajz, *dg*). A kéthasú izom a harántizom alatt az alsó állkapocs testének belső oldalán ered és a toroknyújtványon (*Proc. paroccipitalis* s. *jugularis*) tapad meg (XXXII. tábla, 2. rajz, *pj*). A két izom a középvonalban nem érintkezik; elülső és hátulsó hasa közt levő részén a nyelvcsont izmaival függ össze. Rostjai széles alapon s ívesen kifelé fordulva erednek, hogy annál jobban megragadhassák az alsó állkapocsot, a midőn a száj nyitása alkalmával le kell húzni.

2. A rágás mechanikája.

A rágóizomzat megismerése után áttérhetünk annak a műveletnek a tárgyalására, hogy a *Spalax* mely izmok segítségével és miként aprítja fel táplálékát.

A midőn rágásról van szó, természetesen mindig csak az alsó állkapocsot mozgató izmok munkáját érthetjük, mert a felső állkapocsnak, mozdulatlanságánál fogva, csak passiv szerepe van a rágás munkájában. A felső s az alsó állkapocs olyképen egészíti ki egymást ebben a műveletben, mint az üllő és a kalapács; a felső állkapocs zápfogainak rágó lapjai képviselik az üllőt, az alsó állkapocs zápfogai pedig a lecsapó kalapácsnak felelnek meg, a mely azonban sokszor csúsztató mozgást is végez.

A rágás munkáját két külön műveletre kell felbontanunk, mert a metszőfogak munkája minden tekintetben más, mint a zápfogaké. Az alsó metszőfogak sajátoszerű működését v é s é s n e k v a g y v á j k á l á s n a k m o n d h a t j u k, ellenben az alsó zápfogak munkáját őrlés- és z ú z á s k é n t k e l l m e g k ü l ö n b ö z t e t n ü n k.

A vésés menete a következő. Az állat — miként fogságban tartott példányokon megfigyelhetjük — két elülső lábával megfog pl. egy sárgarépát s kinyitja a száját, olyképp, hogy a *Digastricus* — elernyedtt *Temporalis Portio parietalis* és *Masseter medialis Portio anterior* mellett — lehúzza az alsó állkapcsot, azután pedig a keresztben fektetett sárgarépát felső metszőfogaihoz támasztja. Erre a *Masseter lateralis Portio superficialis*-a a szögletnyújtványon megragadja az alsó állkapcsot és előre tolja, a *Masseter lateralis Portio profunda*-ja pedig az alsó metszőfogak vésőalakú rágóélét oda szorítja a répához, miáltal kisebb-nagyobb darabot vés, vagy hasít ki belőle. Ennek a mozzanatnak befejeztével a *Temporalis Portio lambdoidea* és *Portio suprazygomatica* a *Masseter medialis Portio posterior* és *Portio externa*-val együttesen hátrahúzza az állkapcsot, a mire az egész művelet újból kezdődik. Az egyes mozzاناتok természetesen oly gyorsan követik egymást, hogy a szemlélő csak az alsó metszőfogak élét látja folytonosan a répához surlódní s azt mind mélyebbre kivájni. A kivájt, illetőleg levésett részecskék a szájüregbe hullnak s miután a nyelv a felső és az alsó zápfogak közé tolta őket, megkezdődik a táplálék felaprításának második szakasza, t. i. a zápfogak őrlő, vagy zúzó munkája.

Minthogy az alsó metszőfogaknak a vájkálás folyamán minduntalan előre kell nyomulniok, ez a kitérés pedig a feldarabolandó anyag vastagságától függ, a kitérésnek sokszor nagyon tetemesnek kell lennie, a mi viszont azzal jár, hogy a bűtyköknek nagy darabon kell az izületi árokban előre csúszniok s főleg ennek tulajdonítható a *Spalax* izületi árkának a nagy hosszúsága.

A zápfogak munkája egészen más természetű, de mielőtt ennek taglalásába bocsátkoznám, előre kell bocsátanom, hogy az alsó zápfogak rágólapjai már az alsó állkapocs rendes állása s a bűtykök rendes helyzete mellett is t e l j e s e n r á f e k s z e n e k a felsőkére (XXXIII. tábla, 2. rajz), a rágás céljából tehát semmikép sem szükséges az alsó állkapocs egy-egy felének az a jellemző k i f o r d u l á s a, a mely a rágcsáló állatok *Simplicidentata* alrendjének legtöbb faját jellemzi s abban áll, hogy a *Masseter* megragadja és erősen kifelé fordítja a szögletnyújtványt, a mely mozdulatnak az a célja, hogy az alsó zápfogak rézsútosabban irányuljanak befelé és rágólapjaik simán oda fekhessenek a felsőkhöz.

TULLBERG azt hiszi, hogy ez a kifordulás itt n a g y o n c s e k é l y m é r t é k ű s é p e n azért nem tudja magának az alsó állkapocs két felének nagy mozgékonyágát és a *Transversalis mandibulae* hatalmas

fejlettségét megmagyarázni.¹ A valóságban azonban az alsó állkapocs igen nagy mértékben tud kifelé fordulni, ellenkező izomhatásra pedig természetesen visszazökken az alapállásba. Ennek következtében az állat tágra nyitott olló módjára terpesztheti szét két alsó szemfogát, de ez a készség nem áll a rágás szolgálatában. Én egy fogságban tartott *Spalax hungaricus* nagyon erőteljes hím példányán figyeltem meg ezt a sajátságos »ollózást«, de ilyenkor az állat sohasem evett, hanem mindig túrni kezdett, a miből arra következtetek, hogy ezzel a nagyon meglepő mozdulattal a földalatti túrása közben útjába kerülő kavicsokat ragadja meg és hányja félre, a mi nagyon is érthetővé teszi az alsó állkapocs két felének mozgékonyágát és a *Transversus mandibulae* hatalmas fejlettségét.

A zápfogakra háramló rágásra térve, mindenekelőtt hangsúlyoznom kell, hogy ez a művelet a táplálék minősége szerint két főalakban megy végbe. A midőn az állatnak keményebb, celluloséban gazdagabb anyagokat kell felaprítania (a milyenek a magvak héja, fás gyökerek és tőkék, megfásodott öregebb szárazak stb.), ezeket valósággal megőrli, ellenben a húsos, lágy gumókat és hagymákat elegendő némi zúzásnak alávetni, mielőtt a gyomorba vándorolnának.

Az őrlés abban nyilvánul, hogy az alsó zápfogak rágólapjai hátulról előre és visszafelé, továbbá jobbról balra és visszafelé surlódnak a felsőkéhez. Az első esetben a *Masseter medialis Portio anterior*-ja nagy erővel oda szorítja az alsó rágólapokat a felsőkhöz s egyúttal kissé előre csúsztatja őket, ennek ellenében pedig a *Temporalis Portio parietalis*-a ugyancsak nagy erővel szorítván össze a fogazatot, az alsó rágólapokat hátracsúsztatja a felsőkön. Az előre- és hátracsúsztatás — észleleteim szerint — mindig csak kicsiny kitérés határai között mozog,² mindazonáltal roppant erővel folyik le, eredményében tehát nagyon hatásos.

A zápfogaknak két oldal felé, vagyis jobbról balra és visszafelé való surlódása kétségtelenül a *Pterygoideus externus* váltakozó működé-

¹ L. c., p. 206. »Ein Herausbrechen der Unterkieferhälften muss hier allerdings stattfinden, damit die Kauflächen des Unter- und Oberkiefers sich an einander legen können, es dürfte jedoch meines Erachtens nur in recht unerheblicher Ausdehnung geschehen und scheint mir keineswegs hinreichend, um die grosse Beweglichkeit zwischen den Kieferhälften und der ungeheuren Entwicklung des *Transversus mandibulae* zu erklären.«

² TULLBERG is ekként vélekedik (l. c., p. 206): »Das Kauen dürfte hier etwa in derselben Weise bewerkstelligt werden, wie bei *Siphneus*, mit schräge nach vorn und innen gehender Verschiebung des Unterkiefers, wenn schon in geringerem Masse.«

sének az eredménye s ez a rágóművelet az előbbinek hathatós kiegészítéseül szolgál, a melylyel bizonyos időközökben váltakozik.

Nyilvánvaló, hogy az őrlésnek a munkája nagyon igénybe veszi a rágólapok zománczredőit és zománczszigeteit, egyúttal pedig nagy terhet ró a fogak gyökereire is, a miből világos, hogy a rágás eme módjának kell előtérben állnia mindazokon az alakokon, a melyek rágólapjai — legalább az ifjú- és középkorú példányokon — sok zománczredővel széttagozottak és zápfogaik lehetőleg sokgyökerűek. Ilyenek a *Sp. Ehrenbergi* és legközelebbi rokonai, a *Sp. monticola Nehringi*, *m. armeniacus*, *m. turcicus*, *m. dolbrogeae* stb.

Némikép más természetű rágóművelet a zúzás, a melynek mechanikája azon alapszik, hogy a *Digastricus* lehúzza az alsó állkapcsot, a *Masseter lateralis Portio profunda*-ja pedig nagy erővel hozzacsapja az alsó zápfogak rágólapjait a felsőkéhez. Ez, a húsos anyagok szétmorzsolását célzó művelet kiváltképpen azoknak az alakoknak sajátja, a melyek rágólapjai szélesek és kevésbbé széttagozottak, gyökereik pedig többé-kevésbbé összeoladtak, a milyenek az összes Macrospalaxok. Mindezeknek az alakoknak a metszőfogaik sokkal hatalmasabbak, mint a tulajdonképeni őrlő alakokéi s épen azért jutnak a táplálék levésett részecskéi már olyan állapotban a zápfogak közé, hogy a könnyebbfajta rágás, vagyis a zúzás is elegendő azok további szétmorzsolására.

Könnyen belátható, hogy a zúzás kevesebb terhet ró a rágólapokra s a zápfogak beékelésének sem kell oly szilárdnak lennie, mint az őrlő alakokon, mert egyszerűbb gyökéralkat mellett is eredményes lehet a zápfogak munkája.

Korántsem állítom, hogy az őrlés és a zúzás fajok vagy fajták szerint élesen elkülönített művelet s hogy pl. a *Sp. Ehrenbergi* nem tudna hagymát enni, a *Sp. giganteus* pedig nem birná a luczerna gyökerét és szárát megrágni, mindamellettt kétségtelennek tartom, hogy a Microspalaxok legtöbbször legfőbbképen őrlve, a Macrospalaxok fajai pedig zúzva morzsolják össze táplálékukat.

A táplálék felaprításának módjával szoros kapcsolatban áll az alsó állkapocs szögletnyújtványának a helyzete és fejlettsége. Az izmok leírásában láttuk, hogy a szögletnyújtvány külső szélén a *Masseter lateralis superficialis*, belső szélén a *Pterygoideus internus*, csúcsának belső oldalán pedig a *Masseter lateralis Portio profunda*-ja tapad meg. Már most, ha emlékezetünkbe idézzük, hogy a Macrospalaxok sorában a szögletnyújtvány jóval feljebb ke-

rült, mint a Microspalaxokon, hajlandók lehetünk ezt a felhágást a *Masseter lateralis Portio profunda*-jának a húzására visszavezetni. Minthogy a Macrospalaxokon a zúzásnak neveztem rágóművelet áll előtérben, a mely pedig a *Digastricus* és a *Masseter lateralis Portio profunda*-jának váltakozó működésén alapszik, könnyen érthető, hogy az utóbbi izomnak nagyobb munkát kell teljesítenie s nagyobb tapadó felületre is van szüksége, mint a Microspalaxok sorában, a hol az őrlés műveletét egészen más izomcsoportok, jelesen a *Masseter medialis Portio anterior*, a *Temporalis Portio parietalis* és a *Pterygoideus externus* kormányozzák. Bízást föltehető tehát, hogy a Macrospalaxokon a *Masseter lateralis Portio profunda*-jának a fokozott munkája húzta fel s egyúttal el is lapította és eltompította a szögletnyújtvány csúcsát. E mellett azonban arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a Macrospalaxok szögletnyújtványának a helyzetváltozását csak részben tulajdoníthatjuk a jelzett izom húzásának, részben azonban arra kell visszavezetnünk, hogy az alsó metszőfogak hatalmasabb fejlettségével a fogmedri nyújtvány is fokozódott s mindinkább hátrább vándorolt, miáltal közelebb jutott a szögletnyújtvány hegyéhez.

A míg a Microspalaxok sorában a koronanyújtvány külső oldalát a fogmedri nyújtvány tövével összekötő él a legtöbb esetben szűk, csúcsosan kerekített vájulatot alkot, addig ez a vájulat a Macrospalaxokon sokkal hosszabb és laposabb, mert a fogmedri nyújtvány hátrább vonult. Hátranyomulásának oka pedig nyilván a metszőfogak nagyobb mértékű használatában, gyorsabb kopásában, pótlásuk fokozottabb szükségében, tehát az élő pulpát rejtő nyújtvány erősbítésében rejlik.

A zúzó rágására vezetendő vissza a Macrospalaxok állkapcsának az a tulajdonsága is, hogy a korona-bütyökvájulat és a korona-fogmedri vájulat közt levő izomvályu mély és kifelé élesen határolt. Ebben a vályuban a belső rágóizom közbülső nyalábja (*Masseter medialis Portio intermedia*; XXXII. tábla, 5. rajz, *mmi*) tapad meg, a mely az alsó állkapocs egyenes felhúzásában, tehát a zúzó rágásban segédkezik s az említett izomvályu külső szélét felhúzta.

Ugyancsak a zúzó rágással kapcsolatos a Macrospalaxoknak az a sajátossága, hogy szárnycsonti gödreik a szemgödör felé kevésbé nyitottak, mint a Micro- és a legtöbb Mesospalaxon, sőt a *Sp. microphthalmus*-éi csaknem teljesen zártak, mert a belső szárnyizom (*Pterygoideus internus*; XXXII. tábla, 2. rajz, *pti*) csak nagyon gyöngye nyalábot küld a szemgödör felé.

3. A rágás mechanikájának befolyása a foggyökerek s a fogkorona alkatára.

Láttuk, hogy az alsó metszőfogak a táplálékból kisebb-nagyobb darabkákat vésnek le, a melyeknek további szétmorzsolása, tehát az emésztésre való előkészítése, a zápfogak feladata. Azt is tudjuk, hogy a zápfogak rágómunkája — a táplálék minősége szerint — kétféle, t. i. őrlés és zúzás.

Az állat a keményebb táplálékot megőrli, még pedig akként, hogy zápfogainak rágólapjai részsütosan hátulról előre és jobbról balra haladó irányban surlódnak egymáshoz. Nyilvánvaló, hogy ez a művelet tartósan csak úgy lehetséges, ha a zápfogak nagyon szilárdan vannak az állkapocsba beékelve, mert ellenkező esetben már rövid idő múlva meglazulnának. A beékelés szilárdsága tehát ebben az esetben a tökéletes és tartós működésnek a biztosítóka s kétségtelen, hogy mennél szilárdabb a zápfogak beékelése, annál tökéletesebb és tartósabb lesz működésük.

A beékelés legszilárdabb alakjával a Microspalaxok sorában és némely a Microspalaxokhoz még nagyon közel álló Mesospalaxon találkozunk, a hol három hosszú és teljesen különvált gyökér, három, háromszögben álló s egymástól erőteljes és magas, az állkapocs szintjéig emelkedő közfalak által elválasztott foggödörbe van szorosan beékelve. Ebben az esetben, miként nyomban belátható, a zápfogak bármely irányból jövő lökést és surlódást kibírnak, a nélkül, hogy hamarosan meglazulnának. Azonban csak a felső zápfogak ilyenek, mert az alsók még az ilyen par excellence őrlő alakokon is csak kétgyökerűek s gyökereik mindegyike egy-egy külön foggödörbe ékelődik. Ezeknek a fogaknak nem kell háromgyökerűeknek lenniök, mert — az alsó állkapocs két felének nagy mozgékonyágánál fogva — mindig a rájuk nézve legkedvezőbb, tehát a beékelést legkevésbé lazító helyzetbe juthatnak, ellenben a mozdulatlan felső állkapocsba ékelt felső zápfogak bármely irányból jövő surlódást passzív kénytelenek elszenvedni. Épen azért a rágás módjának hatását s a törzsfejlődés folyamán beálló változásokat a felső zápfogakon látjuk a legtisztábban érvényesülni.

Minthogy a felső zápfogak háromgyökerű beékelése épen a legősibb fajokat jellemzi, föl kell tennünk, hogy a Spalaxok illető fogalkata is nagyon ősi, talán még a föld felszínén élt ősoktól átvett tulajdonság, a mely még a mai nap élő fajok jó részén s terület szerint is meglehetősen nagy körben, így Egyiptomban, Palesztinában, Syriában, a ciliciai Taurusban és Orosz-Örményországban egészen tisztán maradt

fenn. Ez az ősi typus azonban mindinkább elváltozik s mennél inkább távolodnak az újabb alakok a palesztinai őshazától, annál nagyobb mértékben módosul a háromgyökerűség ősi typusa. Ennek oka pedig, ha talán nem is kizárólag, de bizonyára legfőbbképen a táplálék s vele együtt a rágás módjának is a megváltozása.

Könnyen belátható, hogy ha az örölve rágó alakok elszaporodott ivadékai oly vidékekre kerülnek, a hol bőségesen előforduló lágyabb táplálékra (pl. hagymás és gumós növényekre) találhatnak, erre az újabb táplálékra szoknak, ámde most már fölöslegessé válik az őrlés nehezebb munkája, mert az effajta táplálékot elegendő a zápfogak egymásra csaptatásával összezúzni. A zúzás művelete pedig már nem kívánja meg a zápfogaknak oly szilárd beékelését, mert az előre-hátra s a jobbról balra irányuló surlódás kimaradásával, az egyszerűen egymásra csapódó fogak lazább beékelés mellett is hosszú időn át tökéletes munkát végezhetnek.

Minthogy a rágás mechanikájából az oldalmozdulatok kiestek, ennek következtében elmaradnak a gyökerekre, illetőleg a gyökérnyomás révén az egyes foggödrök határfalaira gyakorolt ingerek is, úgy hogy a megfelelő inger hiányában satnyulásnak indulnak a fogmedrek közfalai s ezek elenyészttével összeolvadnak a foggyökerek.

Az összeolvadás módja és mértéke nagyon különböző és szemléltetőmást lassú folyamat, mert a szervezetben a megváltozott életviszonyok mellett is még sokáig küzd az öröklés ereje, úgy hogy a szervezet csak lassanként szabadul meg a magával hozott ősi sajátságoktól. Részben ez az oka, hogy a *Sp. Ehrenbergi*-ből leszármazott *Mesospalax*ok felső zápfogai még oly szívósan ragaszkodnak a három szabad gyökérhez és három külön foggödörhöz, másrészt azonban a zúzó rágásra való átmenet sem történhetik meg hirtelenül, mert a rágás régi módja még jó sokáig ösztönszerűen is visszatér s a rágás új mechanizmusa csak fokozatosan fejlődhetik ki. Ennek következtében a zápfogak gyökereinek és megfelelő foggödreiknek összeolvadása a törzsfejlődés folyamán csak lassan halad előre s nagyon sokféle és nehéz vajudas nyomait viseli. A *Sp. monticola Nehringi* és a *m. armeniacus* még meglehetősen tisztán megőrizte a *Sp. Ehrenbergi* háromgyökerű typusát, a *Sp. m. hellenicus*, *m. monticola*, *m. hercegovinensis* és a *m. syrmienensis*, valamint a *Macrospalax*ok sorából a *gr. graecus*, *gr. antiquus* és *isticus* már valamivel haladottabb fokra jutott, még jobban előrehaladt a *m. anaticus* és a *microphthalmus*, a mely utóbbiak felső zápfogai már tisztán kétgyökerűek, a legvégső fokot pedig a *Sp. polonicus* és a *giganteus* érte el, a

melynek felső zápfogai már teljesen s minden életkorú példányon egygyökerűek, ámbár még itt is határozottan felismerhető, hogy az egyetlen gyökér három gyökérnek az összeolvadásából jött létre.

Úgy hiszem, teljesen bizonyos, hogy minden olyan esetben, a midőn az eredetileg háromgyökerű zápfogakat két- és egygyökerűekké látjuk átalakulni, az eredetileg keményebb táplálékhoz szokott állatok lágyabb táplálékra s a rágásnak őrlő módjáról a zúzó módjára tértek át, a mi a zápfogak rágólapjának szerkezetében is határozott kifejezésre jut. A *Microspalax*okon még keskeny s ifjú- és középkorú példányokon sokszorosán széttagolt rágólapok a *Mesospalax*ok sorában mindinkább kiszélesednek, tehát nagyobb felületet nyernek s emellett már ifjú korukban sokkal egységesebb, kevésbbé megbontott felületet alkotnak. A *Microspalax*okat csaknem meglelt korukig jellemző s a rágólapokat sokszorosán széthasogató bizonyos zománcz-hurkok a *Mesospalax*ok távolabbi alakjain már csak nagyon fiatal korban mutatkoznak, a *Macrospalax*ok sorában pedig, a melyeknek rágólapjaik még nagyobb felületűek, már teljesen elenyésztek.

Mindezzel azonban még koránt sincs kimerítve a zápfogak átalakulásának minden iránya.

Megesik, hogy a már egyszer zúzó rágásra tért alak ismét oly vidékre jut, a hol újból keményebb táplálékra van utalva, vagy pedig a növényzet megváltozásával esetleg ugyanazon a vidéken kell ismét keményebb táplálékhoz hozzányúlania s ilyenkor az állatoknak, ha lehetne, ismét vissza kellene térniök az eredeti háromgyökerűségre, mert zápfogaik ismét sokkal szilárdabb beékelésre vannak utalva. Ámde az ősi alkat visszaszerzése többé nem lehetséges. Ha valamely faj bizonyos ősi tulajdonságokat elvesztett, azok örökre elvesztek s nincs erő, mód és lehetőség, a mely azokat visszahozza. Minthogy azonban a zápfogaknak ismét multhatatlanul szilárdabb beékelésre van szükségük, a faj — a szervezet által megadott lehetőség határán belül — valamilyen hasonló berendezkedéssel törekszik célját elérni. A fajnak ezt a törekvését természetesen nem valamely immanens célirányosság értelmében, hanem inkább csak jelképes értelemben mondom s hogy természettudományosan beszéljünk, ezt a folyamatot a neki megfelelő mechanistikus alapra kell visszavezetnünk, a mi a mi esetünkben semmiféle nehézségbe sem ütközik.

Az adott esetben úgy áll a dolog, hogy a foggödröknek már egyszer veszendőbe ment közfalait visszaszerezni nem lehet, mert szöveteik az őket fenntartó inger kimaradása következtében elpusztultak, valamint-

hogy — a foggödrök közfalainak hiányában — a már egyszer összeolvadt gyökerek sem hasadhatnak szét újra, mindazonáltal megtörténik az, a mi az adott viszonyok, illetőleg a szervezet akkori állapota mellett lehetséges. Annyi kétségtelen, hogy a keményebb táplálék összemorzsolása fokozottabb őrlő-művelettel jár, ez a fokozottabb, a koronára s a gyökerekre is több irányban ható rágómunka pedig az eddiginél nagyobb ingert fog gyakorolni a foggyökerekre, melynek következtében a gyökércsúcsok még mindig rugalmas, változásra és növekedésre képes szövetei sarjadzásnak indulnak s másodlagosan új gyökérágakat hoznak létre. Az ekként létrejött gyökérágak azután mindjobban belemélyednek a fogmeder fenekébe s létrehozák a nekik megfelelő másodlagos gyökérgödröket, úgy hogy végső eredményül a foggyökereknek a megelőzőnél jóval szilárdabb beékelése adódik meg. A cél tehát el van érve; a szervezet maga érte el, az új követelményekhez való megfelelő alkalmazkodás révén. Az új berendezkedés, a mint látjuk, alakilag ugyan egészen más, mint a milyen a hasonló biológiai feltételeknek megfelelő őseredeti állapot volt, azonban a célnak teljesen, sőt talán még az ősi alkatnál is jobban fog megfelelni.

Ennek szép példája a *Spalax hungaricus*, a melynek első és második felső zápfogán a belső gyökér már össze kezdett olvadni a két külsővel, azonban másodlagosan kétágúvá lett s ennek megfelelően a fogmeder, nem ugyan az állkapocs szintjében, hanem a fenekén, határozottan négygödrűvé alakult (XXVI. tábla, 1—3. és 9—11. rajz). Ugyanezt az érdekes jelenséget észleljük a *Sp. m. monticola* (XXV. tábla, 1—3. rajz), a *Sp. gr. antiquus* (XXVIII. tábla, 1—3. rajz) és a *Sp. isticus* (XXVIII. tábla, 9—11. rajz) két első felső zápfogán is. Figyelemre méltó, hogy a *Sp. hungaricus* és több más faj két első felső zápfogán a hátsó-külső s a harmadikon az elülső-külső gyökér is többé-kevésbé kettéhasadt, vagy legalább kéthegyű s ennek következtében a megfelelő foggödör is többé-kevésbé kettéosztott, mely berendezkedés nyilván szintén a beékelés szilárdságának a fokozását célozza.

A gyökerek átalakulásának fentjelzett iránya oly esetekben is mutatkozik, a midőn a kemény táplálékhoz alkalmazkodott, őrlőve rágó alak minden közbevetés nélkül még keményebb táplálékra kénytelen áttérni, úgy hogy a zápfogak beékelésének ősi módja már nem nyújt elegendő szilárdságot s az egyes, teljesen szabad gyökerek másodlagos szétágazása és megfelelő másodlagos foggödrök létrehozatala által kell a beékelés

szilárdságát fokozni. Ennek nagyon jellemző példája a *Sp. monticola dolbrogeae*, a melynek első felső és a *Sp. m. turcicus*, a melynek második felső zápfogán a belső gyökér villásan szétágazó, megfelelő foggödre pedig már csaknem az állkapocs szintjében négyüregű (XXIV. tábla, 9, 10, 1. és 3. rajz).

A gyökök másodlagos szétágazása tulajdonképpen minden fajon lehetséges volna, mert a felső zápfogak megfelelő gyökere már a *Sp. Ehrenbergi*-n, illetőleg az összes *Microspalax*okon többé-kevésbé kikannyarított, úgy hogy egyszerűen ezeknek a karéjcsúcsoknak kell fokozódniuk, a mi azonban csak megfelelő erejű mechanikai ingerek befolyására történik meg.

Mindezekből arról győződhattünk meg, hogy a zápfogak gyökereinek alkata mindig a táplálék minőségétől, tehát a táplálék felaprításának módjától, más szóval a rágás mechanikai formájától, végső elemzésben pedig a gyökerekre és gödreikre ható mechanikai ingerek irányától és erejétől függ; a miből világos, hogy maga a működés hozza létre a megfelelő formát. Azt hiszem, hogy a szervezetek célszerű alkalmazkodásának ez a nyitja s a legfőbb principiuma. Minden alkalmazkodás azért célszerű, mert az illető ingerek célszerűvé formálják a szervezetet; természetesen csak abban az esetben, ha a szervezet minémiségében megvan erre a készség, vagyis az alap és a lehetőség, mert ha nincs és a szervezet nem tud az ingerekre célszerűen reagálni, akkor nem is fog alkalmazkodni, hanem egyszerűen elpusztul.

Az ingerek formáló hatása természetesen nemcsak az illető legközelebből érintett szervekre, hanem a velük viszonyosságban álló más szervekre is kiterjed. A mi esetünkben a táplálékváltozás nemcsak a foggyökök, fogmedrek és koronák megváltoztatását vonja maga után, hanem a rágás egész mechanikai készülékét, tehát a rágóizomzatot s az annak megtapadására szolgáló összes csontokat is módosítólag befolyásolja. Az orrtövi gödör tájéka, a koponyatető csontjai, a szárnycsonti gödrök környéke s az alsó állkapocs izomnyújtványai egyaránt változást szenvednek, mihelyt a rágás mechanikai formája megváltozott. Az ilyen viszonyos változások azután a távolabbi szervekre is kihatnak s végső eredményképen az egész szervezet átformálódására vezetnek. Ilyen és ehhez hasonló okokon alapszik tehát a szervezetek átalakulása s ez az úgynevezett törzsfejlődés útja. Ekként keletkeznek a meglevőkből új fajok, minden immanens célszerűségi principium nélkül, világosan belátható mechanikai hatások következtében, de — mint azt a következő fejezetben ki fogom fejteni — mindig a természetes kiválogatódással felbonthatatlan kapcsolatban.

A FAJKELETKEZÉS ALAPELVEI.

I. Vérokonság, vagy független fejlődés?

Mindaz, a mit a megelőzőkben a *Spalax*-fajok törzsfejlődési összefüggéséről elmondottam, a vérokonság elvén alapszik s ennek az elvnek a megerősítésére szolgál. Az én meggyőződéseim szerint a *Spalax*-fajok szervezetében megnyilatkozó nagy hasonlóságot, a nemi bélyegeknél változatlan fennmaradását s a testvérfajok szervezetének messzemenő megegyezését, csakis a vérokonság, vagyis a közös törzsalakból való egységes eredet alapján érthetjük meg, s épen azért, a midőn a *Spalax*-fajok rokonsági összefüggését valamelyes ábrázolással törekedtem megérzéskíteni, ezt csakis a DARWIN és HAECKEL óta szokásos törzsfával találtam kifejezhetőnek.

Szintén a vérokonság elvére támaszkodva, de mégis egészen más módon származtatja a fajokat DE VRIES, kinek véleménye szerint a törzsalak nagyon hosszú ideig változatlan, azonban egyszerre minden kimutatható ok nélkül belejut a nagy változékonyság, az ú. n. *mutatio* időszakába, a midőn hirtelen egész sereg egyenlő értékű »elemi fajra« robban szét. DE VRIES az elemi fajokat egy ágörv alakjában ábrázolja, a melyet egy új mutatiós periodusban egy második, majd egy harmadik örv követ, úgy hogy egy szűkebb csoport fajainak természetes összefüggését *Chara*-formában véli feltüntethetőnek.

Én már egy korábbi tanulmányomban¹ kifejeztem a DE VRIES-féle mutatiós elmélettel szemben táplált súlyos aggodalmaimat s alább egy külön szakaszban tüzetesen is ki fogom mutatni az »ugrásszerű fejlődés« elvének tarthatatlanságát; itt csupán arra óhajtok rámutatni, hogy a DE VRIES-féle ábrázolás, vagyis a *Chara*-alak nem nyújt helyes képet a fajok természetes fejlődésmenetéről. Ezzel az ábrázolással még egy

¹ Természettud. Közlöny, LXXXV—LXXXVI. Pótfüzet, 1907, p. 1—28.

törzsfajnak alfajaival való összefüggését sem lehet találóan kifejezni, annál kevésbbé lehet egy nagyobb rokonsági kör fajait ily módon összekapcsolni, mert a közös törzsalakból létrejött új fajok nem egyenlő értékűek, a mennyiben egyik-másik még közelebb áll a törzsalakhoz, némelyik pedig már messzebb távolodott tőle. E mellett a fejlődés nem hirtelen lökessel, egyszerre, hanem lassanként, különböző irányban s különbözően hosszú idő alatt, egymásba olvadó átmenetekkel hozza létre az új fajokat, úgy hogy fejlődési vonalaik szabálytalanul szerteágazók, különböző kitérésűek és különböző hosszúságúak.

Még kevésbbé tartom elfogadhatónak az egyes buvárok által hangoztatott független fejlődést, a mely a származástanban általánosan elfogadott vérrokonság elvével helyezkedik szembe s a melyre ez okból kissé részletesebben kell kiterjeszkednem.

A származástan térfoglalása óta WIGAND, a hajdani marburgi botanikus volt az első, a ki a szervezetek vérrokonságának elvével szemben »az őssejtek genealogiájának« elméletét hirdette, azt tartván, hogy kezdetben a földön ugyanannyi őssejt keletkezett, mint a mennyi faj jelenleg él.¹

WIGAND elmélete azon a föltevésen alapszik, hogy az őssejtek mindegyikében egy-egy nemnek vagy rendnek az előre meghatározott, de láthatatlan kezdeménye szunnyad, a mely nemzedékről nemzedékre öröklődik, míg végre a lárvaállapotok egész sorozatának közbevetésével létrejön az a fokozat, a mely alakját szaporodás útján átszármaztatja utódaira. Minthogy az őssejt belső képessége bizonyos irányban módosulhat, mihelyt az őssejt a fejlődéséhez szükséges föltételek közé kerül, a benne szunnyadó nemi kezdemény újolagos meghatározás következtében faji kezdeménynyé fejlődik ki. WIGAND az új meghatározás okát magának az anyagnak eredettől való belső tulajdonságaiban látja, mely szerint az anyagi kezdemény az adott életföltételek mellett önnön-magából, törvényszerűen, újabb meg újabb alakulatokat fejt ki, — más szóval: a szervezetek fejlődését belülről kifelé ható anyagi mechanizmusnak tulajdonítja, a nélkül azonban, hogy a fejlődést mechanikusan akarná magyarázni.²

¹ A. WIGAND, Die Genealogie der Urzellen als Lösung des Descendenzproblems oder die Entstehung der Arten ohne natürliche Zuchtwahl, Braunschweig, 1872.

² A. WIGAND, Der Darwinismus und die Naturforschung Newtons und Cuviers, Braunschweig, II, 1876, p. 418—432 (az I. kötet 1874-ben, a III. pedig 1877-ben jelent meg).

WIGAND elméletét, a mely alapján csak a KÖLLIKER-féle »különemű fejlődés« és a HEER-féle »átgyúrás« elméletének a módosítása, annak idején WEISMANN az állatbuvár, ČELAKOVSKY a növénybuvár és HARTMANN E. a bölcész részcsítette kellő — még pedig mindenben visszautasító — kritikában, legújában pedig PLATE L. tért vissza reá, a ki ezt az elburkolt teremtségi elméletet nagyon valószínűtlennek tartja s úgy van meggyőződve, hogy a ki ezt elfogadja, az lemond mindama magyarázatokról, a melyeket a származástan nyújt, a nélkül, hogy újakat nyerne, tehát elvétí a tudomány czélját.¹

En teljesen magamévá teszem WIGAND bírálóinak — különösen ČELAKOVSKY-nak — a véleményét,² mindazonáltal úgy látom, hogy az egyébként meglehetősen kalandos elméletben mégis van egy figyelemre-méltó szempont. WIGAND ugyanis ČELAKOVSKY-nak adott válaszában hangsúlyozza, hogy »össejtekről csakis olyan értelemben beszél«, a mennyiben »ugyanegy nemhez tartozó élő szervezetek össejtjeiről van szó«, alább pedig: »Az össejtek tulajdonságául oly bélyegeknak kezdetben még meg nem valósított kezdeményét tekintem, a melyek utóbb több, nagyon közeli rokonságban álló fajnak közös bélyegeként való-sulnak meg.«³ Szerintem ez a kijelentés alapján véve a vérrokonság gondolatát foglalja magában s a hiba csak az, hogy WIGAND a szervezetek létrejöttének kezdőfokára helyezi azt a genetikai kapcsolatot, a mely csak sokkal később, a szerveződésnek magasabb fokán nyer kifejezést. Egyébként jellemző, hogy WIGAND »az össejtek genealogiáját« semmikép sem tartja tudományos meggyőződése lényeges alkotórészeknek, — »szívem korántsem csüng rajta«, mondja WEISMANN-nak adott válaszában.⁴

A WIGAND-éhoz hasonló nézetekkel találkozunk később HAACKE-nak egy nagyon tartalmas munkájában, a melyek veleje írójuk következő szavaiból⁵ világlik ki a legtalálóbban: »Mint már többször kifejtettük, azt is mondhatnók, hogy valamennyi állat- és növényfaj önálló eredetű, vagyis, hogy egymástól függetlenül, tehát a nélkül, hogy a vérrokonság kötelékével volna egybefűzve, legegyszerűbb ősokból fejlődött ki. Az

¹ L. PLATE, Die Beweismittel der Deszendenztheorie und das Verhältniss von Lamarck zu Darwin; Arch. f. Rassen u. Gesellsch.-Biologie, V, 1908, p. 602.

² L. ČELAKOVSKY, Ueber den Begriff der Art in der Naturgesch., insbes. in der Botanik; Oesterr. Botan. Zeitschr., XXIII., 1873., p. 316—318.

³ A. WIGAND, Der Darwinismus, II. 1876, p. 419.

⁴ L. cit., p. 423.

⁵ W. HAACKE, Die Schöpfung des Menschen und seiner Ideale, Jena, 1895, p. 304.

ember egysejtű ősalakja már ugyanannyira különböztethető a tyúk vagy a cseresznyeфа egysejtű ősalakjától, mint a mennyire az emberi petesejt, a tyúktojás és a cseresznyemag, vagy mint az ember, a tyúk s a cseresznyeфа különbözik egymástól. S erre az ellenvetésre mit sem mondhatunk.»

Ezeket a nézeteket maga HAACKE sem tartotta föltétlenül helyeseknek, sőt inkább mindig csak mint »lehetőségről«, mint »föltevésről« beszélt róluk, a melyekkel csak arra akar rámutatni, hogy a szerves világ soktörzsi eredete ellen — szerinte — nem lehet nyomatékos kifogást tenni.

Ámde sokkal határozottabban, a komoly meggyőződés erejével hirdeti a független fejlődés elvét APÁTHY ISTVÁN, a midőn ekként nyilatkozik: ¹

»Az élőlények sokfélesége legnagyobbbrészt csak reánk származott csekély maradványa és következménye ama protoblasta-fajok végtelen sokféleségének, a melyek az élet első megjelenésekor a földön akár egyszerre, akár időről-időre ismételtelen keletkeztek.

A már eredettől fajilag különböző protoblastáknak minden egyes fajából leszármazott nemzedékeknek sorozata egy-egy sugárvonallal jelképezhető, a melynek mint fejlődési iránynak végpontja az illető állatfaj mai nemzedékének fejlődésbeli állapotát jelzi.

A fejlődési irányok kezdetről fogva szétterőnek: szétterésük nem külső okok következménye.

Az így kezdetről szétterőnek képzelt leszármazási vonalak hasonlíthatók egy gömbnek sugaraihoz. Hosszaságuk az élőlények első létrejöttétől vagy máig, vagy az élőlények illető fajának kihaltáig eltelt időt jelzi; tehát a ma is élő fajok leszármazási vonala egyforma hosszú; végpontjuk, a mai nemzedék, egy gömb felületén fekszik. Az eredendő különbözőség fokának felel meg a távolság, a melyben a gömb felületén egymástól vannak, és ez a távolság jelenlegi különbözőségüknek is mértéke.

De az eredendő különbözőségnek megfelelőleg különböző fejlődési irány további menete az illető fajnak még ezutáni továbbfejlődése. Ezt a fejlődést *független, absolutus* továbbfejlődésnek nevezem.»

Ha már most ezt a magyarázatot a *Spalax*-fajokra alkalmazzuk, akkor ezek mindegyikét is egymástól függetlenül, egy-egy protoblasta-fajból létrejötnék kellene képzelniünk, akként, hogy pl. a *Spalax hungaricus* egy *a*, a *Sp. microphthalmus* egy fajilag különböző *a*¹, a *Sp. giganteus* egy ismét más fajú *a*² protoblastából keletkezett volna, tehát

¹ Dr. APÁTHY ISTVÁN, A fejlődésnek nevezett átalakulásról; Rectori székhelyi beszéd, Kolozsvár, 1904, p. 18 és Uránia, V, 1904, p. 245.

mindegyikük egy-egy különböző fajú protoblastából megindult fejlődési iránynak a végpontját képviselné, fejlődésük útja pedig egyforma hosszú volna.

Mindez képzelhető ugyan, azonban ép oly kevésbé bizonyítható, mint ennek az ellenkezője, mert a legelső szervezetek eredetéről semmit sem tudunk s a régmúlt idők eseményeit nincs hatalmunkban kísérletileg megismételni. Történelmi folyamatokat egyáltalán nem lehet a közvetetlen megfigyelés útján földeríteni és kétségtelen valóságként bebizonyítani, mindazonáltal vannak eszközeink, a melyekkel ezekhez a nehéz kérdésekhez is hozzáférközhetünk, mert egy bizonyos rokonsági kör alakjainak összehasonlító tanulmányozása s az ebből fakadt kritikai reflexiók oly következtetésekre jogosítanak bennünket, a melyek meggyőző ereje aligha csekélyebb, mint a közvetetlen megfigyelésé.

Engem a *Spalax*-fajok tanulmányozása teljesen meggyőzött a vérrokonság elvének a helyességéről s ámbár már az összefoglaló származástani fejezetből is világosan kitűnik az ú. n. független fejlődés valószínűtlensége, ennek közelebbi cáfolatául még az alábbi megfontolásokat hangsúlyozom.

Elsőben is arra utalok, hogy ha mindegyik *Spalax*-faj külön-külön, egy-egy már eredetileg különböző fajú protoblastából, egyenes vonalon jött volna létre, akkor, tekintve azt, hogy már a kezdőfokozat is különböző, ennek a különbségnek a fejlődésnek oly hosszú — évmilliókra kiterjedő — ideje alatt oly nagy mértéket kellett volna öltenie, hogy a mai *Spalax*-fajok egymáshoz már hasonlóak sem lehetnének. Ennek ellenében azonban valamennyi *Spalax*-faj teljesen egységes alapszabást tüntet fel, a melynek tekintetében valamennyi megegyezik egymással, de élesen különbözik más rokon nemek, pl. a *Rhizomys*, *Tachyoryctes* és *Siphneus* fajaitól. A *Spalax*-fajok megegyezése azonban nemcsak az alapszabásra, hanem — különösen a testvérfajok csoportjaiban — gyakran a legapróbb részletekre is kiterjed, a mi pedig lehetetlen volna, ha külön-külön, egymástól függetlenül jöttek volna létre.

A midőn például azt tapasztaljuk, hogy valamennyi *Microspalax* harmadik felső zápfogán két nagy, egymás mögött fekvő zománcz-sziget van, valamennyinek a metszőfogai zománczbordásak, valamennyinek a külső hangjárata tágas, alsó állkapcsának szögletnyújtvánnya szárnyalakúan elterpeszkedő, külső nyerge pedig nagyon alacsonyan fekszik; a midőn látjuk, hogy valamennyi *Mesospalax* harmadik felső zápfogát egy középső zománcz-sziget jellemzi s felső metszőfogaik már teljesen simák; a midőn a *Macrospalax*ok minden faján szűk külső

hangjáratot, élesen felöltő könycsontot és nyelv alakúan lelapult, kicsiny szögletnyújtványt találunk: mindezt a nagy megegyezést csakis akként érthetjük meg, ha fölteszszük, hogy eme három csoport mindegyikének megvolt a maga törzsalakja, a melyről az illető bélyegek a későbbi fajokra átszármaztak. Az egyes csoportok törzsalakjainak pedig ismét valamely közös őstől kellett származniok, a melytől a nem (*genus*) jellemző bélyegeit örökölték, mert különben miként érthetnők meg, hogy valamennyi *Spalax*-fajnak a második nyakcsigolyáján nagyon erőteljes és kéthegyű tövisnyújtvány van, azonban a többi nyakcsigolyának nincs tövisnyújtványa; valamennyi *Spalax*-fajnak a szegycsonti markolata széles rhombus alakú s hosszában ormós; valamennyinek az első bordája nagyon széles és szegycsonti része is meg van csontosodva; valamennyinek a kulcsontja egyenes, hosszú és vékony; valamennyinek a lapoczkáját csőralakúan messze előugró vállcsúcs tünteti ki; valamennyinek a felső karcsontja nagy, kampóalakú, lemezes nyújtványt visel; valamennyinek a vakbele rendkívül nagy és a pörge bilentyű által 14 hólyagos kamrára osztott, stb., stb.

Az ilyen messzemenő megegyezések egyenesen csodaszámba menének, ha a független fejlődés elvére támaszkodva föl kellene tennünk, hogy mindezek a berendezkedések egymástól függetlenül, minden fajon önállóan, mindig újra s mindannyiszor csaknem teljes azonosságban jöttek létre.

Kétségkívül vannak a természetben egyes esetek, a midőn két különböző származású állatcsoportban egyes szervek, az életmód azonossága következtében, azonosan fejlődtek ki,¹ ezek azonban ritka kivételek s akkor is csak egyes szervekre szorítkoznak; vannak továbbá esetek, hogy egy közös töből fakadt, tehát közeli rokonságban álló, de mégsem egymásból keletkezett fajok egyes bélyegeket egymástól függetlenül azonos módon fejlesztenek ki;² de hogy huszonhárom különböző *Spalax*-alaknak csaknem hajszálnyi pontossággal megegyező száz meg száz nemi bélyege mind-

¹ Így a dél- és középfrikai Chrysochloridák az ásó életmód következtében nagyon hasonlítanak a vakondok-félékhez, a nélkül, hogy közelebbi rokonságban állnának velük.

² Ilyen a párhuzamos fejlődésnek a 128. és 129. lapon ismertetett esete, a midőn a *Sp. m. monticola* és a *Sp. hungaricus* szájjpadlása és inycsontja egyforma, nemkülönböztetve harmadik alsó zápfoga is nagyon hasonló, a nélkül, hogy ezt a két fajt egymásból lehetne származtatni.

annyiszor külön-külön, egymástól függetlenül jöhetett volna létre, azt teljes lehetetlenségnek tartom, mert a természetben nincs erő, nincs hatás, mód és lehetőség, a mely ezt a csodát végbevihette volna.

Mennyivel egyszerűbb és világosabb az a magyarázat, mely szerint a testvérfajoknak nagy hasonlóságát s ugyanegy nem fajainak azonos nemi bélyegeit a közös származás, az egységes eredet következményeként értelmezzük s fölteszszük, hogy az azonos fejlettségű szervek alapja már a közös ősalak csirasejtjeiben volt megadva.

Tagadhatatlan, hogy ez a magyarázat is csak föltevéseken alapszik, mindamellett sokkal valószínűbb, mint a független fejlődés elve, mert sok jó okkal támogatható.

Hogy a *Spalax*-fajok törzsfája nem pusztá képzelet, arról a különböző fajok benső összefüggése tanúskodik, a mely egyrészt az egyes fajokat összekötő — ámbár mai nap már nagyon ritka — átmeneti alakokban, másrészt pedig egyes szervezeti bélyegek fokozatos tökéletesedésében és másoknak fokozatos lehanyatlásában jut kifejezésre.

A midőn a *Sp. Ehrenbergi* harmadik felső zápfogának öregkori két zománczszigetét, nemkülönben alsó metszőfogainak zománczbordáit még a *Sp. mont. anatolicus* egyes példányain is feltaláljuk; a midőn a Micro- és a Mesospalaxok harmadik alsó zápfogát jellemző ifjúkori belső zománczredőnek a nyomát még a *Sp. hungaricus* egyes példányain is észreveszszük; a midőn a második felső zápfog legelső zománczszigetét még a *Sp. mont. armeniacus*, *Sp. graecus antiquus* és *Sp. istricus* esetében is ugyanúgy a belső zománczredő öbölvégéből látjuk létrejönni, mint a Microspalaxok fogán; a midőn a Microspalaxok első két alsó zápfogának ifjúkori két belső zománczredőjét a Mesospalaxokon mindinkább elenyészni, a Macrospalaxokon pedig végkép eltűnni látjuk; a midőn a Microspalaxok homlokcsontjának hosszú orrtővi nyújtványa a Mesospalaxok és még inkább a Macrospalaxok sorában mindinkább visszafejlődik; a midőn a *Sp. Ehrenbergi* inycsonti tövisét az alakok egyik sorozatában nagyranőni, a másokban pedig fokozatosan megcsappanni s végül teljesen elenyészni látjuk; a midőn a Microspalaxokon felülről még sohasem látható könycsontot egyes Mesospalaxokon megjelenni, a Macrospalaxokon pedig már teljesen megállandósulni látjuk; a midőn azt tapasztaljuk, hogy az alsó állkapocs külső nyerge a Microspalaxokat jellemző alacsony helyzetéből a Mesospalaxokon mindinkább magasabbra hág, míg végre a Macrospalaxokon már a belső nyereggel szembekerül; a midőn a Microspalaxok alsó állkapcsá-

nak fogmedri nyújtványa a metszőfogak erősödésével karöltve a Meso- s majd a Macrospalaxok sorában mindegyre hatalmasabbá válik: mindezek a jelenségek oly benső fejlődési összefüggést létesítenek az egyes *Spalax*-fajok között, hogy azt csakis a vérrokonság alapján érthetjük meg, ellenben teljesen érthetetlen maradna a jelzett összefüggés megannyi jele, ha minden faj egymástól függetlenül jött volna létre.

Ha a független,¹ sugárirányú fejlődés valóság volna, akkor egy-egy alnem testvérfajainak nagy hasonlóságát, sőt még a magasabbrendű kategóriák egységes alapszabását is valamilyen, a szervezetekben rejlő czéltudatos hajtóerő, olyan BLUMENBACH-féle *nisus formativus* működésének kellene tulajdonítanunk, a mely a szakadatlanul változó külső befolyásoktól függetlenül, előre meghatározott irányban és kitérithetetlenül vitte előre a szervezeteket a fejlődés útján és minden egyes fejlődési vonalon csaknem azonos eredményt hozott létre.

Ekként valamilyen titokzatos, teljesen ismeretlen tényezőt vinnénk bele a fajkeletkezés magyarázatába, a mely pedig a külső befolyásoknak mai nap már eléggé ismeretes formáló ereje mellett teljesen fölösleges. De nemcsak fölösleges, hanem egyúttal hiábavaló is, mert még így is érthetetlen maradna a *Spalax*-fajoknak egymáshoz való nagy hasonlósága. Ugyanis, ha az a bizonyos hajtóerő a fajilag különböző protoblastákból, egymástól teljesen függetlenül, annyira hasonló *Spalax*-fajokat tudott létrehozni, akkor — kérdezhetjük joggal — miért nem hozott létre minden létező protoblasta-fajból egy-egy *Spalax*-fajt? Ennek ép úgy meglett volna a lehetősége s a nehézség semmikép sem lett volna nagyobb, mert ha az $a, a^1, a^2, a^3 \dots$ stb. protoblasta-fajban megvolt az a belső tehetség, hogy az idők folyamán A, A^1, A^2, A^3 *Spalax*-fajjá fejlődhetett, ugyanennek a tehetségnek az $a^4, a^5, a^6 \dots$ stb. protoblasta-fajban is meg kellett lennie, ha pedig ezt a benne rejlő tehetséget az $a, a^1, a^2, a^3 \dots$ stb. protoblasta-faj kiváltotta, minthogy a független fejlődés hívei a külső okok hatását kizárják, nem látható be, miért nem váltotta ki az a^4, a^5, a^6 stb.

¹ Félreértések kikerülése végett megjegyzem, hogy az EIMER-féle *orthogenesis*, mely a szervezetek törvényszerű s kitérithetetlenül néhány kevés irányban haladó változásait jelenti, semmikép sem azonos a független fejlődéssel. Az *orthogenesis* elmélete a fajformálódás több irányát engedi meg ugyan, azonban a közös törzsalakból való eredet, tehát a vérrokonság alapján áll.

protoblasta-faj s miért nem népesíti be a földet mai nap csupa *Spalax*-faj? ¹

Hogy ez nincs úgy, hogy a Spalaxok mellett még sok százezer más faj is él a földön, az épen annak a bizonyítéka, hogy a *Spalax*-fajok sem keletkezhettek egymástól függetlenül, már eredettől fogva fajilag különböző protoblastákból, hanem csakis egy olyan közös ősalakból, a melynek szervezete már magában foglalta a mai *Spalax*-szervezet alapvonásait.

Ez a közös ősalak nyilván valamilyen rendesen látó, külső füllel és külső farkkal felruházott, földfeletti életet élő, de már orrával túró, némiképp a mai *Rhizomys*-ekhez hasonló rágcsáló állat lehetett, a melynek ivadécai bizonyos kényszerítő külső okok következtében a földalatti életre kezdtek átmenni s idők folytán teljesen a földalatti élethez alkalmazkodván, külső fülüket, szemüket és farkukat elvesztették, de a túrás és rágás műszereit annál tökéletesebben fejlesztették ki. Mindez valószínűleg már az Alsó-Pliocaenben történt, mert a Felső-Pliocaenben már ott találjuk a *Prospalax priscus*-t, a mai Spalaxok közvetlen őst.

A fejlődésnek ez az egyedül belátható folyamata bizonyára csak egyetlen egyszer ment végbe a természetben, holott ha a független fejlődés szerint folyt volna le a fajkeletkezés, akkor ennek minden *Spalax*-fajra nézve mindannyiszor külön-külön kellett volna ismétlődnie, a mi teljes képtelenség, mert a faj átalakulásának minden lépését a környezeti viszonyok bizonyos akkori állapota kényszeríti ki, már pedig a föld történetében már egyszer elmúlt állapotok sohasem ismétlődnek teljes azonossággal, tehát azok a külső okok sem ismétlődhetek mindannyiszor, a hányszor egy-egy *Spalax*-faj létrejött.

II. A lassú és fokozatos fejlődés bizonyítékai.

Ámbár a természetvizsgálók többsége mai napig is változatlanul fenntartotta azt a DARWIN-féle alapelvet, hogy a fajok hosszú idők folyamán, lassú és fokozatos átalakulás útján jönnek létre, újabb időben mégis mindinkább szaporodik azoknak a buvároknak a száma, a kik a folytonos fejlődés (*evolutio*

¹ Ez a gondolatmenet természetesen bármely más fajkőre is alkalmazható.

continua, homogenesis) elméletét a szaggatott fejlődés (*evolutio discontinua, heterogenesis*) elméletével törekszenek kibővíteni, sőt teljesen helyettesíteni.

KÖLLIKER,¹ EIMER,² KORSCHINSKY³ és JAEKEL⁴ még csak annyit állított, hogy a természetben a lassú és fokozatos fejlődés mellett hirtelen ugrás útján is keletkezhetnek új fajok, azonban EMERY,⁵ BATESON,⁶ DE VRIES⁷ és NUSSBAUM⁸ már kizárólag az ugrásszerű fejlődést avatja a fajformálódás alapelvévé. Az utóbbiak közül DE VRIES amsterdami botanikus volt az, a ki erre az elvre minden részletében kidolgozott elméletet alapított s minthogy ennek hatása alatt már odáig jutottunk, hogy — mint PLATE találóan mondja⁹ — »számos buvár már mindenütt ugrásszerű variációkat szimatol«, elengedhetetlennek tartottam a Spalaxok törzsfajlását ebből a szempontból is vizsgálódás tárgyává tenni.

DE VRIES szerint a fajok hosszú ideig állandók és változatlanok s öreg korukban is teljesen ugyanolyanok, mint a melyeknek ifjú korukban voltak, azonban egyszerre csak minden kimutatható ok nélkül belesznek a nagy változékonyság, az ú. n. *mutatio* időszakába, a midőn ugyanazon a helyen, hirtelen egy sereg új fajra robbannak szét. Ezek az ú. n. elemi fajok, a melyek szervezetük minden részében eltérnek a törzsfajtól, átmenet nincs köztük s eltérő tulajdonságaikat nyomban és teljes mértékben átörökítik iva-dékaikra, tehát teljesen a jó fajok módjára viselkednek.

En a Spalaxok törzsfajlásában megtaláltam azokat az alakokat, a melyek DE VRIES elemi fajaival hozhatók párhuzamba, ezek azonban

¹ A. KÖLLIKER, Über die Darwinsche Schöpfungstheorie; Zeitschr. f. wiss. Zool., XIV, 1864, p. 174—186.

² TH. EIMER, Orthogenesis der Schmetterlinge, Leipzig, 1897 (a Die Entstehung der Arten II. része).

³ S. KORSCHINSKY, Heterogenesis und Evolution; Naturw. Wochenschrift, XIV, 1899, p. 273—278.

⁴ O. JAEKEL, Über verschiedene Wege phylogen. Entw.; Verh. V. internat. Zoologen-Congress in Berlin 1901, Jena, 1902, p. 1091—1110.

⁵ C. EMERY, Gedanken zur Descendenz- und Vererbungstheorie; Biol. Centralbl. XIII, 1893, p. 397—420.

⁶ W. BATESON, Materials for the study of Variation, London, 1894.

⁷ H. DE VRIES, Die Mutationstheorie. Versuche und Beobachtungen über die Entstehung der Arten im Pflanzenreich. I. Die Entstehung der Arten durch Mutation, Leipzig, 1901.

⁸ M. NUSSBAUM, Mutationserscheinungen bei Tieren, Bonn, 1906.

⁹ L. PLATE, Selektionsprinzip und Probleme der Artbildung, III. Aufl., Leipzig, 1908, p. 116.

csak egyéni, a fajkeletkezés szempontjából alárendelt jelentőségű változatok. Ezek mellett azután találtam sokkal értékesebb, a törzsfajlódás törvényeinek felismerésére sokkal alkalmasabb alakokat is, a melyek nem — mint DE VRIES elemi fajainak legtöbbje — mesterséges beltenyésztés révén, hanem a szabad természetben önnönmaguktól, minden mesterséges tenyésztő befolyástól menten jöttek létre. Ilyenek a meglehetősen állandó bélyegekkal kitüntetett fajváltozatok és alfajok, a melyek, mint az élők világának természetes egységei, kiválóan alkalmasak a fajformálódás törvényeinek, okainak és tényezőinek a kiderítésére. Hangsúlyoznom kell, hogy a midőn DE VRIES fajkeletkezési elméletének kritikai méltatásába bocsátkozom, mindig ezek a természetes egységek lebegnek szemem előtt, mert csak általuk juthatunk el a fajok létrejöttét szabályozó okok és módok felismeréséhez. Mielőtt azonban az ezek tanulmányozása alapján felismert törvényszerűségeket a DE VRIES-féle elmélet egyes tételeivel szembeállítanám, néhány szóval meg kell állapítanom az egybevetés értékét.

Való igaz, hogy mindaz, a mit a *Spalax*-fajok törzsfajlódásáról már elmondtam s ezután elmondandó leszek, csak összehasonlító vizsgálatokból levont következtetéseken alapszik, holott DE VRIES az összehasonlító vizsgálódás elvét elvetve, kizárólag a kísérletre támaszkodik,¹ mindazonáltal nem hinném, hogy az én eredményeim kevésbé közelítik meg az igazságot. Ott, a hol a kísérlet lehetséges, természetesen eszembe sem jut annak jogosultságát és kiváló fontosságát kétségbevonni, de mivel a kísérlet jelenségeinek és eredményeinek megítélése szintén a kritikai reflexió tárgya, semmikép sem hihetem, hogy a kísérletekből levont következtetés föltétlenül helyes, sőt, hogy mennyire téves lehet, azt — mint már más helyütt tüzetesen kifejtettem² — épen DE VRIES mutatiós-elmélete bizonyítja a legtalálóbban.

[2] A *Spalax*ok törzsfajlódása semmikép sem igazolja DE VRIES elméletét, sőt ellenkezőleg, emez elmélet minden sarkalatos tételének ellene szól.

I. DE VRIES elméletének már a kiindulása is csak bizonyos megszorítással helyes, mert habár tény, hogy a fajok hosszú időn keresztül meglehetősen állandók lehetnek, tel-

¹ HUGO DE VRIES, *Arten und Varietäten und ihre Entstehung durch Mutation*. H. KLEBAHN német fordítása, Berlin, 1906, p. 314.

² MÉHELY LAJOS, *De Vries fajkeletkezési elméletének kritikája*; Természettud. Közöny, LXXXV—LXXXVI. Pótfüzet, 1907, p. 1—28.

jes változatlanságról sohasem lehet szó, egyrészt, mert a környezet állapota, ha esetleg lassan és kevésbé feltűnően is, de szakadatlanul változik s ez a változás feltétlenül nyomot hagy az illető faj szervezetén, másrészt, mert a faj szervezete — később részletezendő belső okokból is — folytonosan módosul, végső eredményében tehát teljes képtelenség, hogy öreg korában is teljesen ugyanolyan legyen, mint a milyen ifjú korában volt. A libanoni Antelias-barlangból leírt *Spalax Fritschii* például azt látszik bizonyítani, hogy a Microspalaxok zöme már a Diluviumban is meglehetősen ugyanolyan volt, mint a milyen a mai palesztinai és dél-syriai *Sp. Ehrenbergi*, azonban teljes megegyezésről szó sem lehet, mert ha már egy töredékes alsó állkapcsón is eltérések mutatkoznak, bizonyosra vehető, hogy a szervezet más részeiben is kellett különbségnek lennie.¹ S ha a mai *Sp. Ehrenbergi* nagyjában mégis megőrizte a diluvium-kori bélyegeket, különösen a zápfogak koronájának egyébként is nagyon nehezen módosuló zománczhurkait, ez csakis annak tulajdonítható, hogy eme tájakon a környezeti viszonyok a Diluvium óta meglehetősen keveset változtak. Ugyanígy vagyunk a *Sp. microphthalmus* diluviális alakjával (*Sp. diluvii* NORDM.), a mely a Diluviumban Odessza környékén is el volt terjedve, de minden nagy megegyezése mellett sem teljesen ugyanolyan, mint a mai *Sp. microphthalmus*. Még nyomatékosabb bizonyoságul szolgál a *Sp. graecus antiquus*, a mely a bronzkorban az erdélyi Mezőségen volt elterjedve s ámbár rendkívül közel áll a Bukovinában manapság is élő *Sp. graecus graecus*-hoz, valamint az Oláhországban előforduló *Sp. isticus*-hoz, mégis elég jelentékenyen különbözik emezektől, mert koponyája nagyobb s arczorra elül szélesebb és az orrtövi lyukak közt kevésbé befűződött. Mindezekből tehát az tűnik ki, hogy a fajok őshazájukban, meglehetősen azonos természeti viszonyok közt ugyan kevésbé módosulnak, azonban ha akár őshazájukban, akár más vidékeken másféle életviszonyok közé kerülnek, tetemesebb fokban átformálódnak. Azonban átformálódnak belső okokból is, mert a midőn valamely faj bizonyos életföltételekhez kezd alkalmazkodni, illetőleg ennek megfelelő új bélyegeket kezd fölvenni, eme bélyegek kezdetben határozatlanok, ingadozók és a különböző egyéneken különböző mértékben jutnak kifejezésre, később azonban mind-

¹ DE VRIES ugyan (WEISMANN-nal együtt) az egyes szervek független (*autonom*) variálásának a híve (Intracellulare Pangenesis, 1889), azonban már HAACKE meggyőzően kimutatta (Gestaltung und Vererbung, Leipzig, 1893, p. 35—43), hogy ezt a faj egységes képe és a szervek viszonyossága (*correlációja*) is kizárja.

inkább tökéletesednek és mindinkább megrögződnek, míg végül teljes mértékben tenyésztődnek ki, úgy hogy a faj képe öreg korában mindenestre lényegesen eltér az ifjúkori képétől. A szervezetnek a külső hatások iránt való fogékonysága megcsappan, az állandóan azonos összetételű csiraplasmák egyesülése következtében mintegy megmerevedik, szóval az egyénhez hasonlóan elvéhedik, a mikor minden tekintetben más, mint a milyen ifjú korában volt.

A midőn DE VRIES azt hangoztatja, hogy »a fajok állandósága tapasztalati tény«,¹ ez az állítása szorosan összefügg az ő, a faj fogalmáról táplált nézeteivel, mert szerinte »a fajok nem önkényes csoportok, a melyek közt az ember könnyebb áttekinthetőség kedvéért itt-ott határt von, hanem élesen körülírt, idő és tér szerint elkülönített, teljesen önálló lények«. ² Nem állítom, hogy ez a meghatározás mindenképen helytelen volna, azonban ismét csak bizonyos megszorítással helyes és semmikép sem általánosítható. A természetben kétségkívül vannak fajok, a melyek már rendkívül állandók, változásra alig képesek, s ezekre teljesen ráillik DE VRIES meghatározása; ilyenek a rég letűnt korszakok maradványai (pl. a *Sphenodon punctatus*); ilyeneknek látszanak továbbá mindazok a fajok, a melyeknek származástani összefüggése vagy már teljesen megszakadt, vagy még teljesen ismeretlen. Ellenben minden olyan esetben, a melyben a törzsfejlődés száalai még világosan követhetők, a melyben a mai alakok határozottan visszavezethetők valamely korábbi, vagy még mai nap is élő törzsalakra, ott csak egységes eredetű, de különböző irányban szétsugárzó fejlődési vonalak tárulnak fel előttünk, a melyek egyes kisebb-nagyobb állomásai előtt vagy mögött mesterséges határokat vonunk s az egyes állomásokat fajoknak nevezzük. És minél behatóbban kutatjuk a rokon alakok származástani kapcsolatát, annál világosabban bontakoznak ki előttünk a törzsfejlődés különféle, de egységes eredetű s önnönmagukban folytonos irányai, ezzel karöltve azonban annál inkább megrendül bennünk a hit, hogy a fajok — mint DE VRIES vallja — a szerves természet »önnönmagukban zárt egységei« volnának.

Az előbbi fejezetekben elmondottak nagyon valószínűvé teszik,

¹ HUGO DE VRIES, Die Mutationen und die Mutationsperioden bei der Entstehung der Arten; Die Umschau, V, 1901, p. 782.

² Ugyanott, p. 785.

hogy a Spalaxok egyes fajcsoportjai, vagyis a Micro-, Meso- és a Macrospalaxok, különböző időben jöttek létre a *Sp. Ehrenbergi*-ből, illetőleg valamely ehhez nagyon közel álló külön-külön törzsalakból. Minthogy a Macrospalaxok legkorábban váltak el a *Sp. Ehrenbergi*-től, ennek következtében a közöttük levő összeköttetés is megszakadt s mai nap már oly éles különbségek választják el őket egymástól, hogy a Macrospalaxok egyes alakjai a szokásos rendszertani értelemben határozott fajokként állnak szemben a *Sp. Ehrenbergi*-vel. A Macrospalaxok szűk hangjárata, a koronanyújtványtól távol fekvő fogmedri nyújtvány, a fogmedri nyújtvány tövére felhágott szögletnyújtvány s az alsó állkapocs külső nyergének a belsővel szemközti fekvése lehetetlenné teszi, hogy ezt a csoportot fajilag a *Sp. Ehrenbergi*-vel egyesítsük, mindazonáltal ezek a különbségek mind olyan természetűek, hogy a *Sp. Ehrenbergi* bélyegeinek egyszerű fokozódása révén jöttek létre, úgy hogy a lefelé való természetes kapcsolatot már egyetlen közbevetett alak, a Macrospalaxok közös őse (*Macrospalax hypotheticus*), teljesen helyreállítja, annival inkább, mert a többi bélyeg tekintetében csak jelentéktelen különbség van a Micro- és a Macrospalaxok közt. E mellett a Macrospalaxok egyes alakjai, különösen a *Sp. graecus graecus*, *graecus antiquus*, *isticus*, *polonicus* és *microphthalmus*, még oly sok benső szállal vannak összeszővődve, hogy szinte a lehetetlenséggel határos biztosan megállapítani, vajjon külön fajoknak, avagy csak ugyanegy faj alfajainak tekintsük-e őket. Még sokkal bensőbb az összefüggés a Meso- és a Microspalaxok között, a hol mindössze is a felső metszőfogak elveszett zománcbordái, a harmadik felső zápfog egyetlen zománcszigete s a bütyöknyújtványnál már rendszerint hosszabb fogmedri nyújtvány választja el a Mesospalaxokat. Ez utóbbiaknak egyes alakjai pedig csak oly finomságokban térnek el egymástól, hogy rendszertani és származástani értelemben is bízást ugyanegy faj alfajainak tekinthetnők őket, ha ismernők a közös törzsfajt, a melyből kihasadtak. Végül a Microspalaxok minden tekintetben oly szorosan csatlakoznak a *Sp. Ehrenbergi*-hez, hogy a legjobb esetben is csak fajváltozatként különböznek a törzsalaktól.

A *Spalax*-fajok törzsfajlódási képe tehát egy teljesen egységes, összefüggő egészet alkot, a melyen belül fölötté nehéz az egyes fajok, mint »önnönmagukban zárt egységek« körét és helyét kijelölni. A nehézségek oly nagyok, hogy a midőn az általam felismert különböző alakok számára bizonyos rendszertani fokozatokat alkottam, egy pillanatra sem volt meg az a megnyugvásom, hogy eljárásom a törzsfajlódás természetes menetével is összhangban

áll, sőt inkább, látván a benső kapcsolatnak és sok esetben a legteljesebb átmenetnek megannyi jelét, mindig éreztem, mily erőszakos és mesterséges módon s igazán csak a könnyebb áttekinthetőség kedvéért emeltem határfalakat, a melyek a természetben korántsem oly szilárdak, mint a papiros. Egy negyedszázadnál hosszabb időre terjedő rendszertani tanulmányaim során talán sohasem éreztem át annyira azt a LAMARCK szavaiban rejlő mély igazságot, hogy a faj fogalmát mesterségesen vittük bele a természetbe,¹ mint a midőn a Spalaxok alakjainak rendszertani értékét iparkodtam megállapítani.

2. DE VRIES nézete szerint »a fajok hirtelen, minden átmenet nélkül jöttek létre« az ő kulturáiban, »föltehető tehát, — úgymond — hogy általában a természetben is ekként keletkeznek; nem lassanként, a külvilág hatása alatt s ehhez fokozatosan alkalmazkodva, hanem egy ugrással, a környezettől függetlenül.«²

Látjuk, hogy DE VRIES az ő tenyésztési kísérleteinek eredményeit csak mint föltevést viszi át a szabad természet jelenségeire, azonban a Spalaxok törzsféjlődése határozottan ellenkezik ezzel a föltevéssel.

A megelőző szakaszokban már volt alkalmam kimutatni, hogy a *Spalax*-fajok átformálódásának tényezői mindig a környezetben gyökeresnek s hogy főképen a talaj minőségéhez alkalmazkodó túrás és a táplálék minőségéhez alkalmazkodó rágás művelete, mint formáló inger alakítja át a koponyának egyes részeit s a fogazatot. Arról tehát szó sem lehet, hogy a fajok a külvilág hatása nélkül jöhetnének létre, sőt inkább a kívülről jövő ingerek a fajok átformálódásának legfőbb tényezői. Ezek az ingerek pedig olyan természetűek, hogy az általuk érintett szervekben csak lassú változásokat tudnak előidézni, tehát föltétlenül hosszú időre van szükségük, a míg az alkalmazkodás megkívánta változások bizonyos fokú befejezettséget érhetnek el, a mi egyértékű a hirtelen ugrás kizárásával. Lássunk egy példát.

A *Microspalax*ok keményebb táplálékkal élnek s ezt zápfogaik őrlő mozgásával morzsolják szét. Ennek megfelelően az alsó állkapocs szögletnyújtványa szárnyalakúan terpeszkedik el, hogy az őrlő rágást kormányzó izmok megnyúlhassanak, messzibbről ragadhassák meg az

¹ J. B. DE LAMARCK, Philosophie zoologique, 1809. (Weismann idézete).

² Die Umschau, V, 1901, p. 785.

alsó állkapcsot s nagyobb felületük legyen a megtapadásra; e mellett a fiatal- és középkorú egyének zápfogainak rágólapjai keskenyek és sokszorososan széthasogatottak, felső zápfogaik pedig három s az alsók két teljesen szabad gyökérrel nagyon szilárdan ékelődnek ugyanannyi külön gyökérgödörbe. Már most, ha az állatok oly vidékre kerülnek, a hol hagymás és gumós, tehát lágyabb táplálékra kénytelenek áttérni, akkor a fentebb leírt ősi berendezkedés is az új viszonyokhoz alkalmazkodik, a mi nagyon határozottan látható egyes Mesospalaxokon s még világosabban a Macrospalaxok legtöbb faján. Minthogy a rágásnak a régi módja már nem felel meg az új tápláléknak, az állatok zúzó rágásra kénytelenek áttérni s ennek megfelelően az alsó állkapocs szögletnyújtványa felhág a fogmedri nyújtvány tövére, az őrlő izmok megrövidülnek, de az állkapocs-emelők fokozódnak, a zápfogak rágólapja kiszélesedik s egységesebb felületűvé lesz, a gyökerek pedig a foggödörök közfalainak elsatnyulása következtében összeolvadnak, mert megszűnván az őrlő-rágás oldalmozdulatai, bizonyos ingerek kimaradása következtében az ősi szilárd beékelés is veszendőbe megy. Az új táplálékhoz való alkalmazkodás tehát az alsó állkapocs izomnyújtványait, az egész izomkészüléket, a zápfogak koronáját, gyökereit és foggödreit is átformálta s bizonyára a nemzedékek százai kellettek ahhoz, hogy mindezek a bonyolódott készülékek megfelelően módosuljanak és a nemzedékek ezrei, a míg az állati szervezet legkeményebb szövete, vagyis a zománcz, az ő redőinek és hurkainak elrendeződésében átformálódott. Nem képzelhető, élet- és szövettanilag pedig teljesen lehetetlen, hogy ilyen együttműködő, bonyolódott szervek és készülékek máról-holnapra, egyik nemzedékről a másikra, hirtelen ugrással alakulhattak volna át. Ez bizonyára nem történt meg, mert nem is kellett megtörténnie, a mennyiben az állatok egy ideig még a rágás régi módjával is boldogultak valahogy s csak lassanként tértek át az új táplálék czélszerű szétmorzsolását lehetővé tevő újabb módra. A rágás új módja azután az egyének egy részén bizonyos somatikus változásokat hozott létre s ezek az újonnan szerzett tulajdonságok lassanként átöröklődtek és a selectiótól is támogatva mindinkább ki-fejlődtek, míg végre az egész készülék teljes tökéletességre vergődött.

DE VRIES ennek lehetőségét bizonyára azért fogja tagadni, mert (ép úgy, mint WALLACE, KÖLLIKER, NÄGELI, WEISMANN stb.) nem hiszi, hogy a működési ingerek hatásai, tehát a szerzett, vagyis somatogen tulajdonságok öröklődnek, én azonban LAMARCK, DARWIN, SPENCER, HAECKEL, EIMER, HAACKE, PLATE, COPE, OSBORN, JAEKEL és mások

álláspontján vagyok s azt tartom, hogy a szerzett tulajdonságok öröklődése egyenesen az alapja a szerves világ fejlődésének. DE VRIES és a neodarwinisták általában csak a csiraplasma által kiváltott, tehát veleszületett, vagyis blastogen tulajdonságok öröklődésének a szószólói, de hogy mennyire nincs igazuk, arról az az óriási küzdelem és vajudás tanúskodik, a melylyel az új bélyegek megszerzése s a régieknek elvesztése jár s a melynek kétségtelen bizonyítékait még mai nap is világosan látjuk a *Spalax*-fajokon.

Ha DE VRIES-nek igaza volna, s az új fajok csakugyan hirtelen ugrással, vagy mint JAEKEL mondja,¹ a szervezetnek »mélyreható, csaknem erőszakos átrázódása által« jönnének létre, s az egyik faj — mint a görög monda szerint Pallas Athéné Zeus fejéből — teljesen készen pattanna ki a másikból, akkor az élők világában csak egymástól teljesen elütő szervezetekkel kellene találkozunk s az egyes fajok között semmiféle átmenetnek sem volna szabad lennie. Azonban valamint sok más egységes eredetű faj, úgy a *Spalax*-fajok közt is számtalan átmenetet találunk. A régi bélyegek fokozatosan enyésznek el, az újak pedig fokozatosan, még pedig nagy küzdelem árán állandósulnak meg, a mi nyilván annak a jele, hogy a működési ingerek hatása folytán létrejött új tulajdonságok csak fokozatosan hatnak vissza a csiraplasmára, fokozatosan változtatják meg annak szerkezetét s ekként a szerzett (*somatogen*) tulajdonságok lassanként veleszületett (*blastogen*) sajátosságokká szilárdulnak, a midőn már tisztán öröklődnek át.²

Ennek igazságát egy nagyon jellemző példával illusztrálhatom. A *Microspalax*ok ifjú- és középkorú példányainak alsó zápfogain két belső zománczredő metszi be a rágólapot, azonban ezek közül a hátulsó a törzsfejlődés folyamán fokozatosan elenyészik. A *Microspalax*okhoz nagyon közel álló *Mesospalax*okon még megvan, ámbár a fejlettségnek nagyon különböző fokán, mert pl. a *Sp. monticola anatolicus* első zápfogán még teljesen nyitott redőt alkot, a *Sp. m. Nehringi*, *m. armeniacus* és *m. syrmiensis* ifjúkori fogán ez a redő már zománczszigetté kezd átalakulni, a *Sp. m. hellenicus*, *m. turcicus*, *m. dolbrogeae* fogán a zománczsziget már legifjabb korban is teljesen zárt, a

¹ O. JAEKEL, Verh. V. internat. Zool.-Congr. zu Berlin, 1901, Jena, 1902, p. 1091.

² Ugyanilyen nézeteket vall OSBORN is (Are acquired variations inherited? Proc. Amer. Phil. Soc., XXV, 1891, p. 211).

Sp. monticola monticola fogán már nagyon előre nyomult, módosult alakban néha még a *Sp. graecus graecus* és *microphthalmus* fogán is megjelenik, azonban a *Sp. isticus*, gr. *antiquus* és *giganteus* fogán már soha sincs nyoma. Ime egy bélyeg, a melynek a fokozatos eltűnése nyomról nyomra követhető.

Hasonló természetűek az alsó metszőfogak zománcz bordái, a melyek a Microspalaxokon, különösen a *Sp. Ehrenbergi* var. *kirgisorum*-on a legfejlettebbek, azonban a Meso- és Macrospalaxokon már rendszerint hiányzanak, de azért a fejlettség nagyon különböző fokán még számos fajon, sőt néha (pl. a *Sp. mont. anaticus* fogain) még a maguk őseredeti tisztaságában is megjelennek.

Ellenben az új bélyegek fokozatos megszilárdulásának jellemző példájául szolgálhat az a járulékos kis zománczredő, a mely a Microspalaxokon még nincs meg, de a Mesospalaxok első két alsó zápfogának külső oldalán, a külső főredő előtt megjelenik s nyomról-nyomra fokozódva végre a Macrospalaxokon (*Sp. microphthalmus*) éri el tetőpontját. Ugyanígy vagyunk a zápfogak gyökereivel is, a melyek három, illetőleg két szabad gyökerüket s az ezzel járó szilárd beékelésüket a táplálék, illetőleg a rágómechanizmus megváltozásával fokról-fokra elvesztik s végül egygyökerűekké alakulnak át.

Mindezekből világos, hogy az új fajok nem hirtelen ugrással s nem is a környezettől függetlenül, hanem épen ellenkezőleg, nagyon is lassan, fokozatos átalakulással és pedig első sorban is a környezet viszonyaihoz való alkalmazkodásképen jönnek létre s hogy minden tekintetben folytonos átmenet van köztük.

DE VRIES szerint: »Az élővilág haladásának egészben véve lökés-szerűnek kellett lennie. Évezredek át minden változatlanul marad, de a természet időnként valami újat, valami jobbat kísérel meg létrehozni. Azonban az alkotó tevékenység nem igazodik az épen fennforgó életviszonyok szerint; csak azért teremt, hogy újat hozzon létre; szaporítja az alakok gazdagságát, de azután saját magukra bízta, hogy az adott viszonyok közt eligazodjanak«.¹

Mindennek épen az ellenkezőjét tapasztaltuk a Spalaxok törzsfejlődésében. Új alakok sohasem keletkeznek csak azért, hogy a természetnek alkotó tevékenységében kedve teljék, hanem mindig bizonyos physikai és physiologiai föltételek tör-

¹ Die Umschau, V, 1901, p. 786.

vényszerű folyamatként, tehát kényszerűség-ből¹ s nem is lökésszerűen, hanem hosszú idők folyamán, az életviszonyokhoz való fokozatos alkalmazkodás következtében.

A midőn a Macro- vagy a Mesopalaxok közös őse a *Sp. Ehrenbergi*-ből létrejött, annak nem a természet alkotó kedve volt az oka, hanem az, hogy a törzsfaj elszaporodott ivadéakai őshazájukétól elütő viszonyok közé kerültek, a melyekhez szervezetük kénytelen volt alkalmazkodni s ez az átformálódás indító oka. A természet alkotó kedvének épen úgy tetszhetett volna a Dobrudzsában ugyanazt a fajt létrehozni, mint Boszniában vagy Orosz-Örményországban s mégis azt tapasztaljuk, hogy a Dobrudzsában csak a *Sp. mont. dolbrogeae*, Boszniában csak a *Sp. mont. monticola*, Orosz-Örményországban pedig csak a *Sp. mont. armeniacus* jött létre, hogy ezek a fajok egész szervezetükben magukon hordják az illető vidékek természeti viszonyainak a bélyegeit és semmiféle más vidéken nem fordulnak elő, úgy hogy mintegy élő kinyomatai az illető vidékek természeti viszonyainak. S hogy az átalakulás mily lassú, azt a legszebben igazolja a *Sp. graecus antiquus*, a mely mintegy 2500 évvel ezelőtt pusztult ki Erdélyből s koponyája és fogazata alkatában mégis annyira hasonló a Bukovinában mai nap is élő *Sp. gr. graecus*-hoz, hogy igazán nehéz tőle megkülönböztetni.

3. DE VRIES azt állítja, hogy a fajok általában változatlanok s csak, ha a változékonyság korszakába jutnak, akkor robbannak szét új fajokra.

Én úgy vagyok meggyőződve, hogy a nagy változékonyságnak ilyen különleges korszakai, vagyis mutációs-periodusok sohasem voltak s ezek föltevése az új fajok létrejöttének magyarázására teljesen fölösleges.

Már fentebb jeleztem, hogy a fajok átformálódása részint a környezet változásainak, részint belső okoknak a folyománya, ez a két tényező pedig lassú, de huzamos hatásában annyira eredményes, hogy minden mutációs-periodus föltevése nélkül is érthetővé teszi az új fajok létrejöttét.

A környezet állapota általában oly lassan és fokozatosan változik, hogy még az egyes geológiai korszakok is minden éles határ nélkül,

¹ Velejében Dr. ENTZ GÉZA is ugyanilyen alapon áll (Az állatok színe és a mimicry; Természettud. Közlöny, XXXVII, 1905, p. 221 és Math. u. Naturw. Ber. aus Ungarn, XXV, 1907, p. 93).

folytonos átmenetben olvadnak egymásba, mindazonáltal az egyes korszakok viszonyai átlagban nagyon tetemesen különböznek egymástól. Ennek megfelelően a fajok átfarmálódása is nagyon fokozatosan halad előre, de ha a fejlődés útjának két egymástól távolabb eső pontját hasonlítjuk össze, az eredményben mindenesetre tetemes eltérést fogunk tapasztalni. Ennek igazságát meggyőzően igazolja a Macro- és a Mesopalaxok szervezetének nagy eltérése, a melynek alapján föl kell tennünk, hogy a Macrospalaxok létrejöttének idejében átlagban egészen más viszonyok lehettek az illető tájakon, mint a Mesopalaxok keletkezésekor. Valószínű, hogy a mikor a Macrospalaxok fejlődése megindult, az illető vidékeken a mainál nagyobb meleg, nagyobb nedvesség s a gumós és hagymás növények nagyobb bősége uralkodott, mert csakis így válik érthetővé a Macrospalaxok nagyobb termete s a zúzó rágáshoz alkalmazkodott fogazata, izomkészüléke és koponyaalkata. A Mesopalaxok ellenben bizonyára oly időszakban keletkeztek, a mikor az éghajlat hűvösebbre fordult, a levegő páratartalma megcsappant s a gumós és hagymás növények közé már sok keményebb szárú és gyökerű növény vegyült, úgy hogy a Macrospalaxokon nagyobb mértékben érvényesült változások a Mesopalaxokon még csak alárendelt módon juthattak kifejezésre.

Az ember hajlandó lehetne ebben két mutációs-periodus bizonyítékát látni, holott ennek föltevése teljesen fölösleges, mert ámbár ennek a két korszaknak a végső eredménye tetemesen különböző, mégis bizonyos, hogy a környezeti viszonyok változása teljesen simán folyt egybe s hosszasan fokozódó kicsiny hatásokból összegeződött. És hogy ez valóban így folyt le, arról ismét a *Spalax*-fajok számos átmenettel egybekapcsolt összefüggése, egymásba való fokozatos átolvadása tanúskodik, úgy hogy a *Spalax*ok ősi szervezetének fokozatos átfarmálódása egyúttal a környezeti viszonyok fokozatos átalakulásának a bizonyítéka. Ezek karöltve járó, egymástól el nem választható vonatkozások, a melyek viszonyossága a jelenségeknek mind a két sorára fényt derít!

A fajok tehát voltaképen szakadatlanul az átalakulás útján vannak, a nélkül, hogy bármilyen különleges mutációs-periodusba kellene jutniok s ha bizonyos fokig állandóknak látszanak, ennek oka részben a kimutatható változások csekélységében, részben az emberi életkor rövid megfigyelési idejében rejlik.

Mindazonáltal tagadhatatlan, hogy a környezet lassú és fokozatos megváltozásán kívül némelykor hirtelen és mélyebbre

ható változás is történik a természetben s ilyenkor a fajokra nézve is előáll a hirtelen és nagyobbfokú alkalmazkodás-, illetőleg átformálódásnak a szüksége; a környezet ilyen nagy változásai azonban rendszerint a catastropha erejével hatnak s az általuk sujtott fajok nagyrészt elpusztulnak, mert az alkalmazkodás megkívánt mértéke meghaladja a szervezet összetétele által kiváltható mértéket. Az élő lények szervezete huzamosabb idő alatt és fokozatosan, nagyon káros vagy erőszakos hatásokhoz is hozzá tud idomulni, azonban arra teljességgel nincs berendezkedve, hogy a környezet mélyreható változásaihoz hirtelen tudna alkalmazkodni. Erdélyben például 1904-ben a hosszan tartó és szokatlanul nagy szárazság a föld felszínére hajtotta a táplálékot kereső *Spalax*okat, a mikor nagyon sok állat elpusztult¹ s talán hasonló, de még tartósabb okból pusztult ki a hajdan Erdélyben élt *Spalax graecus antiquus* is.

Bizonyos idő múlva azután az elpusztult faj helyét esetleg elfoglalja egy az új viszonyokhoz már távolabbi vidékeken lassanként hozzászokott új jövevény, mint a hogy Erdélyben a bronzkori *Sp. graecus antiquus* helyét elfoglalta egy a Balkán-félszigetről benyomult s az új viszonyokba beleillő fejlődési ágnek egyik sarja, a *Sp. hungaricus transsylvanicus*. Az ilyen jelenség azt a látszatot kelti fel, mintha a teljesen elütő szervezetű *Spalax graecus antiquus* ugyanazon a helyen hirtelen ugrásképpen *Sp. hungaricus transsylvanicus*-szá alakult volna át s aki nem ismeri eme két alak fejlődéstörténetét és külön-külön fejlődési vonalait, ebből a látszattól egészen természetes és könnyen menthető tévedésképpen fegyvert kovácsolhat a DE VRIES-féle mutatiós-elmélet támogatására, holott pedig az említett két alak semmiféle közelebbi genetikai kapcsolatban sem áll egymással, mert a *Sp. graecus antiquus* sokkal korábbi időben Bukovinából vándorolt be Erdélybe, ellenben a *Sp. hung. transsylvanicus* bölcsője valahol Syria északi határán ringott s ez az alak a Balkán-félszigeten, illetőleg Szerbián át már a maihoz nagyon hasonló szervezetben vándorolt be a Nagy Magyar Alföldre és onnan Erdélybe, oly időben, a mikor ott a *Sp. graecus antiquus* már régen kiveszett.

Ez a példa egyúttal meggyőzően illusztrálja, hogy, a mennyiben a DE VRIES-féle elmélet a palaeontologia ama tanúságára támaszkodik, miként az egymást követő geológiai korszakokban egymástól nagyon elütő, vagyis egymásba át nem olvadó alakok közvetlenül egymásból

¹ OROSZ ENDRE, Természet, VIII, 1905, p. 117.

jöttek létre, ez a tanúságtétel nézetem szerint nem föltétlenül bizonyító erejű, mert a mi megtörtént Erdélyben a bronzkor óta, ugyanaz bizonyára számos más fajjal is megtörtént más vidékeken, mely esetben genetikailag össze nem függő alakok kerülnek egymás mellé az egymást követő rétegekben! Sőt véleményem szerint minden olyan esetben, a melyben a palaeontologia hirtelen ugrásokat látszik bizonyítani, utólagos bevándorlás következtében összekerült alakokkal van dolgunk, ellenben a közvetlen genetikai kapcsolatban álló, tehát csak fokozatos különbségeket feltüntető sorozatok tekintetében a palaeontologiai leletek nem nyújtanak felvilágosítást, mert ezek a csekély változások a kövületek hézagossága mellett a legritkább esetben ismerhetők fel.

4. Végül még egy szempontot kell hangsúlyoznom, a mely — nézetem szerint — szintén nagyon nyomatékosan igazolja a mutatióelmélet tarthatatlanságát. Ha a fajok DE VRIES értelmében jönnének létre s egy meglevő faj valóban hirtelen számos új fajra robbanna szét, akkor ugyanegy vidéken számos testvérfajnak kellene előfordulnia, holott az én tapasztalataim azt bizonyítják, hogy egy-egy bizonyos természetű, önnönmagában egységes földrajzi tájon mindig csak egy *Spalax*-alak honos. Így pl. Egyiptomban csak a *Spalax Ehrenbergi* var. *aegyptiacus*, Boszniában csak a *Sp. mont. monticola*, az erdélyi Mezőségen csak a *Sp. hung. transsylvanicus*, a kirgiz pusztákon csak a *Sp. giganteus* fordul elő, a miből egyúttal az is kiviláglik, hogy DE VRIES elemi fajai tulajdonképpen csak egyéni változatok, a melynek egy-egy *Spalax*-faj keretén belül is meglehetősen gyakoriak, azonban a szabad természetben a kereszteződés következtében mindig kiselejteződnek s csak bizonyos, az illető vidék természeti viszonyaihoz legjobban alkalmazkodott átlagos alak marad fenn, a mely azután arra a vidékre jellemző.

Mindeneket egybevetve, ama meggyőződésnek adhatok kifejezést, hogy a DE VRIES-féle mutatióelmélet semmikép sem helyettesítheti a fajok lassú és fokozatos átalakulását valló régi elméletet, sőt, a mennyiben minden oksági magyarázat híjával van, még általános természettudományi szempontból is visszautasítandó. A fajok lassú és fokozatos átfarmálódása kétségbevonhatatlanul bizonyítható és a legtöbb esetben az átfarmálódás okai is kimutathatók, ellenben az ugrás-szerű fejlődés elmélete pusztá föltevéseken alapszik és minden oksági magyarázatot nélkülöz. Az ugrás-

szerű fejlődésnek eddig egyetlen esetét sem sikerült bebizonyítani, sőt ha az ilyeneknek mondott eseteket közelebbről elemezzük, legtöbbször határozottan kiderül, vagy legalább is sokkal valószínűbb, hogy azok is a lassú és fokozatos átalakulás körébe tartoznak, vagy pedig csak pathologikus jelenségek, a melyek a származástan szempontjából teljesen értéktelenek.

Ugrásszerű variációk ugyan előfordulhatnak a természetben, ezek azonban a keresztezés révén kiselejteződnek és ha esetleg bizonyos kedvező körülmények közt fenn is maradnak és idővel faji értékre vergődnek, mindenképen oly ritka kivételek, hogy — a mint PLATE is hangsúlyozza¹ — a természetes fejlődésben nem lehetnek általános jelentőségűek.

III. Az átformálódás okai és tényezői.

Már a megelőző fejezetekben kifejtettem, hogy a *Spalax*-nem egyes törzsfejlődési alakjainak létrejötté legfőbbképen a koponya s a rágókészülék átformálódásának a folyamánya, az átformálódás közvetlen oka pedig a túrás és a rágás műveletének különféle módjában rejlik.

A túrásnak a talaj különböző fokú ellenállásához alkalmazott módja átalakítólag² hat az arczorra s a koponya egyes részeire, a táplálék felaprításának módja pedig nemcsak a fogak és a foggyökerek, hanem az egész rágókészülék alkatát is megszabja, úgy hogy az egyes alakoknak a törzsfejlődés folyamán megnyilatkozó átformálódása alapján véve a talaj és a táplálék ellenállása által a szervezetben kiváltott ingerekre vezethető vissza, tehát a külső viszonyokhoz való közvetlen, vagyis működésbeli alkalmazkodásnak az eredménye. Mindezek alapján teljes joggal állíthatjuk, hogy a törzsfejlődés folyamán létrejött különféle *Spalax*-alakok a működés következményei, vagy legalább is a működéssel való legszorosabb kapcsolatban jöttek létre.

Teljesen egyetértek tehát azokkal a buvárokkal, a kik a fajfor-

¹ L. PLATE, Selectionsprinzip und Probleme der Artbildung, III. kiadás, 1908, p. 107, 121.

² Maga a módosulás ugyan, miként WEISMANN helyesen jegyzi meg (Vorträge über Descendenztheorie, II, 1902, p. 221), önnönmagában véve még nem alkalmazkodás, azonban a faj fennmaradását meghatározó állandó bélyegek már kétségtélkül az alkalmazkodás értékével bírnak.

málódás okait elsősorban is a környezet befolyásában keresik, akként, hogy — mint JAEKEL mondja¹ — »a környezet a táplálkozás és növekedés eszközeinek közvetetlen megváltoztatása által a szervezetet új, az öröklött alaktól eltérő felépítésre kényszeríti, vagy pedig közvetett ingereket vált ki a szervezetben, a melyeknek ez működésének a megváltoztatása által tesz eleget«.

Szerintem ennyi teljesen elegendő a szervezetet átformáló okok megértésére, mert az már csak a külső okok természetes folyamánya, a midőn — JAEKEL szavaival — »az egyén részei vagy közvetetlenül az anyagcserében való folytonos gyakorlás által alkalmazkodnak valamely működéshez, vagy pedig közvetve, más részek által a viszonyosság útján befolyásolva, kényszerítettnek a változásokra.«²

Annyi bizonyos, hogy az egyénben lejátszódó folyamatok oksági kapcsolatban állnak a külső behatásokkal s hogy a szervezet a külső befolyásokra belső ingerek kiváltásával felel, a melyek most már mint belső okok vezetnek be és irányítják az átformálódás menetét, mindazonáltal ezek a belső okok csak a környezeti befolyások szükség szerű következményei, a melyek nem az egyénből indulnak ki s önnönmaguktól sohasem jöhettek volna létre.³ Nem vagyunk tehát feljogosítva az átformálódás indítékait az egyénnek tulajdonítani, mert az egyénben végbemenő s az átformálódást megvalósító folyamatokat mindig a környezet akkori állapota szabja meg és semmikép sem látható be, milyen okból s milyen célra keletkeznének a szervezetben önnönmaguktól való formáló ingerek. Ez ép oly csodaszámba menő tényező volna, mint NAEGELI-nek »a szervezetekben rejlő, önnönmagából ható tökéletesedési hajlama«, a melyet a természettudománynak már csak azért is vissza kell utasítania, mert a szervezetek tökéletesedésének nagyon világos és természetes magyarázatát adhatjuk. Ugyanis, ha a környezet mindenkor állapota által megszabott életfeltételek nem változnának, a fajok is állandók maradhatnának, mert semmiféle ok sem forogna fenn, a mely őket az eddigiektől eltérő

¹ O. JAEKEL, Ueber verschiedene Wege phylogenetischer Entwicklung; Verh. des V. internat. Zool.-Congr. zu Berlin, 1901, Jena, 1902, p. 1115.

² JAEKEL, l. c., p. 1115.

³ »Meddő dolog — mondja PLATE nagyon helyesen — arról elmélkedni, vajjon a belső vagy a külső ok fontosabb-e. Mind a kettő egyaránt szükséges, mert ha nincs megadva mind a két feltétel, akkor a változás nem következik be. Ámde kérdezhetjük: melyik ok lép először actióba s indítja meg a körgördülését? A felelet csak így szólhat: a külső«. (Arch. f. Rass.- u. Gesellsch.-Biol., IV, 1907, p. 584).

ingerek kiváltására s az öröklött alaktól eltérő szerveződésre kényszeríténé, de mivel a környezet viszonyai mindegyre módosulnak s a megváltozott életföltételek a szervezeteket mindig új meg új berendezkedésekre kényszerítik: ebben rejlik a fajok átformálódásának az indító oka s egyúttal elengedhetetlen szükségessége; mivel pedig az életföltételek a legtöbb élő lényre nézve egyre kedvezőtlenebbekké válnak, úgy hogy a szervezetek is csak mindinkább tökéletesebb berendezkedésekkel tudnak velük egyensúlyban maradni: ebben rejlik a szervezetek tökéletesedésének a nyitja.¹

Számos buvár csak nagyon alárendelt jelentőséget tulajdonít a külső tényezők behatásának a fajformálódás menetére s legfőbbképen belső, vagyis szervezeti (constitutionalis) okokra vezeti vissza a törzsfejlődési átalakulásokat. Így a SARASIN unokatestvérek, a kik a czelebeszi szárazföldi csigáknak néhány nagyon érdekes törzsfejlődési alaklánczatát állapították meg, nem tudják megérteni, hogy »az alapjában oly egyszerű és szám szerint oly csekély, tehát oly hamar felsorolt külső életföltételek miként tudtak volna alakjukban és anatómiájukban oly feltűnően különböző növényi és állati szervezeteket létrehozni«. Szerintük »a szárazság, a hideg, stb., számos különböző alakra — mintegy egyenruhaként — hasonló ruhát boríthat, de a külvilág sohasem lesz képes őket alaktani-anatomiai tekintetben is egymáshoz hasonlókká tenni. Képletesen szólva: a külvilág nem úgy viszonylik a szervezetekhez, mint a fazekas az agyaghoz, hanem legfeljebb, mint a tűz, mely a megformált agyagot megkeményíti és megzománcozza.«²

Szerintem ez a szép hasonlat nagyon ingatag alapon áll, először is, mert SARASIN-ék nagyon könnyedén végeznek a külső befolyásokkal, másodsor, mert a hasonlat csak addig jogosult, a míg a külvilág egyes, az összességből kiragadott tényezőinek a jelenben vagy a közelmúltban a szervezetekre gyakorolt befolyására gondolunk, azonban nyomban más eredményre jutunk, mihelyt tisztába jövünk azzal, hogy a külvilág töméntelen és rendkívül változatos physikai és chemiai ingert rejt magában, a melyek időtlen idők óta ösztökélik és idomítják a szervezeteket, úgy hogy ugyanegy elemi szervezetből a külső tényezők különféle

¹ MÉHELY LAJOS, Állattani Közlemények, IV, 1905, p. 71, továbbá Állattani Közlem., IV, 1905, p. 172 és Természettud. Közlöny LXXXV—LXXXVI. Pótfüzete, 1907, p. 25.

² F. u. P. SARASIN, Die Land-Mollusken von Celebes, Wiesbaden, 1899, p. 235.

combinációja s befolyásuk különböző sorrendje és tartama szerint az élő lények végtelen sokféleségének kellett létrejönnie.

Minthogy a külső befolyások mindegyike nyomot hagy a szervezeten s annak legérzékenyebb részén, a csiraplasmán, ez utóbbi a törzsfejlődés egész folyamán fölvelt minden hatást összegez magában, úgy hogy minden egyes tulajdonsága egy-egy külső behatás eredményének s a szervezet minden bélyege egy-egy külső tényezőhöz való alkalmazkodásnak tekinthető.¹ Joggal hangsúlyozza tehát PLATE, hogy a csiraplasma szervezete, ép úgy, mint az élőlény maga, a külső tényezők történeti eredménye.² A mi benne évezredek fejlődés folyamán megrögződött, az egyes külső behatásokra már nem fog lényegesen módosulhatni, azonban a korábbi tényezők hatása okvetetlenül le van benne téve s ezek összessége adja meg az illető lény alakját és szervezetét. S ha ilyen, mondhatnám történeti távlatból ítéljük meg a külső tényezőknek a fajformálódásra gyakorolt befolyását, akkor SARASIN-ékkel ellentétben arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy a külvilág valóban úgy viszonylik a szervezetekhez, mint a fazekas az agyaghoz, csakhogy olyan fazekasra kell gondolnunk, a ki hol az egyik, hol a másik ujjával, majd a körmével, majd a tenyerével, különböző időben és különböző sorrendben, más-más erővel és más-más helyen gyakorolt nyomást az agyagra, a míg annak végleges formáját megadta.

Egyébként a külső tényezők fajformáló hatásának számos példájára mutattam rá a megelőző szakaszokban s ezeknek különösen egyikét, a rágás mechanikájának a foggyökerekre gyakorolt befolyását (p. 284) hangsúlyozom újból, mert meggyőző tanúbizonysága annak, hogy bizonyos physikai ingerek mily tetemes változásokat eredményezhetnek. Az ott elmondottakból kiviláglik, hogy a *Microspalax*ok csoportjában a kemény anyagoknak megőrlése hozta létre a felső zápfogaknak háromgyökerű szilárd beékelését (XX. tábla, 1—13. rajz); a még keményebb táplálék megőrlésének következménye a *Sp. monticola turcicus* és *m. dolbrogeae* egyes felső zápfogainak négygyökerűsége (XXIV. tábla,

¹ Itt természetesen csak a szervezet másodlagos és pedig hasznos szervezeteiről lehet szó, ellenben az élő anyag elsődleges (elemi) tulajdonságai, a minők az áthasonítás, a növekedés, a lélekzés, az ingerlékenység, a szaporodás, stb., a melyeket WOLFF az »elsődleges czélszerűség« fogalmában foglalt össze, nem esnek eme szempont alá.

² L. PLATE, Die Variabilität und die Artbildung nach dem Prinzip geographischer Formenketten bei den Cerion-Landschnecken der Bahama-Inseln; Arch. f. Rassen- u. Gesellsch.-Biol., IV, 1907, p. 585.

1, 3, 9 és 10. rajz); a lágyabb táplálékra való áttérés s a vele kapcsolatos zúzó rágás következtében azonban kimaradnak bizonyos ingerek, a minnek eredményeül létrejönnek a *Sp. giganteus* egygyökerű, együregű fogmederbe ékelődő felső zápfogai (XXX. tábla, 1—13. rajz); végül a lágyabb táplálékról újból keményebb táplálékra tért *Sp. hungaricus*, *Sp. graecus antiquus* és *Sp. isticus* esetében a már töben összeolvadt gyökerek csúcsainak másodlagos kettéágazását tapasztaljuk (XXVI. tábla, 1—3 és 9—11. rajz; XXVIII. tábla, 1, 3, 9 és 11. rajz).

Bizonyára nem akad életbuvár, a ki a fentebb ismertetett változásokban nem venné észre a külső tényezők nagy fontosságát, továbbá azt, hogy a működés megváltozása új formák keletkezésére vezet s hogy az átformálódás indítéka nem az egyénben, hanem a külső életföltételeknek az egyénre való hatásában rejlik.

A külső behatások következtében keletkező belső ingerek ugyanis visszahatást keltenek a szervezetben, vagyis bizonyos működésre indítják, a mely egészen új viszonyok közt kezdetben mindenestre többé-kevésbbé tökéletlen lesz, minthogy azonban az egynemű ingerek állandósága mellett az illető szervek kénytelenek új működésük irányában maradni, a folytonos gyakorlás révén mindinkább tökéletesedni fog a művelet kivitele, míg végre a műveletet végrehajtó műszer is az életföltételek megkívánta életműködésnek teljesen megfelelő, vagyis *célszerűen alkalmazkodott* alakot ér el. Minthogy pedig a huzamosan egyirányú működés nemcsak az illető műszerre, hanem a vele működési összefüggésben álló (coadaptált) szervekre is formálólólag hat, könnyen belátható, hogy minden új működés végre is az egész szervezetet a korábbtól elütő alakba tereli, tehát a fajt átalakítja.

A fentebbi példából világosan kitűnik annak a LAMARCK-féle tételnek az igazsága, hogy »a szerv alakját annak működése szabja meg«, egyúttal pedig az is kiderül, hogy a LAMARCK-féle tényezők teljesen elegendők annak a megértésére, hogy a változások miként indulnak meg s lassanként miként válnak *célszerű berendezkedésekké*. E folyamat meghatározásában azonban csak a lamarckismus mechanistikus tényezői jöhetnek tekintetbe, ellenben ki kell belőle zárnunk LAMARCK mechanovitalistikus elvét, a mely a szervezetnek bizonyos pszichikai tényező uralma alatt álló *célszerű működést*, tehát *célirányosságot* tulajdonít.¹

LAMARCK mechanovitalistikus nézetei legújabbban egyes neovitalisták (PAULY, FRANCÉ, WAGNER A.) ú. n. psychovitalismusában támad-

¹ J. LAMARCK, Zoologische Philosophie; LANG fordítása, Jena, 1876, p. 120.

tak fel, még pedig oly következtetések kíséretében, a melyekre LAMARCK nyilván sohasem gondolt. PAULY szerint: »a czélszerűség létrehozása két tapasztalat, t. i. a szükséglet s az azt kielégítő eszköz társulásában áll, a mely annak megítélésében nyer befejezést, hogy az eszköz elég hatásos-e a szükséglet kielégítésére«. »Czélszerűség csak úgy jöhet létre, ha a szükséglet képzetének helyén s az eszköz képzetének a helyén általában azonos alanyi érzés működik, a mely minden eme helyekről kiinduló áramban tovább terjed, mert csakis így lehetséges az ítélet-összekapcsolás. Sőt semmiféle szerves czélszerűség sem jöhetne létre, ha az összetett szervezet minden egyes anatómiai elemében nem működne azonos alanyi érzés, a mely szükségletét a tapasztalás helyeire vezeti s a nyert válaszból tapasztalati úton von következtetést az eszköz elegendőségére«. ¹ Ilyen nem épen világos fejtegetések alapján a psychovitalisták nemcsak az egyénnek, hanem minden sejtnek is értelmet tulajdonítanak, s szerintük valamennyi sejt czélszerűen cselekszik, mert mindegyiknek megfontolása, ítélete és akarata van, vagy miként PAULY mondja: »A legegyszerűbb szükségletben érzés nyilvánul, a szükséglet tudatossá válásában: képzelet, a szükségletet teljesítő kívánságban: akarat és a synthesisben: megismerés, tehát értelem«. ²

Mindezek kétségtelenül anthropomorphistikus értelmezések, a melyek vonatkoztathatók az ember lelki szükségleteinek folyamataira, de semmikép sem érintik a szervek mechanistikus formálódását. Avagy miféle immanens pszichikai tényező szerepére vezessük vissza azt a szervi változást, a midőn az őrlő rágás oldalmozdulatainak, illetve a foggyökerek határfalaira gyakorolt mechanikai nyomásnak kimaradásával a fogmeder közfalai elsatnyulnak s ennek következtében a foggyökerek összeolvadnak és fogmedrük együregüvé válik?! Ebben az alakjukban pl. a *Spalax giganteus* felső zápfogai kétségkívül czélszerűen alkalmazkodtak a zúzó rágás követelményeihez, azonban a czélszerű alak létrejötte bizonyos mechanikai ingerek kimaradásának a szükségszerű következménye, a mely minden pszichikai tényezőt kizár.

A fajformálódás menetének megértésére tehát teljesen elegendőknek tartom a mechanistikus tényezőket, úgy a hogy a tiszta lamarckismusban foglaltatnak, mert ezek működéséből nemcsak a változások kezdete, hanem lassú fokozódása, fokozatos átöröklődése és sok esetben végső czélszerű alakja is megmagyarázható.

Mindazonáltal a LAMARCK-féle tényezők egymagukban mégsem

¹ A. PAULY, Darwinismus und Lamarckismus, München, 1905, p. 8.

² Ugyanott, p. 13.

adhatják meg a fajnak végleges képét, nem fejezhetik be teljesen a fajfejlődés folyamatát s nem is biztosíthatják a mindenkori életfeltételekkel egyensúlyt tartó, czélszerűen alkalmazkodott alak fennmaradását. Mindehhez még egy másik tényező szükséges, de mielőtt ennek taglalásába bocsátkoznám, föl kell tárnom az okokat, a melyek miatt a LAMARCK-féle tényezők nem végezhetnek tökéletes munkát.

Kétségtelen, hogy a midőn a *Spalax Ehrenbergi* szerteszéledt ivadékai más vidékeken más táplálékra voltak kénytelenek áttérni s a rágóművelet megváltozásával az alsó állkapocs szögletnyújtványának, valamint a zápfogak koronájának, gyökereinek és fogmedreinek is szükségyszerűen meg kellett változniok, az ivadékok sokasága nagyon különböző alakban és mértékben váltotta ki a szükséges változásokat, mert szervezetük nagyon különbözőképen reagált a külső ingerekre.

Ez már csak annak okából sem lehetett máskép, mert :

1. az egyes egyének kor és nem szerint különbözők voltak s mert kétségtelen, hogy a még plastikusabb szervezetű ifjú alakok aránylag könnyebben alkalmazkodtak az új követelményekhez, mint az idősebbek, vagy az elvénhedtek, — továbbá, mert a hímek erőteljesebb, nagyobb energiájú és szívósabb szervezete huzamosabban tudott a kezdetben mindenesetre kedvezőtlen új hatásoknak ellenállni, mint a nőstényeké ;

2. az egyes egyénekre beható, már minőségileg sem teljesen egyforma mechanikai ingerek mennyiségileg is eltérők voltak, úgy hogy már kezdetben is különböző irányban és mértékben módosult alakoknak kellett létrejönniök, a melyeknek egymástól való eltérése annyival tetemesebb lehetett, mert

3. a szervezet általános variációja következtében máris különböztek egymástól.¹

A fentebb jelzett három ok közül a legutóbbit tartom a legfontosabbnak, mert épen ez az, a melyen a LAMARCK-féle tényezők munkája sokszor hajótörést szenved.

A minden fajkörben tapasztalható általános variatio oka elsősorban is a szülők csiraplasmájának eltérő alkatában rejlik. Minden egyén csiraplasmája mintegy foglalata az egyén összes tulajdonságainak és képességeinek, ámde a csiraplasma alkata mindig az illető egyén akkori testi és lelki állapo-

¹ MÉHELY LAJOS, Adatok az állati szervezet formáló erőinek ismeretéhez ; Állattani Közlem., IV, 1905, p. 183—185.

tának a kinyomata, a mely az egyén korától, nemétől, táplálkozási viszonyaitól, anyagcseréjének akkori energiájától, egészségi állapotától és még sok más külső és belső tényezőtől függ. Természetes tehát, hogy még ugyanannak a szülőpárnak az ivadéakai is egymástól eltérők lesznek, mert a szülők csiraplastmája a fogamzás különböző idejében különböző állapotban volt, annyira, hogy még az ikrek sem lehetnek teljesen egyformák, mert különböző alkatú, ámbár esetleg csak csekélységekben eltérő csiraplastmából eredtek¹ s még természetesebb, hogy a különböző szülőpárok ivadéakai közt még tetemesebb eltérésnek kell lennie.

Ha már most ezekhez, a csiraplasma variációján alapuló, tehát blastogen eredetű eltérésekhez hozzáveszszük a külső ingerek következtében beálló somatogen eltéréseket, kétségtelennek kell tartanunk, hogy az új életföltételek közé került egyének nagyon különbözőképen feleltek meg a követelményeknek. Azok, a melyek variációjának iránya összeesett az életviszonyok követelményeivel, mindenesetre tetemes előnyben voltak a másféle irányban variálókkal szemben és szerveik megfelelő gyakorlása következtében egyre tökéletesebben alkalmazkodtak a fennforgó viszonyokhoz, míg végre összességükben egy az új életföltételekhez szabott faj alapjául szolgáltak; számos egyén azonban csak tökéletlenül, vagy sehogy sem tudott az új életviszonyokkal egyensúlyban maradni s ezeknek a létért való küzdelemben ki kellett selejteződniök.

Látjuk tehát, hogy a LAMARCK-féle tényezők egymagukban nem elegendők a faj kialakítására, mert a szervek gyakorlása nem elég arra, hogy valamennyi egyént a megkívántató fejlődési irányba tereljen, sőt inkább bizonyos új életföltételek közt számos egyén nagyon is czélszerűtlen irányba téved, a minek nem volna szabad megtörténnie, ha maga a megkívántató működés elegendő volna a czélszerű alkalmazkodás létrehozására; még kevésbbé volna szabad ennek megtörténnie, ha valóban léteznék valamelyes immanens czélszerűségi principium, mert akkor minden egyes egyénnek czélt kellene érnie. Minthogy azonban csakis azok az egyének, illetőleg azoknak az ivadéakai fognak fennmaradhatni, a melyek egyéni variációjának iránya az életföltételek követel-

¹ Ugyanannak a szülőpárnak még ugyanegy időben létrehozott ivadéakai sem lehetnek teljesen egyformák, mert a szülők csirasejtjei már csak helyzetüknél fogva is különbözők. Az egyiknek kedvezőbb a fekvése s ennek következtében erőteljesebben táplálkozhatik és szabadabban fejlődhetik, mint egy másik. A csirasejtek tehát már itt (a nemi szervekben) is variálnak s variálásuk az élet további mozzanataiban mindinkább fokozódik.

ményeivel egybehangzik, ebből világos, hogy a LAMARCK-féle tényezőkön kívül még valamilyen más tényezőnek is közre kell működnie, hogy a faj czélszerűen alkalmazkodott alakját elérhesse és fenntarthassa s ez a tényező csakis a DARWIN-féle selectio, a természetes kiválogatódás lehet!

A természetes kiválogatódás nem valamilyen cselekvő erő vagy tényező, hanem egy hallgatólagos természetes elv, a melynek következtében a megfelelő fennmarad, a meg nem felelő, az adott viszonyokba bele nem illő pedig elpusztul. A selectio tehát a létért való küzdelem logikai folyamánya, — az erősebbnek győzelme a gyöngébb felett, a mely eredményében a faj végleges kiformalódására vezet.

A selectio a szervezetek általánosan ismeretes változékonyságából, vagyis variációjából indul ki s azokat az alakokat ragadja meg, a melyek variálásának iránya — mondjuk véletlenül — az életföltételek követelményeivel egybehangzó, föltéve, hogy a variálás foka már a megkívántató működés mértékével arányos. Az ilyen variációkat tovább tenyésztí és fokozza, a meg nem felelőket pedig kiselejtezi, tehát passive is alakítólag hat, úgy mint a kertész, a ki újat ugyan nem teremthet, de a tenyésztési kívánt alakoknak a meg nem felelők kigyomlálása által szabadabb fejlődést biztosít. Ekként a természetes kiválogatódás következtében az életföltételeknek mindinkább megfelelő és szervezetükben fokozatosan egyöntetűbbé váló alakok jönnek létre, mert az alkatukban mindinkább egyneműbb csiraplasmák egyesülése révén mindinkább csökken a variálás terjedelme, míg végre a faj egyénei bizonyos egységes képet öltenek.

Világos tehát, hogy a selectio mindaddig fejlesztőleg hat, a míg csak a faj el nem érte a fennforgó életföltételekhez alkalmazkodott egységes alakját s az is bizonyos, hogy ezt a végleges alakot is még nagyon sokáig fenntartja, további befolyásában azonban már nem válik a faj javára, mert végtére már annyira egyöntetű csiraplasmák kialakulására vezet, hogy ezzel a meddőségnek egyengeti útját, a mely pedig a faj kihalását vonja maga után. Addig ugyanis, a míg a kétféle nem csiraplasmái még kevésbé egyöntetűek, a közöttük fennforgó csekély különbségek fejlesztő ingerként hatnak reájuk, azonban ha az egyöntetűség már igen nagyfokú, akkor az ingerlő hatás oly csekély, hogy a csiraplasma — miként a huzamos beltenyésztés bizonyítja — mozdulatlan marad, vagyis már nem indul fejlődésnek.

Az ilyen, már alig variáló, tehát mintegy megmerevedett fajok belső okok következtében a kihalás küszöbén vannak s nemcsak a régi

viszonyok közt, hanem az életfeltételek újabb változása esetén is kipusztulnak, mert hiányzik bennük az átalakulhatásra való rugalmasság, jelesen hiányzanak az új viszonyokkal egybehangzó s a faj további fennmaradását biztosító variációk.¹ Az ilyen fajokon már sem a selectio, sem semmiféle csoda nem segíthet; a faj elvéhnedt, túlélte magát s ki kell pusztulnia. Épen azért nagyon csodálkozom, hogy akadnak komoly buvárok, a kik — mint pl. KASSOWITZ² — azért utasítják vissza a természetes kiválogatódás elvét, mert nincs meg az a mindenhatósága, hogy visszacsinálja a fajt s úgyszólván örök életet biztosítson neki.

Nem lehet czélom a természetes kiválogatódás elleneseinek számos kifogására megfelelni, annál kevésbbé, mert PLATE LAJOS legújabbban megjelent nagyon alapos művében³ részletesen feltárta az ellenkező vélemények gyöngye oldalait, mindazonáltal nem kerülhetem el, hogy néhány főbb ellenvetéssel magam is ne foglalkozzam.

I. NÄGELI, SPENCER, WIGAND, EIMER, WOLFF és még sokan hangsúlyozzák, hogy a darwinismus nem magyarázza meg a variációk eredetét, hanem csak a hasznos változások fennmaradását s ebben teljesen igazuk van, mert a selectio valóban nem belső, tevőlegesen alakító, hanem csak külső, nemlegesen szabályozó tényező, a mely a formálódásnak nem indító oka.

¹ Eme gondolatnak elsőben 1897-ben »A vadmacska« című czikkemben (Természet, I, p. 2) adtam kifejezést; később ROSA DÁNIEL fejtette ki behatóbban (La riduzione progressiva della variabilità, Turin, 1899; BOSSHARD H. német fordítása, Jena, 1903).

² M. KASSOWITZ, Die Krisis des Darwinismus; Wiss. Beilage z. 15. Jahresber. d. Philos. Ges. a. d. Univers. zu Wien, 1902, p. 13.

KASSOWITZ fölteszi, hogy az őskori óriásszarvas agancsának túlfejlése következtében pusztult ki s nem tudja megérteni, hogy a természetes kiválogatódás miért nem akadályozta ezt meg s miért nem sikerült neki az agancs legcsekélyebb minusvariációinak kiválogatása és fenntartása s valamennyi plusvariatio megsemmisítése által a növekedést beszüntetni, vagy fokozatos megcsappanását előidézni. Fentebb kifejezett nézetem szerint az őskori óriásszarvas is ama megmerevedett fajok közé tartozott, a melyeknek belső okokból, tehát épen a selectió értékű minusvariációk hiánya következtében kellett kipusztulnia. De még ha lettek volna is ilyen minusvariációk, már ezek kiválogatása sem változtathatott volna a faj sorsán, mert az agancs fokozatos visszafejlődése talán csak évezredek múlva ért volna el számbavehető eredményt. E mellett a viszonyosság törvényénél fogva az agancscsal együtt a többi szervnek is vissza kellett volna fejlődnie s ekként a magas fejlettségű szervezet életképtelen torzzá csenevészett volna el.

³ L. PLATE, Selektionsprinzip und Probleme der Artbildung, III. Aufl., Leipzig, 1908.

Az egységek, a melyekkel a *selectio* dolgozik: a variációk, még pedig a határozatlan variációk (*indefinite variations*), a melyek DARWIN szerint a fajkeletkezés főforrásai. Ezeket DARWIN ekként határozza meg közelebbről: határozatlanok (*indefinite*), mert semmiféle határozott irányt nem követnek, — egyéniek (*individual*), mert egyénenként különbözők, — ingadozók (*fluctuating*), mert ugyanaz a változás a legkülönbözőbb fokozatban tapasztalható a különböző egyéneken — s végül önnönmaguktól valók (*spontaneous*), mert eredetük nem állapítható meg.

DARWIN műveinek számos helyén maga hangsúlyozta, hogy a természetes kiválogatódás nem magyarázza meg a változóságot, sőt maga tiltakozott ellene, mintha a *selectio* változóságra vezetne, holott csak olyan változások fenntartását foglalja magában, a melyek a szerveznek sajátos életviszonyai közt javára válnak.¹ Még határozottabban mondja egy másik művében: »A természetes kiválogatódás működése teljesen attól függ, a mit tudatlanságunkban önnönmaguktól való vagy véletlen variációknak nevezünk.«²

Már a megelőzőkben rámutattam, hogy a variálás okát a csiraplasma csekély eltéréseiben kell keresnünk, a melyek különféle belső és külső ingerek befolyására vezethetők vissza. A kiválogatódás tana azonban mindezt nem kutatta, hanem a variációkat adottaknak tekintette, úgy, a hogy a természetben élénk tárnak s ezeket beállította a létért való küzdelem gyújtópontjába, a melynek következménye a természetes kiválogatódás, vagyis a legmegfelelőbbnek a fennmaradása.

Új tulajdonságok csakis a csiraplasma variációja, vagy pedig új működésbeli ingerek közvetlen befolyása következtében jöhetnek létre, minthogy azonban az ingerek a faj különböző egyéneire különbözőképpen hatnak s gyakran czélszerűtlen hatásokat váltanak ki, a *selection*nak kell eldöntenie, mely alakulat tartandó fenn s melyiket kell kiselejtezni. Ebben rejlik a természetes kiválogatódásnak az a legfontosabb mozzanata, hogy továbbfejlesztő, tenyésztő tényezőként nyúl bele az élő lények formálódásába, a mennyiben oly föltételeket teremt, a melyek a megkezdődött tulajdonságok fokozódására, ha az

¹ CH. DARWIN, A fajok eredete a természeti kiválás útján; DAPSY LÁSZLÓ fordítása, I, 1873, p. 103, II, 1874, p. 321.

² CH. DARWIN, Das Variieren der Tiere und Pflanzen im Zustande der Domestikation; a II. angol kiad. után ford. J. V. CARUS, Stuttgart, 1899, II, p. 284.

életre hasznosak, előmozdítólag hatnak. A természetes kiválogatódás tehát a szó szoros értelmében »természetes tenyésztés«, a hogy WEIS-MANN nagyon találóan nevezte.

Mindebből pedig az következik, hogy azok a buvárok, a kik a selectio tanát azért utasítják vissza, mert nem magyarázza meg a változások kezdetét és eredetét, voltaképen eltolják a megítélés súlypontját. A kérdés nem lehet az, mit nem magyaráz meg a selectio, hanem, hogy megvan-e a természetben s valóban olyan hatású-e, mint DARWIN állította? Már pedig erre a kérdésre csakis igennel válaszolhatunk, mert az élő lények variációja kétségbevonhatatlan tapasztalati tény, nemkülönben az is, hogy minden szervezet sokkal több utódot hoz létre, mint a mennyi fennmaradhat s ennek következtében beáll a létért való küzdelem, a melynek egyszerű logikai folyománya a legarravalóbbnak a fennmaradása. Szerintem a természetes kiválogatódás a fajformálódás megértésének egyik nélkülözhetetlen tényezője, a melynek értékét semmikép sem csökkenti az, a mi nincs benne, épen úgy, mint a hogy az egyébként pontosan működő légsúlymérőt sem lehet rossznak mondani, a miért pl. nem ad számot a levegő chemiai összetételéről.

2. A darwinismusnak csaknem valamennyi ellenese azon ütközik meg, hogy a kiválogatódás tana túlságos mértékben támaszkodik a véletlenre s ennek következtében valószínűtlenné s határozatlanná válik. Ezt az ellenvetést maga DARWIN szólította ki, a mennyiben gyakran beszél véletlen variációkról, a melyeken olyanokat ért, melyek ez idő szerint nem okolhatók meg közelebről. Minthogy azonban a természetben semmi sem történik véletlenül, hanem minden határozott okból és szükségszerűen, világos, hogy a DARWIN által véletleneknek nevezett variációk is csak látszólag véletlenek, alapjában pedig nagyon is törvényszerű jelenségek.

Már megelőzőleg rámutattam, hogy még egy és ugyanazon szülőpár ivadéakai sem lehetnek teljesen egyformák, mert a szülők csirasejtjei az egyes fogamzások idejében különböznek. A csirasejtek alkata azonban mindig az anyagcsere, az életkor, az életenergia, a táplálkozás, az éghajlat s még más tényezők akkori állapotától függ, a melyek ugyan ez idő szerint még nagyon kevésbé kiderített, mindazonáltal kideríthető tényezők. A mennyiben tehát úgy a csirasejtek variációja, mint a somatogen tényezők (a szervek gyakorlása, illetőleg az ingerek befolyása) a chemiai és physikai törvények föltétlen uralma alatt állnak, az egyéni variációk sem lehetnek véletlen eredetűek, sőt inkább remélhető, hogy mindezek oksági törvényszerűsége valamikor kísérleti úton

lesz megállapítható. Ha pedig a későbbi kutatásoknak a változások okát is sikerül kideríteni, ezzel nem dől meg, hanem csak még szilárdabb alapot fog nyerni DARWIN elmélete.

3. Jelentéktelen módosulások, a melyek nem nyújtanak lényegesebb előnyöket, nem okoznak kiválogatódást, tehát a kiválogatódás által nem fokozhatók. Ez a NÄGELI,¹ SPENCER,² REINKE³ és mások által hangoztatott ellenvetés főképen azért súlytalan, mert a legritkább esetben tudjuk megítélni, hol és mikor szűnik meg valamely változás jelentéktelensége, vagyis hol és mikor válik a faj fennmaradására nézve elhatározóvá. Föl kell tennünk, hogy a hasznos irányú módosulások már első kezdetükben is lényeges előnyöket nyújtanak s már ilyenkor is kiválogatódási értékűek, mert ha nem volnának azok, akkor a kiválogatódás egyáltalán be sem következne s az illető változás nem is fejlődhetnék tovább.

A midőn pl. azt tapasztaljuk, hogy az első felső zápfog elülső oldalán levő járulékos zománczbarázda a *Spalax monticola Nehringi* fogán még nagyon kezdetleges fokon van (VII. tábla, 1. rajz), de a *Sp. m. turcicus* fogán már gyakran élesen kifejezett (IX. tábla, 3 és 4. rajz), míg végre a *Sp. m. monticola* és *m. hercegovinensis* valamennyi példányát jellemző, állandó bélyeggé lett (XI. tábla, 1—3 és 19. rajz), ilyen esetben már a kezdőfokozatnak is kiválogatódási értéket kell tulajdonítanunk, a mely azonban nem áll fenn minden körülmény között, mert ha fennállana, akkor ezzel a bélyeggel a Mesospalaxok minden egyes alakjának föl kellene ruházva lennie. Ez a példa világos tanúbizonysága annak, hogy bizonyos, jelentékteleneknek látszó bélyegek kezdőfoka sokáig változatlanul szunnyadhat a szervezetben s csak egészen határozott életföltételek mellett nyer kiválogatódási értéket, a mikor azután fejlődésnek indul s a természetes kiválogatódás következtében mindaddig fokozódik, a míg csak teljesen alkalmazkodott, tehát czélszerű alakját el nem érte.

Mindeneket egybevetve, úgy vagyok meggyőződve, hogy mind a DARWIN-féle, mind a LAMARCK-féle tényezők egyenlően fontosak a fajformálódás menetében, mert kölcsönösen kiegészítik egymást s egymással összhangban irányítják az élő lények kialakulását.

¹ C. NÄGELI, Mechanisch-physiologische Theorie der Abstammungslehre, 1884, p. 310.

² H. SPENCER, Prof. Weismann's theories; Contemp. Rev., May, 1893.

³ J. REINKE, Die Welt als Tat, Umriss einer Weltansicht auf naturwiss. Grundlage, 1899.

A legtöbb esetben, ha nem mindig, a működésbeli ingerek által kiváltott működés adja meg az első lökést a szervezet átformálódására, azonban a természetes kiválogatódás selejtez, tökéletesít és fenntartja a faj életére hasznos változásokat.

Ez a felfogás részben már DARWIN-t is áthatotta, a ki semmikép sem kicsinyelte a LAMARCK-féle tényezőket s bizonyára nem helyeselné, hogy a neodarwinisták eme tényezőket teljesen ki akarják küszöbölni a fajformálódás folyamatából. WEISMANN ugyan megengedi, hogy »gyakorlás által minden szerv erősödik, tétlenség következtében pedig gyöngül s ennyiben — úgymond — jó alapjuk volna LAMARCK magyarázatainak«, mindazonáltal »az átformálódás LAMARCK-féle elvének, a mennyire egy szerv működésének közvetlen hatására vonatkozik, nem tud valóságot tulajdonítani«,¹ még pedig azért nem, mert ez az elv azzal a föltevessel jár, hogy a működés hatásai, vagyis a szerzett tulajdonságok, a következő nemzedékre átöröklődnek, a mit WEISMANN tagad.

Ennek ellenében joggal hangsúlyozza WETTSTEIN,² hogy »semmikép sem lehetséges az új alak keletkezésének valamennyi folyamatát ugyanegy módon magyarázni, s hogy a lamarckistikus és darwinistikus nézetek nem zárják ki egymást, hanem egymás mellett egyformán jogosultak«. »Én magam — mondja alább — mind a két tanítás érvényességéről teljesen meg vagyok győződve s nemcsak új alakoknak közvetlen alkalmazkodás, valamint természetes kiválogatódás által való létrejöttében hiszek, hanem úgy vélekedem, hogy sok esetben mind a két mód együttesen adja meg az általunk tapasztalt hatást«.

Én is ugyanennek a gondolatnak adtam kifejezést, még pedig már két évvel WETTSTEIN munkájának megjelenése előtt,³ s ma, a *Spalax*-fajok és más állatsoportok tanulmányozása után még világosabban látom, hogy a törzspejlődési változások a legtöbb esetben működésbeli alkalmazkodásokon alapulnak, a melyek azonban semmikép sem nélkülözhetik a természetes kiválogatódás tenyésztő befolyását s csakis ezzel karöltve nyerhetnek befejezést.⁴ »A természetes kiválogatódás ott nyúl bele a fajformálódásba, a hol a LAMARCK-féle elv megszűnik.

¹ A. WEISMANN, Vorträge über Descendenztheorie, I, 1902, p. 23, 24.

² R. WETTSTEIN, Der Neo-Lamarckismus und seine Beziehungen zum Darwinismus, 1903, p. 8.

³ MÉHELY LAJOS, Adatok az új-guineai szűkszájú békák (Engystomatidae) ismeretéhez; Természettudományi Füzetek, XXIV, 1901, p. 215, 216.

⁴ MÉHELY LAJOS, Adatok az állati szervezet formáló erőinek ismeretéhez; Állattani Közlem., IV, 1905, p. 183—185.

A darwinismus és a lamarckismus együttesen kielégítő magyarázatát adja a fajkeletkezésnek, beleértve az alkalmazkodás létrejöttét is, holott mindegyik külön-külön nem képes erre — mondja PLATE az én nézeteimmel teljes összhangban.¹

Mindazonáltal ne kívánjunk lehetetlenséget a természetes kiválogatódástól. Ez a szabályozó erő sem mindenható; nem működhetik a természet törvényeinek ellenére, azonban a fajfejlődésnek mindenkor nagyjelentőségű tényezője marad, a mely a LAMARCK-féle tényezőkkel karöltve teljesen elegendő arra, hogy az élő lények alak- és élettani tulajdonságainak az életföltételekkel való összhangját természettudományos alapon megérthetővé tegye.

Mindezek szerint még nagyon korainak tartom, ha számos író, pl. DENNERT,² a darwinismus »halálos ágyáról« beszél, sőt ellenkezőleg, úgy vagyok meggyőződve, hogy a darwinismus épen a kutatás mai eredményei által mindinkább új szempontokkal bővül s — nem egészen szabatos köntösét levetve — valóban tudományos, a természet törvényeinek mélyebb megismerésén alapuló tartalommal telik meg.³

Egészen más szemmel ítéli meg a szerveződés és a fajkeletkezés jelenségeit a neovitalisták egyébként korántsem egységes tábora. Szerintük minden szervezetnek megvan a képessége, hogy a külső ingerekre célszerűen reagáljon s épen ebben rejlik az élő és az élettelen anyag legjellemzőbb különbsége. »Hogy valamely folyamat biológiai értelemben célszerű legyen, ahhoz nem szükséges, hogy célra is vezessen, hanem csak hogy célra törekedjék«, mondja WOLFF,⁴ a ki a szerveződésből mind a LAMARCK, mind a DARWIN-féle tényezőket kizárja s teljesen »tudományos« álláspontnak tartja, ha a szerves célszerűséget adott ténynek tekintjük, a melynek megfejtésére mai belátásunk nem elegendő.⁵

Én ezt az agnostikus álláspontot épen a tudományosság szempontjából nem találom kielégítőnek, annál kevésbbé, mert — mint a

¹ L. PLATE, Über die Bedeutung des Darwin'schen Selectionsprinzipes, 1903, p. 221, 222 és 3. kiad., 1908, p. 459.

² E. DENNERT, Vom Sterbelager des Darwinismus, Neue Folge, Stuttgart, 1906.

³ Hasonlóképen vélekedik BÜTSCHLI O., a jeles heidelbergi professzor is, mondván: »Ama meggyőződésemnek óhajtók kifejezést adni, hogy DARWIN tanítását, az utóbbi években ellene intézett, állítólag lesújtó ellenvetések dacára is, . . . nagyon lehetségesnek, s a többi magyarázat között a legvalószínűbbnek tartom« (Mechanismus u. Vitalismus, 1901, p. 34).

⁴ G. WOLFF, Mechanismus und Vitalismus, II. Aufl., Leipzig, 1905, p. 36.

⁵ Ugyanott, p. 38.

megelőző fejezetekben kifejtettem — számos esetben nem vagyunk kénytelenek a szerves célszerűség tényének megállapításával megelégedni, hanem ennek létrehozó okait és tényezőit is módunkban van kimutathatni, — még pedig a legtisztább mechanistikus alapon.

Legtöbbször ugyan úgy látszik, mintha a szervezetekben bizonyos velük született, határozott célszerűség jelenék, mintha bizonyos megmászhatatlan tehetségük volna arra, hogy megváltozott életviszonyok közt a legmegfelelőbb irányban módosuljanak, de ha az egyes eseteket közelebbről elemezzük, gyakran kézzelfoghatóan meggyőződhetünk róla, hogy a szervezetek célszerű reakciója a huzamosabb működés és a természetes kiválogatódás által együttesen létrehozott másodlagos eredmény.

Megengedem, hogy a mechanikai okokból létrejött változás, a mennyiben határozott törvényszerűséggel következik be s az adott viszonyok közt az egyedül lehetséges, az egyén szempontjából sok esetben célszerű reactio, ámde azért a faj szempontjából még nem kell hasznosnak is lennie, mert a faj egyénei ugyanarra az ingerre különbözőképpen felelnek s a különböző irányzatú egyének közt beálló küzdelemben azután a természetes kiválogatódásnak kell eldöntenie, hogy melyik reactio felel meg leginkább az életföltételeknek, vagyis melyik biztosítja a faj fennmaradását. Egyébként a szervezetnek a külső behatásokra kiváltott reakciója csak addig lehet célszerű, a míg az inger ereje nem halad meg bizonyos mértéket, de mihelyt túllép a szokott határokon, nagyon gyakran, sőt többnyire célszerűtlen reakcióra vezet, a mi pedig — BÜTSCHLI szerint is ¹ — határozott ellenmondásban áll az immanens célszerűség elvével.

»Ha a szervezeteknek valóban megvolna a tehetségük, hogy az életnyilvánulásokat, még ha olykor tartós siker nélkül is, mindig a hasznos irányba tereljék, ezzel át volna törve a természeti erők törvényszerűsége s a csoda ismét be volna vezetve a természet folyamataiba«, mondja PLATE ² nagyon helyesen, a mit a magam részéről azzal toldanék meg, hogy ha a szervezetek életnyilvánulásait csakugyan valamilyen célirányosság kormányozná, akkor a fajoknak örökéletűeknek kellene lenniök s nem lett volna szabad az idők folyamán oly töméntelen fajnak kihálnia, mert akkor mindegyik-

¹ O. BÜTSCHLI, Mechanismus und Vitalismus, Leipzig, 1901, p. 32.

² L. PLATE, Über die Bedeutung des Darwin'schen Selectionsprinzips und Probleme der Artbildung, II. Aufl., 1903, p. 217.

nek, minden időben módjában lett volna a mindenkori életviszonyok követelményeihez alkalmazkodni.¹

Miután a *Spalax*-fajokon végzett tanulmányaim eredményeit a fajformálódás mai magyarázatainak minden nevezetesebb tükrével megvilágítottam, még csak az EIMER-féle határozott irányú fejlődés, az *orthogenesis*² szempontjából kell őket megvizsgálnom.

EIMER a határozott irányú fejlődésen, a — szerinte — mindenféle irányban, határozatlanul és véletlenül működő természetes kiválogatódással ellentétben, »a törvényszerű, hosszú idők folyamán kitérítetetlenül s a hasznosságra való tekintet nélkül néhány kevés irányban haladó, külső behatások (jelesen az éghajlat és a táplálék) létrehozta változásokat: a szerves növekedést« érti.³ Ezen a meghatározáson valóban nagyon kevés a kivetni való, sőt igazsága úgyszólván önként érthető.

Ha meggondoljuk, hogy az élő lények időtlen idők fejlődésének történelmi eredményei s hogy szervezetükben mindama hatások eredményei összegeződtek és megrögződtek, a melyeket évezredes fejlődésük folyamán elszenvedtek, természetesnek fogjuk találni, ha utóbb már csaknem kitérítetetlenül haladnak a maguk útján, illetőleg a külső behatások következtében már csak néhány kevés irányban s nem is valami jelentékenyen módosulhatnak. Így, miután a *Microspalax*ok szervezete kiformálódott, a külső behatások már nem téríthették ki jellemző alakjából, hanem csak csekélyebb mértékben módosíthatták. A lazább talajba került ivadékok arczorra megrövidült és kiszélesedett, a lágyabb táplálékra tért alakok alsó állkapcsának szöglet-

¹ A psychovitalisták (PAULY, FRANCÉ és WAGNER A.) nézeteiről, mint LAMARCK vitalistikus tévedésének sajnálatos kinövéséről, már a 315. lapon megemlékeztem. Itt csak arra óhajtok még rámutatni, hogy a midőn eme buvárok minden sejtnek értelmet, vagyis megfontolást, ítéletet és akaratot tulajdonítanak, ezzel szembehelyezkednek a mai élettan sarkalatos igazságaival, mert kétségtelenül be van bizonyítva, hogy ilyen bonyolódott lelki folyamatok csakis magas fejlettségű idegrendszer alapján lehetségesek. Ez okból teljesen osztozom PLATE véleményében, a ki eme nézeteket »a biológia történetében példátlanul álló tévedésnek« minősíti.

A vitalismus harmadik fajtájával, a metaphysikai vitalismussal, nem foglalkozom. DRIESCH rejtelmes »entelechiája«, HARTMANN supraindividuális »életelvé« és REINKE »kosmikus intelligenciája« annyira a képzelet szüleményei, hogy természettudományi kérdések magyarázatában lehetetlen reájuk támaszkodni.

² Az *orthogenesis* műszó tudvalevőleg HAACKE-tól ered (*Gestaltung und Vererbung*, 1893, p. 31).

³ TH. EIMER, *Orthogenesis der Schmetterlinge*, 1897, p. VII.

nyújtványa lelapult és a fogmedri nyújtvány tövére vándorolt, zápfogaik pedig szélesebb zúzófelületre tettek szert s gyökereik mindinkább összeolvadtak; a *Spalax*-szervezeten tehát jellemző formájának kialakulása óta mindössze ennyi, kevés irányban haladó változás történt, a nélkül, hogy maga az alapforma lényegesebb változást szenvedett volna.

Alapjában véve minden faj orthogenetikus úton fejlődött s akár emelkedő, akár hanyatló volt fejlődése, az orthogenesis folyamán szenvedett minden változása külső tényezők hatására vezethető vissza. Az is bizonyos, hogy változásai hosszú idők folyamán és szigorú törvényszerűséggel mentek végbe, mert a hányszor s a hányféle életföltételek közé került a szervezet, annyiszor és annyiféle irányban is kellett módosulnia. Mennél egyformább viszonyok közt élt valamely faj, annál kevésbbé kellett megváltoznia, de mennél eltérőbb életföltételek közé jutott, annál többfelé kellett ágazniok a fejlődés irányainak. Ennyiben tehát a határozott irányú fejlődés elve napnál világosabb, az eredmény pedig a LAMARCK- s a DARWIN-féle tényezők együttes hatásából könnyen megmagyarázható.

EIMER ugyan műve 15. lapján tiltakozik ellene, mintha az ő elmélete a lamarckismussal azonos volna, mindazonáltal a 41. lapon emígy ír: »A működés, a cselekvés, a részek használata az, a mi a határozott irányú fejlődéssel, az orthogenesissel együtt a szervezetek formálódását okozza.« Ha ez nem lamarckismus, akkor a nap sem égítést! Mindazonáltal megengedem, hogy az orthogenesis nem csak lamarckismus, mert még egy hallgatolagos elv, egy kikerülhetetlen következmény rejlik benne, a melylyel EIMER maga is tisztában volt, a midőn hangsúlyozta, hogy az orthogenesis a hasznosságra való tekintet nélkül áll fenn, sőt sok esetben (pl. túlságosan hatalmas agancsok vagy fogak kifejlődése esetében) a faj kihalására vezet.

Ebben a tekintetben az orthogenesis — EIMER tiltakozása daczára is — teljesen egybeesik a természetes kiválogatódással, mert az eredmény mind a két esetben ugyanegy. A fajfejlődés folyamán ugyanis mindinkább egyöntetű csiraplasma tenyésztődik ki s ennek következtében egyre szűkebb határok közé szorul a variatio terjedelme, a mi pedig végső eredményében a faj megmerevedését és kihalását okozza. Az orthogenesis tehát a természetes kiválogatódáshoz hasonlóan csak addig hat fejlesztőleg, a míg a faj valóban fejlődik, de a mikor fejlettsége tetőpontját elérte, a mikor egyéneiben egységessé, a maga nemében tökéletessé vált, ezzel megpecsételte sorsát. Elvénhedt s ki kell pusztulnia. Azonban addig, a míg a fejlődés útján van, semmi-

kép sem lehet rá nézve közömbös a hasznosság szempontja s addig az orthogenesistől sem küszöbölhető ki a hasznosság föltétele.¹

Már BÜTSCHLI hangsúlyozza, hogy »épen a czélszerű reakciók bizonyos mennyisége elengedhetetlen föltétele a faj tartós fennmaradásának«² és kétségtelen, hogy a míg a fajnak van hozzávaló ereje és rugalmassága, vagyis a míg az életföltételekkel egyensúlyt tartó variációkat létre tudja hozni, addig a természetes kiválogatódás útján következetesen ki fogja küszöbölni a fennmaradását veszélyeztető variációkat s csakis a hasznosakat, az életföltételekbe beleillőket fogja fenntartani. Ez minden alkalmazkodásnak az alapföltétele s minthogy minden fajnak az őt környező életviszonyokhoz kell alkalmazkodnia, nem képzelhető a fejlődésnek olyan útja vagy módja, a mely a hasznosság elvét a faj életéből kirekeszthetné.

Mindezekből talán eléggé kitűnik, hogy az orthogenesis nem valamilyen különleges fejlődési principium, sőt nem is oki megfejtése a fejlődés folyamatának, hanem csak a fajformálódás útjának, szigorúban: emez út végső szakaszának a megjelölése és más szavakkal való körülírása annak az eredménynek, a melyet a fajformálódás menetében a LAMARCK- és a DARWIN-féle tényezők együttesen létrehoznak.³

*

A midőn ezzel fejtegetéseim végére értem, szabad legyen remélnem, hogy tanulmányaim értelmezése nem jelent hanyatlást a természet nyilvánulásainak megítélésében, hanem hogy talán sikerült szaporítanom ama szilárd pontok számát, a melyekre támaszkodva némi sikerrel kísérelhetjük meg a származástan sok tekintetben még mai nap is megközelíthetetlen magaslatainak a megvívását.

¹ Ezt a szempontot nagyon helyesen ítéli meg JAEKEL, a midőn a következőket mondja: »Minthogy EIMER tanulmányaiban a lepkefajokon észlelt csekély jelentőségű jelenségekből indult ki, olyan esetek voltak szeme előtt, a melyekben a szervezetre való felülről haszon nem látszott tekintetbe jönni. Véleményem szerint ezt a mellékjelentést el kell ejtenünk, mert élettanilag fontos szervek jelentékeny átformálódásával kapcsolatos változások hosszabb sorozatában nem tartható fenn« (Verh. d. V. internat. Zool.-Congr. zu Berlin, 1901, Jena, 1902, p. 1065).

² O. BÜTSCHLI, Mechanismus u. Vitalismus, 1901, p. 40.

³ Az orthogenesist más buvárok, így PLATE és a SARASIN unokatestvérek is hasonlóképen ítélik meg.

IRODALOM.

- ALLEN, H., On the Temporal and Masseter Muscles of Mammals ; Proc. Acad. Nat. Sc. Philadelphia, 1880.
- ANDERSON, J., Remarks on the occurrence of *Spalax typhlus* in Africa ; Proc. Zool. Soc. of London, 1892.
- ANDERSON, J. & WINTON, W. E., Zoology of Egypt : Mammalia, London, 1902.
- APÁTHY I., A fejlődésnek nevezett átalakulásról ; Uránia, V, 1904.
- BATESON, W., Materials for the study of Variation, London, 1894.
- BLASIUS, J. H., Fauna der Wirbelthiere Deutschlands, I, Naturgeschichte der Säugethiere Deutschlands, Braunschweig, 1857.
- BOULENGER, G. A., On the Variations of the Evening Primrose (*Oenothera biennis* L.) ; Journal of Botany, 1907.
- BRANDT, J. F., Untersuchungen über die craniologischen Entwicklungsstufen und die davon herzuleitenden Verwandtschaften und Classificationen der Nager der Jetztwelt ; Mém. Acad. Sc. de Saint-Pétersbourg, VII, 1853.
- BRÜHL, C., Zootomie aller Thierklassen, Lief. 15, Wien, 1880.
- BÜTSCHLI, O., Mechanismus und Vitalismus, Leipzig, 1901.
- ČELAKOVSKY, L., Ueber den Begriff der Art in der Naturgeschichte, insbesondere in der Botanik ; Oesterr. Botanische Zeitschr., XXIII, 1873.
- DARWIN, CH., A fajok eredete a természeti kiválás útján ; az eredeti hatodik kiadás után fordította DAPSY LÁSZLÓ, a K. M. Természettud. Társ. kiadása ; I. k. 1873, II. k. 1874.
- DARWIN, CH., Das Variieren der Tiere und Pflanzen im Zustande der Domestikation. CARUS J. W. fordítása, I, II, Stuttgart, 1899.
- DENNERT, C., Vom Sterbelager des Darwinismus, Stuttgart, 1906.
- DESMAREST, M. A. G., Mammalogie ou Description des Espèces de Mammifères, I, Paris, 1820.
- DÖDERLEIN, L., Über die Beziehungen nahverwandter »Tierformen« zu einander ; Zeitschr. f. Morphol. u. Anthropol., IV, 1902.
- DRIESCH, H., Der Vitalismus als Geschichte und als Lehre, Leipzig, 1905.
- EIMER, TH., Orthogenesis der Schmetterlinge, Leipzig, 1897 (a Die Entstehung der Arten II. része).
- EMERY, C., Gedanken zur Descendenz- und Vererbungstheorie ; Biol. Centralblatt, XIII, 1893.

- ENTZ G., Az állatok színe és a mimicry ; Természettud. Közlöny, XXXVII, 1905. Német nyelven a Mathem. u. Naturwiss. Berichte aus Ungarn cz. folyóiratban, XXIV, 1906, XXV, 1907.
- FLOWER, W. H., An Introduction to the Osteology of the Mammalia, London, 1876.
- FRANCÉ R., Lamarck elméletének hatása az újabb élettudományban ; Természettud. Közlöny, XCI—XCII. Pótfüzet, 1908.
- GIDLEY, J. W., Evidence bearing on Tooth-Cusp Development ; Proc. Washington Acad. Sc., VIII, 1906.
- GIEBEL, C. G., Odontographie, Leipzig, 1855.
- GIEBEL, C. G., Die Säugethiere in zoologischer, anatomischer und palaeontologischer Beziehung, Leipzig, II. Ausg., 1859.
- GÜLDENSTÄDT, A. J., Spalax, novum Glirium genus ; Nov. Comm. Acad. Sc. Petropol., XIV, 1770.
- HAACKE, W., Gestaltung und Vererbung, Leipzig, 1893.
- HAACKE, W., Die Schöpfung des Menschen und seiner Ideale, Jena, 1895.
- HARTMANN, E. v., Das Problem des Lebens, Bad Sachsa i. H., 1906.
- HEINCKE, FR., Naturgeschichte des Herings, I. Die Lokalformen u. d. Wanderungen des Herings ; Abh. des Deutschen Seefischerei-Vereins, Berlin, 1898.
- JAEKEL, O., Ueber verschiedene Wege phylogenetischer Entwicklung ; Verh. d. V. internat. Zoologen-Congresses zu Berlin, 1901, Jena, 1902.
- KASSOWITZ, M., Die Krisis des Darwinismus ; Wissensch. Beilage zum 15. Jahresber. der Philos. Ges. a. d. Univers. zu Wien, Leipzig, 1902.
- KESSLER, K., Einige Worte über die von Professor von Nordmann aufgestellte Art Spalax Pallasii ; Bull. Soc. Nat. Moscou, XXIV, 1851.
- KLAPTOCZ, BR., Beitrag zur Kenntniss der Säuger von Tripolis und Barka ; Zoolog. Jahrbücher, Abth. f. System., XXVII, 1908.
- KORSCHINSKY, S., Heterogenesis und Evolution ; Naturw. Wochenschrift, XIV, 1899.
- KÖLLIKER, A., Über die Darwinsche Schöpfungstheorie ; Zeitschr. f. wissensch. Zoologie, XIV, 1864.
- KOWATSCHEFF, W. T., Beiträge zur Kenntniss der Fauna Bulgariens ; Verh. zool.-bot. Ges. Wien, LIII, 1903.
- KOWATSCHEFF, W. T., Der nordbulgarische *Spalax* ; Verh. zool.-bot. Ges. Wien, LVI, 1906.
- LAMARCK, J., Zoologische Philosophie ; LANG A. német fordítása, Jena, 1876.
- LECHE, W., Mammalia ; Bronn's Klassen und Ordnungen des Thier-Reichs, VI, Bd., V. Abth., 30 u. 31. Lief., 1888.
- MAJOR, FORSYTH, On some Miocene Squirrels, with Remarks on the Dentition and Classification of the Sciurinae ; Proc. Zool. Soc. of London, 1893.
- MAJOR, FORSYTH, On Species of Castor, fossil and recent ; Proc. Zool. Soc. of London, 1908.
- MATSCHIE, P., Über rumänische Säugethiere ; Sitz.-Ber. d. Gesellsch. Naturforsch. Freunde, Berlin, 1901.
- MÉHELY L., A vadmacska ; Természet, I, 1897.
- MÉHELY L., Adatok az új-guineai szűkszájú békák (Engystomatidae) ismeretéhez ; Természettud. Füzetek, XXIV, 1901.

- MÉHELY L., A származástan mai állása ; Állattani Közlemények, IV, 1905.
- MÉHELY L., Adatok az állati szervezet formáló erőinek ismeretéhez ; Állattani Közlemények, IV, 1905.
- MÉHELY L., Az egyiptomi patkány Magyarországon ; Állattani Közlemények, VI, 1907.
- MÉHELY L., De Vries fajkeletkezési elméletének kritikája ; Természettud. Közlöny, LXXXV—LXXXVI. Pótfüzet, 1907.
- MÉHELY L., *Prospalax priscus* (Nhrig), a mai Spalaxok pliocen kori őse ; Magy. Tud. Akad. Math. és Természettud. Közlem., XXX, 1908. Német nyelven az Annales Musei Nat. Hungarici VI. kötetében, 1908.
- MÉHELY L., Az élettudomány bibliája ; Természettud. Közlöny, 1909.
- MIHALKOVICS G., A mozgószervek anatómiája, Budapest, 1898.
- MILLER, G. S., Descriptions of two new Mole-Rats ; Proc. Biol. Soc., Washington, XVI, 1903.
- NÄGELI, C., Mechanisch-physiologische Theorie der Abstammungslehre, München, Leipzig, 1884.
- NEHRING, A., Ueber Tundren und Steppen der Jetzt- und Vorzeit, mit besonderer Berücksichtigung ihrer Fauna, Berlin, 1890.
- NEHRING, A., Die kleineren Wirbeltiere vom Schweizersbild bei Schaffhausen ; Neue Denkschriften d. Schweiz. Naturf. Ges., XXXV, 1896.
- NEHRING, A., Über mehrere neue *Spalax*-Arten ; Sitzungs-Ber. d. Gesellsch. naturforsch. Freunde zu Berlin, 1897.
- NEHRING, A., Über *Spalax hungaricus* n. sp. ; Zoolog. Anzeiger, XXI, 1898.
- NEHRING, A., Über *Spalax graecus* ; Zoolog. Anzeiger, XXI, 1898.
- NEHRING, A., Einige Nachträge über die Species der Gattung *Spalax* ; Sitzungs-Ber. d. Gesellsch. naturforsch. Freunde zu Berlin, 1898.
- NEHRING, A., Über *Spalax Fritschii*, sp. n. foss., aus der Antelias-Höhle am Libanon ; Sitzungs-Ber. d. Gesellsch. naturforsch. Freunde zu Berlin, 1902.
- NORDMANN, A., Sur deux espèces de *Spalax*, propres à la Russie méridionale ; Bull. Acad. St. Pétersb., V, 1839.
- NORDMANN, A., Observations sur la faune pontique ; in : Demidoff, Voy. dans la Russ. mérid., Zool., I, Paris, 1839.
- NORDMANN, A., Palaeontologie Südrusslands, II, Helsingfors, 1858.
- NUSSBAUM, M., Mutationserscheinungen bei Tieren, Bonn, 1906.
- OROSZ E., Adatok a földi kutya (*Spalax typhlus* PALL.) életének és előfordulásának ismeretéhez ; Természet, III. közlem., VII, 1903/904 ; IV. közlem. VIII, 1904/905 ; V. közlem. IX, 1905/906.
- OSBORN, H. F., Are acquired variations inherited ? Proc. Amer. Phil. Soc., XXV, 1891.
- OSBORN, H. F., Evolution of Mammalian Molar Teeth, New York, 1907.
- PALLAS, P. S., Novae Species Quadrupedum e Glirium Ordine, Erlangae, 1778 ; Edit. secunda, 1784.
- PALLAS, P., Zoographia Rosso-Asiatica, Petropoli, 1811.
- PARSONS, F. G., Myology of Rodents. — Part II ; Proc. Zool. Soc. of London, 1896.
- PAULY, A., Darwinismus und Lamarckismus, München, 1905.
- PETÉNYI S. és GLOS S., A fogas vakony (természettajzi tekintetben Petényi

Salámontól, élettani tekintetben Glos Sámueltól); A K. M. Természettud. Társulat Évkönyvei, I, 1841—1845.

PLATE, L., Über die Bedeutung des Darwin'schen Selectionsprincips und Probleme der Artbildung, II. Aufl., Leipzig, 1903.

PLATE, L., Die Artbildung bei den Cerion-Landschnecken der Bahamas; Verh. d. Deutsch. Zool. Gesellsch., 1906.

PLATE, L., Die Variabilität und die Artbildung nach dem Prinzip geographischer Formenketten bei den Cerion-Landschnecken der Bahama-Inseln; Archiv für Rassen- und Gesellschafts-Biologie, IV, 1907.

PLATE, L., Selectionsprinzip und Probleme der Artbildung. Ein Handbuch des Darwinismus, III. Aufl., Leipzig, 1908.

PLATE, L., Die Beweismittel der Deszendenztheorie und das Verhältnis von Lamarck zu Darwin; Arch. f. Rassen- und Gesellschafts-Biologie, V, 1908.

REINKE, J., Die Welt als Tat, Umriss einer Weltansicht auf naturwiss. Grundlage, Berlin, 1899.

ROSA, D., Die Progressive Reduktion der Variabilität und ihre Beziehungen zum Aussterben und zur Entstehung der Arten; BOSSHARD H. német fordítása, Jena, 1903.

SARASIN, P. und F., Die Land-Mollusken von Celebes, Wiesbaden, 1899.

SATUNIN, K. A., *Spalax Nehringi* nov. spec.; Zoolog. Anzeiger, XXI, 1898.

SATUNIN, K. A., Ueber die Säugethiere der Steppen des nordöstlichen Kaukasus; Mittheil. des Kaukasischen Museums, I, 1901.

SATUNIN, K. A., Die Säugetiere des nordöstlichen Ciscaucasiens; Mittheil. d. Kaukas. Museums, III, 1907.

SCHLOSSER, M., Die Differenzierung des Säugetiergebisses; Biolog. Centralblatt, X, 1891.

SCHREBER, J. CHR. D., Die Säugethiere, IV, Erlangen, 1792.

SPENCER, H., Prof. Weismann's theories; Contemp. Rev., May, 1893.

SZAKÁLL GY., A földi kutya szeme; Állattani Közlemények, I, 1902.

SZAKÁLL GY., A magyar földi kutya (*Spalax hungaricus* NHRG) hallókészüléke; Állattani Közlemények, II, 1903.

TEUTLEBEN, Ueber Kaumuskeln und Kaumechanismus bei den Wirbelthieren; Inaug.-Diss., Leipzig, Bonn, 1873.

TRISTRAM, H. B., The Survey of Western Palestine. The Fauna and Flora of Palestine, London, 1884.

TULLBERG, T., Ueber das System der Nagethiere, Upsala, 1899.

DE VRIES, H., Die Mutationstheorie. Versuche und Beobachtungen über die Entstehung der Arten im Pflanzenreiche. I. Die Entstehung der Arten durch Mutation, Leipzig, 1901.

DE VRIES, H., Die Mutationen und die Mutationsperioden bei der Entstehung der Arten; Die Umschau, V, No. 40, 1901.

WAGNER, A., Der neue Kurs in der Biologie, Allg. Erörterungen zur prinzipiellen Rechtfertigung der Lamarckschen Entwicklungslehre, Stuttgart, 1907.

WAGNER, J. A., Schreber, Die Säugethiere, Supplem., III. Abth., Erlangen, 1843.

WEBER, M., Die Säugetiere, Jena, 1904.

WEISMANN, A., Das Keimplasma, eine Theorie der Vererbung, Jena, 1892.

WEISMANN, A., Vorträge über Descendenztheorie, I, II, Jena, 1902.

WETTSTEIN, R., Der Neo-Lamarckismus und seine Beziehungen zum Darwinismus, Jena, 1903.

WIGAND, A., Die Genealogie der Urzellen als Lösung des Descendenzproblems oder die Entstehung der Arten ohne natürliche Zuchtwahl, Braunschweig, 1872.

WIGAND, A., Der Darwinismus und die Naturforschung Newtons und Cuviers, Braunschweig, I, 1874; II, 1876; III, 1877.

WOLFF, G., Mechanismus und Vitalismus, Leipzig, 1905.

JAVÍTANDÓK.

A 8. lapon felülről a 4. sorban a »változása« és »már« szók közé »többnyire« iktatandó.

A 12. lapon felülről az 5. sorban *Rhyzomys* helyébe: *Rhizomys* teendő.

Az 59. lapon a var. *kirgisorum* NHRG synonymái közül kimaradt: *Spalax berytensis* MILLER, Proc. Biol. Soc. Washington, XVI, 1903, p. 162.

A 272. lapon alulról az 5. sorban »a külső nyakszírtcsont« helyébe »a pikelyosonti hátsó nyújtvány« teendő.

A TÁBLÁK MAGYARÁZATA.

I. Tábla.

Különféle *Spalax*-fajok koponyái felülről, természetes nagyságban.

1. rajz. *Spalax Ehrenbergi* NHRG. Öreg nőstény. Jaffa.
2. rajz. *Spalax monticola Nehringi* SAT. Öreg példány. Zor.
3. rajz. *Spalax monticola anaticus*. Öreg hím. Paradisos.
4. rajz. *Spalax monticola turcicus*. Öreg hím. Makrikeui.
5. rajz. *Spalax monticola hercegovinensis*. Öreg példány. Ulog Obruja.
6. rajz. *Spalax monticola syrmensis*. Öreg példány. Ó-Pazua.
7. rajz. *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG. Öreg hímpéldány. Makó.

II. Tábla.

Különféle *Spalax*-fajok koponyái felülről, természetes nagyságban.

1. rajz. *Spalax graecus graecus* NHRG. Fiatal példány. Görögország ?
2. rajz. *Spalax graecus graecus* NHRG. Öreg példány. Czernovitz.
3. rajz. *Spalax graecus antiquus*. Öreg hímpéldány. Apahidai sirmező.
4. rajz. *Spalax isticus*. Középkorú példány. Horesu Poenar.
5. rajz. *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. Középkorú példány. Dél-Oroszország.
6. rajz. *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. Öreg példány. Sarepta.
7. rajz. *Spalax giganteus* NHRG. Öreg példány. Petrovszk.

III. Tábla.

Különféle *Spalax*-fajok alsó állkapcsának baloldali ága külső oldaláról.

1. rajz. *Spalax Ehrenbergi* NHRG. Öreg nőstény. Jaffa. Nagy. 16.
2. rajz. *Spalax monticola dolbrogeae* MILL. Öreg példány. Ciulnița. Nagy. 16.
3. rajz. *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG. Öreg hímpéldány. Makó. Nagy. 16.

4. rajz. *Spalax graecus graecus* NHRG. Fiatal példány. Görögország? Nagy. 1931.

5. rajz. *Spalax graecus antiquus*. Öreg hím példány. Apahidai sirmező. Nagy 196.

6. rajz. *Spalax isticus*. Középkorú példány. Horesu Poenar. Nagy. 1948.

7. rajz. *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. Öreg példány. Sarepta. Nagy. 196.

8. rajz. *Spalax giganteus* NHRG. Öreg példány. Petrovszk. Nagy. 197.

IV. Tábla.

Különféle *Spalax*-fajok alsó állkapcsának baloldali ága hátulról, függőlegesen beállított koronanyújtvány mellett. Valamennyi háromszor nagyítva.

1. rajz. *Spalax Ehrenbergi* NHRG. Öreg nőstény. Jaffa.

2. rajz. *Spalax monticola syriensis*. Öreg példány. Ó-Pazua.

3. rajz. *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG. Öreg hím példány. Mezőhegyes.

4. rajz. *Spalax graecus graecus* NHRG. Fiatal példány. Athén?

5. rajz. *Spalax graecus antiquus*. Öreg hím példány. Apahidai sirmező.

6. rajz. *Spalax isticus*. Középkorú példány. Horesu Poenar.

7. rajz. *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. Öreg példány. Sarepta.

8. rajz. *Spalax giganteus* NHRG. Öreg példány. Petrovszk.

V. Tábla.

A *Spalax Ehrenbergi* NHRG baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolcszorosan nagyítva.

1—4. rajz = első felső zápfog.

5—7. rajz = második felső zápfog.

8—13. rajz = harmadik felső zápfog.

14—17. rajz = első alsó zápfog.

18—22. rajz = második alsó zápfog.

23—28. rajz = harmadik alsó zápfog.

A példányok többségének termőhelye Jaffa, csupán a 9, 10, 15, 16, 18, 21, 26 és 27. számú fogak valók jeruzsálemi példányokból.

VI. Tábla.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *kirgisorum* NHRG (1—10. rajz) és a *Sp. Ehrenb.* var. *aegyptiacus* NHRG (11—12. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolcszorosan nagyítva.

- 1, 3, 5, 7, 9 és 11. rajz = felső zápfogak,
 2, 4, 6, 8, 10 és 12. rajz = alsó zápfogak.
 1 és 2. rajz = a *Spalax kirgisorum* NHRG typusa,
 3—6. rajz = a *Spalax intermedius* NHRG typusa (beirutai példányok).
 7 és 8. rajz = a szt.-pétervári múzeum syriai példánya.
 9 és 10. rajz = a nápolyi egyetem syriai példánya.
 11 és 12. rajz = a Magyar Nemzeti Múzeum mariuti hímpéldánya.

VII. Tábla.

A *Spalax monticola Nehringi* SAT. (1—6. rajz) és a *Sp. mont. armeniacus* (7—12. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

- 1, 3, 5, 7, 9 és 11. rajz = felső zápfogak,
 2, 4, 6, 8, 10 és 12. rajz = alsó zápfogak.
 1 és 2. rajz = Zor (középkorú nőtény).
 3 és 4. rajz = Zor (öreg nőtény).
 5 és 6. rajz = Kasikoporan (öreg hím).
 7 és 8. rajz = Göl (fiatal nőtény).
 9 és 10. rajz = Göl (öreg nőtény).
 11 és 12. rajz = Göl (öreg hímpéldány).

A 7. rajzon a második fog a jobboldalinak fordítva rajzolt képe.

VIII. Tábla.

A *Spalax monticola anaticus* (1—36. rajz) és a *Sp. mont. hellenicus* (37—40. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

- 1—5. rajz = első felső zápfog.
 6—10. rajz = második felső zápfog.
 11—18. rajz = harmadik felső zápfog.
 19—24. rajz = első alsó zápfog.
 25—31. rajz = második alsó zápfog.
 32—36. rajz = harmadik alsó zápfog.

A példányok többségének termőhelye Paradiſos, csupán az 1, 6, 11, 19, 25 és 32. számú fogak valók burnabadi példányokból.

37. rajz = felső zápfogak (Parnassus).
 38. rajz = felső zápfogak (Lamia).
 39. rajz = alsó zápfogak (Parnassus).
 40. rajz = alsó zápfogak (Lamia).

IX. Tábla.

A *Spalax monticola turcicus* baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolc-szorosan nagyítva, M a k r i k e u i környékére való példányok alapján.

- 1— 4. rajz = első felső zápfog.
- 5— 8. rajz = második felső zápfog.
- 9—13. rajz = harmadik felső zápfog.
- 14—17. rajz = első alsó zápfog.
- 18—22. rajz = második alsó zápfog.
- 23—27. rajz = harmadik alsó zápfog.

X. Tábla.

A *Spalax monticola dolbrogeae* MILL. baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolc-szorosan nagyítva. A példányok a D o b r u d z s a különböző részei-ből valók.

- 1— 3. rajz = első felső zápfog.
- 4— 6. rajz = második felső zápfog.
- 7— 9. rajz = harmadik felső zápfog.
- 10—13. rajz = első alsó zápfog.
- 14—17. rajz = második alsó zápfog.
- 18—21. rajz = harmadik alsó zápfog.

XI. Tábla.

A *Spalax monticola monticola* NHRG. (1—18. rajz) és a *Sp. mont. hercegovinensis* (19—24. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolc-szorosan nagyítva.

- 1— 3 és 19. rajz = első felső zápfog.
- 4— 6 és 20. rajz = második felső zápfog.
- 7— 9 és 21. rajz = harmadik felső zápfog.
- 10—12 és 22. rajz = első alsó zápfog.
- 13—15 és 23. rajz = második alsó zápfog.
- 16—18 és 24. rajz = harmadik alsó zápfog.

A *Sp. mont. monticola* példányainak termőhelye: K u p r e s; a *Sp. mont. hercegovinensis*-é: U l o g O b r u j a.

XII. Tábla.

A *Spalax monticola syrmensis* baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolc-szorosan nagyítva.

1—5. rajz = első felső zápfog.

6—10. rajz = második felső zápfog.

11—17. rajz = harmadik felső zápfog.

18—23. rajz = első alsó zápfog.

24—29. rajz = második alsó zápfog.

30—36. rajz = harmadik alsó zápfog.

A legtöbb példány termőhelye Ó - P a z u a, csupán az 5, 10, 17, 23, 29 és 36. rajz készült egy elagott r u m a i példány fogairól.

XIII. Tábla.

A *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG baloldali felső zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

1—8. rajz = első felső zápfog.

9—17. rajz = második felső zápfog.

18—24. rajz = harmadik felső zápfog.

T e r m ő h e l y e k. 1, Magyarország. 2, Kúnágota. 3, Kúnágota. 4, Kúnágota. 5, Makó. 6, Mezőhegyes. 7, Budapest. 8, Kúnágota. 9, Magyarország. 10, Dabas. 11, Dabas. 12, Kúnágota. 13, Dabas. 14, Makó. 15, Mezőhegyes. 16, Budapest. 17, Kúnágota. 18, Magyarország. 19, Dabas. 20, Dabas. 21, Kúnágota. 22, Dabas. 23, Budapest. 24, Kúnágota.

XIV. Tábla.

A *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG baloldali alsó zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

1—8. rajz = első alsó zápfog.

9—14. rajz = második alsó zápfog.

15—24. rajz = harmadik alsó zápfog.

T e r m ő h e l y e k. 1, Dabas. 2, Dabas. 3, Kúnágota. 4, Kúnágota. 5, Kúnágota. 6, Kúnágota. 7, Bánát. 8, Mezőhegyes. 9, Dabas. 10, Kúnágota. 11, Magyarország. 12, Kúnágota. 13, Mezőhegyes. 14, Kúnágota. 15, Dabas. 16, Mezőhegyes. 17, Kúnágota. 18, Dabas. 19, Kúnágota. 20, Dabas. 21, Dabas. 22, Kúnágota. 23, Fejértelep. 24, Budapest.

XV. Tábla.

A *Spalax hungaricus transsylvanicus* (1—29. rajz) és a *Sp. monticola syrmienensis* (30 és 31. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

- 1—9. rajz = első felső zápfog.
 10—14. rajz = második felső zápfog.
 15—21. rajz = harmadik felső zápfog.
 22—29. rajz = harmadik alsó zápfog.

A legtöbb példány termőhelye P u s z t a - S z t. - M i k l ó s, csupán a 6, 8, 9, 13, 14, 18, 20, 28 és 29. rajz készült szamosújvári sa 7 és 27. rajz a p a h i d a i példányok fogairól.

30. rajz = felső fogsor.
 31. rajz = alsó fogsor, egy fiatal l e l l e i példányról.

XVI. Tábla.

A *Spalax graecus graecus* NHRG (1—8. rajz) és a *Spalax isticus* (9—20. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

1. rajz = felső fogsor	}	Athéni (?) fiatal példány.
2. rajz = alsó fogsor		A <i>Sp. graecus</i> NHRG typusa.
3. rajz = felső fogsor	}	Czernowitzi fiatal példány.
4. rajz = alsó fogsor		
5. rajz = felső fogsor	}	Athéni (?) középkorú példány.
6. rajz = alsó fogsor		
7. rajz = felső fogsor	}	Czernowitzi öreg példány.
8. rajz = alsó fogsor		
- 9 és 10. rajz = első felső zápfog.
 13 és 14. rajz = második felső zápfog.
 17 és 18. rajz = harmadik felső zápfog.
 11 és 12. rajz = első alsó zápfog.
 15 és 16. rajz = második alsó zápfog.
 19 és 20. rajz = harmadik alsó zápfog.
 9, 13, 17, 11, 15 és 19: B a r z a.
 10, 14, 18, 12, 16 és 20: H o r e s u P o e n a r.

XVII. Tábla.

A *Spalax graecus antiquus* (1—14. rajz) és a *Spalax polonicus* (15 és 16. rajz) baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

- 1—3. rajz = első felső zápfog.
 4—6. rajz = második felső zápfog.
 7—9. rajz = harmadik felső zápfog.
 10. rajz = első alsó zápfog.
 11—13. rajz = alsó fogsorok.

14. rajz = harmadik alsó zápfog.

15. rajz = felső fogsor.

16. rajz = alsó fogsor.

A *Sp. gr. antiquus* termőhelye A p a h i d a, azonban a 2, 5 és 8. rajz m a r o s l e k e n c z e i, a 11. pedig s z a m o s f a l v i példány alapján készült.

A *Sp. polonicus* fogsorát l e m b e r g k ö r n y é k i példányról rajzoltam.

XVIII. Tábla.

A *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

1—4. rajz = első felső zápfog.

5—9. rajz = második felső zápfog.

10—19. rajz = harmadik felső zápfog.

20—24. rajz = első alsó zápfog.

25—29. rajz = második alsó zápfog.

30—33. rajz = harmadik alsó zápfog.

T e r m ő h e l y e k : 1, Keleti Oroszország. 2, Charkow. 3, Sarepta. 4, Sarepta. 5, Charkow. 6, Charkow. 7, Sarepta. 8, Sarepta. 9, Woronez. 10, Keleti Oroszország. 11, Dél-Oroszország. 12, Sarepta. 13, Ekaterinoslav. 14, Sarepta. 15, Sarepta. 16, Sarepta. 17, Sarepta. 18, Charkow. 19, Woronez. 20, Charkow. 21, Sarepta. 22, Charkow. 23, Piatigorsk. 24, Sarepta. 25, Charkow. 26, Sarepta. 27, Charkow. 28, Sarepta. 29, Sarepta. 30, Charkow. 31, Sarepta. 32, Piatigorsk. 33, Sarepta.

XIX. Tábla.

A *Spalax giganteus* NHRG baloldali zápfogainak rágólapjai, nyolczszorosan nagyítva.

1—4. rajz = első felső zápfog.

5—8. rajz = második felső zápfog.

9—12. rajz = harmadik felső zápfog.

13—16. rajz = első alsó zápfog.

17—20. rajz = második alsó zápfog.

21—24. rajz = harmadik alsó zápfog.

1, 5, 9, 13, 17 és 21. rajz = Transural (LEHMANN).

2, 6, 10, 14, 18 és 22. rajz = Ural-folyó melléke (PEROWSKY).

3, 7, 11, 15, 19 és 23. rajz = Kirgiz puszták (EVERSMANN).

4, 8, 12, 16, 20 és 24. rajz = Petrovszk.

XX. Tábla.

A *Spalax Ehrenbergi* NHRG baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 1— 4. rajz = első felső zápfog.
- 5— 8. rajz = második felső zápfog.
- 9—12. rajz = harmadik felső zápfog.
- 13. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
- 14—17. rajz = első alsó zápfog.
- 18—21. rajz = második alsó zápfog.
- 22—25. rajz = harmadik alsó zápfog.
- 26. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.
- 27 és 28. rajz = a *Sp. Ehrenbergi* var. *aegyptiacus* baloldali harmadik felső zápfoga és gyökérgödre.

Itt és minden hasonló táblán:

- a* = az első felső zápfog belső gyökere és gödre.
- b* = az első felső zápfog elülső-külső gyökere és gödre.
- c* = az első felső zápfog hátsó-külső gyökere és gödre.
- d* = a második felső zápfog belső gyökere és gödre.
- e* = a második felső zápfog elülső-külső gyökere és gödre.
- f* = a második felső zápfog hátsó-külső gyökere és gödre.
- g* = a harmadik felső zápfog belső gyökere és gödre.
- h* = a harmadik felső zápfog elülső-külső gyökere és gödre.
- i* = a harmadik felső zápfog hátsó-külső gyökere és gödre.
- j* = az első alsó zápfog elülső gyökere és gödre.
- k* = az első alsó zápfog hátulsó gyökere és gödre.
- l* = a második alsó zápfog elülső gyökere és gödre.
- m* = a második alsó zápfog hátulsó gyökere és gödre.
- n* = a harmadik alsó zápfog elülső gyökere és gödre.
- o* = a harmadik alsó zápfog hátulsó gyökere és gödre.

XXI. Tábla.

A *Spalax Ehrenbergi* var. *kirgisorum* NHRG baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
- 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
- 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
- 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.

- 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.
 1—8. rajz = a *Sp. kirgisorum* NHRG typusa.
 9—16. rajz = a *Sp. intermedius* NHRG typusa (Beirut).

XXII. Tábla.

A *Spalax monticola Nehringi* SAT. (1, 3, 5, 8, 10 és 12. rajz) és a *Sp. mont. armeniacus* (2, 4, 6, 7, 9, 11, 13 és 14. rajz) baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 1 és 2. rajz = első felső zápfog.
 3 és 4. rajz = második felső zápfog.
 5 és 6. rajz = harmadik felső zápfog.
 7. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
 8 és 9. rajz = első alsó zápfog.
 10 és 11. rajz = második alsó zápfog.
 12 és 13. rajz = harmadik alsó zápfog.
 14. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.
 A *Sp. m. Nehringi* termőhelye: Z o r, a *Sp. m. armeniacus*-é: G ö l.

XXIII. Tábla.

A *Spalax monticola anaticus* (1—8. rajz) és a *Sp. mont. hellenicus* (9—16. rajz) baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.
 A *Sp. m. anaticus* termőhelye: P a r a d i s o s, a *Sp. m. hellenicus*-é:

L a m i a.

XXIV. Tábla.

A *Spalax monticola turcicus* (1—8. rajz) és a *Sp. mont. dolbrogeae* MILL. (9—16. rajz) baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

A *Sp. m. turcicus* termőhelye: M a k r i k e u i, a *Sp. m. dolbrogeae*-é: C e r n a v o d a.

XXV. Tábla.

A *Spalax monticola monticola* NHRG (1—8. rajz) és a *Sp. mont. syrmienensis* (9—16. rajz) baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

A *Sp. m. monticola* termőhelye: K u p r e s, a *Sp. m. syrmienensis*-é: Ó - P a z u a.

XXVI. Tábla.

A *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

1—8. rajz = k ú n á g o t a i középkorú hím példány fogai, 9—16. rajz = m a k ó i öreg hím példány fogai.

XXVII. Tábla.

A *Spalax graecus graecus* NHRG baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
- 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
- 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
- 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
- 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
- 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
- 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
- 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

1—8. rajz = állítólag a t h é n i középkorú példány (a müncheni egyetem tulajdona; a *Sp. graecus* NHRG cotypusa), 9—16. rajz = c z e r n o w i t z i fiatal példány (a czernowitzi egyetem tulajdona).

XXVIII. Tábla.

A *Spalax graecus antiquus* (1—8. rajz) és a *Sp. isticus* (9—16. rajz) baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 10. rajz = első felső zápfog.
- 3 és 11. rajz = második felső zápfog.
- 4 és 12. rajz = harmadik felső zápfog.
- 1 és 9. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.
- 6 és 14. rajz = első alsó zápfog.
- 7 és 15. rajz = második alsó zápfog.
- 8 és 16. rajz = harmadik alsó zápfog.
- 5 és 13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

1—8. rajz = az apahidai sírmező egyik példánya után; 9, 11, 13, 14, 15 és 16. rajz = h o r e s u p o e n a r i példány után; 10 és 12. rajz = p r u n d u i példány után.

XXIX. Tábla.

A *Spalax microphthalmus* GÜLDENST. baloldali zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva.

- 2 és 3. rajz = első felső zápfog.
- 4 és 5. rajz = második felső zápfog.
- 6 és 7. rajz = harmadik felső zápfog.
- 1. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.

9 és 10. rajz = első alsó zápfog.

11 és 12. rajz = második alsó zápfog.

13 és 14. rajz = harmadik alsó zápfog.

8. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

Az 1, 2, 4, 6, 8, 9, 11 és 13. rajz: *sareptai* középkorú, a 3, 5, 7, 10, 12 és 14. rajz: *woronezi* öreg példány fogairól.

XXX. Tábla.

A *Spalax giganteus* NHRG baloldali felső zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva (1—13. rajz).

1—4. rajz = első felső zápfog.

5—8. rajz = második felső zápfog.

9—12. rajz = harmadik felső zápfog.

13. rajz = a felső zápfogak gyökérgödre.

1, 5 és 9. rajz = a transuráli pusztákra való példány,

2, 6 és 10. rajz = az Ural-folyó mellékére való példány,

3, 7, 11 és 13. rajz = a petrovszki példány és

4, 8 és 12. rajz = a kirgiz pusztákra való példány fogai.

14. rajz = a *Spalax giganteus* NHRG fiatal példányának koponyája felülről, természetes nagyságban (transuráli puszták).

XXXI. Tábla.

A *Spalax giganteus* NHRG baloldali alsó zápfogai gyökérgödreikkel, ötszörösen nagyítva (1—13. rajz).

1—4. rajz = első alsó zápfog.

5—8. rajz = második alsó zápfog.

9—12. rajz = harmadik alsó zápfog.

13. rajz = az alsó zápfogak gyökérgödre.

1, 5 és 9. rajz = a transuráli pusztákra való példány,

2, 6 és 10. rajz = az Ural-folyó mellékére való példány,

3, 7, 11 és 13. rajz = a petrovszki példány és

4, 8 és 12. rajz = a kirgiz pusztákra való példány fogai.

14. rajz = a *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG kúnágotai fiatal példányának koponyája felülről, természetes nagyságban.

15. rajz = a *Spalax monticola Nehringi* SAT. zori fiatal példányának koponyája felülről, természetes nagyságban.

XXXII. Tábla.

A *Spalax Ehrenbergi* NHRG rágóizmai, háromszorosan nagyítva.

1. rajz = a rágóizmok felülről,

2. rajz = a rágóizmok alulról,

3—6. rajz = a rágóizmok baloldali fele kívülről tekintve; az utóbbi sorozatban a rágóizmok rétegenként fokozatosan leszedve.

A betűjelzés magyarázata.

tp = *Temporalis Portio parietalis* (a halántékizom falcsonti lemeze),

x = ennek ina (6. rajz),

tl = *Temporalis Portio lambdoidea* (a halántékizom lambdanyalábja).

tsz = *Temporalis Portio suprazygomatica* (a halántékizom járompamatja),

y = ennek tapadása a koronanyújtványon (6. rajz),

ml = *Masseter lateralis* (külső rágóizom),

mls = *Masseter lateralis Portio superficialis* (a külső rágóizom felszínes lemeze),

*mls*¹ = ugyanannak felső része,

*mls*² = ugyanannak szélső része,

mlp = *Masseter lateralis Portio profunda* (a külső rágóizom alaplemeze),

mma = *Masseter medialis Portio anterior* (a belső rágóizom elülső nyalábja),

*mma*₁ = ugyanannak hátulsó pamatja,

mmi = *Masseter medialis Portio intermedia* (a belső rágóizom közbülső nyalábja),

mmf = *Masseter medialis Portio posterior* (a belső rágóizom hátsó nyalábja),

mmex = *Masseter medialis Portio extrema* (a belső rágóizom szélső nyalábja),

pti = *Pterygoideus internus* (belső szárnyizom),

tm = *Transversus mandibulae* (az alsó állkapocs harántizma),

dg = *Digastricus* (a kéthasú izom),

pj = *processus paroccipitalis s. jugularis* (toroknyújtvány),

c = *condylus occipitalis* (nyakszirti bütök),

gl H = *glandula Harderi* (HARDER-féle mirigy),¹ tetején a csökevényes szemmei.

¹) V. ö. SZAKÁLL GYULA, A földi kutya szeme; Állattani Közlemények, I, 1902, p. 89.

XXXIII. Tábla.

1. rajz. A *Spalax Ehrenbergi* NHRG koponyája alulról, háromszorosan nagyítva.

pte = *Pterygoideus externus* (a külső szárnyizom),

tm = *Transversus mandibulae* (az alsó állkapocs harántizma).

2. rajz. A *Spalax Ehrenbergi* NHRG zápfogainak állása hátulról, ötszörösen nagyítva.

d = a felső s az alsó zápfogak sora természetes állásban,

co = *condylus occipitalis* (a nyakszirti bütyök),

mx = *maxilla* (felső állkapocs),

ppt = *proc. pterygoideus* (a szárnycsont nyújtványa),

lm = *lamina medialis* (a szárnycsont középső lemeze),

ll = *lamina lateralis* (a szárnycsont külső lemeze),

pte = *Pterygoideus externus* (a külső szárnyizom),

b = *bulla tympani* (dobcsont),

md = *mandibula* (alsó állkapocs).

3. rajz. A *Spalax Ehrenbergi* NHRG alsó állkapcsának baloldali ága a rágóizmokkal, hátulról, háromszorosan nagyítva.

pte és *pte*₁ = *Pterygoideus externus* (a külső szárnyizom két nyalábja),

pti = *Pterygoideus internus* (a belső szárnyizom),

mlp = *Masseter lateralis Portio profunda* (a külső rágóizom alaplemeze).

4. rajz. A *Spalax Ehrenbergi* NHRG gyomra kívülről, egészben, természetes nagyságban.

5. rajz. Ugyanaz, érintői metszetben.

6. rajz. A *Spalax hungaricus hungaricus* NHRG gyomra kívülről, érintői metszetben, természetes nagyságban.

7. rajz. Ugyanaz, kívülről, egészben.

Betűjelzés a gyomor rajzaiban:

oe = *oesophagus* (bárzsing),

p = *pylorus* (gyomorzár),

it = *intestinum tenue* (vékonybél),

pc = *pars cardiaca* (a gyomorszáj tájéka),

pb = *pars basalis* (a gyomorfenék tájéka),

pp = *pars pylorica* (a gyomorzár tájéka),

st = *sulcus transversalis* (harántbarázda),

dp = *duplicatura* (harántredő),

tr = *trabeculum* (rekeszfal),

sc = *stratum corneum* (szaruréteg),

ag = *area glandulosa* (mirigyes tájék).

NÉV- ÉS TÁRGYMUTATÓ.

Acromion 20.
Alactaga 19, 51.
 Alfelmirigyek 21.
 ALLEN, H. 271.
 Állkapcsi bevágás 19.
 Alsó állkapocs alaktana 18.
 » » izületi árka 18.
 » » törzsfejlődése 256.
 Alsó zápfogak 19.
 ANDERSON, J. 2, 54, 58.
Ansa coli dextra 21.
 » » *paracoecalis* 21.
 APÁTHY I. 292.
Arctomys bobac 183.
Arcus zygomaticus 15.
 Arczorr törzsfejlődése 246.
 Ásókarok 11.
 Átformálódás oka 313.
 Átrázódás 305.
 BATESON, W. 298.
 Belső nyereg 19.
 Belső okok 312.
 Bélkürt 21.
 BIELZ E. 163.
 Blastogen tulajdonságok öröklődése 305.
 BOD P. 163.
 Bordák 20.
 BRANDT J. FR. 203.
Bulla tympani 17.
 BÜTSCHLI 325, 326, 329.
 Büttyöklyuk 12.
 Büttyöknyújtvány 18.
Canalis infraorbitalis 15.
Capra bedu 69.

Castor plicidens 50.
 ČELAKOVSKY L. 291.
 CHRISTOVITSCH 172.
Condylus occipitalis 12.
 COPE E. D. 4, 304.
 CORNALIA 58.
Corpus sterni 20.
Cricetus 51.
Crista lambdoidea 12.
 » *occipitalis* 12.
 » *sagittalis* 14.
 CSATÓ J. 163.
 Csecsnyújtvány 12.
 Csigolyák 20.
 Csirasejte 318.
 Csiraplasma 313, 317, 319, 321.
 DADAY J. 154.
 DARWIN 6, 8, 304, 318, 321.
 DENNERT 325.
Dentes incisivi 19.
 » *molars* 19.
 » *praemolars* 19.
Diademodon tetragonus 266, 268.
Diastema 19.
Dipus 51.
 Dobcsont 17.
 DÖDERLEIN L. 231.
 DRIESCH 327.
 EHRENBERG 49.
 EIMER TH. 7, 298, 304, 320, 327, 328.
 Elemi fajok 6, 234, 235, 298.
Ellobius 19, 51.
 Elsődleges czélszerűség 314.
 Emlőbimbók 21.
 EMERY C. 298.

- ENTZ G. 154, 163, 307.
 ERXLEBEN I. 194.
 Érzékszervek 22.
 EVERSMAH 66, 221.
Evolutio continua 298.
 » *discontinua* 298.
Exoccipitale 12.

 Fajok szétrobbanása 289, 298, 307.
 Falcsonok alaktana 12.
 » törzsfejlődése 250.
 Fark 11.
 Fejlődési vonalak 301.
 Felső állcsont járomcsonti nyújtványa 15.
 Felső nyakszirtcsont alaktana 12.
 » » törzsfejlődése 253.
 Felső zápfogak 19.
 Foghézag 19.
 Foggyökerek alaktana 20.
 » törzsfejlődése 285, 287, 288.
 Foggyökerek variálása 4.
 Fogkorona 3.
 Fogmedrek 20.
 Fogmedri nyújtvány 18.
 Fokozatos fejlődés 297.
 Folytonos fejlődés 297.
Foramen infraorbitale 15.
Foramen posterior palatinae 16.
Foramina incisiva 16.
 Formáló ingerek 284, 288, 303.
Fossa glenoidea 12, 18.
 » *mandibularis* 18.
Fossae pterygoideae 16.
 FRANCÉ 315, 327.
 FRITSCH 68.
 Független fejlődés 289, 292.

 GAÁL G. 139.
Geomys 19.
 GIDLEY J. W. 262.
Glandulae anales 21.
Glans penis 21.
Glis zemni 1.
 GÜLDENSTÄDT 202.
 Gyomor 20.
 Gyomorfenék 20.

 Gyomorszáj 20.
 Gyomorzár 21.

 HAACKE 291, 304, 327.
 HAECKEL 304.
 Halántékizom 271.
 Hangjárat 12.
 Harántizom 279.
 HARTMANN E. 291, 327.
 Határozatlan variációk 320.
 Határozott irányú fejlődés 326—329.
 HEINCKE FR. 232.
 HENKE 60, 66.
 HEMPRICH 49.
 HERBIG 163.
 HERMAN O. 163.
Heterogenesis 298.
 Homlokcsontok alaktana 14.
 » törzsfejlődése 249.
 Homlok-orrcsonti varrat 15.
 Homlokszoros 14.
Homogenesis 298.
 HORVÁTH G. 140.

 Immanens czélszerűség 326.
Incisura corono-alveolaris 19.
 » *corono-condyloidea* 19.
 » *mandibularis* 19.
 Inycsont alaktana 16.
 » törzsfejlődése 256.
 Inycsonti nyílások alaktana 16.
 » » törzsfejlődése 256.
Isthmus frontalis 14.

 JAEKEL O. 6, 298, 304, 305, 311, 312, 329.
 Járomcsont 16.
 Járomív alaktana 15.
 » törzsfejlődése 248.
 Jelentéktelen módosulások 322.
Jugale 16.

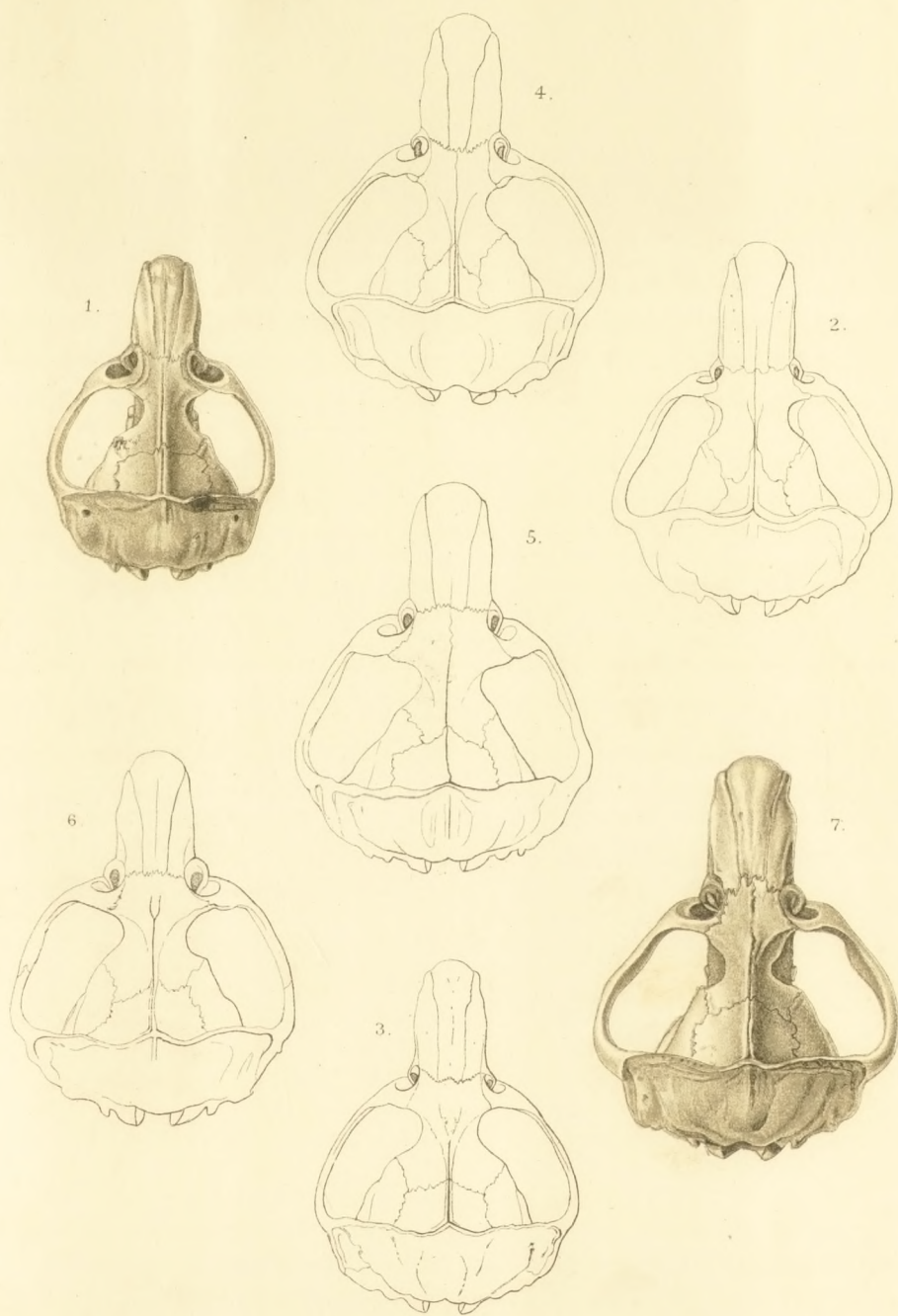
 Karcson, alsó 20.
 » felső 20.
 KASSOWITZ M. 320.
 KESSLER 203.
 KITAIBEL P. 154.
 Kiválogatódási érték 323.
 KLAPTOCZ BR. 54, 58.

- KOHAUT R. 129, 156.
 KÖLLIKER 298, 304.
 Könycsont 15.
 Koponya magassága 245.
 » nagysága 244.
 » törzsfejlődése 243.
 Környezet befolyása 311.
 Korona-bütyökvájulat 19.
 » -fogmedri vájulat 19.
 Koronanyújtvány 18.
 KORSCHINSKY S. 298.
 KOWATSCHEFF 2, 114, 120, 172.
 Kulcsont 20.
 Külső hangjárat alaktana 17.
 » » törzsfejlődése 254.
 Külső ingerek 303, 313, 314, 317.
 Külső nyereg 19.
- LAMARCK 7, 8, 303, 304, 315, 316, 317, 318.
 LAMARCK f. tényezők 315, 316, 318, 324.
Lanius nubicus 172.
 Lapoczkacsont 20.
 Lassú fejlődés 297.
 LEHMANN 66, 221.
 LENDL A. 88.
 LEVERKÜHN P. 112.
- Macrospalax hypotheticus* 239.
 Macrospalaxok jellemzése 32.
 » kulcsa 32.
 » származása 236.
- MAJOR F. 4, 50, 261, 262.
Mandibula 18.
Manubrium sterni 20.
 MÁRTONFI L. 163.
Mastoideum 12.
 MATSCHIE P. 49, 55, 56, 57, 186.
 MAZUREK J. 200.
Meatus auditorius externus 17.
 Mechanovitalismus 315.
 Megmerevedett fajok 319.
 MÉHELY L. 2, 163, 289, 299, 313, 317, 320, 324.
Merops persicus 172.
Mesocricetus 51.
Mesospalax hypotheticus 69.
 Mesospalaxok jellemzése 25.
- Mesospalaxok kulcsa 27.
 » származása 226.
 Metaphysikai vitalismus 326.
 Metszőfogak alaktana 19.
 » törzsfejlődése 258.
 Microspalaxok jellemzése 23.
 » kulcsa 24.
 » származása 225.
- Microtus terrestris* 51.
 MILLER G. S. 2, 114.
Multituberculata 261, 266.
 MÜLLER 211.
Mus 51.
Musculus digastricus 279.
 » *masseter* 273.
 » *pterygoideus* 277.
 » *temporalis* 271.
 » *transversus mandibulae* 279.
- Mutatio 298.
 Mutatiós periodusok 307, 308.
 Működésbeli alkalmazkodás 311.
Myospalax 19.
- NÄGELI 304, 320, 323.
 NEHRING I. 3, 38, 54, 55, 59, 66, 67, 114, 121, 129, 144, 153, 154, 159, 165, 172, 202, 211, 214.
 Neovitalisták 325, 327.
Nesokia 19, 51.
 NORDMANN A. I. 203, 211.
 NUSSBAUM M. 298.
 Nyakszirti bütyök 12.
 Nyakszirtcsont (felső) alaktana 12.
 » » törzsfejlődése 253.
 Nyakszirtcsont (külső) 12.
 » (oldali) 12.
 Nyakszirti taraj alaktana 12.
 » » törzsfejlődése 253.
- Nyelv 20.
 Nyíltaraj alaktana 13.
 » törzsfejlődése 253.
- Occipitale laterale* 12.
 OCSKAY F. 154.
 ORBÁN B. 163.
 OROSZ E. 154, 163, 182, 183, 184, 309.
 Orr-állközti nyújtvány 14.

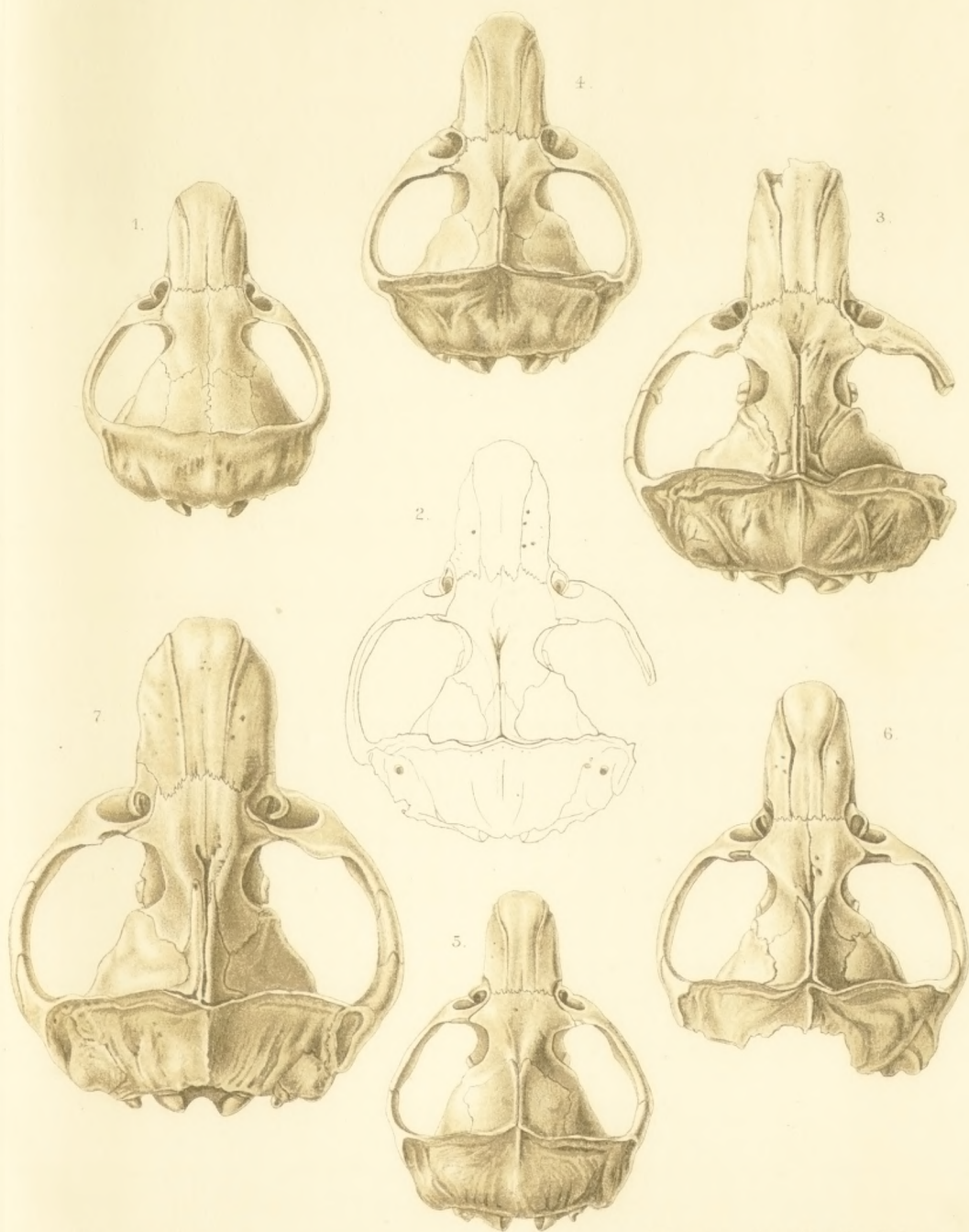
- Orrcsontok alaktana 14.
 » törzsfejlődése 247.
 Orrközti nyújtvány 14.
 Orrtővi lyukak alaktana 15.
 » » törzsfejlődése 247.
 » nyújtvány 14.
 Orthogenesis 7, 326—329.
 OSBORN 4, 261, 266, 304, 305.
Os lacrymale 15.
Os penis 21.
Ossa frontalia 14.
 » *nasalia* 14.
 » *parietalia* 12.
 Palaeontologiai látszat 309.
Palatinum 16.
 PALLAS 21, 202.
 Párhuzamos fejlődés 128, 129, 294.
 PAULY 315, 316, 327.
Penis 21.
 PENNANT 194.
 PERÉNYI J. 154.
 PEROWSKY 66, 221.
 PETÉNYI S. J. 154.
Petromastoideum 12.
 Pikkelycsont 12.
Plagiaulax minor 266.
 PLATE L. 6, 232, 291, 304, 311, 312,
 314, 320, 325, 326, 327, 329.
 Podolian Marmot 1.
Polybunia 4.
 PÓSTA B. 183.
Praeputium clitoridis 21.
 » *penis* 21.
Processus alveolaris 18.
 » *angularis* 18.
 » *condyloideus* 19.
 » *coronoideus* 18.
 » *internasalis* 14.
 » *jugularis* 12.
 » *mastoideus* 12.
 » *nasobasalis* 14.
 » *naso-intermaxillaris* 14.
 » *paramastoideus* 12.
 » *paroticus* 12.
 » *posttympanicus* 12.
 » *praeorbitalis* 14.
 » *supramastoideus* 12.
Processus xiphoideus 20.
 » *zygomaticus* 15.
Prospalax priscus 2, 52, 53, 225.
 Psychovitalismus 315, 327.
 Puerco-fauna 261.
Pyrrhocorax graculus 172.
Ramus inf. proc. zygom. 15.
 » *sup.* » » 15.
 Rágás (örlés) 281.
 » (vésés) 280.
 » (zúzás) 282.
 Rágás befolyása a foggyökerekre 284.
 Rágás mechanikája 279.
 Rágóizom 20, 273.
 Rágóizmok leírása 271.
 REINKE 323, 327.
 REISER O. 172.
Rhizomys 10, 12.
 ROHLFS 58.
 ROSA 320.
 SARASIN 313, 329.
 SATUNIN K. A. 2, 70, 77, 79, 83, 212,
 214, 221, 222.
 SCHWEINFURTH 58.
 SCHLOSSER 261.
 Selectio 318—325.
Sella externa 19.
 » *interna* 19.
 SEVERINI 154.
 Singcsont 20.
 Singkampó 20.
 Sípcsont 20.
Siphneus 12.
 Somatogen tulajdonságok 304, 305.
 SOMOGYI I. 154.
 SORDELLI 2, 58.
Spalax aegyptiacus 1, 24, 54.
 » *anatolicus* 29, 88.
 » *antiquus* 34, 175.
 » *armeniacus* 28, 79.
 » *berytensis* 334.
 » *cilicicus* 29, 84.
 » *diluvii* 1, 203, 300.
 » *dolbrogeae* 2, 28, 114.
 » *Ehrenbergi* 1, 24, 38.
 » *Fritschii* 1, 24, 68.
 » *giganteus* 1, 37, 214.

- Spalax graecus* I, 34, 165.
 » *hellenicus* 29, 100.
 » *hercegovinensis* 30, 129.
 » *hungaricus* I, 31, 144.
 » *intermedius* I, 59.
 » *isticus* 34, 186.
 » *kirgisorum* I, 59.
 » *leucodon* I.
 » *microphthalmus* I, 36, 202.
 » *monticola* I, 30, 121.
 » *Nehringi* 2, 27, 70.
 » *Pallasii* I, 203.
 » *polonicus* 35, 194.
 » *priscus* I.
 » *serbicus* 31, 140.
 » *syrmiensis* 30, 133.
 » *transsylvanicus* 31, 159.
 » *turcicus* 28, 105.
 » *typhlus* I, 68, 202, 203.
 » *xanthodon* I.
Spalaxok törzsalakja 225.
 » törzsfája 242.
 SPENCER 304, 320, 323.
Spina scapulae 20.
Squamosum 12.
Supraoccipitale 12.
Sutura fronto-nasalis 15.
 Szaggatott fejlődés 298.
 Szájpadláslyukak alaktana 16.
 » törzsfejlődése 255.
 Szárkapocs 20.
 Szárnycsonti gödrök alaktana 16.
 » » törzsfejlődése 255.
 Szárnyizom 277, 278.
 Szegycsont 20.
 Szemgödri nyújtvány 14.
 Szemrés 10.
 Szerkezeti okok 313.
 Szerzett tulajdonságok öröklődése 304, 305.
 Sziklacsecscsont 12.
 Szögletnyújtvány 18.
Tachyoryctes 12.
 Tájfajták 310.
 Tápláléksere hatása 285, 286.
 Természetes kiválogatódás 318—325.
 Testvérfajok 5.
Theriodontia 266.
 Toroknyújtvány 12.
 Tökéletesedés oka 313.
 TÖRKÉS L. 154.
 Trigonodont fogazat 261.
 Tritubercularis elmélet 4, 261.
 » fogazat 261.
 TULLBERG 260, 261, 264, 273, 280, 281.
 Túrás hatása az arczorra 246.
 Ugrásszerű fejlődés 298, 303.
 Utólagos bevándorlás 310.
 Vakbél 21.
 Variatio oka 317.
 Variálás csökkenése 319.
 Vastagbél 21.
 Vállcsúcs 20.
 Vándorlás 7.
 VEZÉNYI Á. 58.
 Vékonybél 21.
 Véletlen variációk 321, 322.
 Vérrokonság 8, 289.
 Viszonos változások 288.
 VRIES de, 6, 289, 298, 299, 301, 303—307.
 WAGNER A. 315, 327.
 WAGNER J. A. 172, 211.
 WALLACE 304.
 WEISMANN 291, 304, 311, 324.
 WETTSTEIN R. 324.
 WIGAND A. 290, 320.
 WINTON 2, 54.
 WOLFF G. 320, 325.
 Zápfogak alaktana 19.
 » (korona) törzsfejl. 258.
 » (gyökerek) törzsfejl. 269, 284.
 ZELINKA 173.
 Zománczcsoő 3.
 Zománczgumók 19.
 Zománczhurkok 19.
 Zománczredők 19.
 Zománcszigetek 19.
 Zygoria 15.
 Zygomatium 16.

Species generis Spalax.

Tab. III.

1.

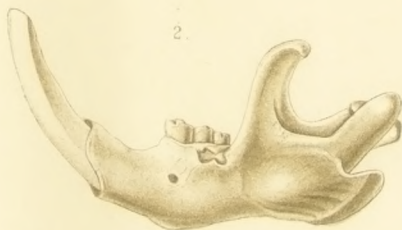
3.

4.

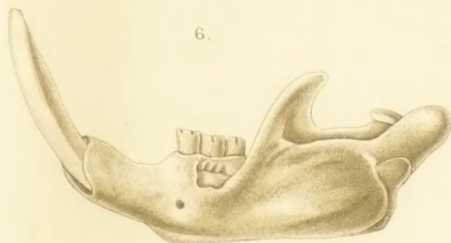
2.

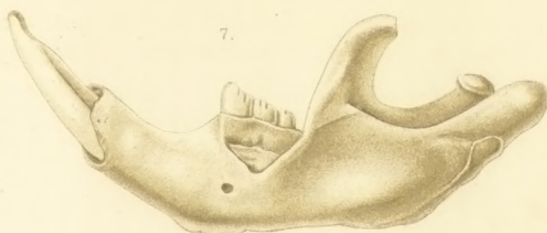
5.

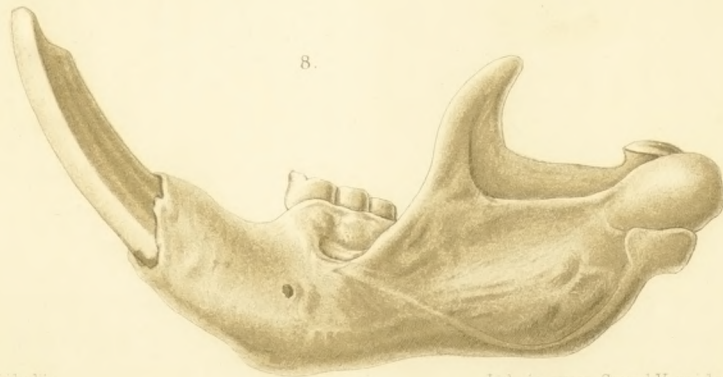
6.

7.

8.

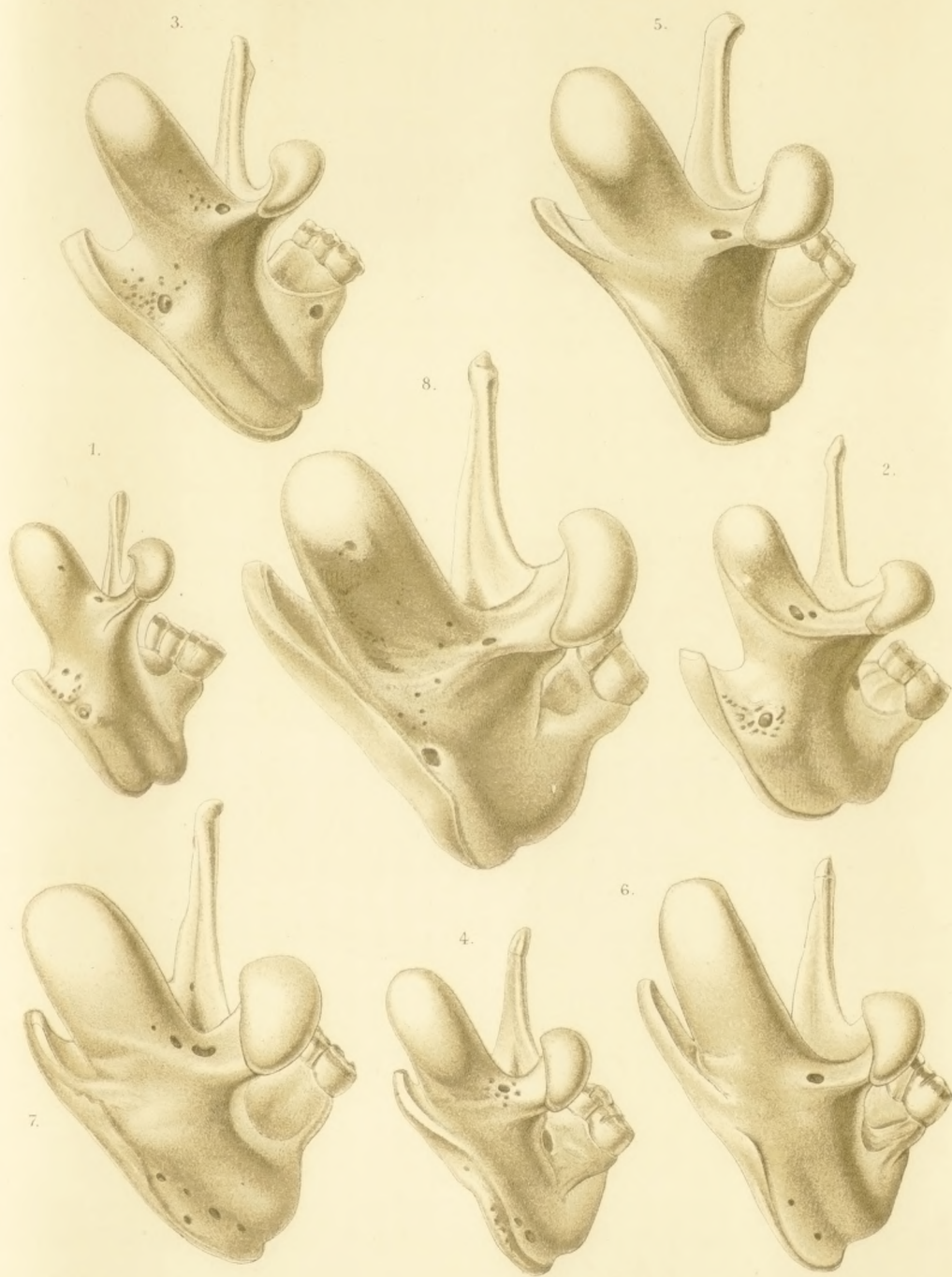
Ad nat. del. Mehely

Lith. és nyom. Grund V utodai Budapest

Species generis Spalax.

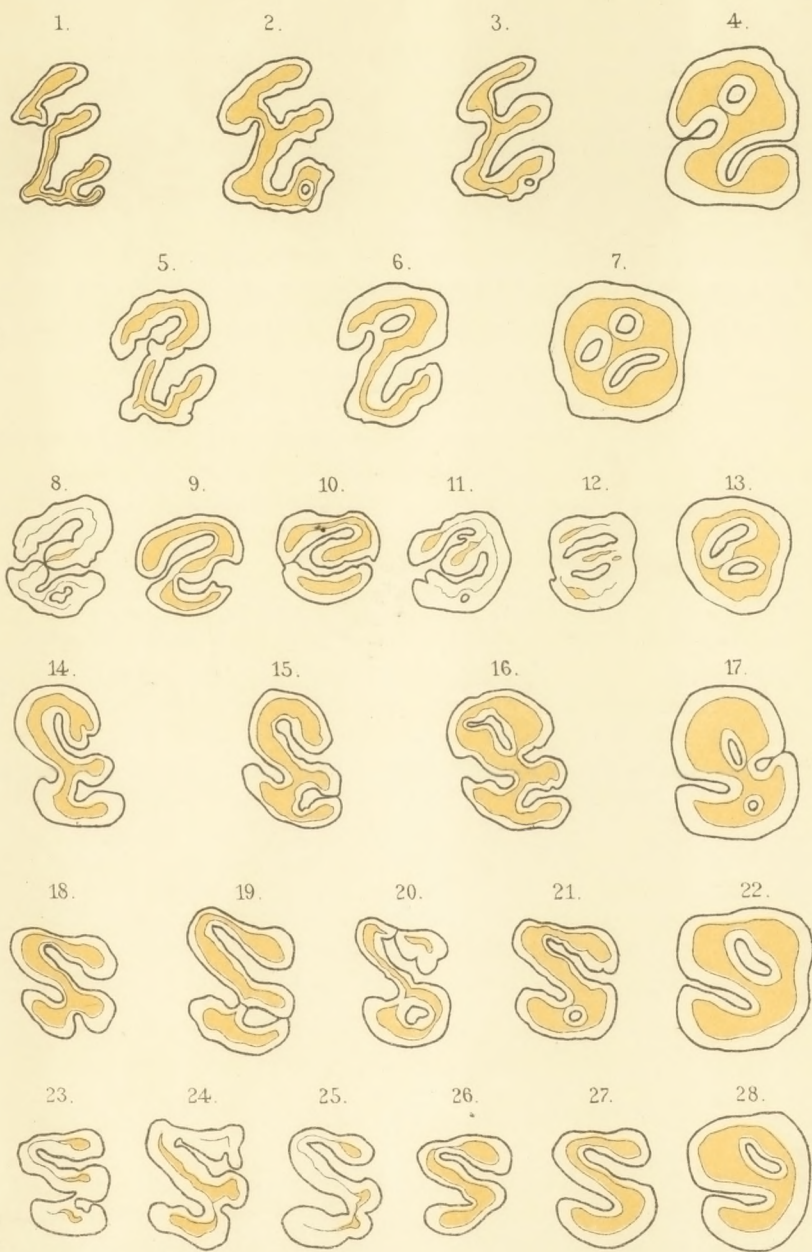
Tab. IV.

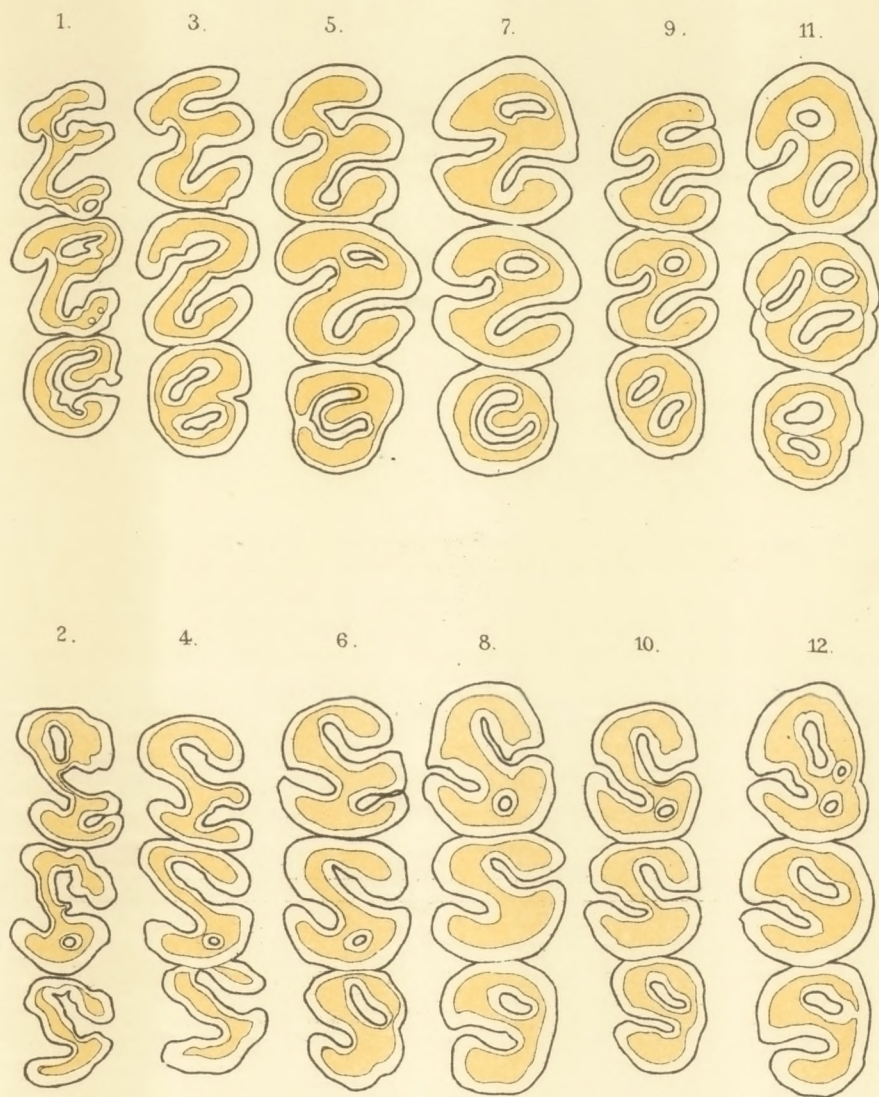
Adnat del. Mehely.

Lith. és nyom. Grunz V utodai Budapest

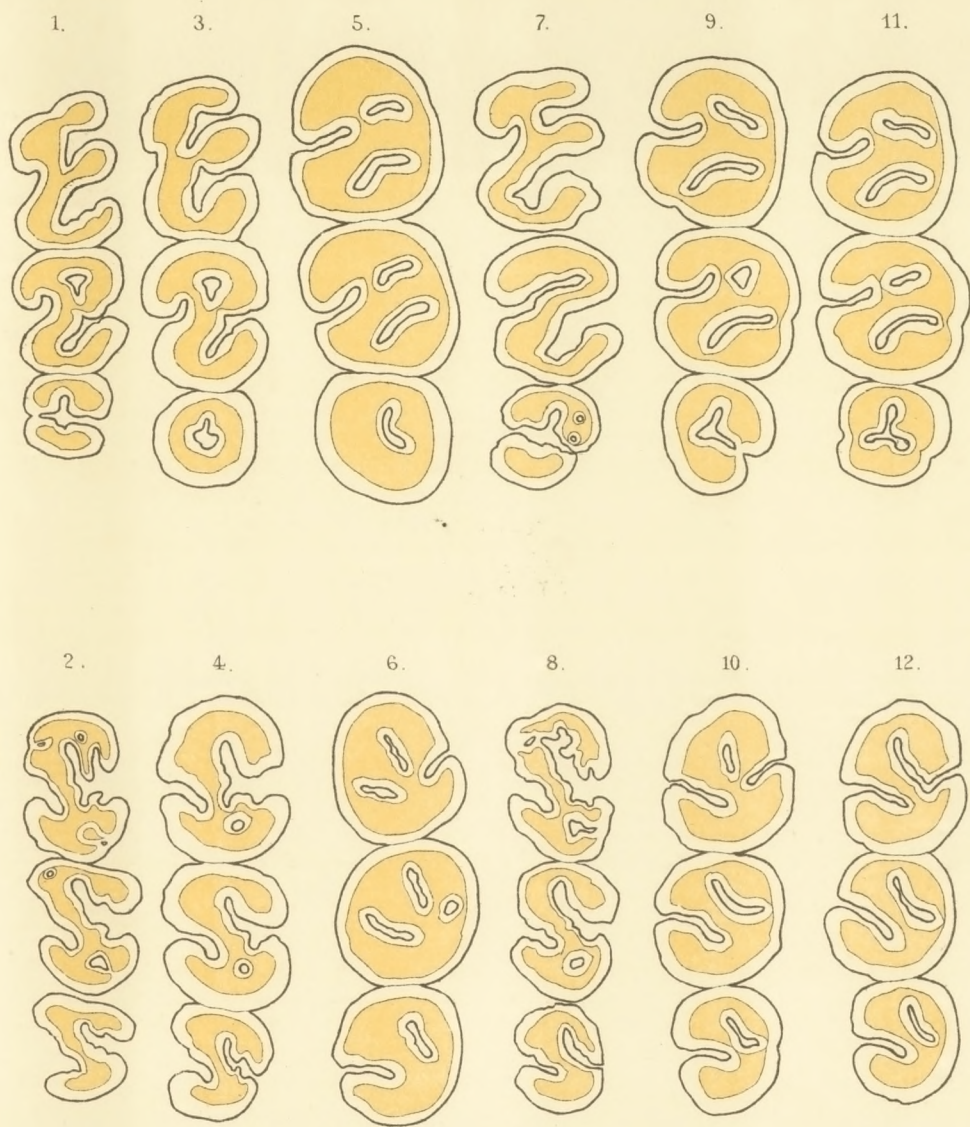

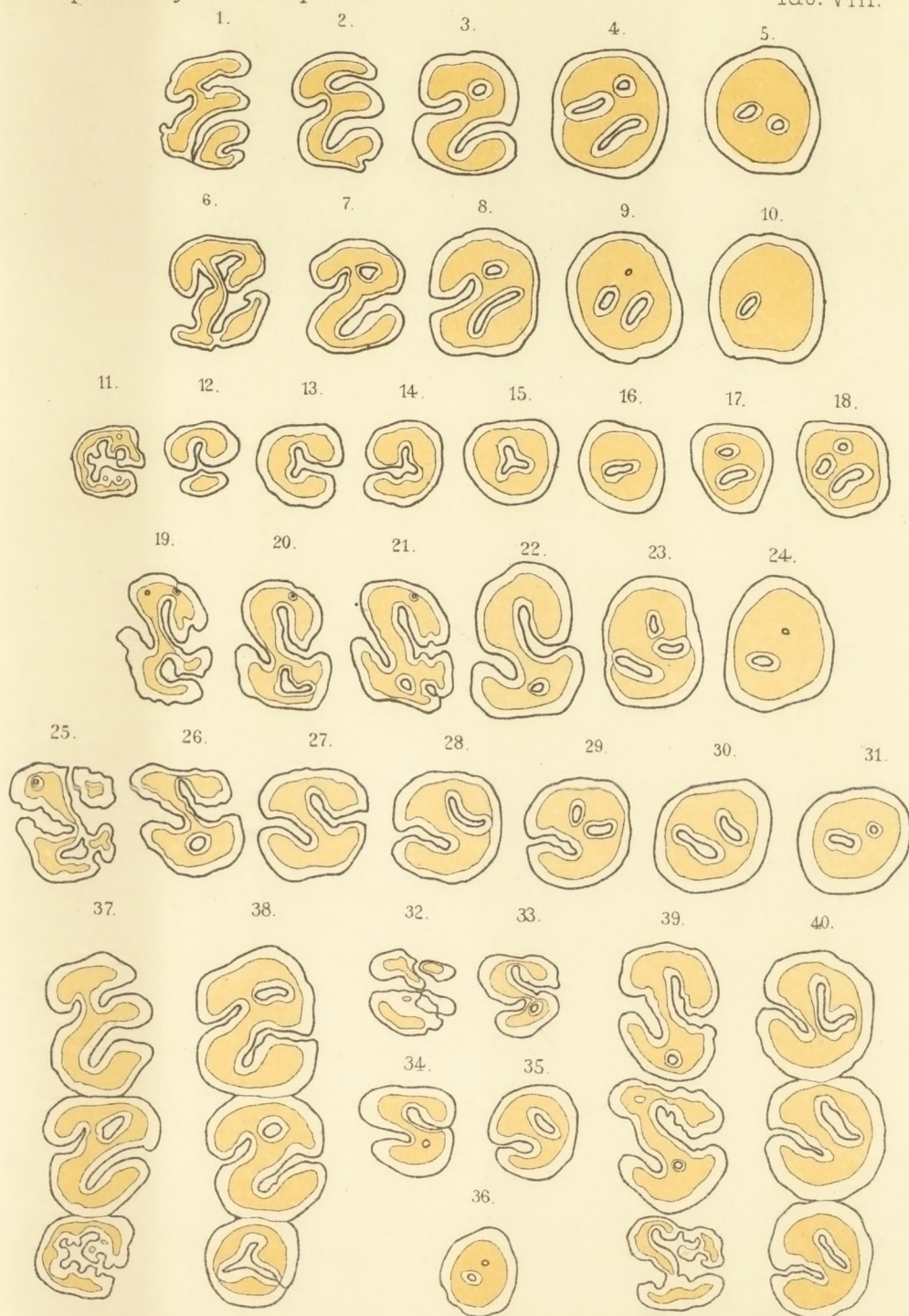

Species generis Spalax.

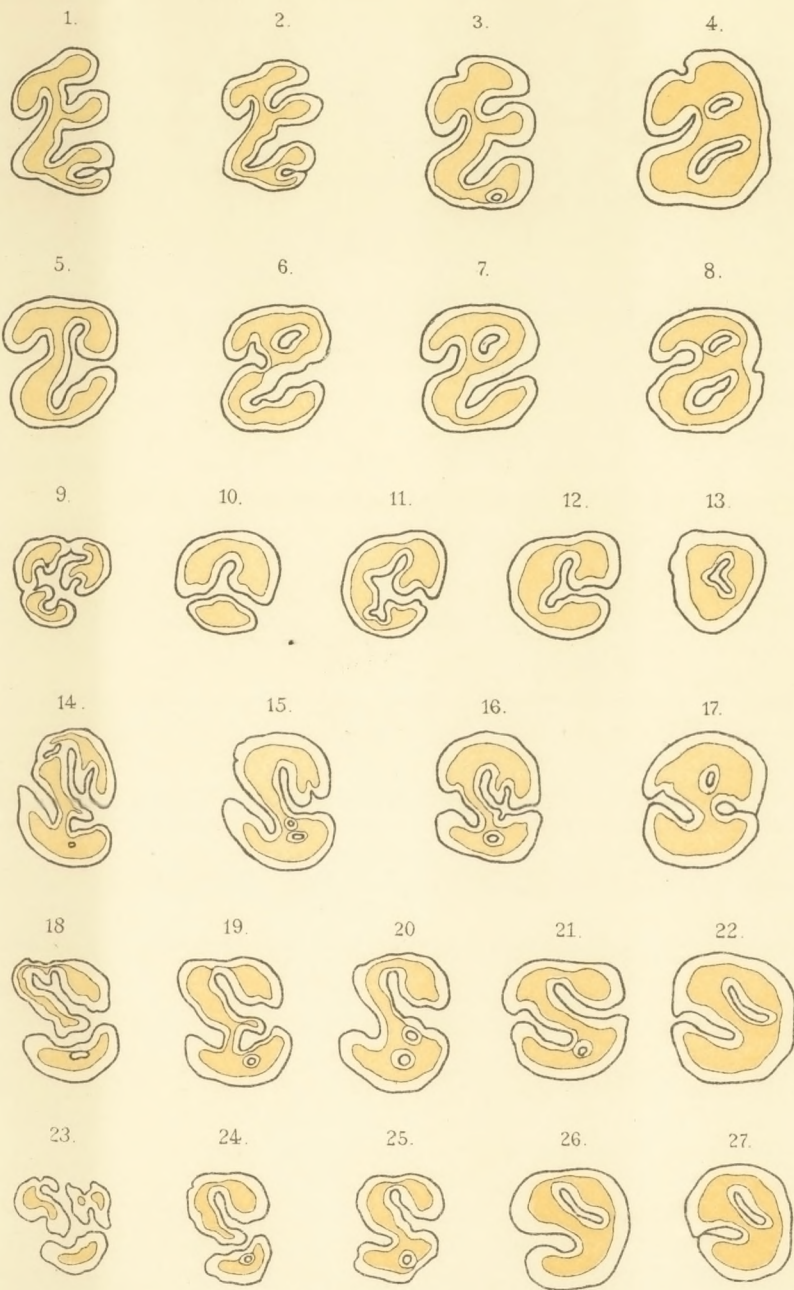
Tab. VIII.

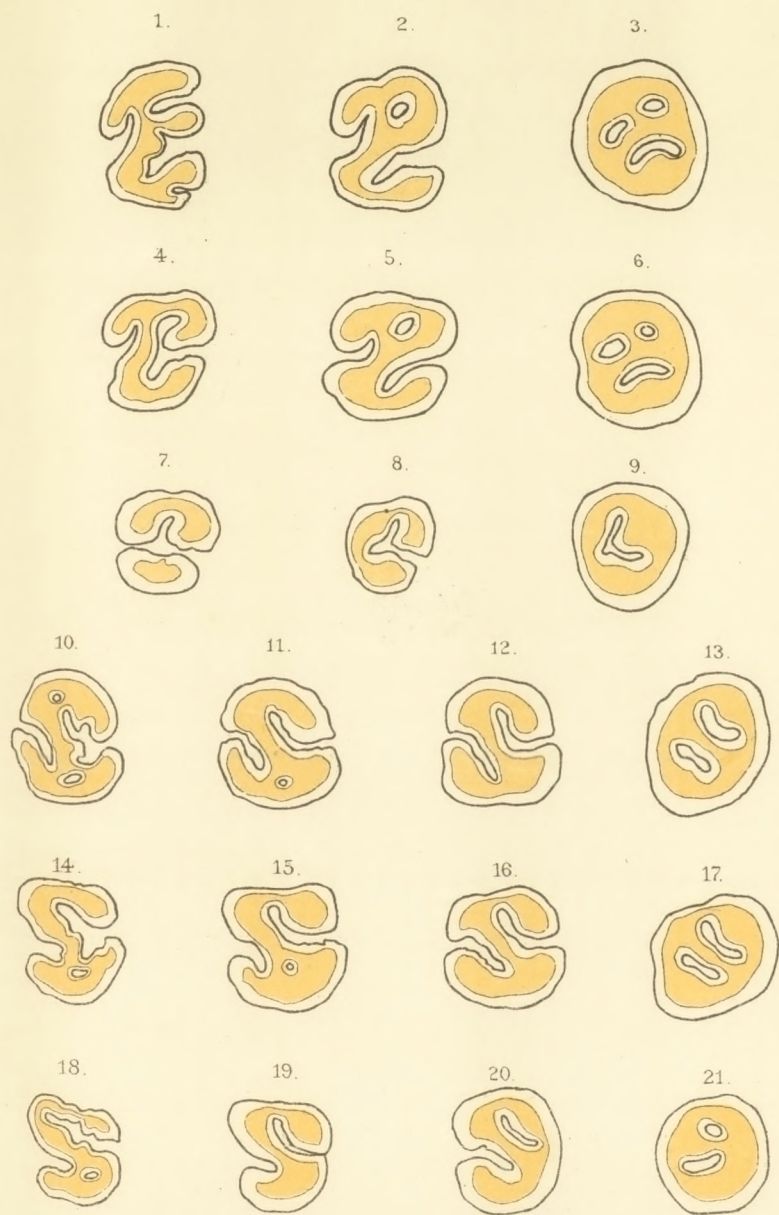
Ad nat. del. Mehely.

Lith. és nyom. Grund V utódai Budapest.

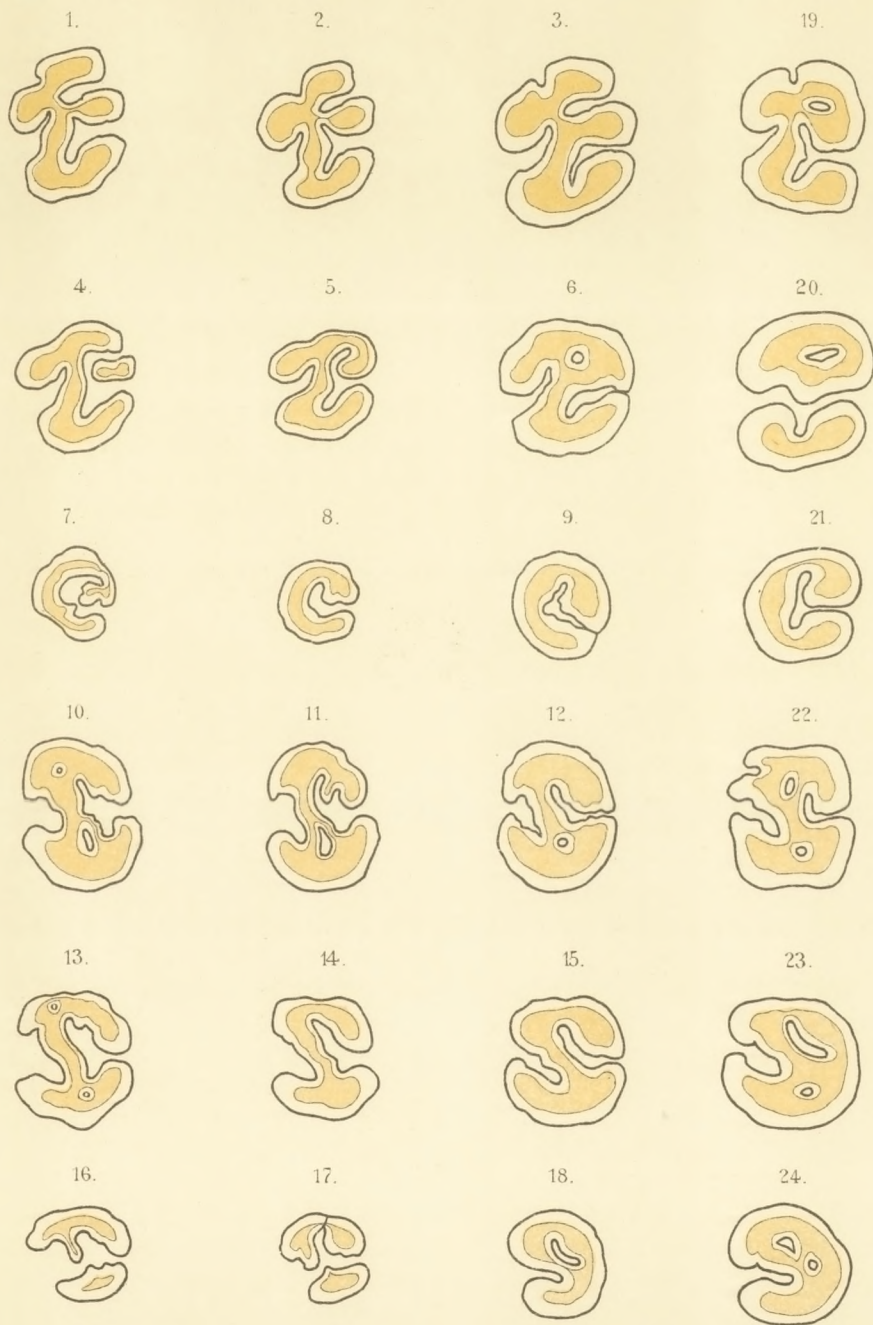

Species generis Spalax.

Tab. XI

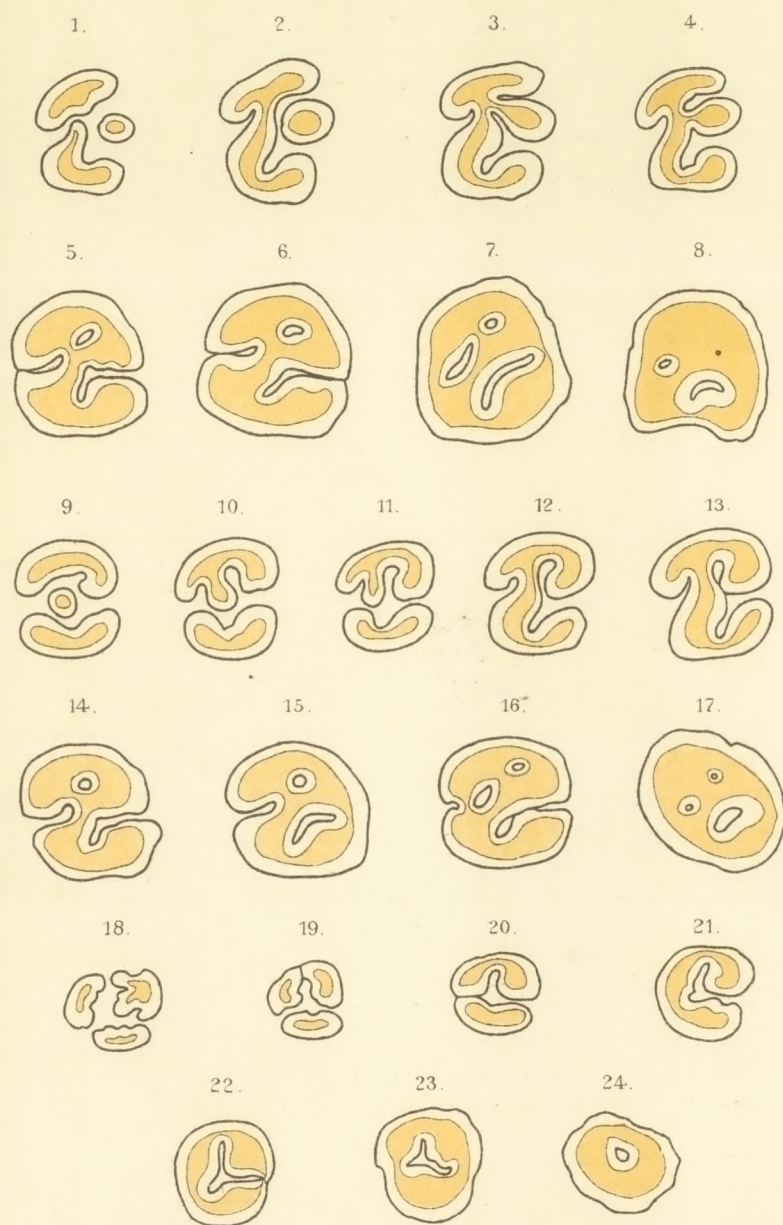
Ad nat. del. Mchely.

Lith. és nyom. Grund V utódai Budapest.

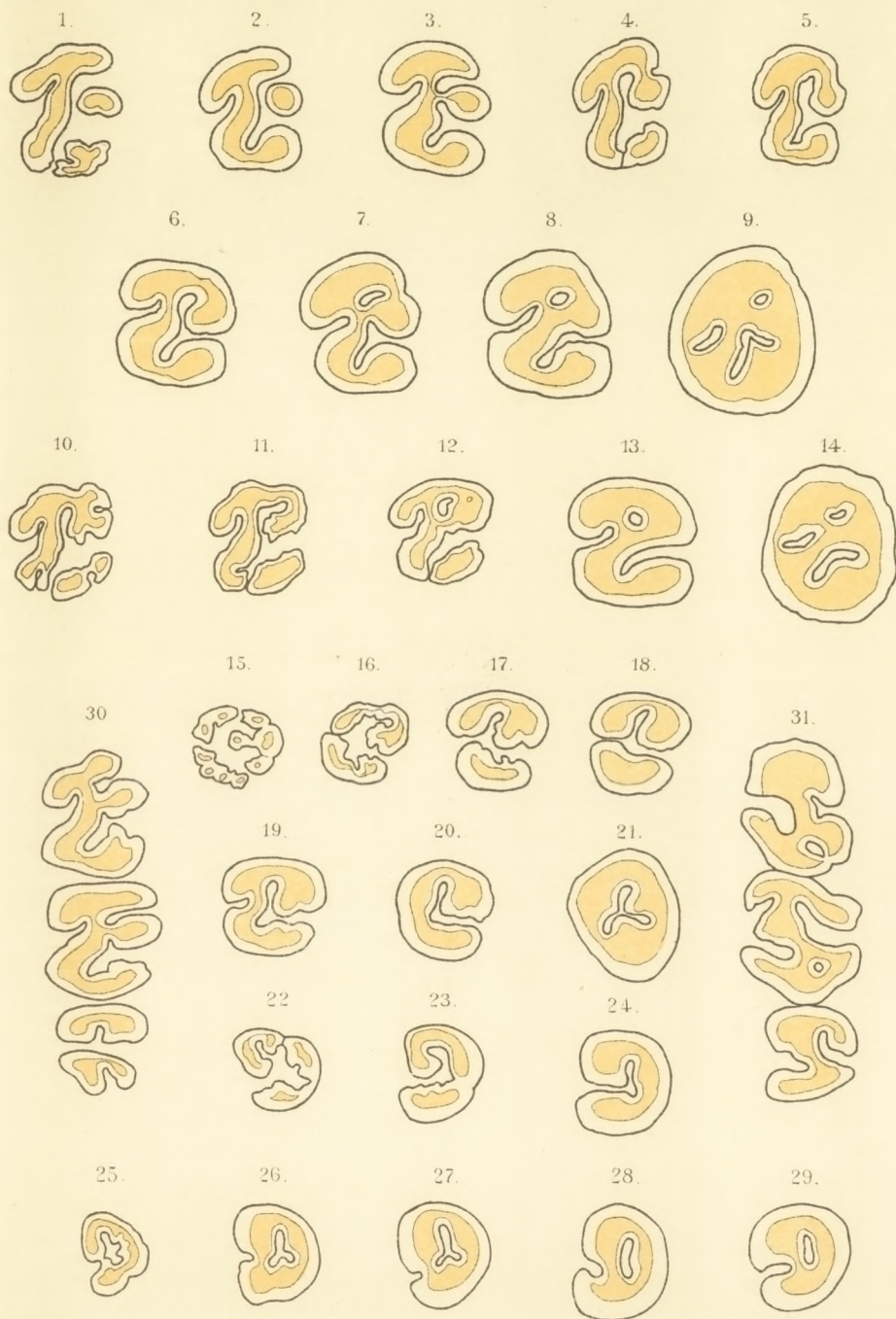

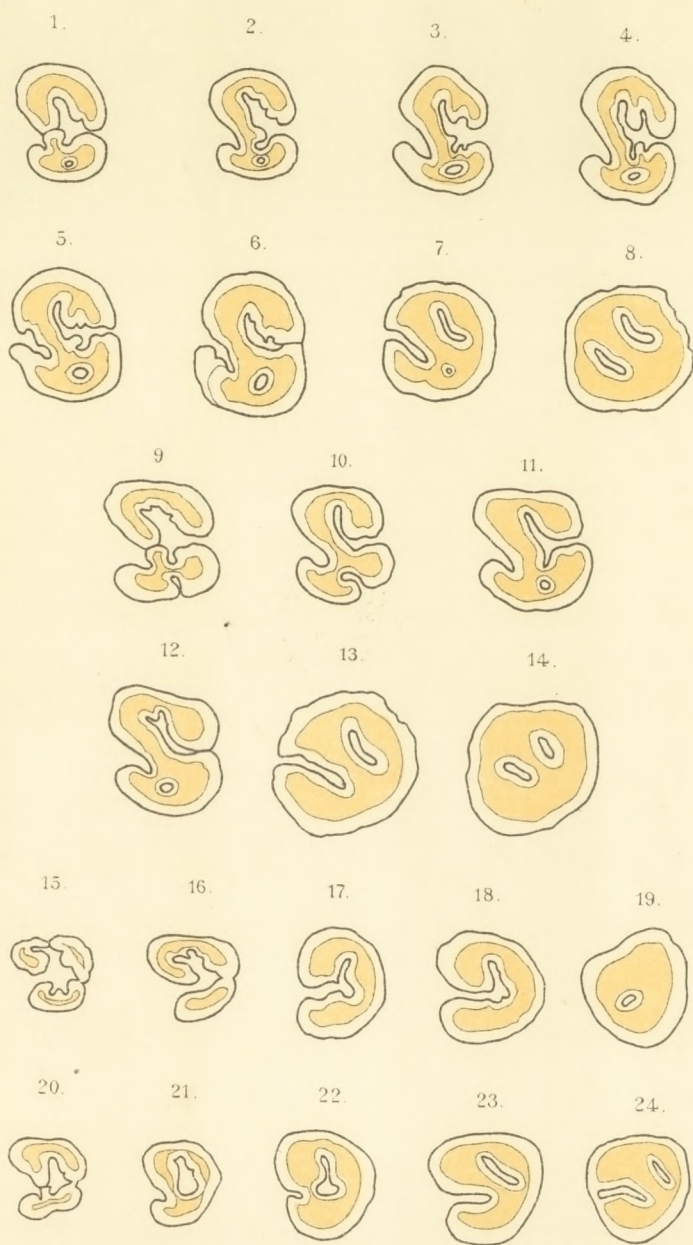

Species generis Spalax.

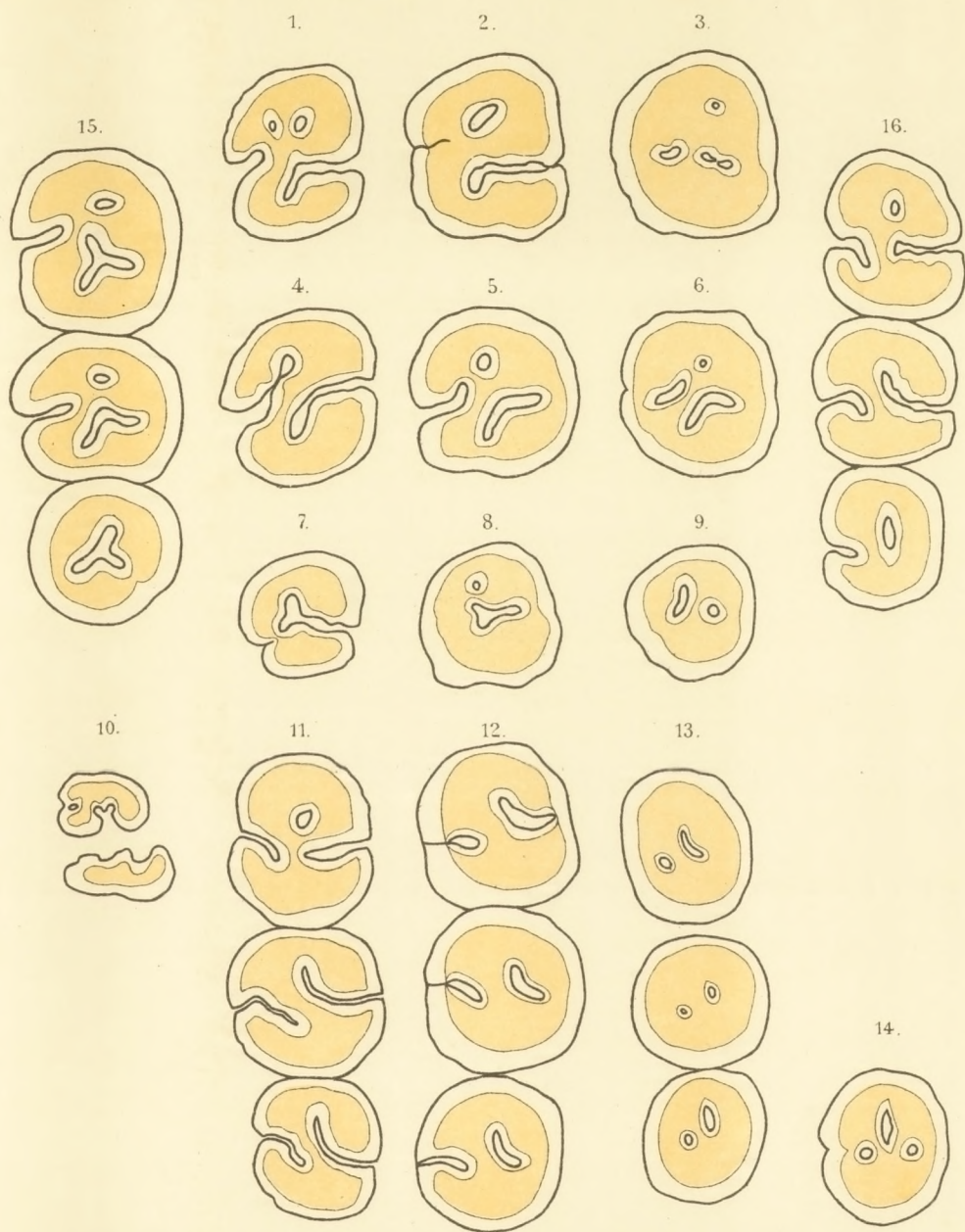
Tab. XV.

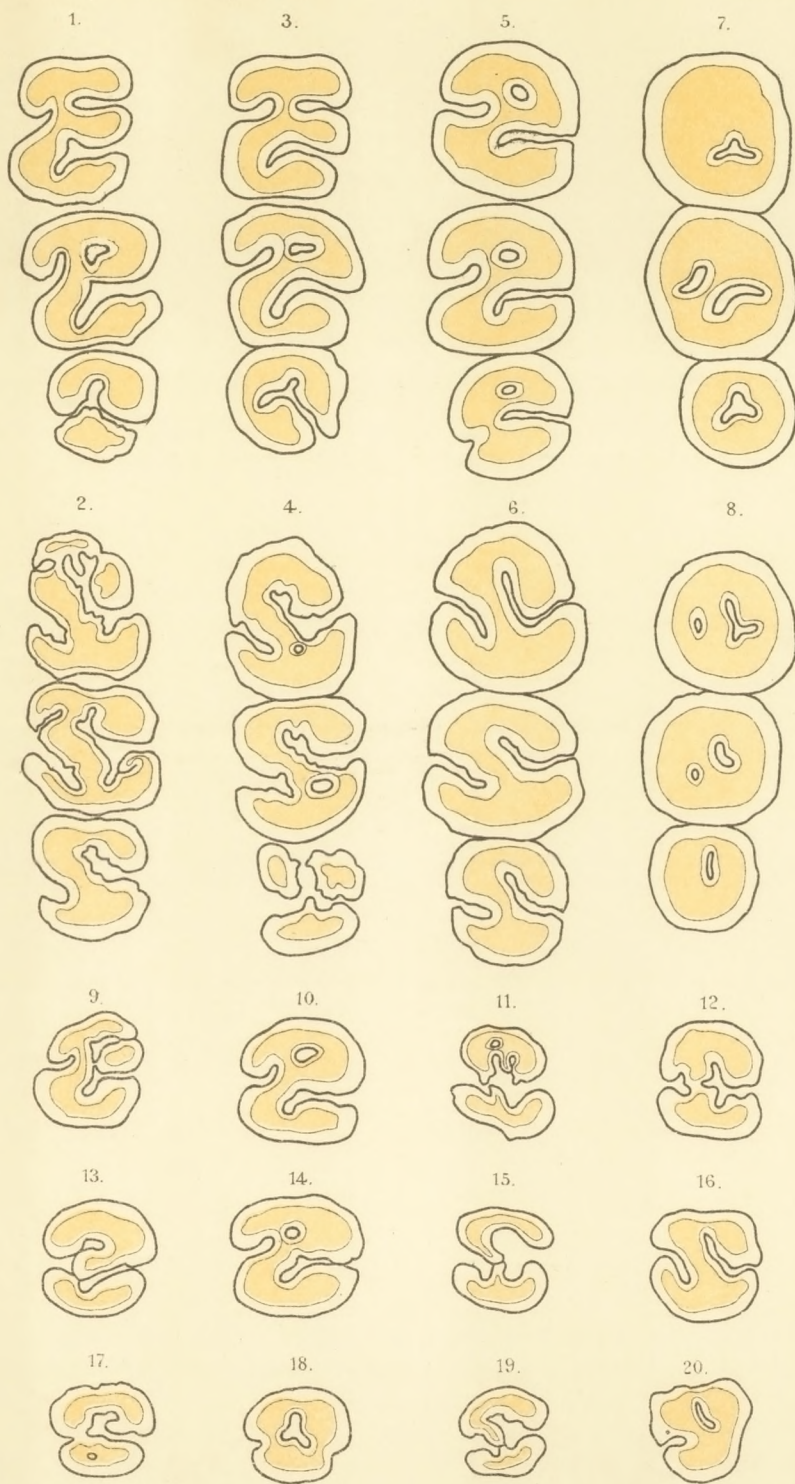

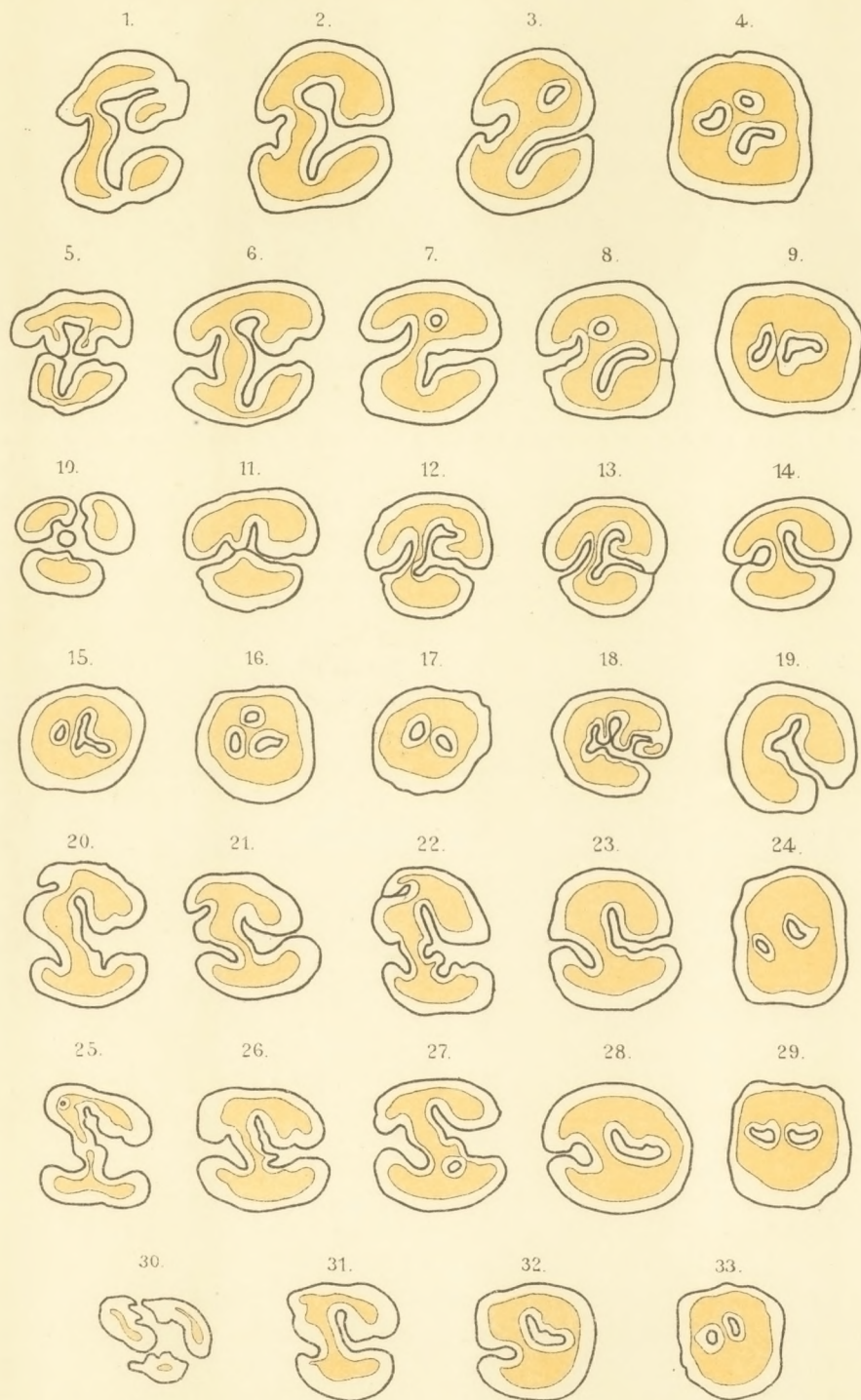

Species generis Spalax.

Tab. XVI.

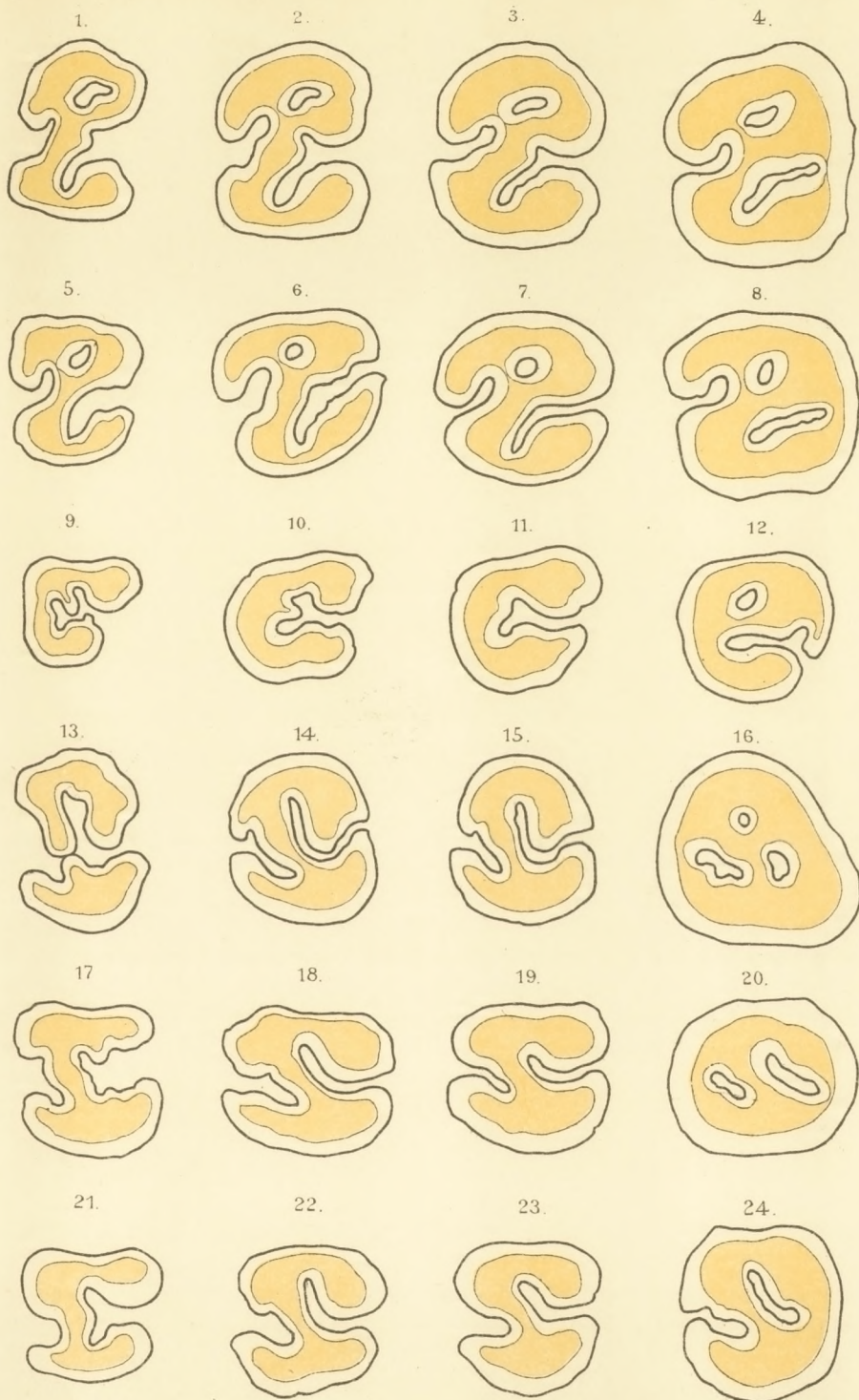

Species generis Spalax.

Tab. XIX.

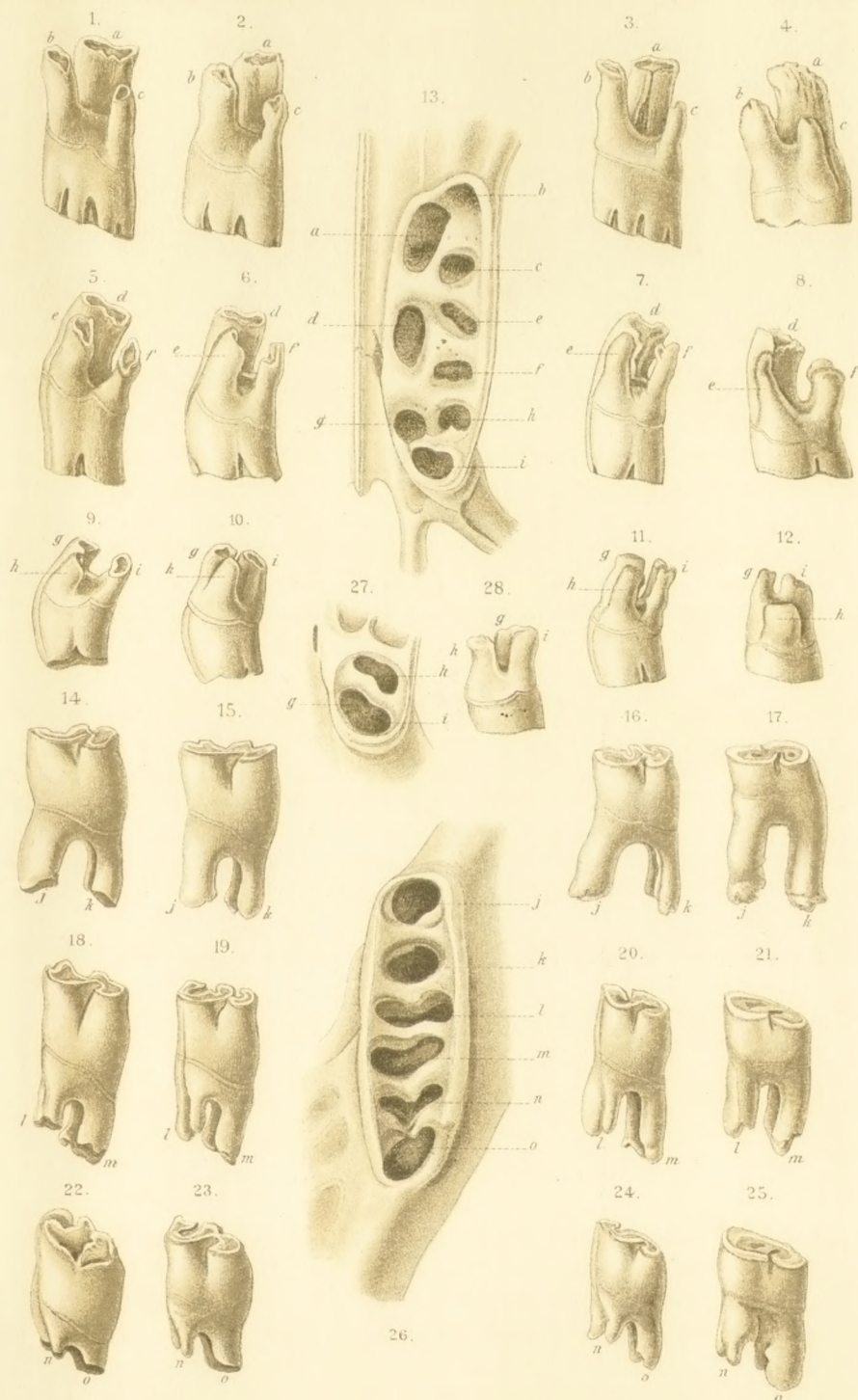
Ad nat. del. Mchely.

Lith. és nyom. Grund V. utódai Budapest

Species generis Spalax.

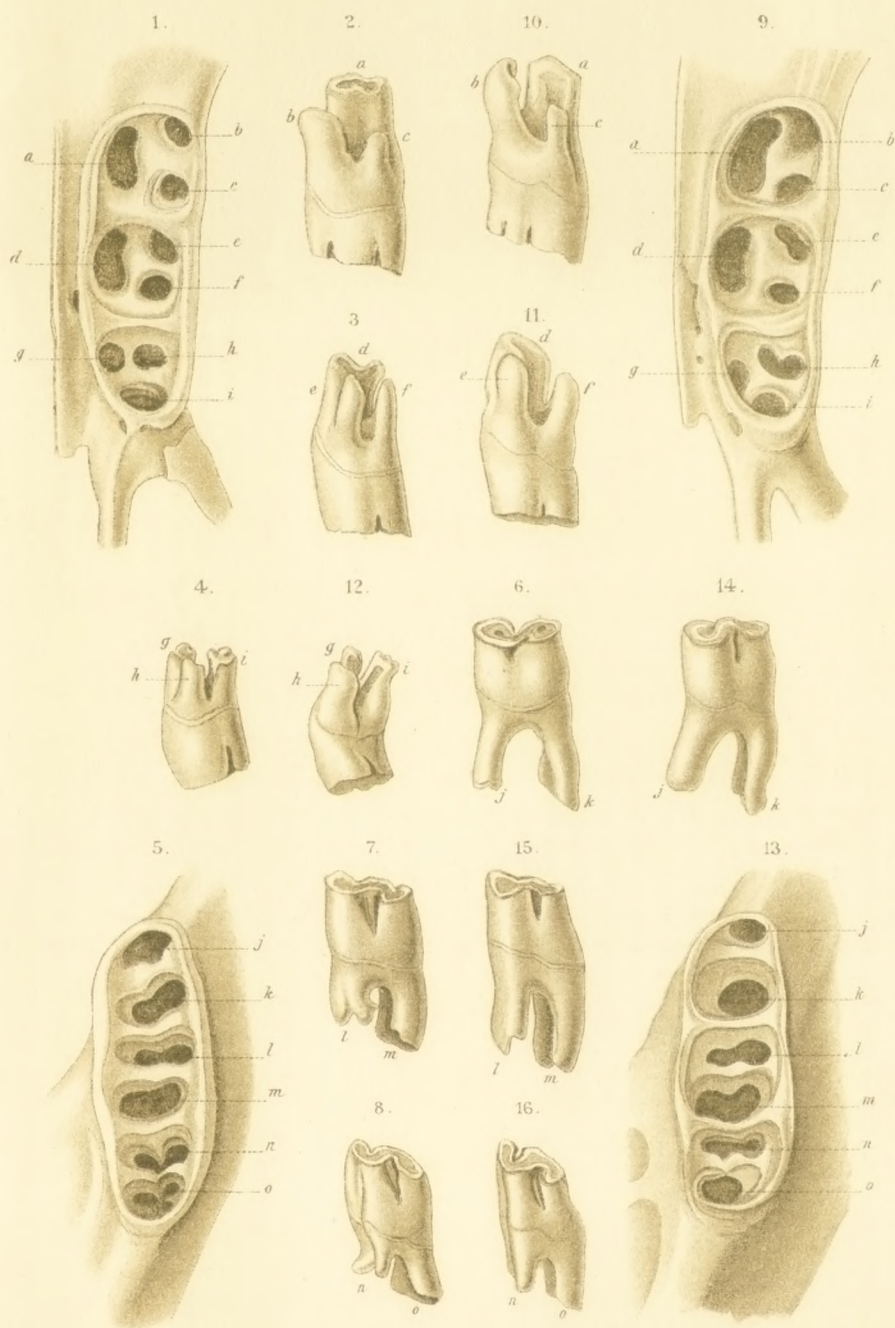
Tab. XX.

Adnat. del Mehely.

Lith. es nyom. Grund V utódai Budapest

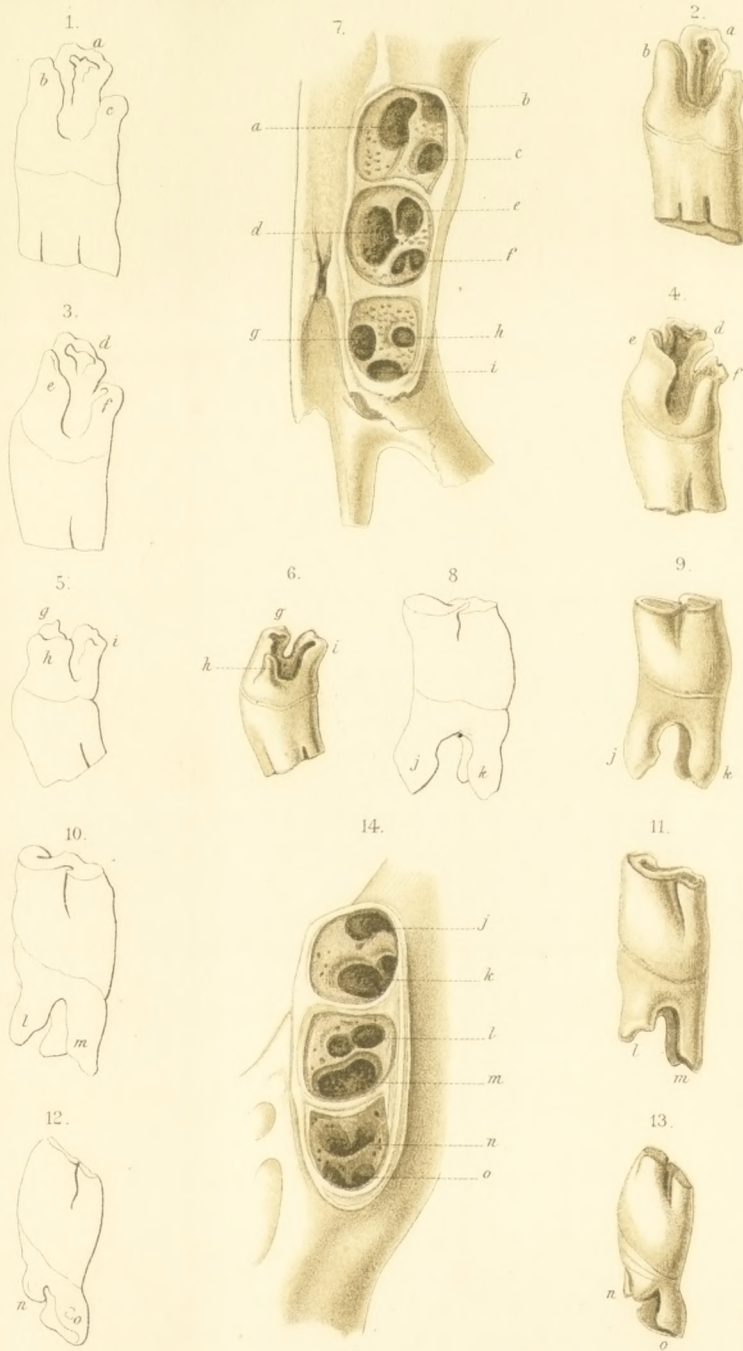

Species generis Spalax.

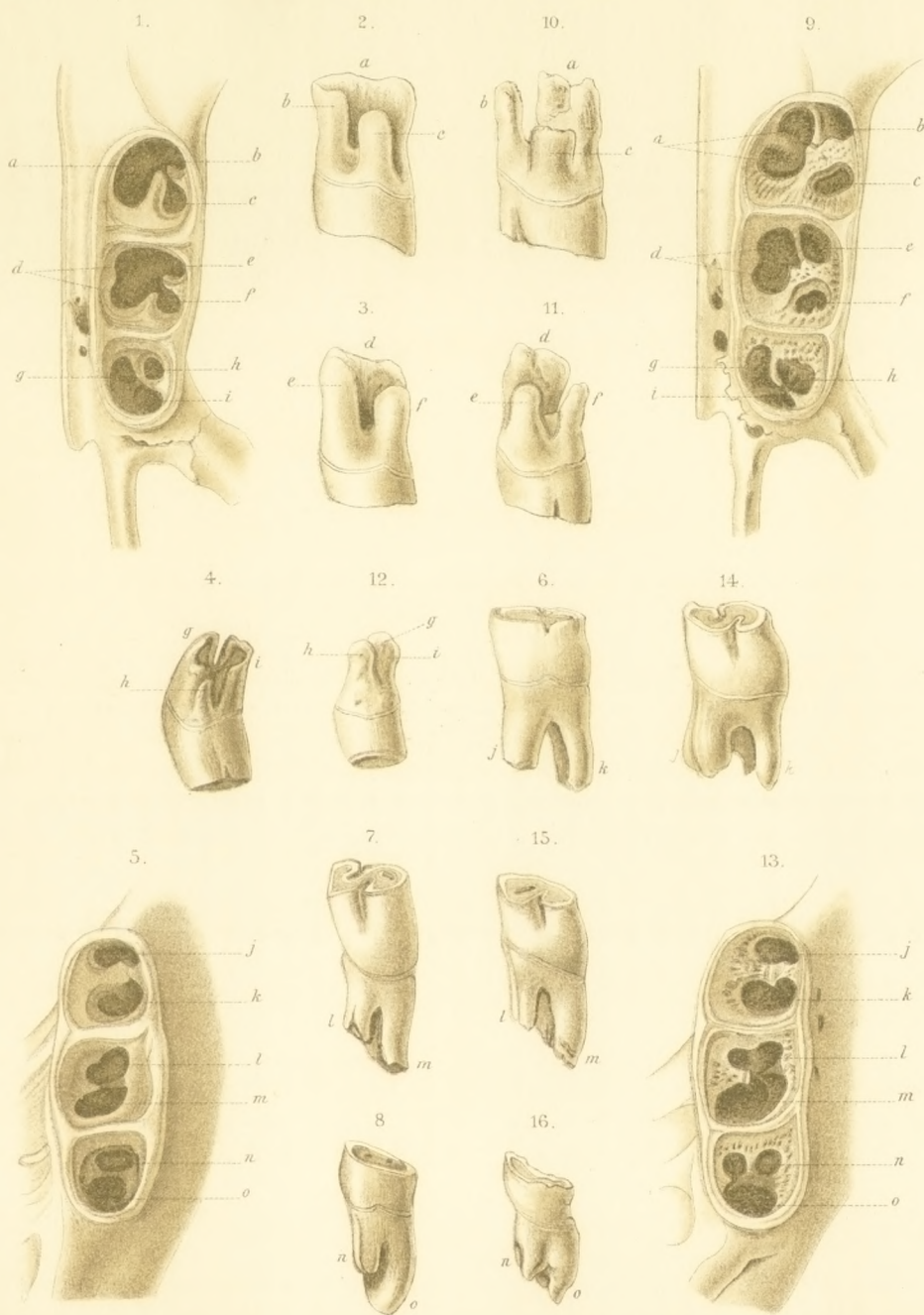
Tab. XXII.

Adnat del Mchely.

Lith és nyom. Grund V utóda Budapest

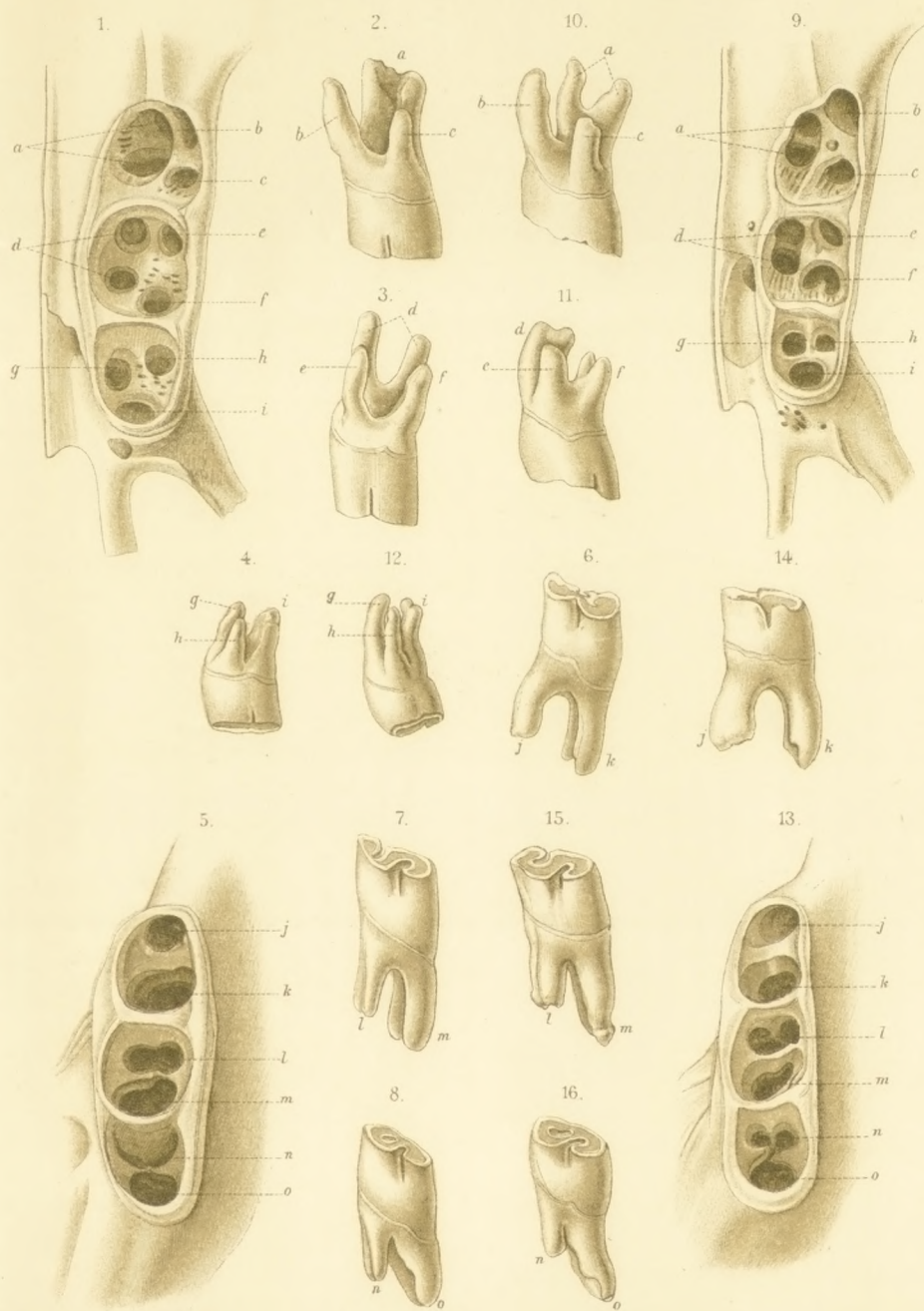

Species generis Spalax.

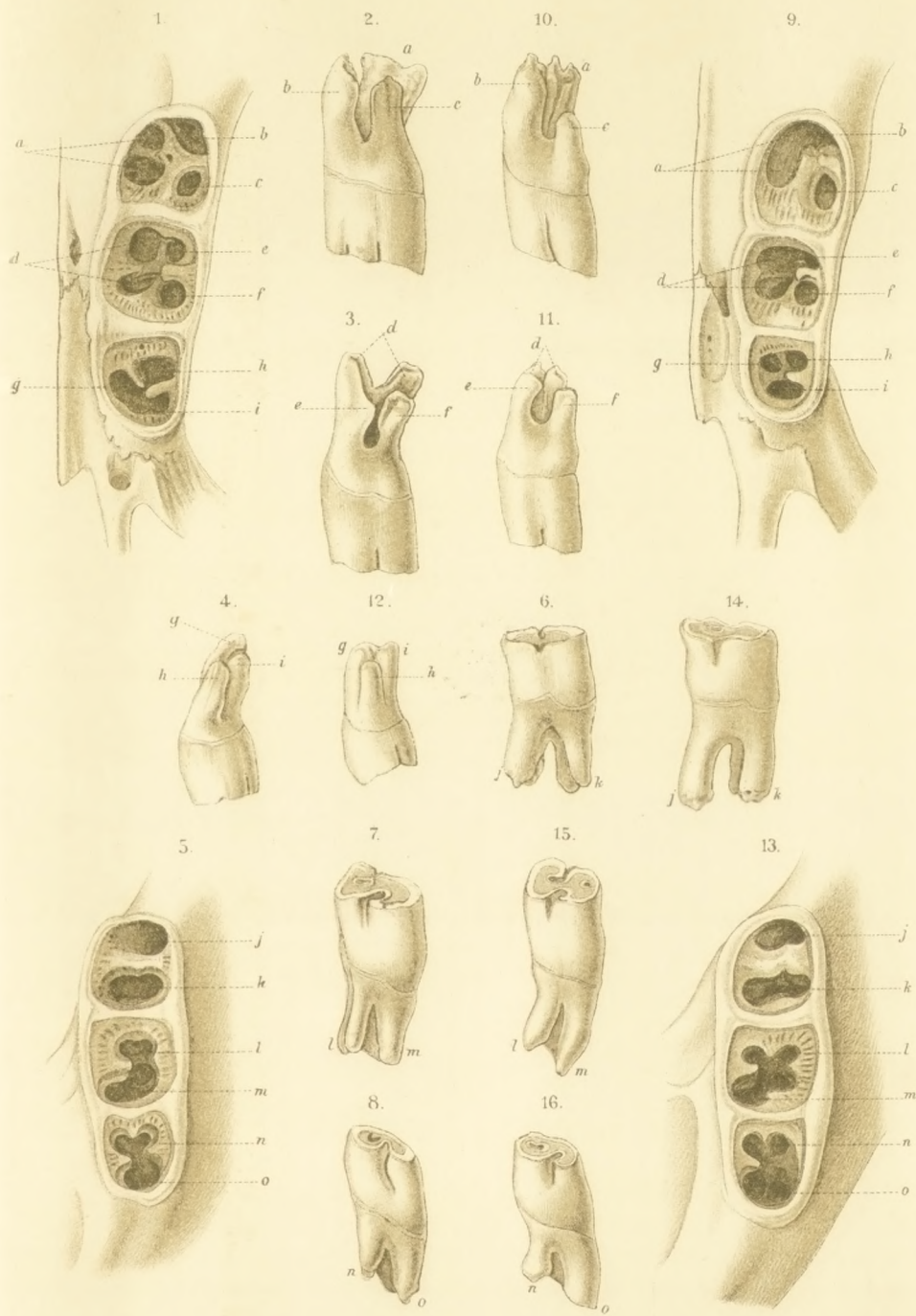
Tab. XXIV.

Adnat del. Mehely.

Lith es nyom. Grund V utodai Budapest

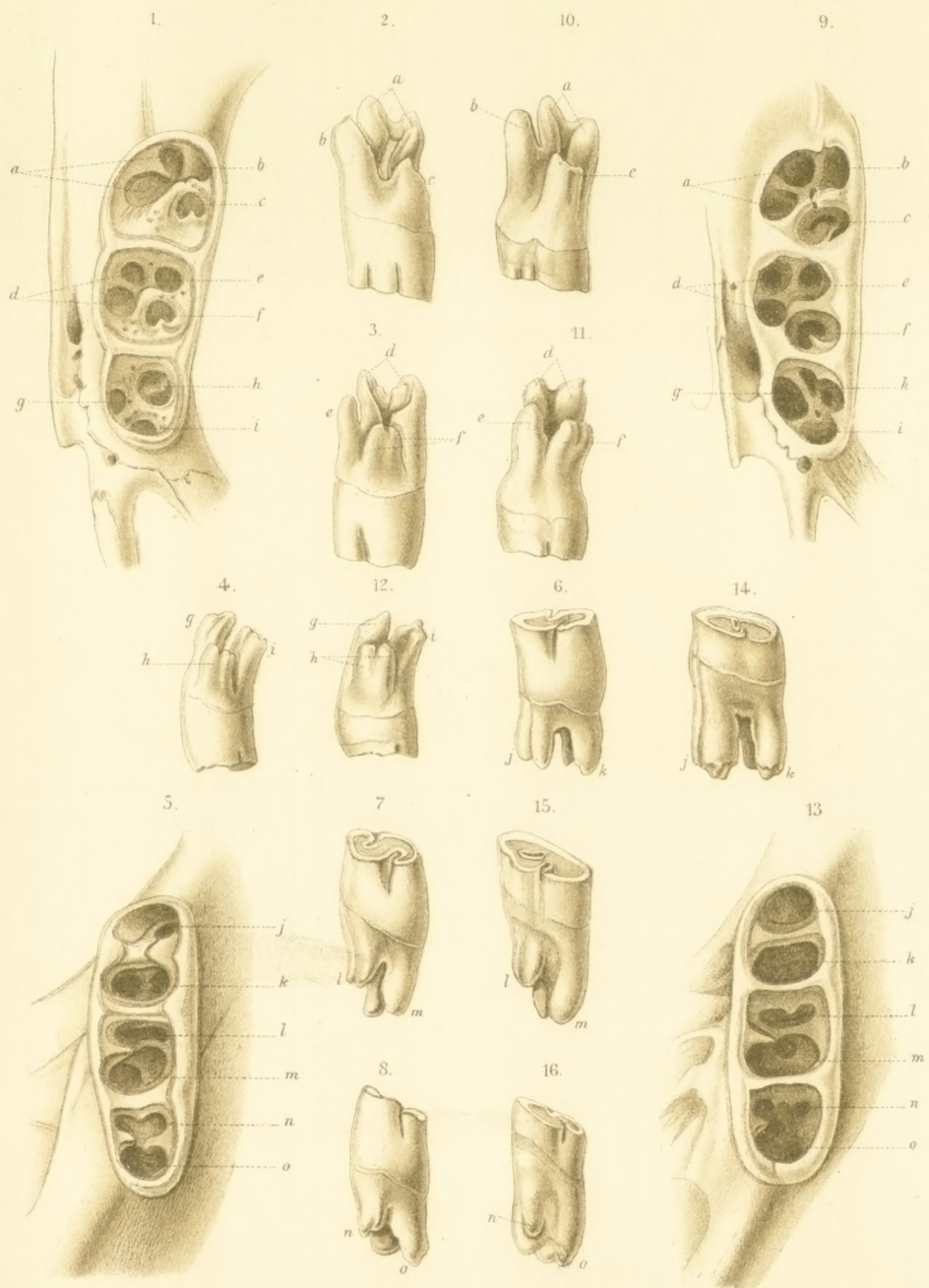

Species generis Spalax.

Tab. XXVI.

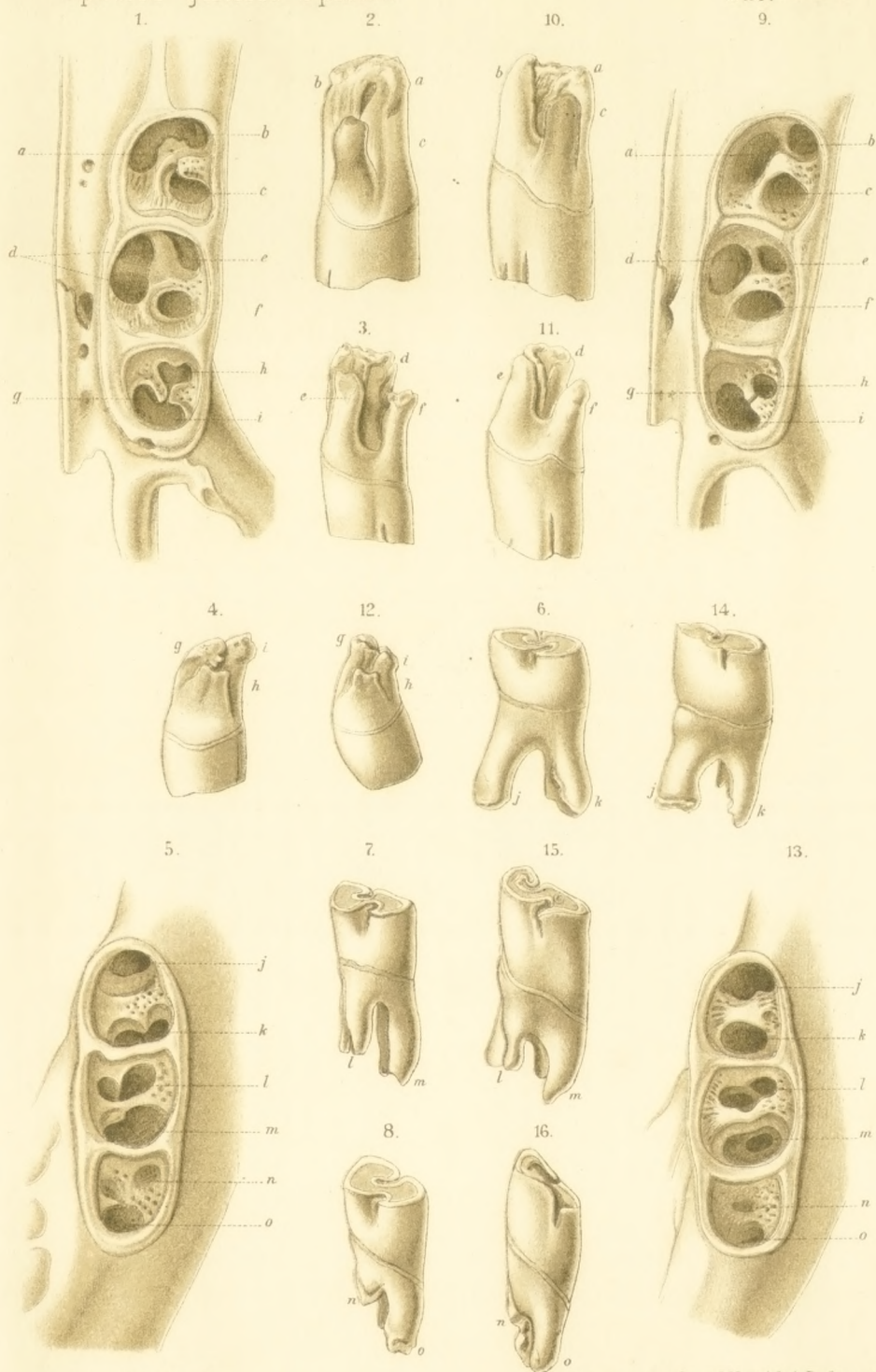
Ad nat. del. Mészely.

Lith. et ryom. Grund V. utódai Budapest.

Species generis Spalax.

Tab. XXVII

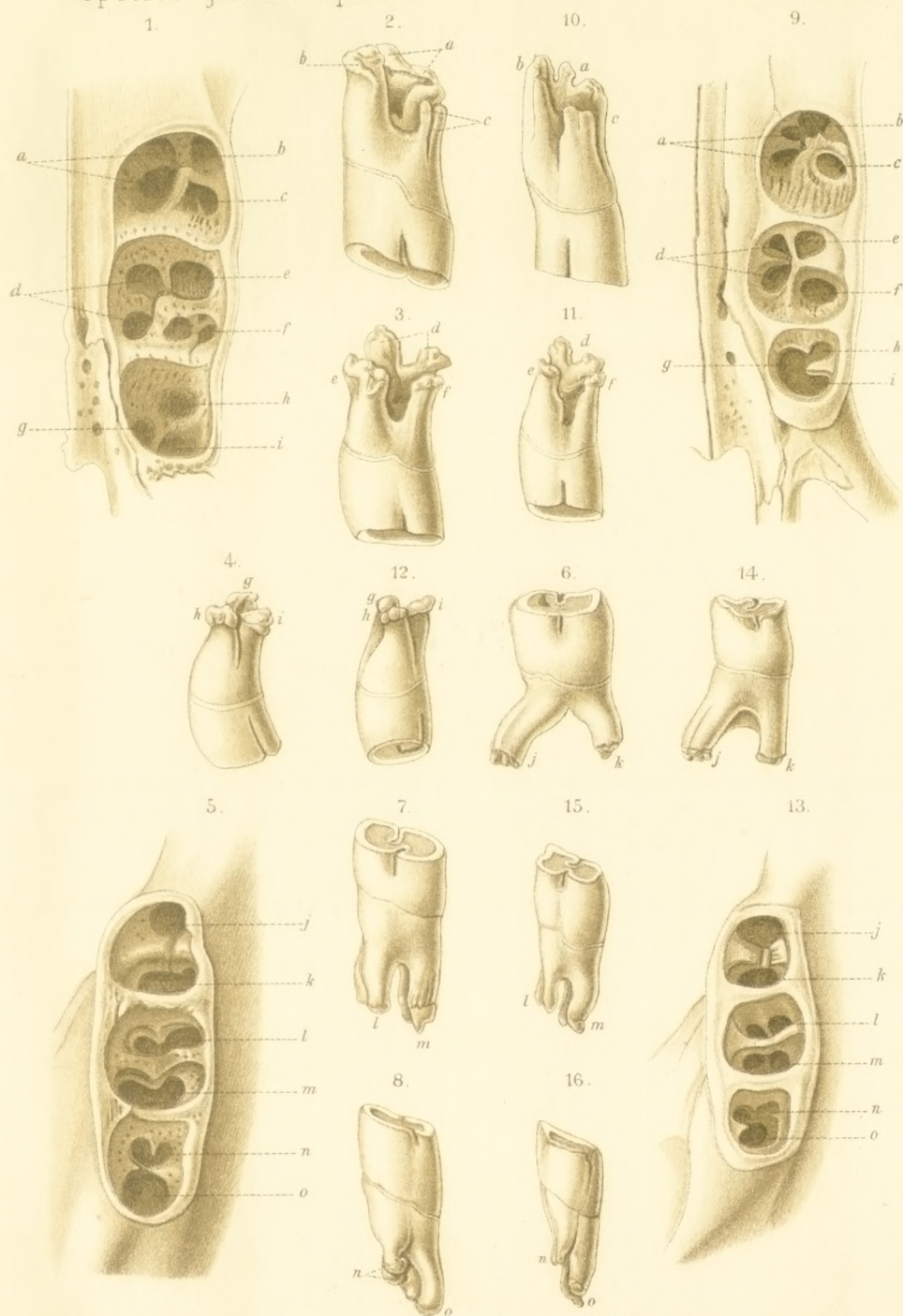
Adnat del Mehely.

Lith. es nyom. Grund V utódai Budapest

Species generis Spalax.

Tab. XXVIII.

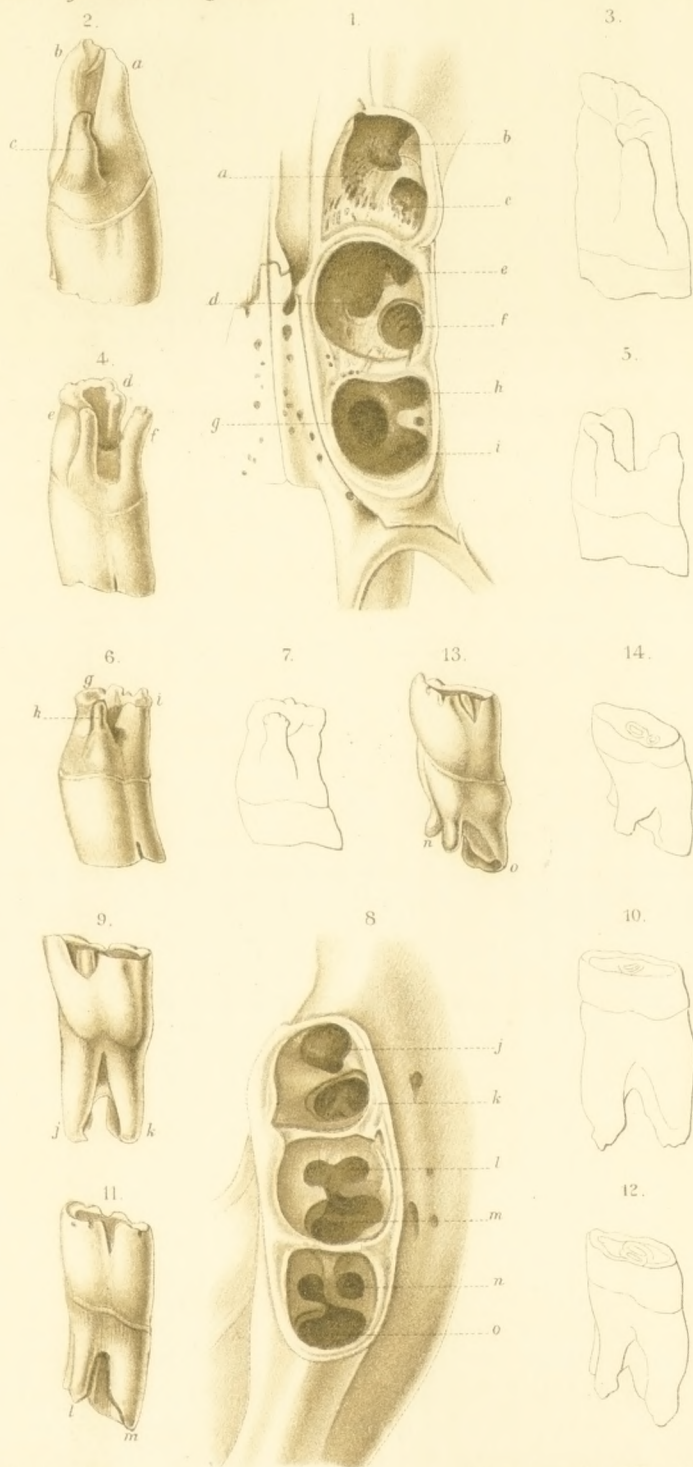
Ad nat. del. Mchely.

Lith. és nyom. Grund V utódai Budapest.

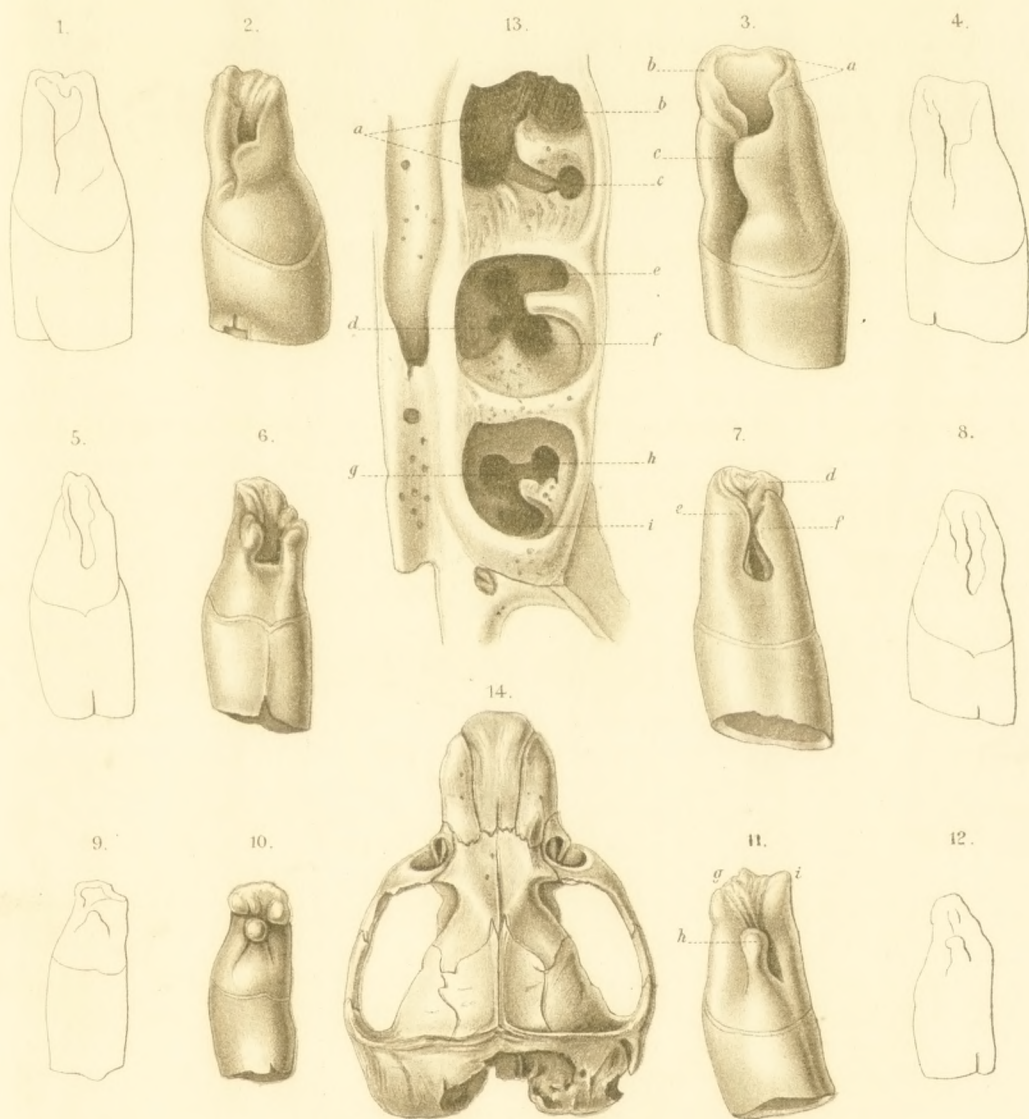

Species generis Spalax.

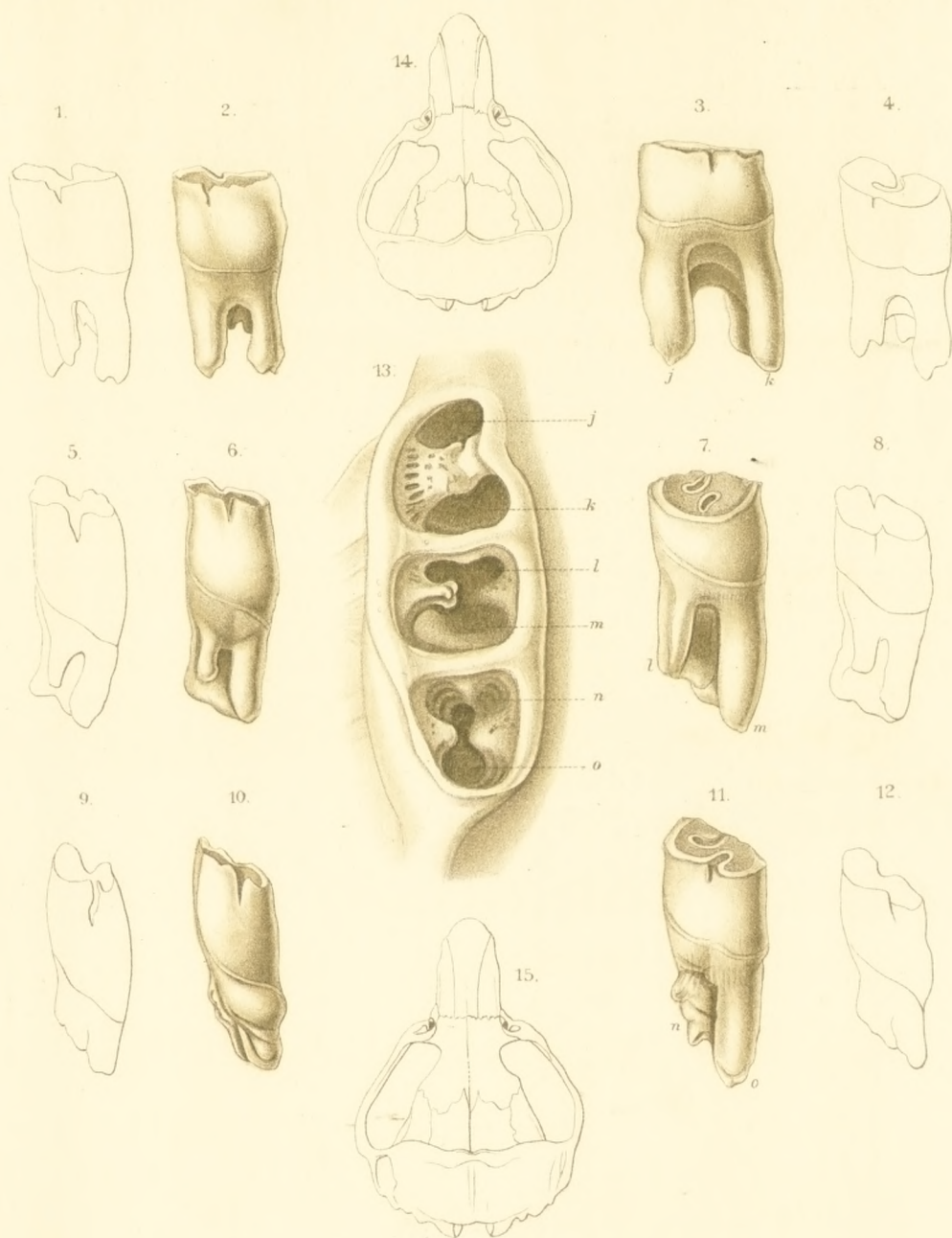
Tab. XXIX.

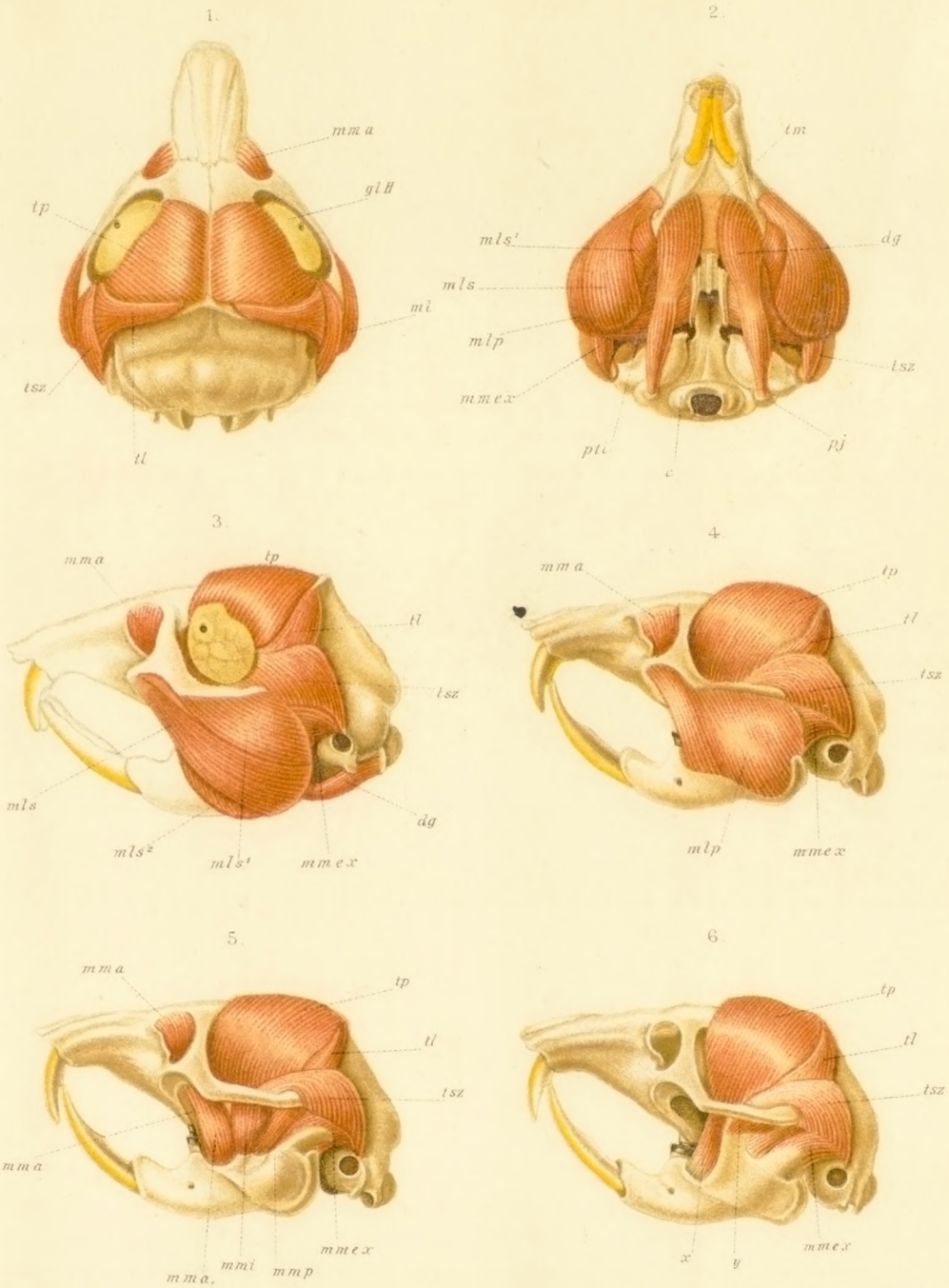

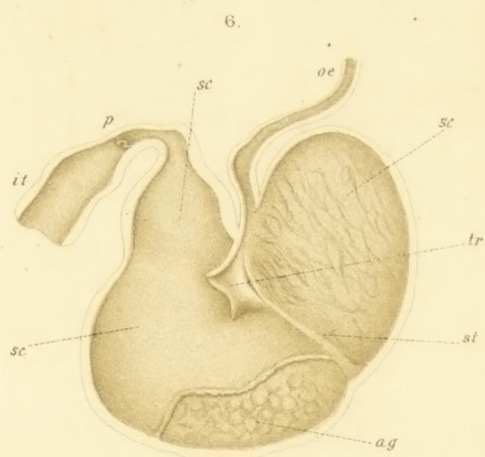
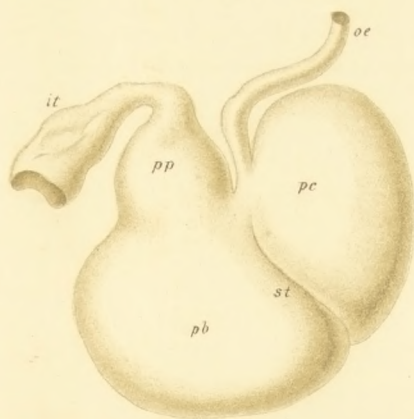
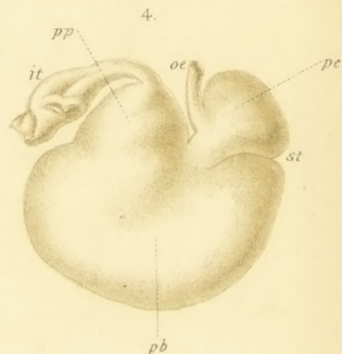
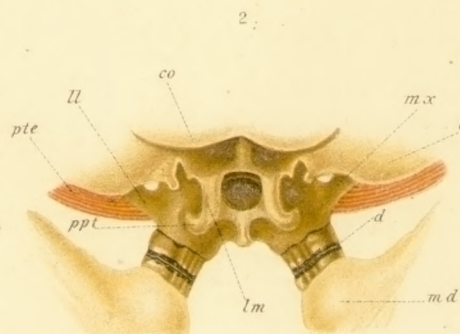
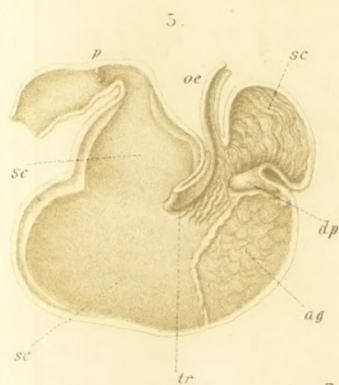
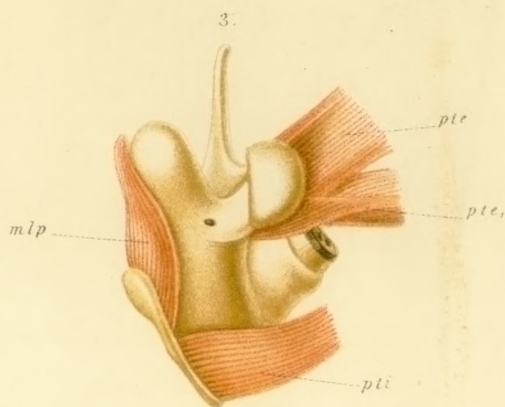
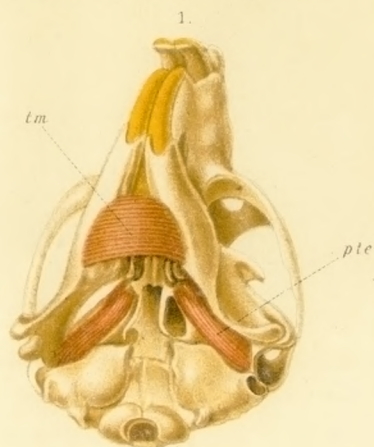

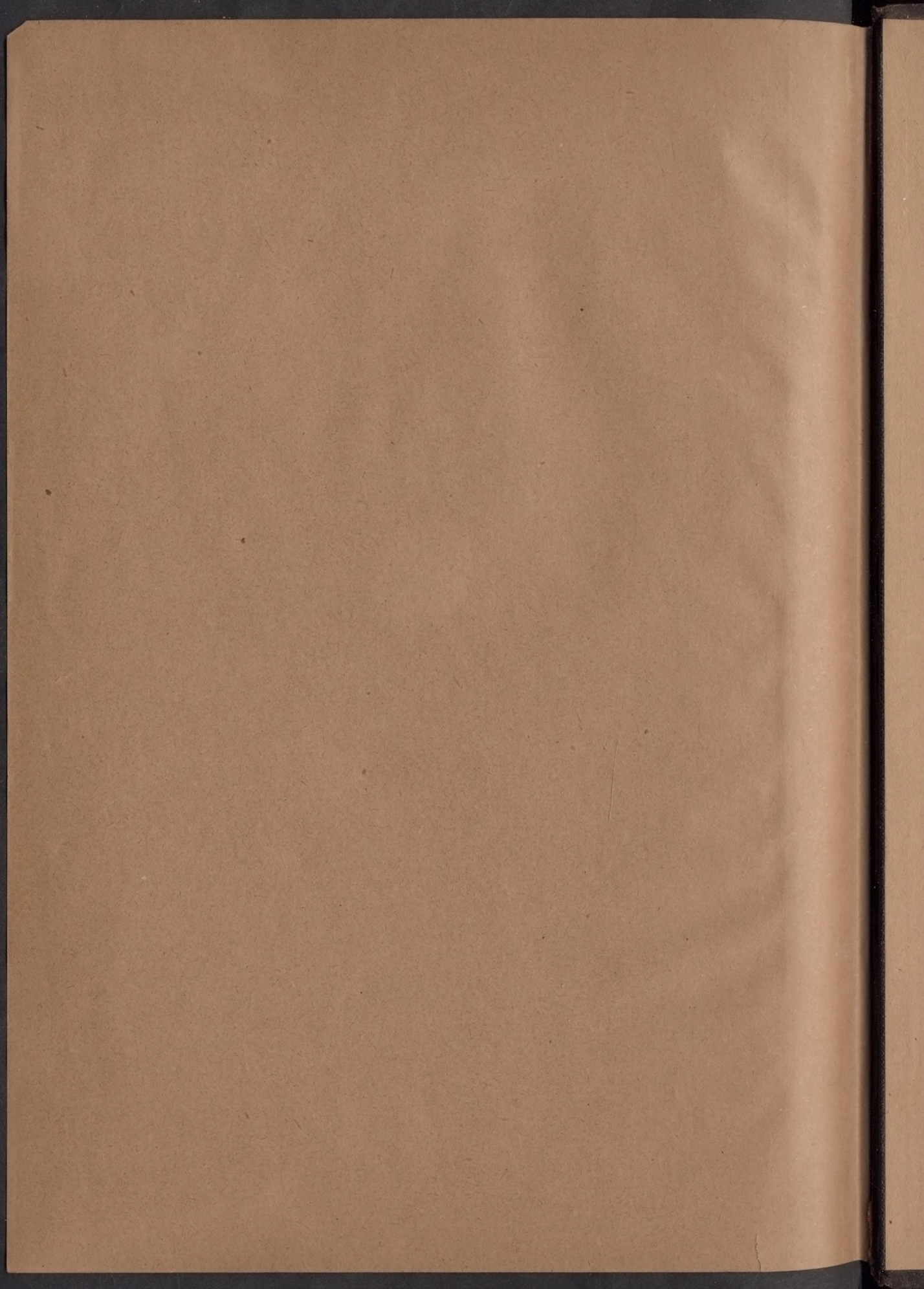

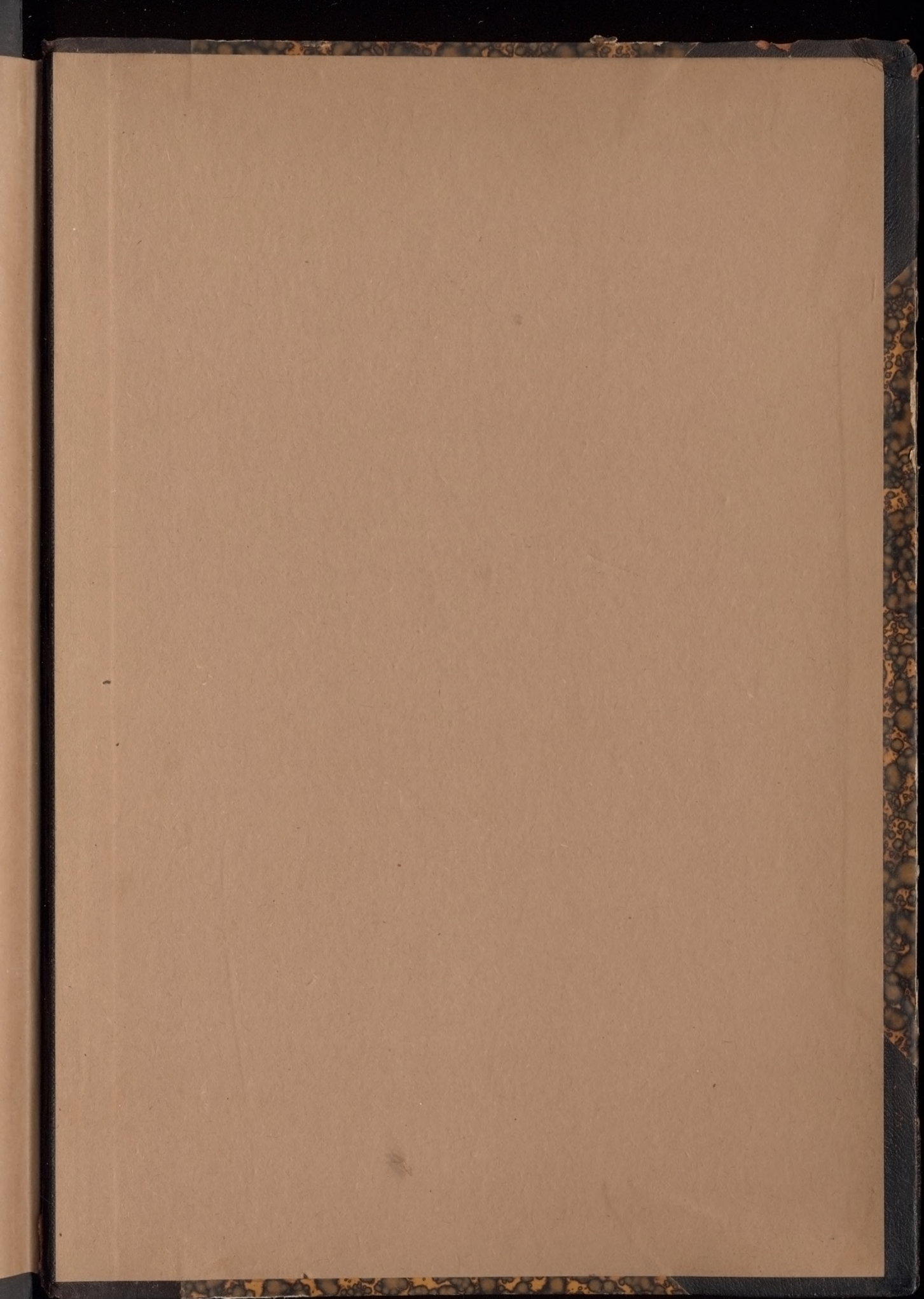

.....
248. 470

OSZK

MÉHELY

A

földi kutyák

fajai

N. M.